LUCY
COLEMAN

Sub soarele din Positano

O vară în Italia ar putea schimba totul...

Marci James își iubește atât de mult slujba, încât nu a mai avut o vacanță de 5 ani. Dar, după ce primește o scrisoare misterioasă de la nașul ei, Richard, Marci trebuie să-și facă bagajele pentru o vară pe Coasta Amalfi.

Având misiunea de a sorta obiectele din magazinul de antichități al lui Richard, Marci este hotărâtă să găsească echilibrul potrivit între muncă și plăcere. Dar, când Marci ajunge la destinație, devine evident că sarcina este mult mai dificilă decât și-a imaginat, iar Nico, superbul ei ghid local, se oferă să intervină și să-i dea o mână de ajutor.

Pe măsură ce se bucură împreună de vara din Positano și de tot ceea ce are de oferit Coasta Amalfi, Marci își permite în sfârșit să se relaxeze, iar între cei doi încep să se aprindă scântei.

Dar Richard nu și-a lăsat în urmă doar bunurile, ci și un secret, un secret pe care Marci îl descoperă fără să vrea. Oare îi va frânge inima acest secret, după cea mai fericită vară din viața ei?

ISBN 978-606-8998-72-5
9 786068 998725
www.librex.ro
LIBREX
Cover design by Leah Jacobs-Gordon
Cover photographs © Shutterstock

Marci James

Prolog

Ne uitam lung la cartea poştală de pe masă, cu o imagine de-a dreptul fermecătoare. Trei bărci legate de un ţăruş din lemn, pe o plajă altminteri pustie, pe care majoritatea ar considera-o o frumoasă versiune a paradisului. E uşor să-ţi imaginezi fotograful iţindu-se din spatele unor tufişuri de un verde efervescent, nerăbdător să surprindă perfecţiunea imaginii. Dincolo de nisipul alb, apa de un albastru turcoaz este limpede precum cristalul, iar departe, la linia orizontului, marea parcă se contopeşte uşor cu cerul.

Fratele meu, Guy, întoarce uşor vederea pe partea cealaltă. Scrisul de mână este uşor de recunoscut, dar nu-mi pot crede ochilor.

Dragii mei Marci şi Guy,

Surpriză! Sunt în Thailanda! Naşul vostru de nestăpânit călătoreşte şi vă trimite o îmbrăţişare de la mare distanţă. Sunt aici chiar acum şi mă uit exact la această privelişte, iar viaţa nici n-ar putea fi mai frumoasă!

Vă anunţ că o să primiţi un e-mail important în scurt timp, pentru că am să vă dau nişte veşti extraordinare.

Sper că sunteţi bine, şi voi, şi familia.

Cu multă dragoste, ca întotdeauna,
Richard

1

Când tragi paiul scurt

— In-cre-di-bil! exclamă Guy, expirând încet, cu ochii ațintiți asupra telefonului din mână. Richard și-a pierdut mințile?

Eu citesc încă e-mailul de la dragul nostru naș, dar mă gândesc cam la același lucru. Richard Havrington este unul dintre cei mai buni și mai atenți bărbați pe care i-am cunoscut vreodată, dar este un om care, și el ar recunoaște asta, se bucură de o viață simplă și liniștită. Ca să nu mai spun că stilul lui este cu totul diferit de al nostru. Cuvintele pe care le-aș folosi ca să-l descriu ar fi extravagant, amuzant și stabil, este dintre aceia care nu au crezut niciodată că iarba vecinului e mai verde.

— S-a însurat? fac eu ochii mari spre Guy, care pare că nu a ajuns încă la acea parte a e-mailului.

— Poftim? face el, derulând cu degetul repede pe ecran, iar când reia lectura îi cade fața. Asta e curată nebunie, Marci. De ce auzim abia acum de asta?

Ridic din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee de ce a hotărât Richard să țină acest lucru secret de noi, n-are niciun sens.

Eu, care lăsasem în urmă două relații nereușite, îl găseam mereu pe Richard la numai un telefon distanță. Era urechea care mă asculta cel mai bine și mă ajuta mereu să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă, chiar și atunci când aveam inima frântă. Și tot la el apelase și Guy, atunci când avusese emoții înainte de nuntă, vara trecută, așa că era complet necaracteristic pentru Richard să dispară și să se însoare fără ca măcar să pomenească ceva despre asta.

Richard fusese coleg cu tata la școala cu internat, iar după ce terminaseră facultatea, fuseseră atrași amândoi de lumea antichităților. Puseseră bazele unei afaceri împreună, într-un vechi depozit situat pe cheiurile din Gloucester. Când Richard a anunțat dintr-odată că se mută în Italia, e adevărat că decizia lui a venit absolut din senin. Însă avea sens, pentru că două ierni consecutive ajunsese în spital cu pneumonie. Clima mai caldă avea să-i facă bine și să dea roade. Aveam 11 ani atunci, iar Guy mai avea puțin și făcea 16. A fost greu să ne luăm la revedere de la Richard, pentru că îl avusesem prin preajmă toată viața, mereu fusese prezent și ne susținuse. Fiind burlac, Richard avea timp pentru noi atunci când părinții noștri erau ocupați, iar uneori ne lua de la școală și ne ducea să luăm masa în oraș.

Richard ne-a lăsat un gol în suflet când a plecat, deși ironia a fost că asta i-a apropiat mai mult pe Guy și pe tata.

— Nu te abandonez, păpușă. Promit că o să vin să vă văd pe toți cel puțin de două ori pe an, declarase Richard destul de ferm, în preziua plecării spre noua lui viață. Mama și tatăl vostru or să vină și ei în vacanțe și o să închiriem rulote, o să ne întâlnim undeva și o să pornim să descoperim împreună minunile Italiei.

Și, așa cum spusese, exact asta am făcut în fiecare vară, până la moartea tatei, doar șase ani mai târziu. Ne întâlneam

în vacanța de vară și, vreme de două săptămâni minunate, călătoream într-un mic convoi. Am făcut împreună turul unor mari zone din nordul Italiei, înainte ca viețile noastre să fie dintr-odată date cu totul peste cap.

Pierderea tatei a fost devastatoare pentru noi toți, dar a fost deosebit de dură pentru mama și Guy, care au trebuit să preia și responsabilitatea afacerii, pe lângă alinarea propriei suferințe. Iar visul meu de a lucra alături de tata la Anvil & Anchor Antiques nu s-a împlinit niciodată, pentru că au mai trecut alți patru ani până când mi-am luat licența și m-am alăturat și eu echipei. Așa cum era de așteptat, Richard a primit foarte prost pierderea celui mai bun prieten al său, mai ales pentru că nu apucase să-și ia la revedere.

— Știu că e un șoc și e cu totul neașteptat, Guy, răspund eu, încercând să mă adun. Și sunt cu atât mai surprinsă cu cât nu ne-a dat nimic de înțeles că ar vrea să facă asta, când a fost aici în ianuarie. Dar acum, că mă gândesc la asta, când l-am văzut pe Richard la Roma, anul trecut, îl preocupa ceva. Trebuia să mă întâlnesc cu cineva la Genzano, la aproximativ 40 de kilometri, și când i-am spus asta lui Richard, a insistat să mă ducă el cu mașina. Își dorise mereu să viziteze orașul în timpul Festivalului florilor și mi-a spus că era pe lista lui de dorințe. Au fost momente atunci când am simțit că vrea să-mi spună ceva, dar se abține. Poate că se gândea deja să închidă magazinul înainte de apariția Angelei în viața lui.

— Hmm... Și o listă de dorințe? Are doar 62 de ani, subliniază Guy.

— Poți să ai o listă de dorințe indiferent de vârstă, Guy. Și eu am una, dar e cu totul altă problemă dacă apuc să bifez ceva de pe listă.

— Nu ești cam tânără pentru asta? mă chestionează el.

Remarca lui mă face să zâmbesc. Fiind cu numai cinci ani mai mare decât mine, la 34 de ani ai lui, Guy încă iu fiecare zi așa cum vine. Pas cu pas, cum se spune!

— Dar abia aștepta să viziteze Genzano, și a fost minunat. În timpul festivalului, tot bulevardul central este pavat cu flori. Orașul se află pe malul unui lac vulcanic numit Lago di Nemi, astfel că priveliștea este uimitoare. Printre aleile minuscule și străzile pavate cu piatră, am descoperit minunatele uși din lemn de secolul al optsprezecelea. Ți le amintești?

— Desigur. Am fi putut să le vindem de mai multe ori, chiar

În pofida amintirilor plăcute, m-am trezit că-mi muște buzele nervoasă. Richard mi-ar fi spus dacă ar fi fost bolnav, nu-i așa? E greu să nu ne gândim la anii pe care nu i-am petrecut alături de tata. Dacă ar fi știut cât de puțin timp mai avea, ar fi făcut ceva absolut împotriva firii lui? Cum ar fi să ne târască la Santa Lucia, ca să petrecem vacanța vieții lui, despre care vorbise toată viața?

— Ai zice că trece printr-o micâ, nici nu știu cum să-i spun, criză a vârstei de mijloc? continuă Guy.

— Ne vine ușor să stăm așa și să ne dăm cu părerea despre ceea ce se întâmplă, dar dacă într-adevăr a găsit-o pe aleasa inimii lui, jumătatea lui perfectă, după toți acești ani?

— Ar fi fost bine dacă ar fi venit aici cu ea să o cunoaștem toți. Dar el este în Thailanda. Cu *soția* lui. Iar acum ne roagă pe unul dintre noi să mergem la Positano, să-i închidem afacerile și să-i vindem lucrurile. Este cel puțin bizar, iar eu refuz să iau parte la așa ceva. Dacă femeia asta umblă doar după banii lui?

— Guy, o cheamă Angela, așa scrie în e-mail. Poate că era în vacanță când s-au cunoscut și între ei a avut loc o atracție fulgerătoare. Cine știe?

Nu pot să nu-l susţin pe Richard şi sper că pur şi simplu şi-a găsit fericirea. Richard a fost persoana mea preferată de când a murit tata. Mama era supărată, dar a trebuit să continue afacerea şi n-am putut s-o deranjez cu necazurile mele. Apoi, când l-a cunoscut pe David Parker, m-am bucurat să o văd zâmbind din nou, dar am rămas cu sentimentul că nu-mi găsesc locul, că sunt undeva, la marginea mai multor lucruri. Richard încearcă, chiar şi acum, să-l evite pe David când vine în Marea Britanie şi am simţit mereu că, după părerea lui, mama putea să găsească pe cineva mai bun de-atât.

Adevărul este că sunt şocată şi oarecum jignită că Richard nu mi-a făcut confidenţe. Sigur că da, am observat că legătura cu el era mai neobişnuită în ultima vreme, lucru care nu e cu totul bizar atunci când este ocupat, dar nu reuşesc să înţeleg de ce nu mi-a spus nimic despre asta. Călătoriile mele anuale de achiziţii în Italia sunt deosebit de speciale, când Richard reuşeşte să-şi facă timp să mi se alăture câteva zile. Dar presupun că de-acum voi merge singură.

— Las-o pe seama mea! O să-i spun lui Richard pe şleau că n-am de gând să fac nimic până nu mă sună ca să discutăm în detaliu. Ce crezi?

Guy scutură din cap, încruntat.

— Păi, ce să zic, cu siguranţă este mai probabil să te asculte pe tine decât pe mine. Uite - dacă într-adevăr a întâlnit dragostea vieţii lui şi vor să călătorească împreună prin lume, atunci le doresc succes. Dar nu mi-ar plăcea să-l văd că întoarce spatele vieţii grozave pe care şi-a făcut-o, ca să ajungă în cele din urmă să regrete ceea ce mie mi se pare o decizie pripită.

— Îţi promit că n-o să-i dau voie să-mi evite întrebările. Dar dacă vorbeşte serios legat de treaba asta, atunci ne cere o favoare uriaşă.

Guy își lăsă telefonul pe birou și se ridică în picioare.

— Asta e sigur! Richard știe că eu o să am rețineri, așa că se bazează pe tine să-i rezolvi treaba. Dacă simți că asta trebuie să faci, Marci, atunci treci la treabă. Vara trecută, te-am lăsat pe tine să te ocupi de tot cât eu am dispărut, două luni, ca să mă căsătoresc și să-mi petrec luna de miere pe îndelete. Dacă te simți bine să fii cooptată în chestia asta, atunci Positano este un loc minunat ca să-ți petreci vara. Pot să mă ocup eu de toată treaba de aici, între timp. În orice caz, am nevoie de o cafea tare, să-ți aduc și ție?

Dau din cap că vreau și eu cafea și, când nu mă mai aude Guy, oftez ușurată.

Oh, Richard, meriți să găsești o femeie la fel de bună și de amabilă ca tine, dar n-o să mă liniștesc până n-o cunosc. Mi-ai povestit odată că te-ai îndrăgostit la o vârstă fragedă și femeia visurilor tale ți-a frânt inima. Ți-au trebuit patruzeci de ani ca să treci peste asta. Iar acum arunci orice precauție pe fereastră? Sper doar că sentimentele Angelei față de tine sunt autentice. Guy are dreptate, o să mă convingi să fac asta pentru tine, pentru că îmi doresc mai mult decât orice să știu că nu mai ești singur. Este asta o speranță deșartă? Nici mie nu-mi place să fiu singură, dar, dacă tu ți-ai găsit sufletul pereche așa, din senin, atunci poate că există speranță și pentru mine. Problema este că amândoi suntem niște romantici incurabili, nu-i așa?

2

Fericirea e molipsitoare

— Marci, doamna mea, ai venit să mă salvezi?

Anthony Montgomery este unul dintre clienții mei preferați. Are o reputație infamă, la fel și prețurile pe care le percepe clienților săi bogați.

— Sunt disperat! declară el dramatic.

Mă iau după el, iar cei doi angajați care se frământau și ei se topesc în fundal, recunoscători că au fost salvați.

— Povestește-mi mai multe, răspund eu, încercând din răsputeri să-mi ascund un zâmbet.

— Unde ții articolele cu adevărat *interesante*? întreabă Anthony, făcând o grimasă.

Fac ochii mari și el se rușinează când mă privește din nou.

— Știu, protestează el, le cumpăr chiar înainte să ajungă în magazin. Dar trebuie să mai ai ceva ce nu am văzut încă.

— Doar câteva articole din călătoria mea recentă în Franța. Chiar acum se lucrează la ele. Ai luat lambriurile decorative, nu-i așa? Și urna aceea enormă de piatră?

— Da. Și ce bine că le-ai găsit, le-am cumpărat imediat ce le-am văzut aici! Dar acum sunt disperat. Nu pot să semnez

ultimul proiect fără câteva retușuri finale. Clientul este o persoană importantă în lumea artei, se apleacă el spre mine și-mi șoptește conspirativ.

— Păi, pentru că ne cunoaștem de atâta vreme, poți să vii să arunci o privire prin atelier.

Anthony îmi zâmbește orbitor, albul dinților fiind contrast absolut cu bronzul superb. Și este bronz real, cum de altfel real este totul la el și la stilul lui de viață fascinant. Mă urmează la lift și coborâm la subsol. În clipa în care se deschid ușile, el respiră adânc și geme.

— Oh, miros de lac franțuzesc și lemn proaspăt tăiat. Este divin!

Îl las să se plimbe pe-acolo, iar eu mă opresc să vorbesc cu doi dintre angajații ocupați să șlefuiască straturi de vopsea de pe un dulap vechi, pe care l-am descoperit într-o clădire dărăpănată din Valea Loarei.

— Marci!

Țipătul lui Anthony mă face să mă întorc brusc și să mă duc rapid spre el. Se pare că se ceartă cu bietul Harry, care a coborât de la bancul lui de lucru, oarecum nedumerit.

— Doar lipesc vasul ăsta, Marci. E pe lista mea pentru azi.

— Unele lucruri au fost menite să fie sparte, există o frumusețe fragilă în imperfecțiune, îl informează Anthony, cu o seriozitate autentică în voce.

— Se pare că avem un client care iubește această piesă așa cum este, Harry. Putem să găsim o cutie de ambalare potrivită pentru partea principală a vasului și să împachetăm separat bucățile mai mici?

Harry lasă jos peria din mână, chiar la timp, căci un pic de lipici e cât pe ce să curgă de pe ea.

— Desigur, Marci.

— Mulțumesc mult. Te... lăsăm în pace, atunci.

Anthony mă ia de braț, evident fericit.

— Preferi un vas de gătit din gresie franțuzească absolut uluitor din două bucăți? îl întreb, întorcându-mă spre el.

Doar gâtul vasului și unul dintre mânere mai sunt prinse de vasul inițial, așa că nu înțeleg entuziasmul lui Anthony. Harry ar fi făcut reparația invizibilă, iar vasul este o adevărată comoară.

— Galeria la care mă gândesc eu este de dimensiuni mari, cu tablouri colorate. Fundalul trebuie să fie ceva care să atragă privirile, iar o oală spartă pe un piedestal este o adevărată declarație. Așa cum îl știu eu pe Kelvin, probabil că o să vândă vasul, în cele din urmă.

— Sper, pentru că piesele sparte sunt adesea premiate, glumesc eu.

— Are buzunarele adânci. Ce altceva mai ascunzi de mine?

Stomacul meu protestează de foame, dar cine are timp să mănânce când se află într-o companie așa de fermecătoare?

Mă așez la birou și încep să ronțăi dintr-un sandvici cu șuncă, salată și roșie. Abia acum am timp să-mi verific telefonul și găsesc două apeluri nepreluate de la Richard. Îl sun imediat înapoi și aștept nerăbdătoare, numărând secundele. Exact când mă așteptam să intre căsuța vocală, aud vocea lui Richard, care mă face să zâmbesc larg și îl pun pe difuzor.

— Hei, ia te uită! Cât e ceasul acolo?

— Abia a trecut de ora opt seara. Și știu. Mă simt prost, dar sunt așa de fericit!

Și aud asta clar și răspicat. Vocea lui e plină de energie.

— Atunci ești iertat. Încă suntem șocați, știi, da? îl tachinez eu.

— Uneori viața te obligă să trăiești momentul. Sunt la bar, o aștept pe Angel. Își aranjează părul, dar i-am spus că e minunat așa cum este.

Ah! Îmi tremură buza de jos, când mă las pe spătarul scaunului.

— Angel?

— Nu-i zic niciodată Angela! O să-ți placă de ea, Marci. E ca o gură de aer proaspăt. Învăț ceva nou în fiecare zi în care sunt cu ea – lucruri care mă lasă mască. E chiropractician, iar spatele meu n-a fost niciodată într-o formă mai bună, spune el entuziast. Angel face și kinetoterapie și folosește benzi, care se bazează pe principii din acupunctura chinezească. A practicat în centre holistice din toată lumea.

— E incredibil, Richard! Abia aștept s-o cunosc pe Angel și să aflu mai multe despre ea. Înseamnă că a călătorit mult?

— Așa este, dar acum a venit vremea să se așeze, să facă rădăcini undeva, cu toate că avem o listă tot mai lungă de locuri minunate pe care vrem să le vedem împreună.

Așadar, călătoriile vor continua, iar eu trebuie să caut ce e chestia asta, kinetoterapie, pentru că n-am nici cea mai vagă idee.

— Și presupun că, la un moment dat, o să faceți o călătorie înapoi, în Marea Britanie?

— Nu începe și tu, Marci! Deja am primit un mesaj destul de îmbufnat de la Guy, dar mi-a trimis totuși și felicitări. Iar mama voastră mi-a scris un e-mail lung. Cele mai multe propoziții se terminau cu semnul întrebării, iar ăsta e exact motivul pentru care am preferat să țin totul secret și să vă spun tuturor abia după ce fac pasul. N-ai de gând să mă iei și tu la întrebări, nu-i așa?

---

* Joc de cuvinte în limba engleză în original, cu numele personajului, Angela, asemănător cu Angel, „înger" (n. trad.)

Oftez încetișor.

— Mă tem că ăsta e prețul pe care trebuie să-l plătești atunci când oamenii te iubesc. Discuțiile noastre video sunt bune și ele, dar lucrurile pe care *nu* le-am discutat ne îngrijorează.

Richard chicotește și parc-ar fi chiar lângă mine, nu la peste opt mii de kilometri depărtare.

— Am notat! Dar nu era mare lucru de spus, a fost o chestiune de moment, am fost prinși ca-ntr-un vârtej, la propriu!

Ah-oh!

— Așadar... de când vă cunoașteți voi doi?

Urmează o pauză, iar Richard își drege glasul.

— De trei luni, o săptămână și patru zile. Și probabil nouă ore.

Am scos un „Oh" exasperat, neputând să-mi ascund uimirea.

— Este... hm...

— ... timp suficient să-mi dau seama că nu e ceva trecător, sare el să umple golul lăsat de uimirea mea. Am fost un gentleman adevărat și, cu toate că am cumpărat inelul în ziua aniversării noastre de o săptămână, nu am cerut-o de soție până nu am ajuns la punctul de hotar de o lună.

Poate că Richard este un personaj, dar nimeni nu l-ar descrie vreodată ca fiind impetuos. O lună este un moment de cotitură într-o relație?

— Mă bucur pentru voi doi. Cel puțin, dacă e să-mi întâlnesc vreodată jumătatea, știu că voi putea conta pe sprijinul tău, atunci când o să fug să mă căsătoresc cu el fără să anunț familia.

Richard izbucnește în râs pentru că știe că am dreptate aici.

— *Touché*. Între tine, maică-ta, soră-mea și Guy, știam că singura persoană care mă va ierta fără rezerve ești tu, păpușă.

Hm! Acum îmi atinge o coardă a inimii. Nu mi-a mai spus așa de când eram micuță.

— Noi, romanticii, trebuie să rămânem aproape unii de alții, Richard, dar...

— Oprește-te aici. Poți doar să te bucuri pentru mine, Marci, te rog. Dintr-odată viața este palpitantă din nou și mă aflu în acel moment al vieții mele când mă adaptez la acea voce interioară. Nu vreau să ajung să regret lucrurile pe care nu le-am făcut, asta-i tot.

— Vocea interioară?

— Eu și Angel medităm în fiecare dimineață. Este cathartic.

Cum era vorba aia din bătrâni pe care o spunea bunica? Că e prea târziu să mai închizi ușa grajdului după ce a ieșit calul în goană?

— Sunt impresionată de noua ta *persoană*. Ce vrei să fac eu, mai precis?

— Nu sunt proprietar la magazinul din Positano sau la locuința de deasupra lui, ceea ce-mi ușurează viața. Însă este plin de marfă, știi cum sunt eu. Mă tem că în ultimii ani am adunat tot felul de lucruri. Sunt niște piese frumoase acolo, Marci, pe care știu că o să le apreciezi, dar și lucruri obișnuite, care atrag atenția turiștilor.

Îmi vine să scot un geamăt, dar nu spun nimic, iar el continuă.

— Dragul meu prieten, Luca Romano, așteaptă să-i fie predate cheile până la sfârșitul lunii iulie, așa că totul trebuie să dispară până atunci. Evident, călătoresc fără prea mult bagaj, dar Angel și cu mine am fost atât de ocupați să organizăm circuitul nostru și nunta exotică pe plajă, încât n-am avut timp să trec prin toate lucrurile mele.

— Lucruri? întreb eu.

— Efectele personale. Mă tem că la mine în birou totul este un pic haotic și va trebui sortat totul, înainte de a pune toate lucrurile în cutii. O să mi le păstreze Luca undeva. Dar marea problemă este ce anume păstrează. Am apelat la cunoscuții mei ca să văd dacă e cineva interesat să cumpere tot lotul, dar nu am avut niciun răspuns ferm până acum.

Îmi imaginez imediat reacția lui Anthony Montgomery în fața unei asemenea grămezi de comori italiene, alese una câte una de către unul dintre cei mai buni dealeri de artă pe care îi cunosc. Ar crede că a murit și a ajuns în raiul antichităților.

— Sunt sigur că Guy ar fi încântat să primească un lot nou de marfă, dacă asta e mai ușor pentru tine, vin eu cu soluția. Știu cât e de entuziasmat când mă întorc dintr-o călătorie de achiziții în străinătate.

— Speram să dispară totul până când vei veni tu, ca să te ocupi doar de chestiile mele personale.

Richard chiar părea că se scuză acum.

— Poți să dai vina pe Angel că mi-a distras atenția și m-a ținut ocupat.

Dacă asta înseamnă ce cred eu că înseamnă, atunci nașul meu îmi dă mult prea multe informații. Scutur capul ca să fac să-mi dispară acel gând.

— Aș putea să-i trimit lui Guy fotografii cu tot ce e acolo și să-l pun să evalueze tot lotul de produse, dacă vrei?

Pentru o clipă, cred că am pierdut legătura, dar apoi îl aud pe Richard expirând profund:

— Ai face asta pentru mine, ca să mă scoți din încurcătură? M-am gândit că s-ar putea să cer cam mult de la amândoi. O să întreb niște oameni despre unele dintre articolele mai mari, cât discuți tu cu Guy. Ah, un om ca mine nu merită să aibă doi

îngeri în viața lui, dar mă simt binecuvântat. Când am trimis e-mailul, amândoi știm că vorbeam doar cu unul dintre voi. Steaua mea, mica mea lumină strălucitoare a fericirii și singura persoană căreia i-aș încredința bunurile mele lumești!

Încep să chicotesc.

— Și singura persoană care este suficient de neghioabă ca să te ajute să închei ceea ce a fost o perioadă minunată de viață pentru tine pe coasta Amalfi.

— Luca și soția sa englezoaică, Celia, dețin și un hotel local, Il Posto di Luca, unde se află și extrem de popularul Ristorante Sul Mare. Amândoi mi-au spus că întotdeauna o să mă aștepte la ei o cameră, dacă mă întorc vreodată. Dar nu voi avea nevoie. Am așteptat mult timp să găsesc o femeie ca Angel și, să fiu sincer, am renunțat să mai caut cu mult timp în urmă, după cum știi. Ce mi se pare ironic e că ea îmi amintește mai degrabă de tine. Pentru că e puternică, intuitivă, grijulie.

— Ah, deci te referi la o persoană care este capabilă să facă lucrurile din pură hotărâre, și nu întotdeauna în propriul interes?

— Asta ar spune Guy, nu eu, iar tu știi asta.

— Bine. Sunt de acord să te ajut.

— Să mă ajuți, dar să ai și tu parte de o vară încântătoare în Positano! O să-mi mulțumești după aceea, pentru că o să le placă tuturor să fii acolo cu ei. Îți garantez că va fi distractiv. Ai servit vreodată la mese?

— Nu, de ce?

— Doar mă întreb. Oricum, anunță-mă când vrei să iei avionul și să mergi acolo, ca să-i anunț pe Luca, Celia și familia lor că vii. Îți sunt dator, păpușă, dator vândut! Dar nu ți-aș fi cerut asta dacă n-aș fi știut... ei bine, ar putea fi vara fericirii tale. Din păcate, deși ador să vorbesc cu fina

mea preferată, o frumusețe întruchipată se-ndreaptă spre mine chiar acum și amenință să mă lase fără cuvinte. Ținem legătura pe e-mail, căci mâine-dimineață plecăm la drum devreme. Cât despre tine, este timpul să scoți niște chestii de vară de prin dulap și să lași costumele scorțoase pe umerașe, Marci. O să ai parte de un sezon estival regal!

* * *

— Ei, ce-a avut Richard de spus în apărarea sa? mă privesc întrebători mama și Guy.

— E pe cai mari! Angel i-a oferit, literalmente, o nouă viață. După părerea mea, ar trebui să lăsăm lucrurile să se așeze și... hm... să ne păstrăm îndoielile.

— În legătură cu ce? Că femeia asta nu urmărește decât banii lui? Sau că ea n-a mai făcut asta înainte, iar el va ajunge să aibă inima frântă și fără vreo casă la care să se întoarcă? spune Guy, dar cuvintele lui sună dur, și chiar și mama ridică dintr-o sprânceană.

— Ești răutăcios, Guy. Știu că suntem cu toții îngrijorați în legătură cu Richard, dar nu este fraier, îi amintește mama tăios.

— Și eu simt că totul se întâmplă prea repede, sunt eu de acord. Dar fie că vinde din cauza lui Angel, fie că asta e șansa lui să se pensioneze anticipat, decizia a fost luată.

— Sunt singurul care-și face griji în privința motivelor Angelei? Dacă nu e nimic de ascuns, atunci Richard nu i-ar fi sugerat măcar să ne cunoască pe toți înainte de ziua cea mare pentru ei? Dacă el i-a sugerat asta, iar ea l-a convins de contrariul?

Mă uit la Guy, cu o privire destul de neiertătoare.

— La vârsta de 29 de ani, desigur, este puțin probabil să

fug și să-i anunț pe toți abia după ce faptul este consumat. Dar dacă aș avea vreo 60 de ani, atunci probabil aș spune „Hai s-o facem!". În cazul lui Richard, ce are de pierdut? Este încântător să-l auzi cât e de fericit și nu putem să judecăm o femeie pe care nici măcar n-am cunoscut-o.

— Tot universul lui se va prăbuși, dacă va ajunge să regrete decizia luată, Marci. Oamenii care își ascultă inima, nu mintea, fie ajung să fie fericiți până la extaz, fie cad în genunea disperării. Nu-mi doresc așa ceva pentru Richard, la fel cum nu-mi doresc așa ceva nici pentru tine, spune mama, neputându-se abține să-și facă cunoscute gândurile despre bărbatul pe care îl vede ca pe un frate.

Am avut nevoie de două încercări de dragoste serioasă, ca să-mi dau seama că încercam să fac să funcționeze ceva sortit eșecului. Amândoi foștii mei iubiți m-au dezamăgit și nu pentru ca mi-ar fi frânt inima, ci pentru că m-au făcut să mă simt nedemnă de iubire. Și asta doare.

Richard a fost mereu acolo, la telefon, la celălalt capăt al firului, ca să-mi transmită susținerea lui, și m-a așteptat răbdător, când eu plângeam în hohote în pumni de șervețele. Guy pur și simplu mă îmbrățișa și apoi își dădea ochii peste cap, ca și cum ar fi fost convins de acest final încă din prima zi.

Poate ar trebui să iau și eu exemplul lui Richard și să încep să-mi trăiesc viața zi după zi. Îmi place munca mea, am o casă drăguță, deși cu o ipotecă considerabilă, și sunt liberă ca pasărea cerului. Simt cum pe buze îmi înflorește un zâmbet imens.

— Mă duc, spun eu categorică.

— Unde? întreabă mama, nedumerită.

— La Positano. Cineva trebuie să se ocupe de lucrurile lui Richard, iar acel cineva sunt *eu*!

Iunie

3

Vacanță de lucru

Se aude un ciocănit la ușa biroului și când ușa se deschide, apare Guy.

— Marci, apreciez că ești ocupată să dai de capăt lucrurilor, dar ai un vizitator. Așteaptă la recepție.

— Mulțumesc. Mai am un singur lucru de adăugat pe lista asta și apoi iau o pauză. Știi cumva cine este?

Guy ridică nonșalant din umeri:

— N-am nici cea mai mică idee. Eu sunt doar mesagerul. Unul dintre clienții tăi speciali, fără îndoială.

E o glumă a noastră că el are o clientelă mixtă, în vreme ce clienții mei sunt predominant bărbați, dintre care cam două treimi au trecut de 60 de ani. Având eu mai puțin de jumătate din vârsta lor, aceștia găsesc în mine o elevă binevoitoare. Am învățat multe ascultând poveștile despre istoria pieselor pe care le colecționează și, în unele cazuri, le cumpără și le vând, pe cât am învățat în mai bine de zece ani de când mă ocup cu această afacere. Și de aceea vin la mine mereu. Răbdarea, se spune, este o virtute, iar eu mă bucur de acea interacțiune personală.

Salvez documentul la care lucrez și mă ridic de la birou. Îmi aranjez cămașa de bumbac și îmi trec palmele peste cutele fustei, căci stau la calculator de vreo două ore, apoi îmi iau jacheta.

În această afacere, nu știi niciodată dacă un client îți aduce un obiect antic, primit moștenire de familie, obiect care a stat ascuns zeci de ani într-un pod, sau caută ceva anume, un obiect fără de care nu poate pleca. Uneori mă simt ca un detectiv particular în lumea antichităților, iar mica mea agendă neagră conține numere de telefon ale unor persoane notabile și, în unele cazuri, chiar neobișnuite.

Și cum mă grăbesc să cobor treptele spre zona de recepție de la etajul întâi, îmi arunc o privire peste balustradă la marea de fețe care se uită în sus după mine.

— Surpriză! strigă toți la unison, iar Guy zâmbește larg.

— Ai stricat momentul, îmi strigă el. Trebuia să iei liftul!

Cel puțin treizeci de persoane sunt înghesuite în jurul unei mese plină cu tartine și tăvi cu cupe de șampanie. Chiar când cobor ultima treaptă, apare și mama.

— O să ne fie dor de tine, Marci!

Dumnezeule, dacă mama se emoționează, înseamnă că o să am probleme și nu am niciun șervețel cu mine.

— Nu face asta, îi spun, dar mă îmbrățișează. Gândește-te doar ca la una dintre excursiile pentru achiziții. Doar ca una mai lungă.

Trebuie să recunosc că gândul de a fi plecată două luni întregi mă entuziasmează, dar mă și înfricoșează.

Cu toată sinceritatea, deși bănuiesc că va fi o provocare, nu e ca și cum aș plănui una dintre excursiile mele de lucru extrem de aglomerate. Și abia aștept să-i cunosc pe cei la care se referă Richard ca fiind *familia lui de italieni*. Dar, în

timp ce merg pe la fiecare dintre cei adunați aici, îmi trece prin cap cât sunt de norocoasă.

— Marci, mă strigă doamna Krystyna Kaminski, una dintre vizitatoarele mele cele mai fervente, și mă bate pe umăr.

Când mă întorc, o văd învăluită în albastru pastel. Poartă o pălărie demnă de o apariție la Ascot și totul este, ca de obicei, foarte asortat la ea.

— Pleci, ne părăsești, ce-o să mă fac eu? Încă e nevoie de atât de multe lucruri la mine acasă, iar acum Jakub o să se întrebe de ce nu se întâmplă nimic.

— Vai, dar dați-mi voie să vă ofer un pahar de șampanie. Vă rog, nu vă faceți griji. Am instruit-o pe Briony și ea va căuta în continuare lucruri pentru dumneavoastră. Și am niște vești bune, chiar voiam să vă sun. Am găsit cel mai minunat lucru franțuzesc de pus pe perete.

Briony este directoarea noastră de magazin și cea mai bună prietenă a mea. Ne-am cunoscut la universitate și mereu ne-am ajutat una pe cealaltă. M-am bucurat că a vrut să-mi țină locul cât lipsesc.

Doamna Kaminski se luminează la față:

— Este o raritate? întreabă ea, pe vocea aceea ca un cântat.

— Chiar așa! Acum atârnă într-o mănăstire în zona Languedoc din sudul Franței. Suntem încă în negocieri privind prețul, dar cred că veți fi bucuroasă de rezultat.

Își duce mâinile la față încântată.

— Vai, înseamnă atât de mult pentru mine, draga mea! Sunt atât de recunoscătoare!

Eticheta cu prețul este irelevantă pentru soții Kaminski și e o plăcere pentru mine să-i ajut să caute rarități.

— Și te întorci? Îmi promiți, da?

— Desigur. Poftiți, haideți să ciocnim un pahar.

Iau două pahare de şampanie şi îi dau unul.

— Iar când mă întorc, cine ştie, poate găsesc acolo vreo piesă italienească specială cu care să vă bucur.

— Am auzit cuvântul „italienească"? apare Anthony lângă mine şi i-l prezint doamnei Kaminski.

— Este o plăcere să vă cunosc, doamnă dragă, croncăne el, scuturându-i mâna.

Văd că doamna Kaminski se îmbujorează sub privirea lui Anthony. Cu siguranţă îi stă bine în albastru pastel, îi reflectă personalitatea intensă.

— Şi dumneavoastră sunteţi un client al lui Marci? se interesează ea, când Anthony îi dă în sfârşit drumul la mână. Atunci suntem competitori!

Pe faţa lui Anthony citesc o expresie de nepreţuit şi mă grăbesc să intervin:

— De aceea mă simt extrem de norocoasă. Aveţi gusturi complet diferite, deşi foarte bune, amândoi!

Lui Anthony i se luminează privirea. Apreciază o glumă bună, iar cu doamna Kaminski şi-a găsit perechea.

Mă scuz când văd că amândoi sunt bucuroşi să stea de vorbă unul cu celălalt. Colecţionarii, chiar dacă vând mai departe un lucru sau altul, adoră să povestească istoria celor mai bune achiziţii ale lor. E vorba de fiorul căutării, şi de aceea oamenii îşi pierd adesea capul şi plătesc mult prea mult pentru ceva, la licitaţii. Guy este priceput să-i facă pe participanţii la licitaţii să liciteze tot mai mult, chiar şi atunci când aceştia şi-au depăşit deja bugetul maxim. Mereu se întâmplă asta.

Mă opresc să sorb o gură de şampanie şi e clar că Guy a cheltuit ceva. E şampanie de calitate, nu chestia aia de douăzeci de lire sticla. Probabil că se simte un pic vinovat în ceea ce priveşte sarcina care mi se aşterne în faţă. Toată lumea mă

invidiază, de parc-aș pleca în vacanță, dar amândoi, și eu, și el, știm că nu e așa.

Simt o mână pe braț și mă întorc, o zăresc pe Briony care mă privește cu timiditate.

— Îmi pare rău că n-am reușit să te avertizez, dar Guy și Evelyn m-au pus să jur că țin secret, spune ea.

Nimeni nu are curajul s-o refuze pe mama; chiar dacă acum este partener mai degrabă tăcut în afacere, ani întregi ea a fost forța care a condus compania.

— Ești iertată, mai ales că pot să-mi iau zborul liniștită spre Italia, clienții mei sunt pe mâini bune!

Briony își prinde buza de jos cu dinții și o văd că ezită.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Chiar crezi că mă pricep să-ți țin locul, la biroul tău?

Mă întind spre ea s-o îmbrățișez și-i zăresc privirea plină de lacrimi:

— Sigur că da, chiar te pricepi! Ai trecut perioada de pregătire cu brio, așa cum mă și așteptam, de altfel. Și voi fi doar la un telefon sau un e-mail distanță. Sună-mă cât de des vrei. Oricum, probabil că vom ține legătura zilnic, o să trimit poze cu obiecte din colecția lui Richard, ca să începi evaluarea. Tu și cu mine suntem o echipă și nimeni nu poate schimba asta. Dar cred că te vei surprinde singură.

Expresia de ușurare pe care i-o citesc pe chip îmi face inima să tresalte de emoție. Îi înțeleg teama, pentru că exact așa am simțit și eu atunci când Guy a hotărât că eram pregătită să încep să plec în deplasări peste hotare pentru achiziții. Eu nu mă simțeam pregătită, dar eram, iar Guy și-a dat seama de asta, exact cum îmi dau eu seama acum, în legătură cu Briony.

— Ai mâncat ceva? mă întreabă Guy, venind spre mine cu un zâmbet larg pe buze.

Ridic paharul ca să evit să-l stropesc cu șampanie, ca mă ia el în brațe și mă strânge tare.

— Nu încă. Mă gândesc la 100 de lucruri. Nu mă așteptam să fiu atât de confuză azi. Vreau să spun, e vorba doar de opt săptămâni, nu-i așa?

Guy se dă un pas în spate și se uită la mine:

— La fel a fost pentru mine anul trecut, când am plecat în călătorie de nuntă cu Selena. Nici măcar nu-mi imaginam cum e să nu vin la muncă două luni întregi. Am crezut că o să am simptome de abstinență. Dar imediat ce am plecat în călătorie, a fost ca și cum am fi pășit într-o cu totul altă lume. Te obișnuiești imediat.

Îi văd în ochi un licăr de vinovăție referitoare la anul trecut.

— Iar dacă hotărăști că sunt prea multe de făcut acolo, pot să mă urc în avion și să vin la tine câteva zile. O să-mi țină locul mama, știi doar. Deși nici nu vreau să mă gândesc la haosul care ar fi cu ea la conducere!

Scutur din cap, râzând. Mama nu s-a mai ocupat de afaceri de ani buni.

— O să fie bine, imediat ce mă urc mâine în avion. Nu e ca și cum aș fi străină de Italia, nu-i așa? Am fost la câteva achiziții acolo.

— Da, și a fost o bună ocazie pentru tine și Richard să vă vedeți, să stați de vorbă și să descoperiți locuri minunate și interesante. Și ești pregătită să pleci? mă întreabă Guy, simțind schimbarea din starea mea de spirit. Pun pariu că Richard face de zor aranjamente în vederea sosirii tale. Acum, că mă gândesc, mi se pare că am exagerat în ceea ce privește veștile pe care ni le-a trimis. Căsătoria este un risc, oricum ar fi, nu-i așa?

Așa e? N-am de unde să știu.

— Cred că da, dar eu am știut de la început că Selena este perechea ta. Altfel, aș fi sărit de pe scaun atunci când preotul a întrebat dacă are cineva ceva de obiectat împotriva căsătoriei, spun eu, iar el chicotește.

— Nu cred că se poate face ceva dacă sora ta nu e de acord. Dar adevărul este că n-aș fi cerut-o de soție dacă tu n-ai fi fost de acord. Mereu ai fost alături de mine. Și, dacă te-ajută, am știut că Everett Berlkey nu merita pe cineva atât de minunat ca tine, ți-e mai bine fără el.

Ei bine, asta e o surpriză, iar sinceritatea lui mă emoționează. Am crezut că motivul pentru care lui Guy nu-i plăcuse de Everett era pur și simplu diferența de personalități. La acea vreme, eu eram îndrăgostită de ideea de a fi îndrăgostită, iar Everett a fost fermecător și atent pentru o vreme. Părinții lui au fost încântați când am început să ne vedem, mai ales pentru că mama și Georgia, mama lui Everett, frecventau aceleași cercuri sociale. Toată lumea crezuse că este ce trebuie, din păcate și eu crezusem la fel. După o aventură romantică și discuții legate de logodnă, dintr-odată Everett a început să dea înapoi. La mai puțin de o săptămână mai târziu, a fost zărit cu o altă femeie la braț. Privind în urmă, îmi dau seama că singura persoană de care îi pasă lui Everett este el însuși, însă atunci respingerea mi-a rănit orgoliul și m-am simțit umilită. Am jurat că n-am să mai las pe nimeni să facă asta cu mine vreodată.

— O să-mi fie dor de tine, spun eu, iar Guy dă din cap că simte același lucru.

— Dar gândește-te doar la acel frumos răsărit de soare italian! Și mă aștept să-mi trimiți vederi, abia aștept să aflu mai multe despre familia lui Richard din Italia!

Tipul extrem de atrăgător care ține un carton cu numele meu scris de mână pe el – carton care-mi pare suspect de bine decupat dintr-o cutie de cereale – are brațe destul de puternice să ia căruciorul meu de bagaje și să-l împingă cu o singură mână.

— Mulțumesc. Sunt destul de grele, îl avertizez eu.

Chiar dacă am cheltuit o mică avere ca să-mi cumpăr o garderobă nouă, ușoară, de vară, cele două valize tot sunt grele, și a trebuit să plătesc o supratază pentru greutatea lor la avion.

Îmi aruncă un zâmbet încurajator și-l cântăresc din privire: păr creț de culoare închisă, dinți albi și piele bronzată.

— Eu sunt Nico. Iar asta nu e nimic. Mulți dintre clienții noștri vin cu bagaj de două ori mai mare, chiar dacă stau la noi doar două săptămâni.

Cu siguranță este un nume italienesc, însă engleza lui este perfectă și o vorbește fără niciun pic de accent italienesc.

— Îți mulțumesc că ai venit să mă iei. Nu sunt sigură că m-aș fi descurcat să conduc.

— Oh, nu e nicio problemă, îmi strigă el peste umăr, iar eu mă chinui să țin pasul cu el.

Își croiește drum prin mulțimea de pasageri spre ieșirea din Aeroportul Internațional Napoli.

Ieșim pe ușile automate, iar valul de căldură aproape că mă lasă fără suflare și astfel îmi amintesc de ce Italia este unul dintre locurile mele preferate de vizitat.

— I-am spus lui Richard că pot să închiriez o mașină la aeroport, dar el a zis că ar trebui mai întâi să mă instalez și să mă acomodez. Am înțeles că parcarea este un coșmar în sezonul aglomerat.

— Așa este. Iar condusul prin Italia ar putea fi înfricoșător pentru cineva care conduce aici prima oară.

— Vai, dar eu vizitez Italia în fiecare an, izbucnesc în râs. Sunt obișnuită cu condusul aici, dar este prima oară când vin în Positano. De obicei nu vin atât de mult în sud.

— Desigur! Richard se referea la călătoriile împreună cu tine prin Italia ca fiind vacanța lui ca șofer. O să ne fie dor de el, dar toți se bucură că o să te cunoască.

Toți?

— Dăm o petrecere în onoarea ta diseară.

Noi? Cine?

Vai, Richard, mi-ai trimis o lungă listă de instrucțiuni, dar de ce nu m-ai avertizat? Și cum adică, o petrecere? Poate că ei sunt familia ta, dar eu nu-i cunosc pe oamenii ăștia.

— Este... foarte amabil, răspund eu, încercând să nu mă mai gândesc la ce i-aș spune lui Richard.

— Dacă e prima oară când vii pe drumul ăsta, atunci hai să-ți arăt câteva lucruri interesante. Avem de mers cam o oră și jumătate.

Nico este prietenos și fermecător deopotrivă, însă am văzut deja pe hartă toată călătoria și știu cât ne ia până la destinație. Sper să nu mă mai trateze ca pe un turist, pentru că nu sunt.

— Hm... minunat, mulțumesc!

Atunci, înseamnă că n-o să stau pe bancheta din spate să mai trec o dată prin cel mai recent e-mail de la Richard.

Haide, Marci, îmi spun eu cu fermitate. *Tipul încearcă doar să te facă să te simți binevenită. E timpul să închizi taraba și să te relaxezi, mai e de muncă, dar numai muncă fără distracție face viața anostă. Și o să le dai de capăt tuturor lucrurilor cât de repede, așa că relaxează-te și mergi cu valul.*

4

Surpriză!

Chiar și cu aerul condiționat dat la maximum, încep să resimt trezirea dis-de-dimineață. Când începem să prindem viteză, iar peisajul încântător se perindă la geamul mașinii, simt că încep să-mi cadă pleoapele. Îmi amintesc doar vocea mai degrabă dură a lui Nico, vorbind cu cineva la telefon.

— Am parcat.

Vocea unei femei umple mașina și pare foarte entuziasmată când spune:

— M-am uitat întruna la ceas. Imediat îi anunț pe toți!

— Ajungem în 20 de minute.

Oprește motorul și se întoarce spre mine, cu o privire care parcă voia să-și ceară scuze.

— Îmi pare rău de chestia asta. Dar dacă nu-i anunț înainte că venim, am dat de dracu'!

Mă frec la ochi și mă uit în jur, dar nu văd decât o parcare plină de praf în fața unei stânci. Mă las mai jos pe locul meu ca să văd mai bine, dar stânca de calcar pare că se înalță până la cer.

— Unde suntem? întreb, pentru că mă simt dezorientată.

— La capătul şoselei. E un pic de mers pe jos, din păcate, dar o să folosim rampele, acolo unde se poate, deşi chiar şi aşa tot înseamnă să parcurgem câteva şiruri de trepte între rampe.

Îmi adun lucrurile şi îmi leg de brâu mânecile de la jacheta uşoară. Cu numai şase ore în urmă mă temusem că n-o să-mi ajungă să mă apăr de frigul dimineţii. Acum, în căldura din mijlocul zilei, e doar încă un lucru de cărat.

— Poţi să duci pe roţi una dintre valize? După ce traversăm şoseaua e doar drum la vale. Altfel, aş putea să fac două drumuri.

— Mă descurc, serios. M-am trezit la ora două azi-dimineaţă ca să prind un autobuz spre aeroport, de aceea sunt cam ameţită, îi explic eu, fără energie, în speranţa că nu m-am tolănit în maşină, cum fac eu de obicei când dorm.

— Atunci, mă bucur că am condus aşa de lin încât ai putut să recuperezi somnul, răspunde el, destul de sincer.

Nico scoate valizele din portbagajul maşinii, în timp ce eu arunc o privire în jur. În partea mai îndepărtată a parcării, pe jumătate ocupată, se ridică o clădire drăguţă, deşi destul de veche, cu două etaje, parcă ieşind chiar din piatra stâncii. Neobişnuit, cu siguranţă.

— Poftim, spune Nico, scoţând mânerul valizei ca s-o preiau eu, şi, dacă valizele n-ar fi fost atât de mari, sunt destul de sigură că ar fi insistat să le ducă el pe roţi pe amândouă.

Terenul e destul de accidentat, iar noi ne îndreptăm spre o poartă deschisă, aflată în apropierea unei şosele destul de aglomerate. Ridic privirea spre firma mare pe care scrie: *La Grotta del Tesoro*. Evident, magazinul este închis, dar mă întreb de ce sunt atât de multe maşini parcate aici. Poate că localnicii plătesc să folosească această parcare. Din

fotografiile pe care le-am văzut cu Positano, aleile înguste din jurul proprietăților, care par cățărate periculos pe marginea stâncilor, sunt accesibile doar cu piciorul.

— Ești gata s-o luăm la fugă? întreabă Nico lângă mine, pe marginea șoselei.

Dau din cap afirmativ, iar când strigă *Acum* sunt pe urmele lui. Roțile trollerelor scot un sunet ca un răpăit, când traversăm în fugă șoseaua. E atât de cald, că simt cum parcă se topește asfaltul sub tălpile subțiri ale pantofilor mei comozi.

— E mai ușor pe aici, spune el, și mă ajută să manevrez valiza pe roți în jos, pe câteva trepte de piatră, până ajungem la o rampă ce coboară șerpuit.

Însă peisajul din jurul meu îmi acaparează întreaga atenție.

— Oau, e ceva! spun eu, oarecum fără suflare.

— Uneori uit să mă opresc și să privesc în jur. Pentru mine este acasă, și așa a fost de când mă știu.

Mergem unul lângă altul, mai încet acum. Trec oameni în ambele sensuri, iar pe alocuri drumul se îngustează. Unii dintre trecători îl salută pe Nico în italiană, iar el le răspunde cu acel timbru cald și fascinant al vocii. Aș putea să-l ascult vorbind toată ziua, chiar dacă aș înțelege foarte puțin din ceea ce spune.

— Ești disponibil de rezervat, dacă decid să nu închiriez mașină? îl întreb.

Izbucnește în râs:

— Din păcate, sunt chelner, nu șofer de taxi. Dar am să fiu pe-aproape și te ajut cu orice ai nevoie, cât timp stai aici.

— Îmi cer scuze, n-am știu că-i faci o favoare lui Richard. Acum mă simt prost că am adormit. Probabil crezi că sunt foarte necioplită!

— Deloc! Îi datorăm multe lui Richard, iar el face parte din familie. Deci asta înseamnă că şi tu la fel. Dacă ne oprim aici un pic, pot să-ţi arăt hotelul.

Am văzut o mulţime de privelişti spectaculoase în călătoriile mele, dar aceasta este fascinantă. Privirea îmi zboară de la o terasă la alta, acoperişuri colorate, unele parţial ascunse de frunzele lucioase ale arborilor de lămâi, falnici chiparoşi italieni şi tufişuri stufoase, prin care se urcă plante cătărătoare pline de flori parfumate. Enclava de dealuri care dispar în jos, în apa limpede cum e cristalul, de culoare albastră, mă duce cu gândul la un tort multietajat. Vilele şi casele cu etaje, în culori ca de îngheţată, sunt ca nişte prăjiturele în vitrină – predomină culoarea roz pal şi cărămiziu, dar mai sunt şi albastre, galbene şi albe.

E o comunitate verticală în jurul crevasei dintre două formaţiuni muntoase calcaroase. Cu pantele ei şerpuitoare, legate prin alei şi trepte tocite, săpate direct în stâncă, priveliştea este populată din abundenţă cu verdeaţă şi explozii de culoare care ascund vederii cea mai mare parte a clădirilor. Mai departe, poteca şerpuieşte la vale ca o panglică, întorcându-se şi răsucindu-se de câteva ori, înainte de a dispărea din vedere.

— Dacă ridici puţin capul în dreapta, vezi o curte cu o piscină şi o clădire pătrată, de piatră? Pe aleea dinspre intrare este un steag albastru, poate că reuşeşti să-l zăreşti, dacă te uiţi mai bine.

— Ah, da! Îl văd acum. Ce nemaipomenit!

— Am reuşit să eliberăm o cameră pe colţ pentru tine. E mică, dar o parte din balconul care merge de jur împrejurul clădirii dă chiar spre mare.

Asta e un alt lucru pe care nu mi l-a spus Richard. Am

presupus că mi-a rezervat un „bed and breakfast" local, o cameră într-un hotel deasupra unui restaurant. Un val de entuziasm îmi alungă oboseala.

— Suntem în plin sezon, așa că sunt recunoscătoare dacă am chiar și doar un pat, mărturisesc eu.

— Luca se simte prost că n-am putut să-ți oferim una dintre camerele mai mari. În orice caz, hai să te duc la umbrel

Ridica mâna ca să se uite la ceas.

— Tura mea începe în 45 de minute și trebuie să mă schimb mai întâi, așa că ajungem exact la timp.

De fapt, de unde mă aflu, totul pare chiar perfect. Nu reușesc însă să-mi dau seama de ce nu m-a invitat Richard niciodată aici, în niciuna dintre excursiile mele anterioare. Aș fi putut cu ușurință să fac un mic ocol ca să vin la el, în loc să vină el la mine, luând o pauză de la treabă. De fapt, *pauză* nu e chiar termenul potrivit pentru ceea ce făcea el. Cu o întreagă listă de întâlniri cu potențiali vânzători, adesea la kilometri distanță, uneori era cel puțin stresant. Dar dacă asta ar fi casa mea, n-aș vrea să plec niciodată, așa că Angel probabil că i-a pus rău de tot stăpânire pe inimă, de a putut Richard să întoarcă spatele unui loc atât de minunat.

Celia Roman se joacă cu cheia, iar eu mă aflu la câțiva pași în spatele ei, cu ochii la firma de deasupra ușii. *La Grotta del Tesoro*, care sunt destul de sigură – având în vedere cunoștințele mele precare de limba italiană – că înseamnă „peștera comorilor".

— Clienții noștri pot să parcheze gratis aici, mă informează Celia.

Englezoaica asta drăguță îmi zâmbește amabil.

— Richard avea treburi pe aici, dar în cea mai mare parte

își conducea afacerea online și doar cu programare. Și, în mod natural, călătorea peste tot în Italia. Dar sunt sigură că știi toate acestea. Am ajuns, în sfârșit!

Încuietoarea cedează și ușile se deschid, lăsându-ne să intrăm.

O urmez pe Celia și e surprinzător de răcoare.

— Să deschid jaluzelele, spune ea, lăsându-mă să mă uit de jur împrejur în semiumbra spartă doar de câte o rază de soare care pătrunde printre jaluzelele trase la ferestre. Chiar parc-am fi într-o peșteră, și e plină până la tavan.

— Are o lungă istorie, îmi fredonează Celia, iar eu îmi dau seama că o să fie o treabă mult mai multă decât anticipasem. Dar e minunat că încăperea se întinde de la ușă și până în spate, la stâncă. Locul acesta a fost format în mod natural ca o peșteră și ajută la menținerea unei temperaturi constante.

— Dar peșterile nu sunt pline de umezeală? întreb eu, sub impresia că apa își croiește drum printre cele mai mici crăpături ale stâncilor.

— Așa era, dar cum a venit și s-a stabilit aici, Richard a pus să fie izolată. Luca mi-a spus că, în urmă cu mulți ani, a fost deținută de un fermier local și era o *frutta e verdura* - o piață de legume și fructe, trece Celia rapid în italiană, ba chiar cu accentul local. Era goală de mult timp și destul de degradată, când a cumpărat-o Luca. El voia să demoleze clădirea, pentru că nu voia decât terenul, ca parcare pentru clienții lui. Dar timpul trece și, mulți ani mai târziu, cu puțină îngrijire și atenție, iată!

Nu mi-am dat seama că Richard are o colecție atât de vastă. A trecut mult timp de când am fost ultima oară aici.

În pofida nostalgiei ei de moment, am simțit și o doză de tristețe în vocea sa.

— Nu sunt surprinsă că Richard s-a asigurat să nu pă-trundă umezeala aici; mereu a avut grijă cum își depozitează antichitățile, dar aici..., spun eu, și mă opresc, gândindu-mă că arată mai mult a depozit de vechituri.

— Cred că nu-i este ușor să lase totul în urmă, spune ea, în timp ce eu mă uit în jur.

— Nu. Dar gândurile lui sunt în altă parte, iar eu mă bucur că pot să fiu de ajutor. Richard a fost mereu alături de mine la nevoie, răspund eu, încercând din răsputeri să nu mă emoționez.

Celia are dreptate, totul în jur poartă amprenta lui Richard și mi-ar plăcea să fie acum cu noi, să ne împărtășească poveștile lui. Mă așteaptă o treabă foarte grea, și ceva îmi spune că și peștera din spate e la fel de plină cu lucruri.

Când lucrezi în domeniul ăsta al antichităților, te obișnuiești cu praful, cu patina vremii, cu mirosul de lemn umed și câteva găuri de carii ici colo. Fiecare colecționar se specializează în ceva sau are o zonă pe care se concentrează, însă Richard a avut mereu un gust eclectic. Îl asemăn cu o coțofană – incredibil de inteligent, cu o minte cercetătoare și interesat de orice obiect pe care pune ochii. Contrar tuturor opiniilor, coțofenele nu sunt atrase de obiectele strălucitoare, ci mai degrabă de orice li se pare chiar și într-o oarecare măsură curios. Și asta văd aici. O pereche de porți uriașe de fier stau rezemate pe peretele din spate, dar mi-e aproape imposibil să ajung la ele. În fața lor se află o masă de dimensiuni considerabile, dar nu-mi dau seama din ce este făcută, pentru că fiecare centimetru al suprafeței sale este acoperit de o întreagă gamă de elemente disparate, sub care se pare că e întins un fel de material de dantelă. Obiecte frumoase de sticlă albastră îmi captează atenția, iar eu zăbovesc cu privirea

peste o grămadă de coşuri împletite. Lângă ele se află nişte vase înalte cu capac, probabil folosite pentru depozitarea uleiului de măsline.

— Ai ceva treabă aici, Marci.

Simt un aer general de nostalgie când se întoarce cu spatele la mine şi încep să scotocesc prin câteva cutii deschise.

— Vrei să te aştept puţin şi apoi să mergem înapoi la hotel împreună?

— Mulţumesc, Celia, dar nu, mă descurc. E cea mai ocupată perioadă din an pentru tine, e plin sezon şi ai clienţi de care să te ocupi. Dar îţi mulţumesc că m-ai adus aici şi mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Mă uit un pic pe-aici să văd cam ce este. Apoi mă întorc, fac un duş şi mă pregătesc pentru petrecerea de diseară.

Celia îmi dă un mănunchi de chei.

— Ei bine, comorile lui Richard sunt pe mâini bune, după câte văd. Iar dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să-mi ceri. Luca şi cu mine l-am rugat pe Nico să aibă grijă de tine, în general, cât stai cu noi.

Apoi o ia spre uşă.

— Celia, o strig eu, iar ea se întoarce spre mine. Îţi mulţumesc pentru primirea călduroasă! Şi pentru că ai înţeles că m-am simţit un pic copleşită mai devreme.

— Italienii sunt calzi şi prietenoşi, dar pot fi şi zgomotoşi şi exuberanţi. Iar restaurantul e aglomerat şi am considerat că e mai bine să te duci în camera ta, să poţi să stai pe balcon şi să te bucuri de un prânz liniştit. Dar în seara asta o să fie gălăgie. Vor fi cântări şi dansuri, să nu zici că nu te-am avertizat! îmi spune ea, iar un zâmbet îi luminează chipul. Eşti ca o fiică pentru Richard, iar asta te face să fii specială şi pentru noi.

Celia iese, iar eu mă întreb la ce m-am înhămat. Iar apoi văd o oglindă veche, cu rama masivă, din lemn gravat, un lucru de o frumusețe rară. Dau lucrurile la o parte din fața ei, ca s-o pot privi mai atent, dezvăluind-o în toată gloria ei. Argintul este corodat și cel puțin o treime din oglindă este acoperită cu ceea ce arată acum ca o rețea de pânze de păianjen uriaș. Doamna Kaminski o să-și ducă mâinile la gură de bucurie când va vedea acest obiect în fotografie, așadar acesta este un articol potențial vândut și de o frumusețe rară. Ce mai urmează?

După o după-amiază de fotografiere nonstop, am petrecut încă o oră pe laptop, încărcând totul în cloud și sortând lucrurile pe categorii. Telefonul sună de mai multe ori și, când mă uit, este un mesaj de la mama. I-am dat un apel rapid după ce am aterizat, iar acum e nerăbdătoare să afle mai multe.

Ei bine? Tensiunea asta mă omoară! X

Totul e minunat, mamă. Am stat la depozitul lui Richard toată după-amiaza. E o petrecere în seara asta și trebuie să fac un duș și să mă schimb, dar te sun când pot! 😊

Sincer, mama chiar ar avea nevoie de un pic de răbdare. Nu vrea să afle doar despre mine acum, ci vrea să-i spun ce bârfe și zvonuri am aflat despre situația lui Richard. Lucruri despre care nu știu nimic. În schimb, o sun pe Briony.

— Eu sunt. Să nu-i spui mamei că te-am sunat, dar m-am gândit să te avertizez că am încărcat câteva fotografii, ca să te uiți la ele cu Guy.

— Hei, am intrat să le văd imediat ce am primit notificarea. Îmi curg balele de poftă după o oglindă, este uimitoare! spune ea, și-i aud clar entuziasmul din voce.

— Știu! Doamna Kaminski o să mi-o smulgă într-o fracțiune de secundă, izbucnesc eu în râs.

— Așadar, lucrurile arată promițător?

Întind piciorul stâng să deschid ușile înguste care duc spre balconul camerei mele. Mă așez pe scaun și mi se pare ciudat să vorbesc despre muncă, având această priveliște atât de lipsită de griji în fața ochilor.

— Este un volum de muncă mult mai mare decât m-am așteptat, cu siguranță, și va trebui să am o conversație serioasă cu Guy, înainte de următoarea discuție cu Richard. Presupun că Richard păstrează o evidență a achizițiilor sale, a prețurilor pe care le-a plătit și de unde a cumpărat fiecare dintre lucruri. Dar, în acest stadiu, m-am gândit că doar câteva fotografii ar fi de ajutor, atunci când vorbesc cu Guy, iar mama va trebui probabil să ia și ea parte la acea discuție. E vorba de sume importante de bani aici.

— Guy se aștepta la câteva obiecte destul de frumoase, dar asta ar putea fi o surpriză.

Urmăresc cu privirea în depărtare o barcă de viteză ce despică apele, lăsând în urmă o dâră albă.

— După părerea mea, nu e nimic aici ce n-am putea vinde rapid în Marea Britanie. Însă doar ca să împachetez și să trimit tot lotul ăsta ar însemna tot timpul pe care îl am de petrecut aici. Ce mă îngrijorează este că Richard le-a spus câte ceva contactelor lui și, cu toate că nimeni nu a revenit la el încă, dacă încep brusc să ia legătura cu el, asta ar putea încetini lucrurile.

— Vrei să spui că s-ar putea să nu punem mâna pe toate astea? pare Briony dezamăgită.

— Ha! E amuzant că spui asta, fiindcă magazinul lui Richard se numește „La Grotta del Tesoro", adică „Peștera comorilor". Când am vorbit inițial cu el, i-am sugerat să facem un preț pe tot ce are acolo, dar asta a fost înainte să văd ce e aici. Va trebui să am o conversație deschisă cu el, înainte de a merge mai departe. Nu mi-a spus decât că totul trebuie să dispară înainte să fie predate cheile proprietarului.

— Încă nu-mi vine să cred că se lipsește de toate lucrurile acelea pentru această femeie misterioasă. Cine ar fi crezut, eh? Suni de la B&B?

Eu chicotesc.

— Da. Îți trimit imediat câteva fotografii cu camera și cu priveliștea de la balcon. Mă simt plină de praf și mi-e cald, așa că mă pregătesc să mă bag la un duș rece.

— Aici e înnorat, așa că sunt invidioasă! Oricum, mă bucur să te aud și aceasta ar putea fi prima vară când te bronzezi și tu ca lumea, fără urme de la costumul de baie, dacă zici că ai balcon privat, nu?

— Eu, să stau întinsă la soare? Mă îndoiesc. În orice caz, mai bine i-aș trimite un mesaj lui Richard să-l anunț că am ajuns cu bine. Cred că Italia este cu aproximativ cinci ore în urmă față de Thailanda, dar sper că se uită la telefon înainte să meargă la culcare.

— Abia aștept să văd mai multe fotografii din La Grotta și priveliștile acelea minunate.

— Nu-ți face griji, lucrez la asta. A, încă ceva... A sunat Jason, din întâmplare?

Briony scoate un geamăt iritat.

— Am schimbat câteva mesaje, dar i-am explicat că sunt prea ocupată ca să mă întâlnesc cu el acum.

Jason este un client de-ai mei, iar el și Briony au vorbit

de curând, când a venit în vizită la noi la birou.

— Nu face asta. Este un tip grozav și îți place de el, ce-o să se întâmple dacă mergeți să beți ceva împreună?

— În regulă, nu mai am scuze. Nu-ți mai face griji pentru viața mea amoroasă, ai lucruri mult mai importante de rezolvat. Ai grijă, Marci și distrează-te!

Câteva secunde mai târziu, tastez cu degetele pe ecranul telefonului.

Am ajuns în Italia și am fost și la La Grotta. Este tot ce credeam că va fi și chiar mai mult de-atât, MULT mai mult! Trebuie să vorbesc cu tine înainte să mă apuc de treabă, totuși. Te rog, sună-mă cât poți de repede!

Acum, să mă îmbrac cu rochia crem până la glezne, pe gât, decorată cu flori mici, albastre, sau cu rochia până la genunchi, de un verde limetă strălucitoare, cu mâneci căzute pe umeri? Ca să văd ce poartă ceilalți oaspeți, ies pe balcon. Balconul se întinde pe toată lungimea ultimului etaj al clădirii, dar este împărțit. Rândurile de plante înalte în ghivece oferă suficientă intimitate fiecăreia dintre cele zece camere orientate spre mare, iar lângă piscină, două femei poartă rochii lungi, așadar, rochia crem va fi aleasă!

Jos, terasa pe două niveluri este aproape plină, după câte se aude. Nu prea reușesc să văd pe terasă, deoarece vița-de-vie și plantele cățărătoare acoperă majoritatea grinzilor vechi de lemn, creând umbră și multă verdeață și culoare. Fiind la ultimul etaj, răzbate doar zgomotul difuz de vorbă și râs.

Vorbind cu Celia pe drumul până la La Grotta, ea mi-a spus că micul dejun se servește între 7 și 9 dimineața, prânzul

de la 12.30 până la 15.30, iar cina de la 19.30 până la 23.0
M-a avertizat că, atunci când restaurantul este plin, e deschis
până când pleacă ultimul client. Mulți dintre cei care iau
masa aici sunt prieteni sau fac parte din familie, iar în seara
asta toată lumea a fost invitată.

Când am întrebat-o la ce oră să cobor, ea a ridicat din umeri.

— Oricând ești gata. Mereu e haos, iar mulți dintre mem-
brii familiei lui Luca lucrează aici. De cele mai multe ori
petrecerile noastre includ și clienții. Viața este foarte relaxată
în Positano, după cum o să-ți dai seama singură, iar ție Italia
nu-ți este străină.

Nu mi-a plăcut să subliniez că, până acum, călătoriile
mele au fost foarte diferite. De obicei, călătoresc în interes de
afaceri și doar rareori îmi rezerv câteva zile ca să fiu turist,
așa că sunt obișnuită să fiu doamna singură care stă la o masă
pentru două persoane. Când am ajuns astăzi la restaurant,
toți cei pe care îi cunoscusem înainte au insistat să mă sărute
pe amândoi obrajii de parcă aș fi fost o rudă de mult pierdută.

Acum, tot ce trebuie să mai fac este să-mi prind părul, să
scot câteva șuvițe și să-mi pun o pereche de cercei. E mult
prea cald ca să mă machiez, așa că dau doar un pic de rimel și
un strop de balsam de buze, și pot să mă bag în rochia crem

5

Un ocean de chipuri zâmbitoare

În momentul în care cobor scările pentru oaspeți în partea din spate a primului etaj al terasei, la nivelul pe unde se intră în restaurant, o văd pe Celia, la un pupitru înalt, aranjând un teanc de meniuri. Ridică privirea, îmi zâmbește larg și apoi încep prezentările. Dacă am crezut că primirea de la prânz a fost destul, cea din seara asta a eclipsat-o.

Restaurantul este plin acum, iar Celia mă predă repede lui Renzo, despre care mă anunță că este unul dintre nepoții ei, care o ajută în sezonul de vârf. Renzo începe prin a-mi face un tur al bucătăriei, unde cea mai mare surpriză este tachinarea dintre Luca și Nico. Îi văd pe cei doi bărbați vorbind în italiană, în timp ce pe o tavă mare sunt încărcate o grămadă de farfurii. Nico o ridică în aer, trecând pe lângă noi și întorcând capul ca să-mi zâmbească, apoi întinde un braț ca să deschidă ușa batantă și trece prin ea fără probleme.

— Asta e o artă, îi spun lui Renzo, în timp ce Nico dispare din vedere.

— Nico face asta de mult timp. Nico este un fiu bun, iar Luca este un profesor bun.

Nico este fiul lui Luca? Oh, Doamne, atunci Celia este mama lui şi nici nu mi-am dat seama de asta. Face comentariul meu despre el, cum că e şofer de taxi, şi mai înainte mi-a spus că este chelner!

Este o activitate frenetică, iar nivelul de zgomot care vine spre noi din toate părţile este ca un asalt asupra urechilor. Tigăi care zgârie arzătoarele metalice de pe maşinile de gătit uriaşe, mai multe ventilatoare montate pe perete ca să aducă aer rece, pe lângă o unitate uriaşă de aer condiţionat şi, mai presus de toate, voci care se chinuie să se facă auzite. Luca dialoghează permanent în italiană, dirijându-şi echipa şi trecând de la unul la altul, cu privirea peste tot, în timp ce ospătarii vin şi pleacă.

— Mereu e gălăgie aici, spune Renzo, iar o mână îi zboară prin aer, de parcă i-ar acuza că sunt prea gălăgioşi. Există şi o zonă de grătar în aer liber, iar Luca – a vrut ca Nico să se ocupe de ea. E o cauză pierdută, mă informează el, iar accentul îi îmbracă în catifea cuvintele.

— Cum adică? întreb eu, în timp ce el mă conduce afară din bucătărie, prin interiorul restaurantului, unde se află puţină lume.

Desigur, majoritatea vor să stea afară şi, având în vedere că mai este o terasă de mese mai jos cu un nivel, personalul de servire probabil că face multă mişcare în fiecare tură.

Culorile principale de aici sunt alb şi albastru, în perfect contrast cu nuanţele vibrante ale copacilor, arbuştilor şi plantelor căţărătoare cuibărite în apropierea clădirii principale. Este minunat să vezi cum o cafenea relaxată se transformă seara pentru servirea cinei. Feţele de masă de pânză albă, şerveţelele albastre, paharele şi tacâmurile lustruite, dar şi lumânările pâlpâitoare au transformat acest loc într-o experienţă de lux pentru luat masa.

— Normal, râde Renzo, ridicând o sprânceană. Nico nu e bucătar. Arde pizza de fiecare dată, dar Luca nu renunță niciodată la fiul său!

Inima mi se strânge în piept. Cum a aruncat Renzo acest comentariu minunat!

— Ai cunoscut-o pe Angel?

Renzo îmi face semn să o iau înaintea lui, când traversăm terasa de sus, facând un slalom printre mese și arată spre grădina principală, în lateral.

— Desigur! declară el, de parcă ar fi o întrebare prosteas-că. Richard este unul dintre noi. Ea are o inimă bună, dar e ceva trist. Ne este dor de el, de glumele lui... Dar sperăm să se întoarcă într-o zi!

Există o adunare destul de mare în fața noastră în ceea ce este o frumoasă oază de grădină. Faptul că verdeața e înaltă face ca această zonă să fie destul de ferită vederii. Piscina sclipește și arată atât de primitoare, iar oamenii stau la unele dintre mesele metalice, peste care umbrele albe destul de elegante aruncă o cantitate decentă de umbră. Unii dintre cei care mișună pe-aici sunt, evident, chelneri de la restaurant, îmbrăcați în cămășile și bluzele lor albe impecabile și cu pantaloni negri. Nu toți servesc, deoarece este organizat un bufet în aer liber. Alții sunt îmbrăcați mai lejer.

— *Famiglia e amici, e gli ospiti – tutti sono i benvenuti*, spune Renzo, verificând dacă am înțeles.

— Știu puțină italiană, dar înțeleg mai mult decât pot vorbi de fapt, deoarece de obicei am un interpret, dacă sunt într-o călătorie de afaceri. Bănuiesc că familia, prietenii și oaspeții sunt bineveniți?

El dă din cap, impresionat.

— Exact. La zona privată a grădinii se ajunge pe treptele

abrupte de piatră de acolo sau poți ajunge prin ușa din coridor de lângă bucătărie. Mai întâi, dă-mi voie să ți-l prezint pe bucătarul nostru de terasă – Giulia Amorosi. Giulia, ea este Marci

Pe fața Giuliei nu se citește nimic, când mă privește analizându-mă din cap până-n picioare. Așa cum m-au salutat toți ceilalți, am presupus că va ieși și ea din spatele blatului dreptunghiular din piatră lustruită, care se află în fața enormului grătar în aer liber. Însă ea doar îmi face un semn din cap. Primirea ei, nu atât de prietenoasă, mă face să șovăi o clipă, neștiind cum să o abordez pe femeie.

Renzo îmi aruncă o privire piezișă, își pune mâna pe brațul meu și se apleacă să-mi șoptească la ureche:

— Giulia e dificilă uneori, e capricioasă, ai putea spune, când e ocupată. *Mi dispiace*. Îmi pare rău. E timpul să-i cunoști pe cei doi frați ai lui Luca – tatăl meu, Tomasso, și soția lui, Xiamara, și pe unchiul meu, Vittorio, iar ea este soția lui, Francesca. Richard vorbește despre tine tot timpul, așa că simțim că te cunoaștem deja.

Că tot vorbeam despre cum e să fii aruncat în apă adâncă! *Richard, tot ce ne-ai povestit despre viața în Positano a fost doar că ești înconjurat de oameni destul de amabili încât să te facă să te simți ca acasă. Însă italienilor le place să pună întrebări și te-au făcut să le povestești despre familia ta engleză... problema e că n-am nici cea mai vagă idee ce le-ai spus despre mine, iar asta este puțin nedrept.*

În afară de o scurtă perioadă când eram la universitate și încercam să mă obișnuiesc cu mulțimea nebună din jurul meu, nu am fost niciodată prea petrecăreață. Apreciez o masă bună, ceva de băut și dansul, dar în seara asta m-am distrat mai bine ca niciodată.

Tocmai mă gândeam că era timpul să dispar sus și să-i las pe cei câțiva clienți rămași să se întoarcă la cazările lor, dar am fost surprinsă când Nico m-a prins din urmă:

— Doar nu te întorci în camera ta, nu-i așa?

Cărbunii de grătar s-au răcit, iar restaurantul nu mai servește.

— Am răgușit de atâta cântat și cât m-am chinuit să acopăr zgomotul de fond, spun eu.

El îmi zâmbește amabil:

— Speram mai degrabă să ne plimbăm pe plajă. Dar dacă ești prea obosită, înțeleg. Ai nevoie să te odihnești după o zi lungă, iar seara asta a fost una specială, nu-i așa?

— Absolut minunată, și nici nu-mi amintesc măcar când m-am mai distrat așa. Mă îndoiesc că mâine-dimineață, când o să mă trezesc, o să-mi mai amintesc măcar jumătate din numele celor pe care i-am cunoscut în seara asta.

— Păi, spune Nico cu o sclipire în ochi. Nu cred că asta contează, de vreme ce toată lumea își va aminti de tine.

Chiar? Am crezut că am păstrat discreția, dar mă uit la el și-l văd că ridică o sprânceană.

— Te numesc prima expertă în antichități englezești. *Esperta di antiquariato inglesa*. Richard are o reputație foarte bună pe-aici, deoarece majoritatea clienților săi sunt bogați. Acum, că și-a lăsat afacerea în mâinile finei lui, toți ochii sunt asupra ta.

Și-a lăsat afacerea în mâinile mele?

— Ar fi minunată o plimbare pe plajă, Nico.

Cine știe ce aș putea să mai descopăr, dacă își păstrează dispoziția asta de a vorbi în timp ce ne plimbăm?

— Super! Lasă-mă câteva minute să mă schimb și ne întâlnim lângă treptele de pe cealaltă parte a porții, spune el, și-mi arată spre intrarea în restaurant.

Îi zâmbesc și eu.

Intenționez să ies discret, fără să atrag atenția, când de odată îmi aud numele strigat.

— Marci! Marci!

Mă întorc și-l văd pe Luca venind spre mine. Este încă îmbrăcat cu jacheta albă de bucătar cu piept dublu, pantaloni în carouri alb-negru, dar fără pălăria înaltă, albă, plisată.

— A fost aglomerat în seara asta, iar Celia și cu mine n-am avut nicio clipă de răgaz. A fost bine totuși, da? Și te distrezi, nu?

Îi zâmbesc călduros, în timp ce el se apleacă să-mi sărute mai întâi obrazul drept și apoi pe cel stâng.

— A fost o seară minunată, Luca, și vă mulțumesc foarte mult, ție și Celiei, că m-ați făcut să mă simt ca acasă. Și pentru că mi-ați găsit o cameră așa din scurt, adaug eu, dându-mi seama că n-a fost ușor.

— Nu este nicio problemă. Nico poate să doarmă oriunde. Fiul meu este bun.

Stau în camera lui Nico? De ce nu sunt deloc surprinsă de asta? Se pare că nimic nu e prea greu pentru ei, iar eu mă simt ca un oaspete de onoare. Încă încerc să-mi dau seama de ce se întâmplă asta.

— Cred că a fost o zi tristă, când Richard și-a luat rămas bun la plecare, reflectez eu, gândind cu voce tare.

— Tristă pentru noi, dar pentru Richard... Angel este o femeie specială și îi va aduce multă fericire. Ca și a mea Celia. Ce e viața fără iubire, eh?

— E bine să știu că ai cunoscut-o pe Angel, Luca. Noi, în Marea Britanie, am fost cu toții foarte surprinși să aflăm vestea referitoare la Richard.

— Înțeleg asta. Este o femeie tăcută, genul de persoană

care vede totul și spune puțin. Angel abordează viața foarte holistic, iar eu aș spune despre ea că e foarte în ton cu natura și animalele.

Acum chiar sunt intrigată. Richard este viața și sufletul tuturor petrecerilor, mereu amuzant să fii în preajma lui, iar el petrece mult mai mult timp în casă decât în afară. Poate că a avut o revelație.

— Iar Richard a fost instantaneu atras de ea?

— Da, chiar așa. Am avut o rezervare de petrecere, pentru o zi de naștere, la prânz, pe terasa de la piscină. A continuat după-amiază, iar personalul care nu a trebuit să plece, când s-a închis restaurantul, a rămas și s-a alăturat petrecerii. Giulia și cu mine am fost ocupați în ziua aceea. Richard și Angel au ajuns să stea de vorbă o vreme. Nu ne-am mai gândit la asta. Apoi, câteva zile mai târziu, a invitat-o aici, la cină.

— Trebuie să fi fost o surpriză pentru toată lumea, exclam eu, iar Luca mă privește ca și cum știe el ceva.

— Richard... este sociabil, dar era prima dată când avea o întâlnire, a spus Luca, și am văzut că-i strălucesc ochii când își amintește acea zi. Angel era într-un tur cu autocarul, iar când grupul a plecat mai departe, ea a rămas.

Oh, Doamne, habar n-aveam că a fost într-adevăr karma instantanee!

— Ce romantic!

— În viața mea am fost martor la multe lucruri, dar să-l văd pe dragul meu prieten descoperindu-și iubirea vieții lui a fost un privilegiu, Marci. Erau cu adevărat meniți să fie împreună.

— Oh, Luca, mulțumesc mult că mi-ai împărtășit asta, simt că mă pot relaxa puțin acum, știind că ai o părere așa de bună despre Angel.

— E plăcerea mea. Mă bucur că eşti aici, Marci. Somn uşor.

— *Buona sera*, Luca, răspund eu, zâmbind ca pentru mine.

Mă îndrept pe porţile duble înalte şi fac stânga ca să aştept pe Nico să mi se alăture. Luca are o fire blândă, iar accentul său este de-a dreptul fermecător.

— Îmi pare rău, spune Nico venind spre mine.

Coborâse deja primul rând de trepte, iar acum se grăbea să mă prindă din urmă.

— M-a reţinut mama. Era îngrijorată că nu te găsea. Am asigurat-o că eşti pe mâini bune, îmi zâmbeşte el, ridicând din umeri.

— Aşa-s mamele, nu? Şi de ce nu mi-ai spus că Celia e mama ta?

— Te-am păcălit. Se spune că mamele italiene sunt puternice şi iubitoare. Iar maică-mea o fi ea englezoaică, dar e făcută să trăiască în Italia, chicoteşte el pentru sine, în timp ce coborâm al doilea rând de trepte de piatră uzate.

— E departe? întreb.

— Douăzeci de minute, probabil. N-am numărat niciodată treptele, dar mi s-a spus că sunt cel puţin cinci sute. Merită din plin, deşi urcarea, după aceea, e un test pentru muşchii gambelor. O să te obişnuieşti în curând şi este un exerciţiu bun, glumeşte el, făcând să pară ca o provocare.

— Nu-ţi face griji, spun puţin defensiv. Lucrez într-un depozit reamenajat, cu patru etaje şi un subsol, iar fiecare etaj are două rânduri de scări interioare, aşa că sunt obişnuită. Există un singur lift şi întotdeauna e folosit de altcineva.

Nico zâmbeşte, arătându-mi să merg înainte şi începem coborârea. Este încântător şi, deşi aerul este cald încă, inspir adânc, iar parfumurile din aer abundă. O iasomie lungă coboară în cascadă pe peretele înalt din stânga noastră şi,

pe măsură ce coborâm, trandafirii cățărători se amestecă cu buganvilea într-un flux intens de culoare.

În fața noastră, treptele sunt pline de lămâi căzute din ramurile care atârnă în dreapta, unde vechiul zid de piatră este mult mai scund. Este doar cu câțiva metri mai scund decât vârfurile copacilor de pe cealaltă parte. Mă opresc o clipă să mă uit și să văd că lămâii sunt pe terasa unei uimitoare vile de culoare roz pal, mai jos de noi. Terenurile acestea etajate și cu foarte mulți pomi îmi permit să văd doar puțin printre frunze și flori. Văd rânduri de plante înalte, probabil fasole, mazăre sau chiar dovlecei. Între ele se află suprafețe mari ascunse de baldachini de frunze dintr-o fâșie de pământ cu măslini, dar reușesc să văd o piscină și luminile pâlpâitoare din grădina care o înconjoară. De jos se aude murmur de voci, iar noi continuăm coborârea.

Treptele sunt suficient de late și adânci ca eu să păşesc bine pe ele, dar când facem un viraj strâns la dreapta, treptele devin brusc mult mai abrupte și mai înguste. Mă bucur că nu sunt în șlapi, pentru că e nevoie de ceva mai multă concentrare ca să ții ritmul. Chiar și așa, încep să respir din ce în ce mai greu. De fiecare dată când cred că aproape am ajuns, vine încă o cotitură bruscă și încă o treaptă. Parcă nu se mai termină, și încep să-mi fac griji ce voi face la întoarcere.

Când, în cele din urmă, cotim ultima oară, în fața noastră se deschide o scenă încântătoare.

— Iar aceasta este Spiaggia Grande din Positano, anunță Nico cu mândrie.

În dreapta se întinde un lung șir de restaurante, cu o promenadă largă, iar mai multe trepte duc în jos, pe plajă. În timp ce ne plimbăm, unul lângă altul, zăresc oameni care sunt încă serviți la mese, alții zăbovind la cafea sau lichioruri.

În fața noastră este un debarcader, de care sunt legate mai multe bărci. Ce mijloc de transport minunat să te duci la cină, mă gândesc eu. Iar decorul este perfect, ca dintr-un film.

— Vino, mă cheamă Nico, hai să mergem de-a lungul țărmului. Păstrează-ți pantofii în picioare, pentru că e un amestec de pietricele și nisip grunjos.

Căldura plajei, pe care o simt prin tălpile pantofilor, este o surpriză. Când soarele e sus pe cer, îmi imaginez că e aproape prea fierbinte ca să-l poți suporta, de vreme ce mi acum căldura pietricelelor care mi se strecoară în pantofi e ușor inconfortabilă.

— O briză binevenită, declar eu, mărind pasul ca să l ajung din urmă pe Nico. Te aventurezi des aici atât de târziu?

— În sezonul de vârf, da. E prea aglomerat în timpul zilei. Să-nțeleg că te-ai distrat în seara asta?

Bietul Nico nu s-a oprit niciun pic toată seara. Mulți dintre ceilalți ospătari parcă mai petreceau măcar puțin timp amestecându-se printre oameni sau luând ceva din bufetul de lângă piscină. Celia este, evident, responsabilă oficial, dar și Nico era foarte atent la toate, asigurându-se că lucrurile merg bine, intervenind ca s-o ajute pe mama lui. Din câte am apucat să văd, trece fără probleme de la preluarea comenzilor la aranjarea mâncării pe farfurie, atunci când Luca și echipa lui din bucătărie se chinuie să țină pasul. Apoi, în clipa următoare, curăță mesele, ca să le pregătească pentru o nouă rundă de oaspeți.

— Ai lucrat mereu pentru afacerea familiei? întreb eu, în timp ce el încetinește pasul ca să-l ajung din urmă.

— Desigur. Asta se așteaptă de la mine. Și mă bucur s-o fac. Mama mea a dus-o greu în Anglia, ca părinte singur. O vacanță a schimbat totul pentru noi.

Ah, deci Nico este fiul vitreg al lui Luca – chiar m-am întrebat, pentru că nu vedeam nicio asemănare între ei.

— Câți ani aveai? întreb, sperând că nu găsește prea indiscretă curiozitatea mea.

— Aveam 2 ani pe atunci. Tata nu mai era cu noi, iar mama trebuia să plătească pe cineva ca să aibă grijă de mine, cât ea mergea la serviciu. Ea zice că așa a fost soarta, deoarece banii erau greu de obținut, dar e o poveste lungă, n-o să te plictisesc acum cu asta.

— N-avea familie care s-o ajute?

El pufnește.

— Se pare că aspirațiile bunicilor mei pentru ea nu includeau ca ea să se aleagă cu un copil la o vârstă fragedă. Bunicii mei n-au făcut niciodată parte din viața noastră. Asta a făcut-o să muncească de două ori mai mult, ca să demonstreze că poate să facă față fără ajutorul lor financiar. Și a reușit. Este o femeie foarte hotărâtă, iar Luca a văzut asta la ea de prima oară când s-au cunoscut, din câte mi-a povestit mama.

— Ce final minunat pentru o poveste tristă.

— De fapt, chiar este, pentru că Luca nu poate să aibă copii. În mod ironic, când a murit tatăl lui, fratele mai mare, Vittorio, ar fi trebuit să preia restaurantul. Cazarea de deasupra și din spatele ei era privată pe atunci.

Am început să mergem mai încet, apoi chiar ne-am oprit ca să ne uităm în spate, la muntele stâncos. Luminile agățate pe terase sunt ca niște coliere sclipitoare. Nici nu pare real, și totuși este, iar luminițele se oglindesc în apă. Două stânci, una în fața celeilalte, și, dacă strâng un pic ochii, seamănă cu doi pomi de Crăciun cu luminițe înfășurate în jurul lor.

— Vai! fac eu uimită.

— Magnific, nu-i așa? Și abia când stai aici și privești în sus, îți dai seama cât de incredibil este.

Simt ceva în vocea lui Nico, care mă ia prin surprindere. Este evident cât de mult înseamnă acest loc pentru el.

— Partea mai veche se găsește în porțiunea de sus a orașului Positano. Casele în cea mai mare parte în culori roșu sau roz sunt decorate cu stucaturi baroc.

— Este pitoresc, dar la scară uriașă. Totul pare aproape agățat de stânci.

— John Steinbeck a scris odată că Positano „este un loc de vis, care nu este chiar real atunci când ești acolo, și devine în mod evident după ce ai plecat".

— Am citit asta undeva, iar acum înțeleg exact ce a vrut să spună.

— Ce anume, tenacitatea oamenilor care au case și grădini cocoțate precar pe fațada unei stânci uriașe sau faptul că o să-ți fie dor de toate astea, când o să te întorci în umiditatea și vântul din Anglia?

Râd, cu bunăvoință.

— E mai mult de-atât, e ușor să te îndrăgostești de un loc ca ăsta și să-ți imaginezi cum ar fi să trăiești într-una dintre acele vile frumoase. Cu grădinile luxuriante, luminate toată noaptea, fiecare iese în evidență ca o bijuterie pe fundalul pietros. E ca o vrăjitorie.

Nico se încruntă.

— E amuzant să te aud vorbind așa despre asta, pentru că e tot ce cunosc eu. Îl compari cu Anglia, un loc de care nici măcar nu-mi amintesc. Tot ce știu despre Marea Britanie știu de pe internet.

— Nu ai comunicat niciodată, în niciun fel, cu bunicii tăi?

Pur și simplu, mă surprinde că ei n-ar vrea să țină legătura

— Îmi amintesc vag de câteva telefoane incomode, când aveam în jur de 5 sau 6 ani. În acel moment, cred că mama se simțea puțin vinovată de ruptură și i-a căutat, sperând că vor profita de șansa să-și cunoască nepotul. Tot ce îmi amintesc este că nu știam ce să spun și că mi-era greu să discut cu ei. La sfârșitul fiecărei convorbiri telefonice, mama dispărea un pic, iar când se întorcea, era evident că plânsese. Iar toată procedura asta nu prea mi i-a apropiat.

— Trebuie să fi fost greu. Dar nu ai mers niciodată cu avionul să-i cunoști?

— Mama a fost esențială în administrarea locului ăsta, dar știu că i-a invitat să vină și să stea de câteva ori, când eram mai mic. Nu au acceptat niciodată invitația, iar mama nu a mai vorbit de mult cu ei.

— Este un lucru bun sau rău?

Se gândește un pic:

— Amărăciunea este un lucru groaznic, Marci, și am ajuns să înțeleg că mama i-ar fi iertat că sunt supărați pe ea, dar nu și pentru că sunt supărați pe mine. În plus, asta e singura casă pe care o știu. Luca este singurul tată pe care l-am cunoscut vreodată și o face pe mama mea fericită. Nu mă consider britanic, dacă e să fiu sincer, nici familia mea, și totuși străinii nu mă consideră italian. Dacă mă deranjează asta? Răspunsul simplu este: nu. Niciodată nu m-a deranjat.

Își trece vârful pantofului prin nisipul pietros, răsturnând o pietricică. Dacă aș locui aici, exact în acest loc aș veni la ora asta din noapte, ca să mă relaxez. Zgomotul scăzut al celor de la mese, pe măsură ce încep să se îndrepte și ei spre case, este doar o distragere trecătoare.

— Hai să mergem spre debarcaderul pentru feribot, de la capătul plajei, sugerează el.

Mergem înapoi, spre promenadă, și așteaptă, cât îmi dau eu jos pantofii, îi scutur de nisip, îmi șterg și de pe tălpi nisipul și apoi mă încalț din nou.

— Nu lucrez niciodată lunea, așa că dacă ai timp liber oricând, un prieten de-ai mei are o barcă pe care o pot împrumuta. Toată lumea trebuie să vadă Positano din apă, este spectaculos. Am putea face o mică excursie de-a lungul coastei și înapoi.

— Ești foarte amabil, Nico. Ar fi nemaipomenit. Până nu vorbesc cu Richard ca să clarific câteva lucruri, fac doar fotografii ca să-i pregătesc colecția să fie catalogată, așa că nu pot rezista unei astfel de oferte!

Gura îi zvâcnește într-un zâmbet larg, iar ochii i se luminează.

— Grozav! Spune-mi doar când și aranjez.

— Și nu mi-ai spus că mi-ai cedat mie camera ta! adaug.

Îmi aruncă o privire de băiețel care a făcut o năzbâtie.

— Nu e nicio problemă. Avem o cameră liberă deasupra extensiei terasei, cu două paturi supraetajate și un pat single pentru angajații care lucrează foarte târziu și sunt prea obosiți ca să conducă până acasă. Nu e ca și cum aș dormi pe podea.

Ne uităm peste apă, iar briza ușoară îmi suflă câteva șuvițe de păr pe față și ridic mâna ca să le dau la o parte. Mă uit la valuri, care se duc înainte și înapoi pe suprafața apei, rupând lumina lunii, care pare că dansează la suprafață. Odată cu reflectarea cerului care se întunecă, făcând apa să pară densă, mișcarea valurilor sclipește, ca niște mici cioburi de sticlă. Mă uit în sus la Nico, observând expresia de mulțumire pură de pe chipul lui. Nu-mi pot imagina un altfel de moment perfect, și simt că mi se face pielea de găină pe brațe.

— Feriboturile și taxiurile pe apă iau oamenii de aici sau de la debarcader, mă informează Nico. Unele dintre bărcile ancorate sunt ale mesenilor care vizitează restaurantele locale.

Asta-i barca la care mă referam puțin mai devreme, cea bleu – *Serpente di Mare*. Este a prietenilor mei, Jack și Olivia Thornton. Jack lucrează mult departe de aici, dar se pare că s-a întors pentru o vizită scurtă. Îmi lasă un set de chei de rezervă ca s-o scot la alergat și să mă asigur că totul merge bine. Trebuie să fie și ei pe-aici, pe undeva, se bucură de o cină romantică în doi.

Ce minunat. Nu-mi pot imagina ceva mai magic într-o noapte ca asta, decât să stai în fața celui pe care îl iubești, într-un mic restaurant confortabil, și să privești spre plajă. Este ceva la care pot doar să visez.

— Oamenilor le place să vadă și să fie văzuți, remarc eu cu voce tare. Cunosc expresia *andiamo a fare qualche vasca*. Unul dintre contactele mele, care locuiește cam la două ore de mers cu mașina de aici, insistă întotdeauna să luăm masa și apoi să mergem la o plimbare, după aceea, adică să vedem și să fim văzuți.

Cu siguranță, nu fac asta în Anglia. De obicei, merg cu mașina undeva unde mă plimb, dar aici toată lumea se bucură să se plimbe prin cartier, mulțumită să se oprească și să discute cu oricine se întâmplă să treacă pe acolo.

— Așa e aici. Dacă ne întoarcem, s-ar putea să dăm de prietenii mei. Mama Oliviei, Patricia Boselli, este una dintre cele mai apropiate prietene de-ale mamei mele. Patricia a fost persoana care a învățat-o pe mama cum să-și perfecționeze limba italiană.

— Presupun că soțul Patriciei este italian, având în vedere numele de familie.

— Da, Aldo este un bărbat minunat, care a lucrat în Anglia timp de mai bine de douăzeci de ani, înainte să se întoarcă în Italia cu familia. De când s-a pensionat, a devenit un grădinar foarte pasionat, ceea ce este foarte bine pentru Olivia și Jack, care au o grădină foarte mare.

— Și cum au ajuns Olivia și Jack să fie împreună?

— Este o poveste lungă, dar, pe scurt, Jack a venit aici într-o detașare, după ce a fost piratat sistemul IT al companiei pentru care lucra Aldo. Când și-a terminat treaba, Jack și-a luat o vacanță, iar Aldo și Patricia l-au invitat să stea cu ei în Positano câteva zile.

— Doamne, când intervine soarta, nu se poate evita, nu-i așa?

Nico găsește amuzant acest comentariu.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar ai dreptate, pentru că a fost un pic de întâmplare la mijloc. Jack ar fi putut să plece direct acasă, dar nu a făcut-o. Au ținut legătura, iar el a invitat-o pe Olivia să meargă în Anglia. Au petrecut o ședere minunată în Scoția, un Crăciun, și așa a cam stabilit lucrurile. Imediat ce s-a întors Olivia, am știut cu toții că în scurt timp o să vină și Jack. Deși i-a luat ceva timp ca să își încheie afacerile în Anglia, iar când a ajuns aici, gata să-și întemeieze noua viață, Aldo era deja un om al timpului liber.

— Ce poveste minunată.

— Slujba lui Jack îi cere să petreacă perioade lungi departe de casă. Oglindește viața profesională a lui Aldo, așa că Patricia știe cât de greu e să fii o femeie singură acasă. Părinții Oliviei ajută ca totul să meargă bine la vilă, cât ea lucrează. Când este și Jack acasă, Olivia insistă că este timpul lui liber, dar este o presiune în plus pentru ea, știu asta.

— Ai mulți alți prieteni englezi? întreb eu, curioasă.

— Nu, nu chiar. Sunt câțiva britanici care mănâncă în mod regulat la restaurant, pe care am ajuns să-i cunosc destul de bine de-a lungul timpului, pentru că le-am dat contactele unor meseriași sau i-am ajutat să completeze diverse formulare. Iar când e Jack prin preajmă, îmi iau deseori o zi

liberă și mergem într-o excursie cu barca. Când lucrezi cu familia înseamnă că toți suntem îngăduitori. Sezonul de vară este important pentru noi și toată lumea se bucură să lucreze mult și să facă bani cât strălucește soarele, dar avem grijă unul de altul. Probabil că înțelegi mai mult decât majoritatea, mi-a spus Richard că lucrezi împreună cu fratele și cu mama ta.

— Da, așa este. Ce ți-a mai spus Richard despre mine?

— Ah, Richard vorbea adesea despre viața lui în Marea Britanie, mai ales după una dintre călătoriile când a venit să vă vadă pe toți. Dar sunt curios care este exact rolul tău, pare o slujbă interesantă.

Aproape că am ajuns la baza primului rând de trepte abrupte acum și îmi ridic un pic rochia, o înnod, ca să am mâinile libere. Arată cam ciudat din acest unghi.

— Nu-ți face griji, sunt în spatele tău. Ai grijă doar până se lărgesc treptele, mă liniștește Nico.

E luminat, dar sunt și umbre și a fost o zi lungă.

O iau încet, concentrându-mă pe ceea ce fac și încep să număr. Sunt cincizeci și trei de trepte aproape verticale până când dăm primul colț, unde devine puțin mai ușor și putem merge din nou unul lângă celălalt.

— Bine, asta a fost cea mai grea parte pentru mine. Ce spuneai? Ah, da, cum e să lucrez eu împreună cu familia. Mama nu prea se mai ocupă propriu-zis de firmă acum. Guy este cel care conduce Anvil & Anchor Antiques, iar eu sunt adjunctul lui și managerul operațional. Dar suntem destul de norocoși să avem o echipă bună pe care o considerăm familia noastră de muncă. Credem cu tărie în recompensarea efortului și a loialității, este un lucru cu două sensuri. În plus, în industria noastră devine o pasiune - fiecare dintre noi colecționează ceva. Niciunul dintre angajații noștri nu ar vrea să facă altceva.

Munca este o plăcere când faci ce-ți place, nu-i așa?

Nico întoarce capul să se uite la mine. Ochii lui sclipesc la strălucirea blândă ce vine de la luminile suspendate, înșirate în lungul rând de lămâi din dreapta noastră.

— Și ți-a fost ușor să lași totul și să pleci, pur și simplu?

Ezit, oare crede că a fost ceva greșit din partea mea?

— Managerul nostru are șansa să-mi țină locul o vreme. Este mai mult decât pregătită pentru această provocare, iar eu sunt ușor de găsit la telefon. Aceasta ar putea fi o chestie importantă pentru companie, pentru că Richard are o mulțime de articole pe care le-am putea vinde. Plus că nu am lăsat acasă pe cineva care trebuie liniștit, așa că, în cazul meu, am încheiat repede treaba acolo, mi-am făcut bagajele și am plecat.

— Oh, înțeleg, recunoaște Nico, dar are un ton ciudat în voce. Trebuie să fie frumos să ai libertate totală.

— Tu nu simți la fel?

Aș putea să-mi dau una pentru că am vorbit fără să gândesc. Nu e treaba mea.

— Deocamdată, mormăie el.

E timpul să schimbăm subiectul.

— Câte trepte crezi că mai avem de urcat?

— Trepte ușoare. Am urcat mai puțin de o sută, zâmbește el, iar eu încep să chicotesc.

— Credeam că am urcat cel puțin de două ori mai multe! Mușchii mei de la gambe deja încep să se plângă.

— Hai s-o luăm mai ușor, noaptea abia a început.

Este trecut bine de ora 1 a.m., mă gândesc, și sunt trează de vreo douăzeci și două de ore, cu doar câteva ațipeli scurte în avion și în mașină. Dar Positano este minunat, iar aceasta este o experiență pe care mi-o voi aminti pentru totdeauna. Cine are nevoie de somn?

6

Peştera lui Alladin

În vis, urcam trepte – poate nu chiar cu totul surprinzător – şi parcă urcau la infinit. Când am ajuns în vârf, m-am simţit de parcă aş fi ajuns în rai, cum stăteam pe un platou destul de mic, în vârful unui munte, înconjurată de nori pufoşi. În mod ironic, eram ciudat de calmă şi nu eram deloc deranjată să mă aflu acolo. În schimb, simţeam o senzaţie copleşitoare de libertate. Eram uşoară ca o pasăre – şi apoi mi-am aruncat privirea în jos şi mi-am dat seama că exact asta eram! Penele mele erau de un alb impecabil, fără semne pe ele, apoi, fără absolut niciun efort, îmi amintesc clar senzaţia că îmi deschideam aripile. Deodată zburam, pe o adiere care mă purta fără greutate. M-am aruncat şi m-am înălţat peste marea de culoarea smaraldului şi, când m-am trezit, acum câteva minute, aparent în mijlocul zborului, inima îmi bătea atât de repede în piept, încât m-am întrebat dacă nu cumva am un atac de panică.

Respirând adânc de câteva ori ca să mă calmez, îmi dau seama că probabil nu am băut destulă apă ieri şi îmi notez în minte să mă hidratez mai bine astăzi. Mai ales cu plimbarea lungă până la La Grotta del Tesoro şi înapoi.

Primul lucru pe care îl fac este să-mi verific telefonul și sunt dezamăgită că încă nu am primit nimic de la Richard. Dacă nu răspunde azi, atunci voi încerca să-l sun, dar fără să știu exact unde se află sau dacă se află chiar în raza de acțiune a unui semnal, există și această șansă.

După duș și îmbrăcat, îmi adun lucrurile în grabă, hotărând să mă strecor înainte ca personalul să-și înceapă ziua de lucru. Sunt două sticle de apă în frigiderul mic din cameră și le iau pe amândouă, lăsând un bacșiș pe măsuța din hol, așa cum aș face dacă aș fi turist.

— *Buon giorno*, Marci, *come sta*?, îmi șoptește cineva, când mă chinui cu cheia să încui ușa camerei mele.

— *Buon giorno*, răspund eu instinctiv.

Două tinere încarcă un cărucior cu stive îngrijite de prosoape și lenjerie de pat dintr-un dulap enorm situat în dreapta mea.

— *Molto bene, grazie*!

O recunosc pe una dintre ele de la petrecerea de aseară, dar nu i-am reținut numele. Cred că-i una dintre verișoarele lui Nico, dar nu sunt sigură. Amândouă îmi fac un mic semn și se întorc la treaba lor. Sunt surprinsă de cât de matinale sunt, căci mai sunt cel puțin patruzeci și cinci de minute până începe servirea micului dejun.

La parter, terasa de la nivelul de intrare a fost deja pregătită pentru oaspeți și aud zgomot de voci din bucătărie. Trec pe lângă uși, încercând să fac cât mai puțin zgomot, dar ușile duble se deschid brusc și apare Nico.

— Ah, Marci, bună dimineața! Te-ai trezit devreme. Mă pregătesc să așez masa pentru bufet. Ce să-ți aduc la micul dejun?

— *Buon giorno*, Nico, îi replic, puțin stânjenită.

Încercam din răsputeri să ies neobservată.

— Sunt pregătită să plec, mulțumesc. Am luat cele două sticle de apă din mini-frigider, sper că e în regulă. Trebuie să merg la cumpărături să-mi iau câteva lucruri esențiale, explic eu.

— Nu-i nevoie, Marci. Servește-te cu tot ce vrei. Să-ți aduc ceva, poate o pungă cu fructe? Te duci la magazinul lui Richard?

Dau din cap, nonșalant.

— Sunt atât de multe de făcut și abia aștept să încep treaba.

Nico se grăbește spre o masă lungă, acoperită cu o față de masă de in albastru pal, și așază în centru teancul de farfurii pe care le are în brațe. Sunt mai multe boluri cu fructe, câteva suporturi pentru prăjituri, acoperite, pline cu croissante, și câteva tăvi cu pahare goale.

— Te rog, nu vreau să te țin din treabă, spun eu. Atunci uite, o să iau două caise pentru mai târziu. Nu sunt mare fan micul dejun.

— Nici eu. În mod normal, nu încep să lucrez până pe la ora 11.00, dar astăzi suntem cu un om mai puțin. Verișoara mea Viola, fiica lui Vittorio, are o problemă cu o măsea, spune el, și se întristează.

Sărmana de ea!

— Oh, nu e deloc plăcut. Cred că am trecut pe lângă o altă verișoară a ta pe palier. Cu părul lung și negru, strâns încolăcit în vârful capului?

El dă din cap.

— Bianca. Tatăl ei este Tomasso. În curând o să-i cunoști pe toți. Ești sigură că nu mai vrei nimic altceva?

Adulmec cele două caise din mână, iar parfumul lor deja îmi lasă gura apă de poftă.

— Asta e tot, mulțumesc. *Arrivederci*!

Asta îl face să zâmbească.

— *Vi auguro una splendida giornata.*

Italiana lui Nico este catifelată și auzind-o cum i se rostogolește de ușor pe buze, mă uimește cum ar putea cineva să creadă că nu este nativ.

— Ah, mulțumesc!

Cine nu ar avea o zi minunată în acest cadru splendid?

— Richard este în luna de miere, Marci, nu poți să-l hărțuiești pe bietul om. Sunt sigur că o să ne descurcăm noi, dar trebuie să începi să cataloghezi totul. Trimite-mi poze în continuare și lasă-mă pe mine să fac o estimare de valoare.

În mod clar, Guy crede că ar trebui să merg înainte cu asta, dar, după ce i-am trimis mesaje scrise lui Richard de două ori acum și i-am lăsat un mesaj vocal să mă contacteze urgent, sunt puțin dezamăgită.

— Sunt grămezi de hârtii de tot felul la etaj și dosare pline cu chestii financiare. Dacă ai putea să vezi dimensiunea sarcinii, ai înțelege îngrijorarea mea. Totul arată ca și cum a plecat fără să se gândească deloc la ce lasă în urmă!

Inspir profund și îmi întind picioarele. Stau pe treapta de beton din fața magazinului, iar ușa din spatele meu este larg deschisă, ca să se mai aerisească. Nu este umezeală, dar este incredibil de mult praf și, ori de câte ori iau un articol ca să-l aranjez și să-l pregătesc ca să-l fotografiez, particulele minuscule îmi gâdilă nasul, făcându-mă să strănut.

— Nu sunt sigură că se poate realiza în intervalul de timp la care ne gândisem, Guy, și consumă timp dacă tot trebuie să mut lucrurile ca să ajung la ele.

Ghiveciul de lângă mine este plin de mușcate roșu închis, pe care le-am udat cum am ajuns. Mă uit la o albină harnică ce-și face drum cu sârguință de la o floare la alta. Nu este deloc deranjată de zgomotul de la drum, care vine în valuri.

Cel mai enervant zgomot este cel al scuterelor. Ca un roi de albine înnebunite, în timp ce motoarele merg la maximum pe panta înclinată, poate că și albinele rezonează cu sunetul. Dar când ridic privirea spre cerul perfect, fără nori, de deasupra capului, mă simt vinovată că mă plâng.

— Pare că ești încinsă și că te deranjează ceva, comentează Guy.

— Da, chiar așa sunt.

Am băut deja ambele sticle de apă și îmi doresc acum să fi păstrat una dintre caise, în loc să le mănânc pe amândouă imediat ce am ajuns. Privind în urmă, faptul că am stat aseară până târziu nu a fost cel mai bun plan ca să încep prima zi, și mă simt cam obosită.

— Dacă ne gândim la fluxul nostru de numerar, vânzarea colecției lui Richard pe comision te-ar scuti și de sarcina de a fotografia totul, subliniază Guy.

Avem mult spațiu la Anvil & Anchor Antiques, iar mulți dintre vizitatorii noștri nu sunt colecționari experimentați. Văd ceva ce le place și îl cumpără, dar bugetul lor nu este uriaș. Apoi mai sunt articolele pe care le caută mereu dealerii mai mici și cei din industrie, inclusiv designerii de interior, și există o mulțime de piese de decor aici care se vor vinde foarte repede.

— Un aflux masiv de stoc ca acesta ar fi un vis pentru noi, Guy, chiar ar fi.

Urmează o mică pauză înainte să răspundă:

— O să evaluez opțiunile de preț ca să trimitem totul cu un transport mare în Marea Britanie. De ce nu sugerezi să-i dăm lui Richard un avans în cont?

— Cred că este singura soluție practică, să fiu sinceră. O să aflu de câți bani are nevoie în avans și putem începe discuția de acolo.

— Nu-ți face griji, Marci. Este puțin probabil ca Richard să fi plecat în călătorie fără fonduri suficiente. E atent cu banii lui.

— Știu și aș fi surprinsă dacă n-ar face așa, sunt eu de acord.

Uitându-mă la treaba pe care o am în față, aceasta ar fi de departe cea mai rapidă și mai ușoară soluție.

— În orice caz, continui eu, simțindu-mă mult mai bine, ce mai face Briony?

Aud un chicot la celălalt capăt al firului.

— Încearcă să încalțe niște pantofi prea mari, stând în locul tău aici!

Deja îi e dor de mine și au trecut, cât?... treizeci și șase de ore? Mă simt ca și cum aș fi aici dintotdeauna, într-un fel să îmi trag picioarele, pe care acum le simt incomode, în căldura arzătoare.

— Te anunț când vorbesc cu Richard. Și, între timp, o să continui să trimit poze cu articolele cele mai bune, ca să poți să-ți dai seama mai bine despre ce este vorba. Salutări tuturor!

Mă ridic ca să mă întorc înăuntru, și chiar atunci o mașină ajunge în parcare și mă uit după ea cum vine pe lângă clădire. Se deschid toate cele patru uși și doi adulți, un băiat adolescent și o fetiță se îndreaptă spre mine, vorbind unul cu celălalt entuziasmați. Bărbatul îmi vorbește într-un torent de italiană, cu mâinile îndreptate spre magazin, ca și cum ar verifica dacă este deschis.

— *Non è aperto.*

Spunându-i pur și simplu că magazinul nu este deschis, îi face să se uite nedumerit la ceasul de mână. Mai este o jumătate de oră bună până la prânz și se încruntă. În Italia, o mulțime de magazine se închid între prânz și ora 15.00, deoarece atunci oamenii se îngrămădesc la restaurante sau se întorc acasă, ca să ia prânzul și ca să tragă un pui de somn.

Soția lui se alătură, iar el se întoarce spre ea, cu mâinile zburând în aer. Din câte îmi dau seama, se ceartă, sau poate că ea a observat ferestrele prăfuite și și-a dat seama că nu mă refeream la închis pentru prânz, pur și simplu. Adolescentul se plictisește, dar fetița nu se vede nicăieri. Trebuie să se fi strecurat în spatele meu, neobservată, în timp ce vorbeam.

— *Ciao*, Marci, strigă vocea lui Nico apropiindu-se și legănând o geantă frigorifică.

Surprinși de venirea lui, cuplul încetează imediat să mai vorbească și se întorc amândoi spre el. Nico se apropie de ei, zâmbind. Urmează o conversație lungă și, din câte îmi dau seama, ei primesc bine vestea că magazinul nu mai funcționează. Apoi bărbatul pare să ceară indicații, iar Nico este foarte amabil. Femeia își cheamă fiica și îmi aruncă o privire, stânjenită, când aceasta apare în prag. Îi zâmbesc cald mamei, în timp ce ea se întoarce să certe copilul, arătând spre mașină.

În timp ce îi vedem plecând, Nico face un semn cu mâna.

— Presupun că nu ai timp să lași oamenii să se uite printre lucruri. Sunt într-o călătorie cu mașina, deci nu sunt cumpărători serioși. Vreo veste de la Richard?

— Nimic încă. Ai sosit la timp. Nu cred că femeia a fost foarte fericită că a fost respinsă și au început să se certe.

Nico râde.

— Conversațiile în italiană pot părea adesea ca o ceartă, dar de fapt nu sunt. Au înțeles când le-am explicat, chiar dacă au fost puțin dezamăgiți. Nu sunt prea multe locuri unde să se oprească și să fie și parcare, iar uneori oamenii vor doar să-și întindă picioarele. Dar le-am spus că, la câțiva kilometri mai încolo, pe partea dreaptă a drumului, este o zonă cu panoramă uimitoare. E și o tarabă mare cu fructe acolo, iar cele două femei care o dețin vând limonadă proaspăt făcută. Este

un loc frumos să te oprești și să iei o mică pauză de la condus. Oricum, o să vorbesc cu Luca despre firma de la intrare – poate ar trebui să adăugăm un banner care să precizeze că magazinul este închis acum.

— Mulțumesc, dar numai dacă nu este o bătaie de cap, spun eu ferm.

— Nu este nicio problemă. Știu că e puțin cam devreme, spune el, arătând spre geanta frigorifică, dar ți-am adus prânzul înainte să se aglomereze la restaurant, prin amabilitatea lui Luca.

— Cât de atent din partea voastră, Nico. Trebuie să te întorci repede sau pot să te tentez să te așezi la umbra curții din spate o clipă?

Nu este îmbrăcat în hainele de lucru, dar chiar și în bermude și un tricou, tot a fost o urcare fierbinte până aici, la drum.

— Oh, cred că pot să se descurce fără mine încă o vreme. Ar fi grozav, mulțumesc.

Îmi dau seama că stăm aici și ne uităm unul la celălalt, iar eu îl cântăresc din cap până-n picioare. Cu părul scurt, întunecat și creț, cu ochii ăia migdalați și pielea bronzată natural, arată și vorbește ca un localnic. Văzându-l discutând cu acel cuplu de italieni, îi invidiez priceperea de a se strecura abil printre două limbi foarte diferite.

— Bine, urmează-mă.

Mă forțez să mă concentrez și mi-aș dori să-i pot oferi ceva de băut. Este timpul să merg la cumpărături, dar gândul de a duce niște provizii aici sus este descurajant. Iar dacă nu trebuie să călătoresc prea departe, nu văd rostul să închiriez o mașină ca s-o las să stea în parcare.

— Hmm... cu siguranță ai reușit să faci un pic de ordine pe-aici, remarcă Nico, impresionat de încercările mele de a impune o aparență de ordine.

— Folosesc comoda asta ca zona de fotografiat. Lipită pe peretele acela simplu din spate, ies niște fotografii bune.

— Îmi place soluția ta de iluminare temporară, zâmbește el. Înțeleg că ai mai făcut așa ceva.

Am aliniat un semicerc de cinci lămpi cu picior, pe care le-am orientat spre zona în care lucrez.

— Nu e perfect, dar e suficient de bine. Nu fac fotografiile acestea pentru online, și nu sunt folosite pentru un catalog de licitații, sunt pur și simplu pentru Guy, ca să stabilească niște prețuri orientative.

Nico vine după mine de-a lungul culoarului nou creat care duce la ușa ce separă partea din față a magazinului de porțiunea săpată în stâncă – asta e *adevărata* peșteră, cred eu. Trecem pe lângă dulapul din stânga și o cotim la dreapta, într-un mic coridor, lângă care este ușa ce duce la bucătărie.

Afară, o curte mare este separată printr-un zid scund de o livadă sălbatică. În stânga noastră, stânca pietroasă nu este complet verticală, dar are un spate drept, iar celelalte două laturi ale grădinii sunt închise de un zid vechi de piatră, înalt și frumos. O mică zonă a curții este umbrită de clădire și de o pergolă care se extinde din aceasta. Acoperită de mai multe plante cățărătoare, parfumul puternic de iasomie este încântător. Este cu siguranță un loc relaxant, în care să stai pur și simplu și să te răcorești.

— Mama a pregătit cu mâna ei geanta asta frigorifică, mă informează Nico, așezând-o pe masa de metal deteriorată.

Îi fac semn să ia loc. Nu sunt cele mai confortabile scaune, dar au un farmec rustic, cu patina lor uimitoare.

— Oh, e atât de amabil din partea ei. Dar pe viitor o să încerc să-mi rezolv cumva prânzul, ca să nu trebuiască să-ți faci griji pentru mine când sunt aici.

Mă așez și deschid fermoarul genții.

— Atâta mâncare! Ai luat prânzul?

Nico scutură din cap.

— De obicei nu mănânc așa devreme.

— Dar e păcat de atâta mâncare. Oh, sunt două sticle de *birra al limone* și vreo două sticle de apă. Meriți o bere pentru că ai adus asta aici sus!

Adevărul e că este destul de plăcut să ai cu cine să pălăvrăgești.

— Probabil că mama s-a gândit că ai nevoie de cineva să-ți țină un pic companie. Nu se bucură că ești singură aici și lucrezi, dar am o idee să rezolv asta. Iar ea sugerează să fii ușa de la intrare încuiată, dacă ești afară în spate, în grădină. Au avut loc câteva incidente destul de recent. Unei femei i-a fost smuls telefonul din mână de cineva aflat pe un scuter, în timp ce era distrasă de un tip într-o dubă, care cerea indicații de orientare.

Mă uit la el, ridicând o sprânceană.

— Te rog, mulțumește-i Celiei pentru grijă și spune-i că o să fiu foarte atentă.

Scot două vase de ceramică din geantă și desfac capacele, iar aroma de rucola dulce-amăruie și ceapă caramelizată îmi lasă gura apă.

— Sunt paste de casă, ca un fel de spaghete scurte, cu sos *melanzane* picant... vinete înăbușite... cu calamari, creveți și rucola, explică amabil Nico, iar eu îi dau unul dintre boluri.

— Poftim, ia o furculiță.

— Cineva a crezut evident că ar trebui să mănânci și tu, râd eu, iar el dă din cap, deja cu gura plină.

Câteva secunde mai târziu, întinde mâna.

— Dă-mi berile să le deschid, spune el, lăsând vasul pe masă și scoțând o grămadă de chei din buzunar.

Oare toți bărbații se plimbă cu un deschizător de sticle în buzunar? mă amuz eu.

— Asta e minunat. Un răsfăț rar pentru mine, care mănânc de obicei la sfârșitul zilei de lucru - doar să nu-i spui mamei că micul ei plan a funcționat, spune Nico, în timp ce îmi dă o bere.

El își ridică sticla și ciocnim:

— *Cin-cin*! declar eu cu cel mai bun accent italian de care sunt în stare.

Nico încrețește ochii:

— *Cin-cin*, Marci!

— Pot să-ți pun o întrebare personală?

El dă din cap, ușor amuzat.

— Presupun că numele tău nu a fost întotdeauna Nico..., încerc eu să aflu.

Își lasă băutura jos și începe să mănânce din nou, vorbind între înghițituri.

— Nu. M-am născut Nicholas Griffiths, care este numele de fată al mamei. Aveam 3 ani când ne-am stabilit în sfârșit la Positano, iar mama s-a căsătorit cu Luca la scurt timp după aceea. Când am început școala, singurul nume pe care îl știam a fost Nico Romano. N-a fost mare lucru.

Calamarii și creveții sunt delicioși, dar mă bucur și de companie și să aflu mai multe despre trecutul lui Nico.

— E un lucru bun, așa cum s-a dovedit, nu-i așa?

Nico dă din cap când termină de mâncat, apoi bea o gură de bere, înainte să se rezeme pe spate pe scaunul din metal dur.

— Da, și mi-a fost ușor. Nimeni nu vorbea despre perioada de dinainte să vin cu mama să locuim aici, dar am fost curios, odată cu trecerea anilor. Chiar înainte de ziua mea de 10 ani, am întrebat-o despre tatăl meu biologic și mi-a spus că genetica sunt una, iubirea este alta. Mi-a spus că Luca m-a tratat de la

bun început ca pe fiul lui. Din respect pentru ea, nu am mai vorbit despre asta decât ani mai târziu. Am întrebat-o dacă s-a mai gândit vreodată la bărbatul care a ales să nu facă parte din viețile noastre și, pur și simplu, a spus că este fericită că lucrurile sunt așa cum sunt. După aceea, mi-am dat seama că era dureros pentru ea să vorbească despre asta și oricum pentru mine nu conta.

— E amuzant cum s-au aranjat lucrurile, nu-i așa? Vreau să zic... cum se adună oamenii, așa cum e menit să fie. Chiar și atunci când sunt născuți în țări diferite, soarta găsește o cale să facă să li se încrucișeze drumurile.

Lui Nico îi tremură ușor buzele:

— Am un singur regret, spune el, dar ochii îi zâmbesc. Luca merită un fiu care să fie bucătar și, din păcate, acesta nu este unul dintre punctele mele forte. Apreciez mâncarea bună, da, dar asta e cu totul altceva!

În pofida tonului glumeț, ceva din cuvintele lui mă face să-mi țin respirația un moment. Pentru el este o tristețe.

— Cred că îl faci mândru, Nico. El vede cum ești de atent, cu ochii pe tot și pe toată lumea. Mama ta este o femeie foarte puternică și capabilă, dar pentru mine este evident că ești stâlpul ei de susținere. Luca este foarte conștient de asta.

Înclină capul, iar zâmbetul i se estompează.

— Măcar atât să pot face. Luca a făcut posibilă viața asta pentru noi și nu mi-aș dori să fiu în altă parte. Ar trebui să mă întorc acum.

— Păi, îți mulțumesc că ai venit să mă salvezi, când începeam să dau semne de neputință, și asta a fost foarte bine. Uite, ia una dintre sticlele astea de apă ca să ai pe drumul de întoarcere.

Când îi dau sticla, ni se ating degetele o clipă și este un moment ciudat. Mă prefac că nu observ, pun capacele înapoi pe

vase și învelesc furculițele într-unul dintre șervețele de hârtie.

— O să le spăl la bucătărie și le aduc înapoi în geanta frigorifică mai târziu, dacă vrei.

— Nu. Nu e nicio problemă, le rezolv când mă întorc. Ai de lucru. Poate ne vedem mai târziu, diseară, și îți spun ideea mea să nu-și mai facă mama și Luca griji că ești singură aici.

Îmi fulgeră în minte imaginea unui câine de pază și mă uit la el, mijind ochii.

— Mă ajuți puțin să ghicesc?

— Va trebui să aștepți. Asta e prețul pe care-l plătești pentru că mă încurajezi să vorbesc despre mine.

Îl urmez înapoi în magazin și continuăm să glumim.

— Îmi pare rău, n-am vrut să fiu indiscretă.

— Oh, răspunde el, poți să fii indiscretă atunci când e ceva interesant de descoperit. Dar viața mea este exact ceea ce vezi și nu mă plâng.

Îl conduc pe Nico afară, zăbovind să mă uit după el când merge spre poartă. Se oprește, întorcându-se să-mi facă un semn scurt cu mâna și să-mi arunce un zâmbet, apoi dispare din vedere. În mod curios, nu e niciun semn că ar avea pe cineva în viața lui și totuși viața de familie este importantă pentru el. Pun pariu că Celiei i-ar plăcea foarte mult să-și vadă fiul stabilindu-se la casa lui curând. Bănuiesc că este cu vreo doi ani mai mare decât mine. Singură, la aproape 30 de ani, când toți prietenii mei, cu excepția uneia, s-au căsătorit deja, toată lumea presupune că pun cariera pe primul loc. Da, dar, din păcate, în cazul meu, nu este o alegere, ci direcția în care pare să mă ducă viața.

7

Un sentiment de ușurare

— Marci, draga mea, îmi pare atât de rău. Eu și Angel ne-am întâlnit cu un cuplu britanic care s-a stabilit în Thailanda în urmă cu aproape zece ani. Am mers cu toții la o stațiune incredibilă din Golful Haad Tien. Este promovat ca un loc în care jungla întâlnește marea și a fost o experiență uimitoare. Atât de minunată, încât nici nu ne-am luat telefoanele cu noi.

Ah, Richard! Să privești lumea prin ochelarii trandafirii ai unei noi iubiri e una, dar asta este curată nebunie.

— Mă bucur că ești în siguranță și te-ai distrat de minune, dar ar fi util dacă... hm... Adică, sunt momente când am nevoie de părerea ta.

S-a auzit un sunet încetișor, ca și cum s-ar fi simțit vinovat.

— Hm..., aud în telefon. Am înțeles aluzia. N-o să mai dispar de pe radar, promit. Iar acum sunt cu totul la dispoziția ta, așa că poți să mă întrebi.

— Am vorbit cu Guy și vrem să te întrebăm cât de urgent ai nevoie de niște bani numerar?

Sau aș putea la fel de bine să merg direct la subiect.

— Bani numerar? Oh, sunt bine. Nu e nicio grabă, Marci.

Dar nu vreau să te epuizezi din cauza mea şi să ajungi să te întorci acasă atât de obosită, încât să ai nevoie de o vacanţă!

— Dacă-i aşa, am vorbit cu Guy şi el sugerează să trimitem acest lot întreg în Anglia, pentru ca echipa să poată cataloga totul corect. Vom organiza o licitaţie pentru cât mai multe articole posibil, iar cele generale, cu valoare redusă, le putem vinde în magazin. De vreme ce o să vindem totul numai pe bază de comision, dacă ajungi să ai nevoie de ceva bani în avans, sunt sigură că putem să-ţi avansăm un procentaj forfetar, în funcţie de loturile care vor merge la licitaţie. Evident, vei suporta costurile de expediere în Anglia într-un container şi materialele de ambalare, dar cred că până la urmă vei obţine un venit frumuşel. Şi am încredere că pot realiza asta în intervalul de timp pe care mi l-ai dat.

— Eşti minunată, draga mea. E foarte frumos din partea ta şi a lui Guy că v-aţi gândit să veniţi cu o soluţie grozavă, dar nu-i nevoie să-mi plătiţi niciun avans. Am nevoie doar de liniştea sufletească să ştiu că totul este pe mâini bune. Iar dacă duceţi totul în Anglia, asta o să-l scutească pe Luca să-mi depoziteze undeva efectele personale. Aţi putea să-mi închiriaţi şi mie un depozit lângă Gloucester? O să plătesc pe şase luni, să-mi spuneţi cât costă şi o să transfer suma direct în cont.

— Nu te întorci în Positano? spun eu mirată.

— Sunt sigur că eu şi Angel ne vom întoarce la un moment dat, dar unde vom ajunge să ne stabilim, asta doar timpul ne va spune. Marci, înseamnă foarte mult pentru mine să ştiu că te ocupi tu de hârtiile şi documentele mele. Nimeni altcineva nu mă înţelege ca tine şi am încredere în puterea ta de judecată.

— O să fac tot ce pot, Richard. Apropo, ai o grămadă de scrisori la atelier. Pot să ţi le trimit?

— Nu, mulţumesc. Nu ştiu cât mai rămânem aici...

Se aude un sunet înfundat de voci pe fundal și este evident că cineva încearcă să-i atragă atenția lui Richard.

— Îmi cer scuze, Marci. Tocmai ne-a sosit mașina. Te sun într-o zi sau două, dacă e în regulă? Poate că putem să trecem atunci prin scrisorile acelea și voi decide dacă e ceva care necesită atenție. Și găsește-mi registrul – Guy o să găsească acolo proveniența tuturor lucrurilor, inclusiv cele care sunt adevărate comori. Pe raftul de deasupra biroului meu, într-o oală de ceramică, e o cheie cu care deschizi dulapul mare din dormitorul matrimonial. Vorbim curând. Ai grijă, Marci!

Până să mai scot un cuvânt, convorbirea se întrerupe, iar eu mă las pe spate pe fotoliu, uitându-mă la priveliștea minunată care se vede de pe balconul camerei. Richard a reușit să-mi dea viața peste cap, ca și pe a lui, de altfel! Dar ușurarea pe care am simțit-o auzindu-i vocea a fost rapid înlocuită de un sentiment de neliniște. Nu mă simt bine să-i scotocesc prin lucrurile personale. Sigur că mama s-ar descurca mai bine decât mine cu acea parte a lucrurilor. Deși ea n-a ezitat nicio secundă să-l lase pe David să se descurce singur, iar dacă eu mă chinui să fac față, atunci mama, în locul meu, probabil că și-ar fi smuls părul din cap până acum!

În acea seară, la hotel, aud o ușoară bătaie în ușă și mă grăbesc să văd cine este.

— Bună, Celia. Intră.

Celia intră în cameră, privindu-mă ușor încruntată.

— Ai avut o zi lungă și nu ai luat cina. Am venit să văd dacă vrei o tavă cu mâncare în cameră.

Se uită spre birou la laptopul meu, alături de care sunt mai multe caiete deschise.

Mă uit la ceas, surprinsă să văd că a trecut deja de ora 21.00

— Se pare că timpul a zburat în seara asta. Iar eu tocmai am vorbit la telefon cu Guy. Uită-te la mine, nici măcar nu m-am schimbat încă.

Sincer, nu sunt sigură că pot fi distrasă acum.

— Restaurantul este plin și zgomotos, dar mi se pare păcat să mănânci aici. Ce-ar fi să faci o pauză de la muncă și o să-l rog pe Luca să-ți facă o pizza. Îți pun o masă sub pergolă. Acolo va fi liniște și te poți relaxa netulburată.

— Ești extrem de atentă, Celia, și îți mulțumesc mult. Ca și pentru prânz.

Schimbăm zâmbete și priviri amuzante.

— Richard nu m-ar ierta niciodată dacă n-am grijă de tine. Știu că Angel va avea grijă de el, dar sper că-și dă seama ce sarcină imensă ți-a cerut să-ți asumi.

Se încruntă iar și îmi dau seama că nu este mulțumită de asta.

— Am convenit un plan de acțiune și acum mă simt mult mai bine. Va fi nevoie de niște aranjamente, dar măcar știu ce am de făcut.

Expresia ei se luminează imediat.

— Mă bucur să aud asta. Ține foarte mult la tine, Marci.

Faptul că Celia cunoaște sentimentele lui Richard pentru mine este o surpriză imensă, dar îmi încălzește inima.

— Richard a avut o tristețe în viața lui, continuă ea, și mi-a spus că l-ai ajutat să treacă peste asta. Uneori, lucrurile pe care le facem ca să luminăm ziua cuiva fac toată diferența. Mi-a spus că este o bucurie permanentă să se afle în preajma ta, că ești un suflet fericit, care gândește totul pozitiv și ești strălucitoare.

Eu, strălucitoare?

— Cred că a fost mai degrabă invers. El mi-a fost alături după ce tatăl meu a murit și am trecut o vreme printr-o fază de furie.

— Poate v-aţi ajutat unul pe altul în momente dificile.

Se întoarce să plece, dar o opresc.

— Celia, s-a întâmplat ceva neobişnuit chiar înainte ca Richard s-o întâlnească pe Angel?

Privirile ni se întâlnesc şi citesc surpriză pe faţa ei.

— I-a murit brusc un vechi prieten din copilărie, din Anglia.

— Oh, habar n-aveam!

— Richard nu era în apele lui şi plin de viaţă, cum îl ştiam şi l-am presat să-mi spună care-i problema. Mi-a spus că a primit un e-mail că unul dintre vechii lui prieteni a murit în urma unui atac de cord. L-a lovit puternic şi nu sunt surprinsă că nu a putut să-ţi vorbească despre asta.

— Trebuie să fie greu să nu-ţi poţi lua rămas bun de la cineva, spun eu.

— Cred că a fost ca un fel de trezire pentru el, Marci, şi mi-a spus că a fost ca o reamintire clară a cât de preţioasă este viaţa cu adevărat. Vreo două luni mai târziu a venit Angel pentru un sejur de două săptămâni, iar atracţia a fost imediată şi reciprocă. Mă bucur pentru amândoi. Ştiu că nu ai cunoscut-o încă, dar sunt făcuţi unul pentru celălalt. Aşadar, relaxează-te, dă-ţi cu nişte apă rece pe faţă şi coboară la locul liniştit!

Poate că nu am toate răspunsurile la lunga listă de întrebări care îmi bâzâie în cap, dar, deşi mă simt zdrobită de oboseală, sunt şi mulţumită. Stând sub o arcadă de lemn, la capătul îndepărtat al terasei, sunt înconjurată de un teren imens de legume şi fructe, cu alei care merg în toate direcţiile.

Ridic privirea la verdeaţa de deasupra capului meu. Ar trebui să-mi imaginez că este destul de neobişnuit să ai dovleci atârnaţi, mai degrabă decât cârcei cu flori. Şi uitându-mă de-a lungul terasei, observ o viţă-de-vie veche minunată, cu

ciorchini de struguri verzi, mici. La capătul îndepărtat, o tufă de buganvilea roz uriașă. Mă bucur că stau la capătul ăsta, pentru că și de aici aud bâzâitul neîncetat al albinelor ocupate cu recoltarea nectarului.

Sunt atât de absorbită să mă uit în jur, încât sunt surprinsă să aud o voce lângă mine.

— *Buona sera*, Marci.

Ridic privirea și o văd pe Giulia, purtând un platou mare de lemn la înălțimea umerilor, pe mâna întoarsă. La fel ca toți ceilalți ajutori de bucătari, și ea poartă o jachetă neagră cu piept dublu, pantaloni negri simpli și o bandană cu dungi alb-negru, care îi acoperă părul.

— *Buona sera*, Giulia. *Grazie*!

— Ești singură și Luca a făcut una dintre specialitățile lui, în dimensiune mare, răspunde ea, ridicând din umeri.

N-am crezut că mi-e foame până când n-a ajuns la mine mirosul de la cuptorul cu lemne; îmi lăsa gura apă.

— Arată și miroase divin.

— Simplu este cel mai bun! declară Giulia. *Pomodoro*, un pic de busuioc, și niște *Mozzarella di latte di bufala*.

Pune platoul pe masă.

— Credeam că ai primit deja ceva de băut. O să rog pe cineva să-ți aducă, împreună cu o salată.

— Ești foarte drăguță, mulțumesc.

Se oprește să îndrepte un pic fața de masă mică, albastră, iar eu ridic tacâmurile ca să-i fie mai ușor.

— Te întorci acasă în august? întreabă ea, dezinvoltă.

— Urmează să zbor înapoi pe 31 iulie. Sper că o să am timp să mă relaxez și să mă bucur de peisajul frumos, după ce se termină împachetarea.

— Desigur. Îmi place să hoinăresc prin peștera de comori a

lui Richard în trecut. Este plină de lucruri interesante. Dar ală de trist să văd închis, iar lui Luca îi este dor de bunul lui prieten.

Tot personalul de aici vorbește măcar puțin engleză și am auzit vorbindu-se și franceză, și germană. Însă Giulia vorbește mai fluent decât credeam, pentru că la început era mai închisă și nu foarte vorbăreață. Renzo m-a avertizat că uneori poate fi capricioasă, așa că este plăcut să văd că se simte mai relaxată în preajma mea în seara asta.

— Știu. Sper că Richard și Angel vor veni să vă viziteze pe toți foarte curând.

Când se întoarce pe potecă, Giulia trece pe lângă un ospătar pe care nu l-am mai văzut până acum și se oprește să schimbe câteva vorbe cu el. Ajunge la mine zgomotul râsului ei, când tipul întinde mâna liberă și o așază ușor pe brațul ei. Ospătarul se întoarce și vine spre mine, dar observ că se oprește pupa și se întoarce să-și mai arunce o dată privirea spre ea. Giulia e încă cu ochii la el și-i face un mic semn cu mâna, de parcă s-ar fi așteptat să facă asta și este un moment curios.

Când se apropie, nu pot să nu observ mersul lui săltat.

— Doamne, toate astea sunt pentru mine? Remarc, în timp ce lasă tava jos și pune pe masă o salată mare lângă pizza, împreună cu un pahar cu apă și o sticlă de vin într-un recipient de răcire.

— Nu mori de foame cu Luca la bucătărie. Eu sunt Dario, fratele Violei. Din păcate, am ratat petrecerea de bun venit. Îți torn?

Arată spre sticla de vin, dar eu îi fac semn că mă descurc singură.

— *Grazie*, Dario. Ce face Viola?

Își freacă maxilarul stâng cu mâna, lucru care-i scoate în evidență săturile feței.

— Doare, dar mâine revine. Poftă bună!

Viola, dacă-mi amintesc bine, este fiica lui Vittorio – adică fratele mai mare al lui Luca. Presupun că niciunul dintre frații lui nu au vreun restaurant, având în vedere că ambii au copii care lucrează aici.

Deși nu e interzis oaspeților să meargă nicăieri prin împrejurimi, cu excepția coridorului îngust care trece pe lângă bucătărie, totuși singura cale de acces la această parte a grădinii este pe sus, pe treptele abrupte de piatră, de cealaltă parte a grătarului. Este cât de retrasă se poate într-un loc atât de relaxat și aglomerat.

Aud sunetele muzicii de jos, dar este un sunet plăcut, de fundal, de care mă bucur în timp ce iau o felie de pizza de pe farfurie. Salata este atât de proaspătă, cu ierburi, rucola iute, măsline negre, capere și felii mici de ceva alb pe care nu-l recunosc. Iau o bucățică și mușc, simt gust de lămâie, ceea ce este o surpriză. Dressingul este simplu – ulei de măsline și oțet balsamic, după câte se pare.

Pizza este una dintre preferatele mele acasă, deoarece este ușor să o comand atunci când nu am timp să merg la cumpărături. Dar asta este cu totul diferită. Gustul de afumat de la cuptorul cu lemne contrastează perfect cu dulceața roșiilor. Un pic de carbonizare pe ici pe colo, împreună cu mozzarella de bivoliță cremoasă dau un gust divin. Este, fără îndoială, cea mai bună pizza pe care am mâncat-o vreodată – câștigătoarea anterioară a acelei distincții a fost la un mic restaurant din Rimini. Nu e de mirare că Giulia este fericită să lucreze aici, învață de la cei mai buni.

Având în vedere că nu credeam că mi-e atât de foame, reușesc să mănânc puțin mai mult de o treime din pizza și să las o adâncitură în salată. Mă las pe spate, cu stomacul plin,

și îl zăresc pe Luca mergând cu pași mari pe poteca acoperită dintre fasole și roșii. Îmi face semn cu mâna când se apropie.

— Nu te deranjez. Doar mă asigur că-ți place.

— Te rog, ia loc. Și da, a fost absolut delicios, Luca. Ce bine cât de mult am mâncat! Îi zâmbesc. Poți să stai să savurezi un pahar de vin cu mine?

— Stau doar o clipă. Celia zice că ai vorbit cu Richard. E bine?

— Da. Pare foarte fericit într-adevăr. Sunt încă în Thailanda, dar s-ar putea să meargă mai departe foarte curând.

— Ah! Le doresc tot binele. Mi-e dor de discuțiile noastre de noaptea târziu, la un pahar de limoncello. I-am spus să rămână goleasca La Grotta, dar el a spus că ar trebui să fie o casă, nu un loc unde să depoziteze lucruri prăfuite din trecut. Richard are dreptate.

— Ce idee grozavă, Luca. Parcarea ar putea fi ușor împărțită, iar partea din față ar putea fi privată. Richard a hotărât acum că totul să fie expediat înapoi în Anglia, așa că o să încep să împachetez foarte curând.

Luca își strânge buzele, acceptând că este sfârșitul unei ere.

— Atunci e timpul să-mi fac planuri pentru viitorul meu. Vechiul meu prieten Richard spune că Celia și cu mine muncim prea mult, dar munca este bună. Este viața mea, dar o fac pentru Celia, nu?

Nu mi-am dat seama de impactul total al plecării lui Richard. Celia și Luca vor renova La Grotta și se vor bucura de un fel de semi-pensionare?

— Stai și bucură-te de vin, dar o să-l rog pe Nico să vină să-ți țină companie. Acum e mai liniște la terasă și a fost o zi lungă și pentru el.

Nu-mi place să spun că tocmai mă pregăteam să mă întorc în camera mea. Bănuiesc că mă așteaptă încă o noapte târzie.

8

Citind printre rânduri

Nu trece mult până apare Nico, cu un pahar de vin gol în mână.

— Dă-mi voie să-ți iau farfuriile murdare mai întâi, insistă el. Trebuie să mănânc ceva, dacă nu te superi.

— Desigur.

Cât e Nico plecat, îi torn niște vin în pahar și îmi mai pun și eu. Însă, când se întoarce, aduce un platou cu amândouă mâinile.

— Vrei desert? întreabă, și-mi pune o farfurie de desert în față. N-am știut ce-ți place, așa că am adus din toate, ca să-ți alegi. Poate vrei să guști și din felul meu de paste, spune el, și-mi dă un set de tacâmuri învelite într-un șervețel. Sunt *spaghetti alle vongole*. Nu există nicăieri mai bune, gustă doar!

Scoicile nu sunt mâncarea mea marină preferată, dar astea sunt mici și surprinzător de dulci, amestecate cu sosul delicios și spaghetele perfect gătite. Îmi place că aici nu le gătesc prea mult, pentru că pastele își pierd din savoare când sunt moi.

— Simplu, și în același timp, un răsfăț. Și pizza a fost fabuloasă. Credeam că la Rimini se fac cele mai subțiri blaturi de pizza, dar blatul făcut de Luca este ușor și crocant.

— Și Giulia face pizza bună, mă informează Nico.

Îl urmăresc cum răsucește expert pastele în jurul furculiței și le bagă în gură.

— Luca a învățat-o foarte bine, dar el mereu spune că te naști, nu devii bucătar. Odată ce înveți tehnicile, totul e chestie de combinații de arome și de calitatea ingredientelor.

Mă uit la el întrebător:

— Mi se pare că spui asta din experiență.

Nico se înveselește:

— Din păcate, a trebuit să renunțe să mai încerce să scoată un bucătar din mine, dar asta cu mult după ce renunțasem eu însumi la ideea de a deveni bucătar. Lui Luca nu-i place să se dea bătut.

— Ai fost dezamăgit? întreb eu.

— Un pic, dar n-a fost o surpriză. Se pare că tatăl meu biologic lucra într-un birou, așa că nu prea am asta în gene. Când va veni vremea, o să-i ia Giulia locul lui Luca la bucătărie, iar eu o să mă ocup de partea administrativă a afaceri. Să sperăm că asta se va întâmpla cât mai târziu.

Oh, Doamne! După ce tocmai am vorbit cu Luca, poate că Nico își dorește lucruri mai degrabă irealizabile.

— Probabil că este un lucru care-ți aduce mari satisfacții să te ocupi de afacerea familiei, să știi că vă puteți baza unul pe celălalt, în vreme ce generația următoare își face apariția și vă calcă pe urme. Când a deschis Luca restaurantul?

— Oh, e aici de prin anii 1950.

— Dar el este fiul mijlociu, nu-i așa?

— Da. Vittorio deja lucra pentru afacerea socrului lui, împreună cu soția lui, Francesca. Iar Tomasso, cel mai tânăr dintre cei trei frați, are propria afacere.

— Pe Luca cine l-a inspirat să devină chef bucătar?

Nico a ridicat capul, făcându-mi semn să gust deserturile.

— Cred că o să-ţi placă tiramisu de lămâie, este proaspăt şi răcoritor. Giulia este ceea ce în Anglia poate ca ar fi cunoscută drept „regina budincilor", exclamă el. Luca le seamănă mamei şi bunicii lui. De fapt, mama lui a lucrat aici la bucătărie până când a murit, într-o iarnă. Avea vreo 85 de ani, şi a fost trist că a murit, pentru că avea o inimă atât de tânără. Când a preluat Luca afacerea, clădirea avea nevoie de renovare. Una dintre terase era distrusă, iar unul dintre zidurile din jurul grădinii avea nevoie de consolidare.

— Sună scump.

Nico dă din cap aprobându-mă. După ce termină de mâncat, se lasă pe spate pe scaun şi se şterge la gură cu şervetul.

— E o proprietate mare, iar restaurantul nu făcea destui bani cât să asigure traiul. A fost o discuţie să pună toţi bani, iar cei trei fraţi să deţină fiecare o parte din afacere şi Luca s-o gestioneze. Sincer, la acel moment, n-a fost o investiţie bună, căci camerele de sus nu erau închiriate. Până la urmă, au convenit să le cumpere Luca. S-a scotocit de fiecare bănuţ pe care-l avea ca să refacă structura clădirii şi să remodeleze zona de restaurant. Din păcate, prima lui soţie a murit într-un tragic accident de maşină. La vremea aia, lucrurile păreau că se opresc aici, pentru că el a fost de-a dreptul distrus.

— A rămas complet pe cont propriu?

— Da. Ei n-au putut să aibă copii, şi cum cei doi fraţi aveau fiecare afacerea lui, lucrurile au început s-o ia la vale.

Ce poveste tristă!

— Dar a reuşit să se adune, pentru că acum locul acesta este înfloritor.

— Da, aşa e. Când m-a adus mama aici, în vacanţă, m-am îndrăgostit de plajă şi de bărci, iar mama s-a îndrăgostit de

Luca. Când asta a devenit noua noastră casă, împreună au refăcut grădinile, care erau în paragină și pline de plante sălbatice. Iar mama și-a asumat să facă o bucătărie în grădină.

— Dumnezeule! Trebuie să fi fost o treabă uriașă pentru Celia, mai cu seamă și cu un copil mic de crescut.

Nico privește în zare și apoi răspunde:

— Trebuie să recunosc că nu m-am gândit niciodată la toate lucrurile astea în felul ăsta. Primele mele amintiri sunt fericite, îmi amintesc că alergam pe aici într-un mediu minunat, plin de soare și oameni care mâncau la mese și se simțeau bine.

— De ce au hotărât să ofere și cazare? Nu e o presiune în plus?

— A fost ideea lui Richard.

Cred că am făcut o mutră foarte mirată:

— Poftim? Ideea lui Richard?

— De fapt, rezultatul uneia dintre discuțiile până târziu în noapte dintre Luca și Richard. Am crezut că știai că sunt parteneri. Nu aveam nevoie decât de un pic de capital în plus. În decurs de un an și jumătate de la venirea lui Richard aici, a ajuns de la un restaurant care făcea un profit bunicel, la două afaceri înfloritoare.

Îmi vâjâie capul. Ce motiv ar fi putut să aibă Richard ca să nu-mi spună niciodată despre toate astea? Și uite cum stăteam eu și discutam despre golit La Grotta, ca și cum Richard ar fi fost un simplu chiriaș, și nu parte integrală din afacere. Săracul Luca, probabil crede despre mine că sunt complet insensibilă.

— Nu te-ai atins de *torta di ricotta e pere*. E tradițională aici, pe coasta amalfitană. Brânză Ricotta cu tort de pere proaspăt copt și însiropat în coniac, cu un foitaj cu gust de alune, îmi explică Nico.

— Sunt plină, serios. Dar e păcat s-o arunci.

Nico trage farfuria mai aproape de el, nerăbdător să mănânce desertul, dar mie îmi vâjâie capul. Acum că i-am cunoscut pe toți, nu-mi place gândul că sunt în mijlocul a ceva ce i-ar putea afecta. Hotărârea lui Richard de a merge mai departe ar putea avea un impact important asupra acestei familii. Pot doar să sper că o strategie de ieșire nu face parte din plan.

Dintr-o dată, viața nu mai pare atât de dulce cum părea cu doar câteva ore în urmă, iar conștiința mea începe să se simtă neliniștită.

— Bună dimineața, mamă, știu că am spus că probabil n-o să te mai sun câteva zile, dar m-am gândit că e mai bine să te anunț că am vorbit cu Richard.

— Oh, m-a sunat și pe mine, Marci. Imediat după ce a vorbit cu tine, de aceea nu m-am mai deranjat să te anunț. Este atât de recunoscător pentru ce faci!

Atât de recunoscător, încât îmi spune doar jumătate de poveste, mă gândesc eu, iar mama continuă:

— A fost doar un apel scurt, dar suficient ca să mă asigure că nu s-a răzgândit... Adică, merge cu toate motoarele înainte, spune ea, foarte încrezătoare.

— Mă bucur să te aud că spui asta, mamă. Aș vrea să cred că dacă Richard are vreun fel de probleme, o să vină la noi.

Aseară, mintea mea a luat-o oarecum pe o pantă bizară. *Richard nu s-ar implica în vreo treabă murdară*, mi-am spus eu, categorică. Însă când m-am trezit azi dimineață, gândul încă era acolo.

Când cineva care și-a făcut un rost se ridică brusc și pleacă, asta-ți dă un sentiment de enigmă. Angel și Richard ar fi

putut cu ușurință să revină din luna de miere și să își pună în ordine lucrurile singuri, împreună, iar apoi să hotărască ce vor să facă mai departe. După părerea mea, așa ar fi fost logic să procedeze, dar cine știe care le e planul. Sper că, la un moment dat, să ni-l împărtășească și nouă.

— Cred că-ți faci prea multe griji, Marci. În plus, știi că de pedant este Richard și cum respectă el toate regulile – lasă totul ca la carte. Și da, și eu am avut temerile mele, pentru că e un pas important, dar îl cunosc de suficient timp ca să-i citesc printre rânduri. Chiar este într-un loc foarte bun.

— Și e sănătos? verific eu, cu temerea aceea pe care o simțisem de dimineață încă prezentă în minte.

— După câte știu, este sănătos. Doar dacă nu cumva vrei să-mi spui ceva ce nu știu eu. Nu vrei să-mi spui așa ceva, nu?

Acum sădesc neliniștea și în sufletul mamei, și nu asta a fost intenția mea. Repede dau înapoi, hotărâtă să n-o îngrijorez.

— Nu, doar îmi fac griji că este atât de nepăsător, de parcă nimic din toate astea nu contează. Când o să înapoiez cheile pentru La Grotta, dacă hotărăște să se întoarcă în Positano cu Angel, o s-o ia de la zero.

Mama oftează:

— L-am avertizat că asta n-o să-ți convină.

— Ce n-o să-mi convină?

De data asta, ea inspiră adânc.

— Asta nu s-a întâmplat peste noapte, Marci. Richard mi s-a confesat înainte să apese butonul de pornire în aventura asta. Mi-a spus că i se pare corect să-și urmeze inima, pentru că Angel este viitorul lui, iar ei și-au construit o viață împreună. Știa că o să-ți faci griji că poate se comportă ușuratic, iar Guy va fi șocat, ceea ce m-a făcut să râd, pentru

că într-adevăr vă cunoaște atât de bine. M-am oferit să rezolv eu lucrurile pentru el, dar a spus că David n-o să fie de acord. A menționat că tu ești persoana potrivită să se ocupe de treaba asta în numele lui și a subliniat că o să-ți facă bine pauza asta. Cu toată sinceritatea, am fost complet de acord cu el asupra acestui punct.

— Deci nici Guy n-a fost implicat în asta?

— Nu, sigur că nu. Richard v-a făcut propunerea amândurora și a fost foarte sincer. Dacă ar fi acceptat Guy să meargă acolo, atunci tu ai fi acum acasă, asigurându-te că totul funcționează cum trebuie, nu-i așa?

Dar amândoi, și Richard, și mama, știau că Guy n-ar fi acceptat propunerea asta, din două motive. Mai întâi, pentru că eu nu mă ocup de licitații, și în al doilea rând, pentru că el și Selena se apropie de prima aniversare a căsătoriei.

— Richard s-a gândit că o astfel de aventură o să mă scuture puțin?

Mama a tăcut un moment, în mod ciudat.

— Marci, Richard are intenții bune, iar eu am fost de acord cu el, pentru că dacă eu aș fi fost de vârsta ta, aș fi sărit imediat să prind ocazia să zbor la Positano.

— Da, dar dacă ai putea vedea dimensiunea problemei pe care a lăsat-o în urmă, n-ai mai gândi așa. În plus, la vârsta mea, tu îl aveai deja pe Guy, iar eu eram pe drum, îi amintesc eu.

— Știi ce vreau să spun. Am spus *dacă* – suntem două persoane complet diferite, Marci. Eu nu-mi doream decât să mă așez la casa mea, să am o familie și să fac tot ce pot să-l ajut pe tatăl tău să pună pe picioare afacerea.

Și exact asta a făcut mama – au format o echipă. Ne ducea la școală, la programările la dentist, ne hrănea pe toți și ținea casa, iar printre toate astea, mama avea grijă de tot

și de toate. Tata era mereu cu capul în altă parte, era băgat în hârtoagele lui până peste cap sau era cu ochii pe fluxul de numerar. Cum mă apropii de 30 de ani, viața mea nu poate să fie mai diferită de a mamei.

— Ce te preocupă de fapt, Marci?

— Totala lipsă de planificare a lui Richard aici, și problemele pe care le provoacă. Nu-i e deloc caracteristic.

— Mi-a spus că, atunci când și-a făcut testamentul, la urmă cu câțiva ani, și-a pus în ordine finanțele astfel încât să poată să iasă devreme la pensie când e pregătit pentru asta. Acum a venit acel moment, poate să se relaxeze și să se simtă bine, și este foarte fericit cu lucrurile așa cum sunt. Marci. Și Guy, și eu suntem de acord cu Richard că o să-i facă bine schimbarea de peisaj. Anul trecut te-ai concentrat atât de mult pe muncă, încât nu prea ai avut timp pentru tine.

— Mulțumesc, mamă. Doar că...

— Richard i-a luat locul tatălui tău la firmă, când nu putea Guy, iar tu te-ai simțit rănită că nu te-a numit pe tine. Știu. Richard își ia foarte în serios rolul de naș al tău și al lui Guy, iar eu îi sunt recunoscătoare. Din păcate, David nu e bărbat de familie, dar dragostea nu e ceva ce poți ocoli. Mă tem că pur și simplu se întâmplă. Nu e nimic în neregulă să-l lași pe Richard să-și facă griji pentru tine, ca și cum ai fi fiica lui. Și-a asumat de bunăvoie și fără ezitare acest rol – asta-mi place la Richard, e ceva special.

— Dar dacă tot balonul ăsta de fericire se sparge, mamă? Ce-o să facă atunci? A fost o vreme când credeam că îmi voi petrece tot restul vieții alături de Everett și uite ce dezastru s-a dovedit a fi.

N-a ajutat nici că nunta lui Guy a coincis cu vestea despărțirii mele de Everett. Mă doare chiar și menționarea

numelui fostului meu iubit, însă vreau să-i explic mamei de ce îmi fac griji pentru Richard.

Mama oftează:

— Oh, Marci, exact când începeai să nu mai suferi, îți amintești iar totul. Nimic nu e garantat în viață, iar Richard este foarte conștient de asta, dar fără speranță, viața ar fi foarte nefericită, nu-i așa? Să știi că tu plătești fericirea și iubirea lui Richard prin faptul că ești acolo pentru el, într-un moment în care el este extrem de fericit. Dar el vrea și să te distrezi puțin. Să flirtezi, să râzi... poate chiar să ai o aventură de vară!

Încep să râd:

— Eu? Să am o aventură? A trecut atât timp că nici nu mai știu cum să flirtez. Mulțumesc pentru că m-ai ascultat, mamă. Doar că e cam ciudat să vin aici și toată lumea cu care vorbesc să se comporte ca și cum m-ar cunoaște sau, cel puțin, de parcă ar ști măcar ceva despre mine.

— Cred că asta încerca Richard să facă, Marci. Tu râzi și glumești cu oamenii, dar pe câți îi lași să depășească linia aceea invizibilă pe care o trasezi în jurul tău? Deschide-te puțin, ieși din zona ta de confort și ceea ce se întâmplă în Positano rămâne în Positano, după ce pleci.

Poate că Richard și mama au dreptate. Adică, sunt o grămadă de italieni chipeși în jurul meu, iar unii dintre ei se vede că sunt singuri. Unul anume îmi vine acum în minte, iar gândul la el îmi aduce un zâmbet larg și nerușinat pe buze.

9

Începe munca grea

— Bine, totul e pus la punct! zice Guy, foarte mulțumit de el însuși. Materialele pentru ambalare vor fi livrate mâine-dimineață la prima oră. Îți trimit pe e-mail detaliile despre firmă, în cazul în care mai ai nevoie de ceva de la ei, dar s-au bazat pe estimarea noastră că vom umple un container de șase metri. În cel mai rău caz, am subestimat situația și n-o să avem loc pentru toate lucrurile. Dacă e cazul, atunci vom putea să trimitem mai târziu lucrurile personale ale lui Richard.

În sfârșit, pot răsufla ușurată.

— Nici n-ai idee cât de bine este să aud asta, Guy! Am venit de cinci zile deja și timpul a zburat. Când va sosi echipa să încarce totul?

— Cel mai devreme am reușit să obțin o programare pe 28 iulie, iar asta doar pentru că a anulat cineva. O să vii înapoi cu avionul trei zile mai târziu. Asta îți dă ceva mai mult de șase săptămâni ca să umpli cutiile alea. Am comandat niște lăzi de lemn pentru articolele supradimensionate și grele, cum sunt porțile și piesele de mare valoare pe care le-am identificat deja. Cei care încarcă acel camion se ocupă de împachetare. Totuși,

o să ai nevoie de ajutor, fiindcă sunt multe de făcut. Obiectele mici iau mult timp, în special sticlăria.

— Nico zice că știe pe cineva care ar putea să ne ajute. Luni este ziua lui liberă și luăm prânzul cu o prietenă de-ale lui.

— Păi atunci, cu banii pe care-i economisim pentru Richard, că nu luăm profesioniști să facă totul, e foarte bine oricât ar costa ca să mai vină niște oameni să te ajute. Îmi pare rău că nu mă ofer să iau avionul și să-mi suflec și eu mânecile la treaba aia, dar suntem foarte aglomerați aici. A venit și mama aici joi și vineri și a dat o mână de ajutor. Temperaturile au crescut brusc, iar weekendul ăsta a fost îngrozitor. Probabil că azi am avut de două ori mai mulți vizitatori decât duminica trecută.

— Asta e grozav și este frumos din partea mamei că a fost disponibilă. Pun pariu că David nu este prea fericit, totuși.

Mi-l imaginez pe Guy zâmbind la acest comentariu.

— Și Selena a spus exact același lucru. Dar familia este pe primul loc pentru mama, întotdeauna. David acceptă asta, deși nu poate să înțeleagă cu adevărat. Noi doi știm că atitudinea lui este că oamenii fie se scufundă, fie înoată. El a construit o afacere de succes pe cont propriu, iar în ochii lui, nimeni nu este de neînlocuit. Întotdeauna cineva își caută un loc de muncă, iar el folosește tactica asta ca să-și țină angajații într-un stres continuu. I-au adus mulți bani.

Oftez, știu că are dreptate, dar asta nu face lucrurile mai puțin frustrante.

— Hm... de aceea nu suport să mă aflu în preajma lui. David crede că sunt un om de nimic, nu-i așa?

Se lasă o liniște amenințătoare o secundă sau două.

— Hm... nu. Cred că este puțin nedrept din partea ta, Marci. Nu te cunoaște, asta-i tot. Nu i-ai dat niciodată șansa lui David să te cunoască, nu-i așa? La Richard te-ai dus de

fiecare dată când ai avut nevoie de ceva.

— E adevărat. Dar, pe bună dreptate, nu e genul de om care se așeze la masă cu tine și să-ți asculte durerile de creștere, nu-i așa?

Guy râde.

— Poate l-ai speriat. Chiar și mie mi-a fost greu să mă aflu în preajma ta uneori. Ori era muzica prea puternică, cu grupuri de fete care chicoteau și făceați petreceri în pijamale, ori ușile trântite și plâns.

E greu să treci prin anii adolescenței.

— Mulțumesc pentru asta! exclam eu râzând. Ție ți-a fost mai ușor, pentru că erai mai mare. Nu m-a chemat niciodată să merg cu el să călărim.

— Dar ți-ai arătat vreodată interesul pentru asta? subliniază Guy.

Și are dreptate. Oricum n-aș fi vrut să merg.

— Câtă vreme o face pe mama fericită, asta e tot ce contează pentru mine. Cât despre Richard, ei bine, le este foarte dor de el aici, Guy. E așa un personaj, nu?

— Da, cu siguranță! Dar îi acoperim noi spatele, iar dacă asta vrea, atunci o să rezolvăm problema între noi. Va fi multă muncă când te întorci, dar și Briony începe să prindă mai multă încredere în ea însăși. Cred că, după ce te întorci, trebuie să-i dăm mai multă responsabilitate. Poate angajăm un nou manager de etaj care s-o înlocuiască, astfel încât ea să poată prelua o parte din volumul tău de muncă. Ce părere ai?

Știu unde vrea Guy să ajungă cu asta. Vrea să mă pregătească pe mine să fiu licitator, ca el, astfel încât să nu-i mai revină doar lui treaba asta de fiecare dată. Mama știe că nu mă simt confortabil să urc pe podium, iar ritmul este rapid. Nu poți să rămâi o ofertă din sală, iar acum este și online, este un ritm frenetic.

— Merită o promovare, sunt eu de acord.

Dar mă tem că-l voi dezamăgi pe Guy.

— Știi ce mă interesează pe mine și trebuie să avem o discuție sinceră despre asta. Oricum, trebuie să plec. Sunt foarte ocupați la restaurant și m-am oferit să dau o mână de ajutor.

— Oh, Doamne, chiar te-ai instalat acolo, nu-i așa?

— Dacă nu trăiești asta în mod direct, e greu să-ți explic cum e aici, Guy. Dar toată lumea sare fără ezitare aici, iar din clipa în care am ajuns, n-am fost un străin. Sau, cel puțin, nu pentru ei.

— Ai fost întotdeauna favorita lui Richard. Ai vărsat destule lacrimi pe umărul lui de-a lungul anilor.

Guy nu-și arată des emoțiile, dar îmi dau seama din tonul lui că vorbește din inimă.

— Așa am făcut, nu-i așa?

— De fapt, Marci, m-am bucurat că ai pe cineva spre care poți să te îndrepți la nevoie.

Spune adevărul, dar uită că și el se oferă ori de câte ori am nevoie de ajutor. A pregătit terenul pentru ca eu să pot, în sfârșit, să demarez lucrurile aici.

— Mulțumesc, Guy. Apreciez că, deși ești așa de prins cu treaba, ți-ai făcut timp ca să aranjezi lucrurile mai mult decât mă așteptam! În sfârșit, am început să trec prin câteva dintre actele lui Richard și i-am găsit registrul. Îți vine să crezi că este scris de mână? Ți-l trimit cu confirmare de primire, pentru că listează data la care a cumpărat fiecare articol, orice proveniență care există, precum și suma pe care a plătit-o pentru acel obiect. Pe măsură ce împachetez lucrurile, le înregistrez într-un tabel și apoi le potrivim unele cu altele, când mă întorc.

— E bun planul ăsta, Marci. Ai făcut treabă bună, știi asta, da? Amândoi îi datorăm multe lui Richard. A avut grijă de mama, să meargă înainte, când era distrusă de durere. Și nu fi prea dură cu David. Mama are nevoie să fie de ajutor cuiva. El este exact acea

persoană, iar când ea se mai ciondăneşte cu el, înseamnă că nu e aici, cu gândul la trecutul ei cu tata în firmă. Oricum, mult succes mâine, sper să găseşti ajutoare la încărcat camionul!

Celia dă din cap aprobator. Îmbrăcată într-o bluză albă din bumbac cu mâneci scurte şi o pereche de pantaloni negri pe care mi i-a găsit Viola cu drag, mă integrez perfect.

— Arăţi bine, remarcă Celia cu amabilitate, dar eu am emoţii. Relaxează-te. O să te îndrume Nico şi orice poţi să faci ca să ajuţi va fi foarte apreciat.

Nico vine spre mine în grabă, făcându-mi semn cu degetul. Îi zâmbesc Celiei în semn de rămas bun şi mă grăbesc să-l ajung din urmă.

— Arăţi bine, strigă el peste umăr, iar eu îl urmez. O să curăţăm şi aşezăm mesele.

Mă uit când îmi arată câteva sfaturi cum să stivuiesc farfuriile fără să risc să cadă lucruri de pe ele în drumul spre bucătărie. Există o succesiune de lucruri care trebuie făcute, şi nu-mi ia mult ca să înţeleg. Trebuie să strâng mai întâi farfuriile, apoi paharele şi sticlele de vin goale folosind tăvile maro cu buză. Să mă asigur că nu a mai rămas nimic pe mese, cum ar fi o chitanţă, înainte să strâng faţa de masă. Apoi să pun faţa de masă direct în maşina de spălat în drum spre dulapul cu pânzeturi, de unde iau alta curată.

Feţele de masă pentru prânz sunt albastre, cu şerveţele de hârtie albă, iar tacâmurile nu sunt aşezate pe masă, aşa cum sunt pentru cină. În schimb, există buzunare de hârtie cu sigla restaurantului, în care sunt introduse un cuţit, o furculiţă şi o lingură de desert.

— Cuţitele pentru friptură şi cele pentru peşte sunt în sertarul mare de lângă maşina de cafea, mă informează el.

Lucrează în continuare în timp ce-mi dă instrucțiuni, deoarece nu e timp să se oprească și să vorbească. Pur și simplu mă iau după el și, când ni se întâlnesc privirile, văd că-mi zâmbește.

— Ce?

— Înveți repede.

Cineva strigă numele lui Nico și ne întoarcem amândoi, ca să vedem trei tipi trecând cu pași mari prin ușile deschise. Se salută entuziasmați, râd, glumesc și vorbesc în italiană.

— Scuze, Marci, n-am vrut să-ți întorc spatele. Ți-i prezint pe prietenii mei, Enzo, Cristian și Marco.

Nu știu prea bine cum să reacționez, așa că pur și simplu ridic mâna și fac un mic semn. Ceea ce urmează este un torent de cuvinte cu care nici nu pot să încerc măcar să țin pasul, iar Nico le aruncă o privire disprețuitoare.

— Mă ceartă că nu le-am spus cât ești de frumoasă și că nu doar munca mă ține ocupat.

Râd puțin, mă înroșesc și mă simt ușor jenată, cât ei continuă să mă verifice pe toate părțile. Nico îi face semn lui Dario să-i așeze la o masă, dar îmi dau seama că nu este doar din cauza glumelor.

— Marci, pot să te las pe tine? Luca sună clopoțelul la bucătărie și mâncarea așteaptă, dar toată lumea este ocupată.

— Da, mă descurc. Du-te!

Este destul de frumos să faci ceva util și e grozav să vezi cât de jovial sunt prietenii lui Nico, toți arată ca și cum știu să se distreze, asta-i sigur.

Este un du-te-vino permanent, și, deși restaurantul servește doar până la ora 15.00, până când pleacă ultimii meseni de la prânz, este aproape patru fără un sfert.

— Pizza pe terasă, toată lumea? strigă Celia, în timp ce Nico duce un panou la intrarea în restaurant. Pe panou este afișat

meniul din această seară și oferă detalii pentru aplicația unde se poate rezerva o masă. Rămân în urmă, dar nu-și dă seama că-l aștept, și pe drum nu se poate abține să nu se oprească să mai așeze un scaun și să îndrepte lumânările din centrul meselor. Când își dă seama că mă uit la el, îmi zâmbește larg.

— Mă enervează lucrurile mărunte, spune el, ridicând mâinile în stil tipic italian. Îmi place să fie totul îngrijit și ordonat. Și drept, la linie.

— Cum m-am descurcat? Observ că nu te-ai oprit la niciuna dintre mesele pe care le-am pregătit eu pentru diseară.

— Ceea ce înseamnă că ai făcut o treabă bună.

Acum știu că este doar amabil.

— Nu mi-a scăpat nimic din mâini, dar sunt lentă, în comparație cu toți ceilalți, recunosc eu.

— Motiv pentru care nu s-a spart nimic. Te-ai descurcat grozav și asta contează. Cu cât curățăm mesele mai repede, cu atât putem servi mai multe mese. Oamenilor nu le place să aștepte, chiar dacă nu au rezervat, și este greu să lași pe cineva să plece și să nu-l așezi la masă. Este mai probabil să revină dacă îi facem să simtă că și ei contează pentru noi. Este doar bun simț în afaceri.

În timp ce ne alăturăm celorlalți în grădina laterală de pe terasă, este prima dată când Nico vorbește despre afacerea cu restaurantul, în general. Este foarte respectuos cu Celia, dar știe ce face. Trecem pe lângă piscina cu apa minunată și limpede, cu nuanțe de albastru, în timp ce ne apropiem de barul tip bufet în aer liber. Giulia este ocupată să taie pizza proaspăt scoasă din cuptor.

Celia stă la un capăt împărțind farfurii și ne întâmpină călduros.

— De ce-ați întârziat atât? Sper că Nico te-a felicitat, Marci

Dar nu ești unul dintre noi până nu spargi o farfurie.

Toată lumea se oprește din ce face și se întorc spre noi, începând să aplaude încet. Ridic o sprânceană când Celia îmi dă o farfurie și arată spre zona de terasă. Îi arunc o privire lui Nico, dar și el dă din cap și aplauzele se înteţesc.

Merg la marginea terasei, dar șovăi privind în jos. Mi se pare atât de greșit, și totuși toată lumea mă îndeamnă. Ridic farfuria la nivelul bărbiei și o las să cadă. Sunt ușurată că nu se sparge în mici fărâme, ci doar în cinci sau șase părți, și apoi urmează o rundă masivă de aplauze. Apare Dario lângă mine cu un făraș și o perie. Întind mâna să le iau de la el, dar el îmi face semn să mă alătur grupului.

— Bravo, Marci, strigă Luca. Să știi că ai întotdeauna o slujbă aici, dacă vrei! declară el cu voce tare, iar eu încep să râd.

— Cred că te descurci mai bine, zâmbesc eu, în timp ce toată lumea se aruncă pe mâncare.

Este minunat să mă integrez printre ei și ajung să stau în partea îndepărtată a piscinei, privind în jos la Spiaggia Grande și la rândurile colorate de umbrele. Mă gândesc doar la prima mea seară aici și la urcușul înapoi, pe un număr aparent nesfârșit de trepte.

— E frumos, nu? îmi întrerupe Viola gândurile și mă întorc spre ea.

— Este spectaculos. Ce-ți face măseaua?

Ea se strâmbă.

— Doare, dar am medicamente. Acum ești oficial unul dintre noi, zâmbește ea larg. Este atât de aglomerat și îi faci pe toți fericiți astăzi.

Îmi dau seama de asta.

— Cred că ar fi trebuit să mă încalț cu pantofi fără toc totuși, recunosc eu, iar ea se uită în jos la picioarele mele.

— Ah, da. Întotdeauna fără toc! Și Richard ajuta la servit. Era un chelner bun de vin.

— Îmi imaginez. Este iubitor de vin, cu siguranță, și destul de priceput, îi răspund, apoi mușc din pizza. Mmm... asta e altfel. Ce toppinguri are?

— *Provala* afumata, roșii cherry *Piennolo* și busuioc.

Îmi place cum pronunță Viola s-urile, uneori ca pe niște z-uri.

— Și puțin salam dulce. E făcută de Giulia, care experimentează.

— Aromele sunt incredibile.

— Îi place ceea ce face. Ea este și *chef pasticcere*, eh... I dolci?

— Deserturi – cofetar, da. Am gustat zilele trecute tiramisu cu lămâie. A fost minunat.

— O să preia într-o zi de la unchiul Luca, spune Viola, coborând vocea și privind în jur, ca să se asigure că nu ne aude nimeni. Mi-a promis o slujbă la bucătărie.

Sunt puțin surprinsă, deoarece se pare că Viola mă ia drept confident. Nu îmi trecuse prin minte că există o ierarhie sau că unele locuri de muncă ar putea fi mai căutate decât altele.

— Toți cei patru nepoți și nepoate ale lui Luca lucrează aici?

— Nu. Vărul meu, Renzo, vine doar uneori să ajute, dar lucrează pentru unchiul meu, Tomasso. Construiesc piscine – pe aceasta au construit-o pentru unchiul Luca.

— Oh, nu mi-am dat seama. Tatăl tău, Vittorio, are și o propria afacere?

— Da. *Agente immobiliare*. Ah... vinde vile?

— Dar tu preferi să lucrezi aici?

— Da. Este afacerea de familie a mamei mele, dar acum a preluat-o tata. Nu e pentru mine sau fratele meu, Dario. Nu se înțeleg, se ceartă mult, ridică ea din umeri.

— Îmi pare rău să aud asta. Dar Dario e fericit să lucreze la restaurant?

— Foarte fericit, la fel ca mine. S-au certat pentru că el s-a despărțit de logodnică. Tata nu e de acord.

Vai de mine! Poate ar fi mai bine să nu-mi mai spună atâtea lucruri!

— E trist, dar poate se vor împăca într-o zi.

Viola își dă ochii peste cap.

— Mama speră că Dario o să se răzgândească. Eu nu cred asta. El n-ar recunoaște, dar eu cred că s-a îndrăgostit de altcineva. Tu ai pe cineva special în viața ta, Marci?

Nu mă așteptam la întrebarea asta.

— Eu? Nu. Sunt prea ocupată, încerc să râd.

— Richard a spus că ești căsătorită cu munca ta.

— Chiar așa a spus? Ei bine, îmi place ceea ce fac, este adevărat. Dar dragostea, mă rog, asta depinde de soartă.

Amândouă începem să râdem.

— Nici eu nu l-am întâlnit *pe acela* încă! șoptește ea. Într-o zi, în curând, sper.

— De ce râdeți voi două? ni se alătură Nico.

— *Il matrimonio*, replică Viola, iar Nico ridică din sprâncene.

— Subiectul meu cel mai puțin preferat, se plânge el, iar Viola chicotește.

Probabil că e un fel de glumă de-ale lor, dar Nico nu încearcă să explice, ci schimbă subiectul.

— Luca te întreabă dacă știi să gătești, Marci.

Nico se schimbă la față într-o clipă și îmi zâmbește larg.

Înainte să pot răspunde, Viola intervine.

— Nico! Mă tachinează, Marci. Știe cât de mult îmi doresc să schimb uniforma de serviciu și să mă alătur echipei din bucătărie!

Văd că așa este, pentru că Viola îi aruncă lui Nico o privire tristă. Dar nu este supărată pe el, totul este amuzant și se oferă să ducă farfuriile goale înapoi în bucătărie.

După ce pleacă Viola, rămânem și ne uităm doar admirând valurile care se ondulează ușor, și observând cum vreo 10-12 bărci cu motor sparg valurile de-a lungul malului.

— Nu pare ca o duminică, mormăi eu, cu ochii orbiți de marea scânteietoare.

— N-ai uitat planul nostru pentru mâine, nu-i așa?

— Nu, sigur că nu. De fapt, acum am și termen limită, pentru că Guy a organizat ca materialele de ambalare să fie livrate mâine-dimineață. Începe presiunea.

— Momentul perfect, atunci. Te iau pe la 11.00? Nu contează dacă trebuie să te mai aștept puțin, pentru că pot întârzia prânzul.

— Grozav. Ar trebui să aduc ceva? Este prima dată când sunt invitată să mănânc acasă la cineva de aici.

— E un gest frumos să ducem flori, dar o să luăm de pe drum, așa că nu-ți face griji.

— Pot să ajut la restaurant în seara asta?

Nico scutură din cap.

— Vine și Renzo. Îi place compania. În plus, ai făcut destule pentru o zi. Ar trebui să te relaxezi, să te întinzi cu picioarele în sus. Sau să mergi să explorezi.

Poate așa o să fac.

Inima care bate în Positano este orașul, care se află la o aruncătură de băț de plajă, deși pierd socoteala numărului de trepte. Alcătuit din alei înguste, acoperite de buganvilea, mărginite de buticuri, strada principală este Viale Pasitea. Este pietonală, ceea ce este foarte bine, dat fiind cât de înghesuit este totul aici.

În apropiere se află frumoasa bisericuță Santa Maria Assunta și este primul loc spre care mă îndrept. Cupola este deosebit de impunătoare, privită de pe plajă, deoarece este

acoperită cu cele mai strălucitoare plăci de majolică de culoare galbenă, albă și verde. Este un reper celebru, pe care pur și simplu nu poți să-l ratezi. Dar să-l văd de aproape, când se lasă seara, este un moment special pentru mine. Mă opresc ca să admir priveliștile, sunetele și mirosurile din jurul meu, și simt un pic de emoție în adâncul stomacului. N-aș fi vrut să ratez așa ceva pentru nimic în lume! Și trebuie să-i mulțumesc nașului meu pentru asta.

E distractiv să rătăcesc pe îndelete, să privesc oamenii și să mă simt atrasă în mod constant de unele dintre micile tarabe interesante de pe drum. Strada principală duce la Piazza dei Mulini, despre care Celia m-a informat că probabil e la douăzeci de minute de mers pe jos, dar în seara asta sunt în căutarea unor lucruri care să mă pună pe picioare când sunt la La Grotta.

Magazinele pe lângă care trec au o gamă largă de articole, de la genți de pânză viu colorate și haine de plajă decorate cu mărgele de turcoaz și coral până la ceramică și cele mai fine pânzeturi. Există chiar și meșteri gata să-ți facă sandale pe comandă, dacă aștepți. Este tentant să mă opresc, dar am o misiune și deja se întunecă.

E ciudat că nu mă simt ca o turistă și cred că nici nu sunt o turistă, în adevăratul sens al cuvântului. Mă simt ca acasă și îmi dau seama că nu sunt ca o străină în altă țară, sunt înconjurată de oameni care au grijă de mine, deși abia dacă-i cunosc, și asta e reconfortant.

N-ar fi frumos să mă plimb pe aici de mână cu bărbatul visurilor mele? Da, bineînțeles că ar fi, dar asta este totuși o experiență pe care n-o voi uita niciodată. Și sunt recunoscătoare.

10

O soție bună face un soț bun

În dimineața următoare, îmi ia câteva ore să eliberez suficient spațiu în fața magazinului pentru livrarea materialelor de ambalare. Cu toate acestea, am subestimat serios spațiul de care voi avea nevoie. Deși am împachetat mii de obiecte individuale ca să le trimit clienților, atunci când plec în străinătate pentru achiziții, Guy este cel care organizează profesioniștii să vină după mine. Până sosesc mărfurile, de obicei, eu m-am și întors de ceva vreme în Anglia și sunt mai interesată de partea de despachetare.

Îi rog pe cei doi livratori să lase câteva dintre cutiile masive, deși înșelător de ușoare, și rolele de ambalaj căptușit afară, în zona mică din fața magazinului.

În timp ce mă străduiesc să bag unul dintre ambalaje pe ușă, fără să-mi rup degetele de toc, un scuter trage în parcare și începe să claxoneze. Super, un alt client potențial, care nu va fi încântat să afle că magazinul este închis. Dar când ridic privirea, văd chipul zâmbitor al lui Nico, în timp ce își scoate casca de pe cap.

— *Buon giorno*, Marci. Se pare că am ajuns exact la timp!

Înaintează spre mine cu paşi mari şi îmi face semn să mă dau înapoi în magazin, căci e suficient de înalt ca să ajungă cu braţul peste partea de sus a cutiei şi s-o încline uşor şi apoi, cu piciorul, o strecoară fără efort înăuntru.

— Ha! Am crezut că o să fie grea. Ce-i în ea?

— Doar ambalaj gol pentru pus în jurul articolelor mai delicate.

— Şi o să ai nevoie de toate astea? se uită în jur uluit.

— Dacă vrem să ajungă totul intact, da. În ziua ridicării, aduc ei nişte lăzi de lemn ca să protejeze articolele mai scumpe şi lucruri ca perechea aceea uriaşă de porţi din fier forjat de acolo.

Nico se uită la monştrii din metal cu decoraţii scorojite de vreme şi sprijinite de perete şi scutură din cap.

— Chestiile astea aduc suficient ca să garanteze costul transportului?

— Şi un profit sănătos pe deasupra. Ce vezi în faţa ta e istoria, Nico. Fiecare dintre articolele astea are o poveste, iar Richard a ţinut o evidenţă a lor, de unde au venit şi poate cine le-a făcut.

— Are Richard toate astea?

— Da. Ăsta e un punct de vânzare major şi atrage cumpărători. Guy o să caute prin registrul lui, după ce va ajunge în Anglia, foarte curând. Şi apoi mai am şi celelalte acte de rezolvat.

Pe chipul lui Nico fulgeră scurt uimirea şi înţeleg că abia acum îşi dă seama că toată colecţia lui Richard are o anumită importanţă.

— S-ar putea să nu fiu persoana cea mai potrivită ca să ajut la împachetare, decât dacă sunt lucruri care nu îmi pot scăpa cu uşurinţă din mâini, dar mă pricep la sortarea actelor. Mama e foarte atentă cu partea contabilă a afacerii, iar eu sunt asistentul ei numărul unu.

— Este bine de știut, mulțumesc. S-ar putea să accept oferta ta de ajutor.

Nu ne ia mult să băgăm totul înăuntru și, când terminăm, îl duc pe Nico în grădină.

— Ia loc, lipsesc un moment.

Când mă întorc cu două sticle de apă rece și două pahare pe o tavă, Nico ridică privirea, surprins.

— Ai provizii?

— Da. Ți-am urmat sfatul și m-am plimbat aseară, înainte de cină. Am găsit un magazinaș și am cumpărat câte ceva. Nu prea multe, pentru că nu știam cât de greu o să-mi fie să le urc până aici. Dar azi dimineață am curățat frigiderul și l-am pornit.

— Casa de acasă, râde el.

E plăcut să stăm aici și să ne potolim setea, pentru că din nou e foarte cald și, în ciuda traficului de pe drumul din față, aici în grădină e o mică oază de verdeață și culoare. Doar ci e păcat că în cea mai mare parte este neîngrijită.

— Oh, ce mi-ar plăcea să atac grădina asta și să-i scot la iveală adevărata frumusețe, oftez eu, gândind cu voce tare.

— Tot locul ăsta are nevoie de bani. Oh, să nu uit, Luca a vorbit ca să facă cineva o plăcuță pe care s-o punem peste firma La Grotta de la poartă.

— Foarte amabil din partea lui! Cred că firma va dispărea cu totul, dacă Luca va decide să vândă proprietatea. Ar putea fi transformată într-o casă minunată pentru cineva.

Nico ridică din umeri.

— Pentru moment, este reperul pe care-l folosim pe site ca să direcționăm clienții către zona de parcare. Dacă terenul ar fi împărțit în două, ar fi o variantă să se vândă clădirea, dar italienii au tendința să păstreze ceea ce au. Nu știu dacă Luca are destui bani ca să facă toată renovarea necesară, dar orice e posibil.

Oare doar îmi imaginez sau într-adevăr Nico evită orice discuție despre viitor, chiar și despre al lui? Reacția lui, atunci când Viola a spus că vorbim despre căsătorie, parcă ar fi apăsat un buton și a schimbat imediat subiectul.

— Ar trebui să ne pregătim să plecăm, spune el, ridicându-se în picioare și punând paharele și sticlele pe tavă, ca un adevărat gentleman. Am o cască pentru tine.

— Mergem cu scuterul?

El râde.

— E prea cald să mergem pe jos tot drumul, dar este o plimbare plăcută cu scuterul, înainte de trepte.

Nu-mi place să-l informez că nu m-am mai urcat niciodată pe un lucru cu două roți. Pentru mine, scuterele arată atât de subțirele.

— O să... hm... mă duc să-mi prind părul și să-mi iau geanta.

Slavă Domnului că port colanți și o cămașă din bumbac cu mâneci lungi, pentru că ăsta e ultimul lucru la care mă așteptam. Încui ușa din spate și ies în soare. Nico stă pe Vespa lui de culoare bleu, cu picioarele bine înfipte în sol, în timp ce motorul prinde viață. Se întoarce să mă privească, în timp ce eu ezit o clipă; mă simt ciudat când îmi dă o cască peste umăr.

Îmi leg casca și îmi trec cureaua genții peste umăr, astfel încât să fie în spatele meu. Prefăcându-mă că e cel mai natural lucru din lume să mă apropii de spatele lui Nico, încerc cu disperare să aflu cum o să rezist. Mă bucur doar că nu poate să vadă cât sunt de tulburată.

— Ești gata?

— D... da, spun eu, cu vocea tremurândă.

— Doar nu e prima oară pentru tine, nu? întreabă el.

— Sunt mai mult genul de persoană pe patru roți.

— Atunci poate vrei să-ți pui brațele în jurul taliei mele. Relaxează-te. Ești pe mâini bune.

În timp ce iese din parcare, închid ochii și caut disperată cu degetele pe marginea scaunului ca să mă prind de ceva. Imediat de îndată ce o ia la dreapta, îmi arunc brațele în jurul taliei lui și mă agăț de el ca de viață! Nu e amuzant. Nu e deloc amuzant.

Pare o veșnicie până încetinește, în cele din urmă, iar eu deschid ochii și văd că tragem într-un fel de popas. El arată spre o florărie de pe partea opusă a drumului.

După ce oprește scuterul, cobor direct și-mi desprind cureaua de sub bărbie.

— O să iau astea, zic eu, și simt că-mi tremură picioarele când mă îndepărtez grăbită de el.

Tremur din cauza emoțiilor sau din cauză că-mi simțeam inima bătând tare în piept, când stăteam cu brațele strânse în jurul lui Nico?

Adună-te, Marci, îmi spun hotărâtă, în timp ce se deschide ușa și din spate apare o tânără. După o scurtă conversație în italiană și în engleză, îi cer un mic buchet potrivit să-l oferim gazdei. Nu-i ia mult să pună laolaltă niște trandafiri roz pal, margarete albe Marguerite și câteva tulpini cu o bogăție de flori mici și albe. Îmi spune că este un simulacru de floare de portocal și îi mulțumesc. Duc buchetul spre scuter, iar mirosul îmi gâdilă nasul.

Strângând din dinți în timp ce îi zâmbesc lui Nico, de data aceasta sunt mai pregătită și mă strecor pe locul din spatele lui ca și cum aș face asta tot timpul. Însă acum am doar o mână liberă, cu cealaltă țin strâns buchețelul de flori. Singura opțiune este să mă lipesc efectiv de spatele lui, ca să mă asigur că nu mă fac de rușine căzând.

Este o mare ușurare când, doar câteva minute mai târziu, se oprește într-o parcare privată, în afara străzii.

— N-a fost așa de rău, nu? întreabă el, așteptând, în timp ce eu încerc să cobor elegant, împovărată cu florile într-o mână și cureaua de la geantă care începe să-mi alunece pe brațul stâng.

— A fost în regulă, răspund eu, încercând să par degajată și adunată. Dar, din felul în care îi zvâcnește gura, înțeleg că nu se lasă păcălit.

Nico pune cele două căști sub bancheta scuterului și pornim.

— Alte trepte? întreb eu, iar el dă din cap.

— Normal! Te orientezi? Când am fost pe plajă, în prima ta seară aici, ne-am uitat la cele două stânci cu o crevasă între ele. Acum am trecut pe partea cealaltă.

Îl ascult pe Nico vorbind, dar, deși înainte mă simțeam confortabil în preajma lui, acum mă simt stânjenită. Din fericire, nu-și dă seama de asta. A trecut mult timp de când mi-am pus brațele în jurul unui bărbat ultima oară, deși acesta nu a fost scenariul obișnuit. Dar simțind căldura și duritatea corpului lui Nico, în timp ce îmi creștea adrenalina declanșată de frică, asta m-a făcut oarecum confuză.

Urcăm o rampă, apoi coborâm câteva rânduri întortocheate de trepte egale și ne oprim la o poartă îngustă.

— Am ajuns, mă anunță Nico deschizând poarta.

În fața noastră, o potecă lungă și dreaptă duce la o pergolă mare, acoperită cu trandafiri cățărători și iasomie. Dincolo de ea se vede o grădină uimitoare, plină de culoare. Mă uit la buchetul din mână și-mi spun că gestul contează.

— Nico! strigă o voce de femeie când ne grăbim să ajungem.

Urcăm cele trei trepte care duc într-o zonă largă de terasă, în fața unei vile minunate, cu stuc roz pal și un acoperiș de teracotă decolorat.

Ei doi se salută, sărutându-se pe obraji alternativ, iar apoi femeia îmi zâmbește peste umărul lui Nico.

— Și aceasta trebuie să fie fina lui Richard, Marci. Bine ai venit!

Doamne, este cineva în Positano care să nu știe de existența mea?

— Ea este Olivia Thornton, Marci, e căsătorită cu Jack, prietenul meu de barcă.

Ah, îmi amintesc că Nico mi-a spus că mama Oliviei, Patricia, este cea mai bună prietenă a Celiei.

— Mă bucur să te cunosc, Olivia, și ce casă uluitoare ai!

Îi întind florile și Olivia le ia zâmbind, înainte de a se apleca să-mi sărute mai întâi obrazul drept și apoi pe cel stâng.

— Sunt atât de frumoase, mulțumesc, e drăguț din partea ta. Margaretele sunt preferatele mele! Dar, oh, floarea asta de portocal simulată! Îi tot spun lui Jack că este singurul arbust pe care nu îl avem și totuși, chiar și în Anglia, mi-o amintesc bine din copilărie. În orice caz, haideți înăuntru și vă aduc ceva rece de băut.

Mă uit în jur și observ că grădinile terasate sunt foarte luxuriante, pline de verdeață – abundă de portocali, lămâi și măslini. Dar există și o parcelă de legume, cu straturi mici îngrijite, iar cineva le-a plivit de curând, pentru că se vede o grămadă imensă de resturi la un capăt. Îi urmez pe Olivia și pe Nico, și observ că, dincolo de capătul potecii care duce la vilă, sunt grupate câteva anexe. Arată oarecum trist, iar exteriorul are cu siguranță nevoie de o nouă vopsire, dar totul este fermecător.

Telefonul lui Nico prinde viață brusc și el dispare, în timp ce o urmez pe Olivia până în bucătărie.

— Ne-am dorit să te cunoaștem, Marci. Jack este plecat și nu se întoarce încă două săptămâni, poate chiar o lună, dacă

lucrurile nu merg bine. Eu sunt între joburi acum, și înțeleg că ai nevoie de puțin ajutor?

Mă uit la Olivia, care ia o foarfecă și, în mai puțin de câteva minute, taie toate tulpinile florilor din buchet și le aranjează fără efort într-un ulcior alb.

— Ia uite, nu arată și nu miros superb?

Se dă un pas înapoi și se întoarce spre mine, zâmbind. Dar când începe să vorbească, nu este vorba despre flori.

— Ești o surpriză, Marci, dacă nu te supără sinceritatea mea. Mă așteptam la cineva... mai în vârstă.

Înainte să răspund, apare Nico, tot numai scuze:

— Mă tem că trebuie să mă întorc. S-a stricat unul dintre frigidere, iar mama se chinuie să pună mâncarea bine, ca să nu se strice. Îmi pare rău că trebuie să fug așa. Probabil va dura o oră sau două, dacă trebuie să aduc pe cineva să se uite la frigider, dar sună-mă și mă întorc s-o iau pe Marci, după ce mâncați.

— O, Nico! se bosumflă Olivia, arătând tristă. Primul nostru prânz de secole, și apare o urgență. Serios, locul ăla s-ar prăbuși dacă n-ai fi tu acolo! Du-te, rezolvă ce e de rezolvat și nu-ți face griji, o aduc eu pe Marci înapoi cu mașina.

Nico se întoarce spre mine, încercând să nu zâmbească:

— Știu cât de mult ți-a plăcut să vii cu scuterul aici, Marci, dar ne vedem mai târziu. Distrați-vă, doamnelor.

Bat din gene către el, iar el începe să râdă și se întoarce să plece. Olivia rămâne în urma lui, întrebându-se ce-a vrut să spună gluma. Păcat că Nico nu poate rămâne, dar gândul la patru roți în loc de două este o ușurare.

Olivia este una dintre acele persoane în preajma căreia te simți imediat confortabil. Vorbește aproape fără oprire, între timp prăjind niște creveți uriași, care umplu aerul cu mirosul picant al

sosului chilli în care au fost marinați. Aranjează două farfurii de spaghete, apoi pune deasupra fructele de mare suculente, stropind spaghetele cu sucurile și terminând cu un pic de coriandru.

— Vrei să iei tu coșul ăla cu pâine, Marci, că nu are loc pe tavă? Cred că suntem gata, putem să mâncăm. Mergem jos, la nivelul inferior. Ah, și poți să iei și pachețelul ăla cu recompense pentru câini? Mulțumesc!

În timp ce mergem, Olivia mă pune la curent cu munca pe care au făcut-o de când au cumpărat locul acesta, cu aproape patru ani în urmă.

— Nivelul acesta inferior l-am păstrat neobstrucționat, pentru că priveliștea este pur și simplu divină. Jack crede că ar trebui să punem piscina aici, dar eu aș prefera să fie lângă vilă.

— Deci mai aveți planuri ambițioase?

— Da! Având în vedere că sunt liber profesionistă, fluxul meu de venit fluctuează, așa că-l folosim ca să finanțăm munca. Putem face asta datorită slujbei lui Jack, dar, din păcate, este destul de stresant pentru el uneori și e nevoie să lucreze mult plecat de acasă.

Coborâm pe terasa lungă, cu plăcile sale frumoase de piatră, înconjurată de cel mai parfumat cimbru de lămâie, care se simte din toate părțile. Priveliștea este panoramică și doar o jumătate de perete acoperit cu buganvilea roz închis pe aproape toată lungimea apare în fața ochilor, ca o barieră.

— Doamne, asta e incredibil, Olivia. Îmi taie răsuflarea.

Ea râde.

— Doar să nu te uiți peste zid, nu pare din acest unghi, dar este o pantă foarte abruptă. Luna, vino s-o cunoști pe Marci.

De la umbra unei căsuțe, ascunsă de ramurile joase ale unui arțar japonez rubiniu, ne întâmpină cel mai drăguț câine pe care l-am văzut.

— Luna este o bologneză italiană. Salută, Luna!

— E atât de mică și atât de adorabilă!

Are exact culoarea pastelor fierte, îmi spun în sinea mea.

— Dar n-am auzit niciodată de această rasă.

— Bolognese este o rasă mică de câini din familia Bichon. Au o blană pufoasă și ușor ondulată și nu năpârlesc. Le place atenția și sunt câini de companie minunați, dar sunt foarte activi, explică Olivia, în timp ce o văd pe Luna sărind entuziasmată.

Pun coșul de pâine pe masă și mă uit, fascinată, la Luna, care se ridică pe două labe și începe să dea din labele din față în aer.

— Fată bună, murmură Olivia. Vrei să-i dai câteva recompense, Marci? O să plece înapoi la umbră după aceea, căci este ora ei de somn.

În timp ce mă aplec să deschid pachetul, Luna stă și mă privește, înclinând capul dintr-o parte în alta și așteaptând răbdătoare.

— Poftim! Ce haină superbă ai, Luna!

— E greu să-i mențin blănița neîncurcată, dar ea este o drăguță și o companie perfectă pentru mine când este plecat Jack. Nico mi-a spus că ești în căutarea cuiva care să te ajute să împachetezi minunata colecție a lui Richard?

O mai mângâi o dată pe Luna și apoi mă ridic, iar Olivia îmi face semn să vin la masă. Masa se află bine adăpostită într-un șopron renovat, care are doar trei laturi și un acoperiș. În colțul din stânga, din spate, se află un răcitor de vinuri plin cu gheață, așezat pe un suport înalt, cu câteva sticle de apă și o sticlă de vin alb.

— Pentru că te duc înapoi cu mașina, o să beau doar apă. Vrei un pahar de vin?

— Nu, și eu tot apă doresc, mulțumesc. Este minunat,

Olivia, și foarte amabil din partea ta. Și, ca să-ți răspund la întrebare, da, am nevoie disperată de ajutor la La Grotta.

Îmi dă un pachet de șervețele și eu iau unul, mă șterg pe mâini și îmi tamponez obrajii.

— E atât de răcoritor, mulțumesc.

— Cu cea mai mare plăcere. Sunt traducător de profesie, în principal ficțiune pentru femei, din engleză în italiană. De asemenea, scriu articole care oferă sfaturi persoanelor care se mută în Italia.

— Oh. Nico nu mi-a spus că traduci *cărți*.

— Următorul meu proiect tocmai a fost amânat cu o lună, iar ceea ce trebuia să fie o mică pauză s-a transformat într-o gaură neagră. Mă plictisesc ușor, mai ales când nu e Jack aici, explică ea, învârtind în același timp niște spaghete în jurul furculiței.

— Păi, dacă vrei, aș putea să te plătesc la oră. Sunt acolo în fiecare zi de la aproximativ 8 dimineața. Din fericire, magazinul nu se încălzește prea tare, pentru că soarele este doar în față și țin jaluzelele lăsate, de cele mai multe ori. Soarele direct este dușmanul antichităților.

— Sunt multe de făcut?

Tocmai savurez prima gură de creveți și efectiv mi se topesc în gură. Mă întreb dacă asta se datorează faptului că totul aici este atât de proaspăt sau Olivia pur și simplu știe cel mai bun mod de a-i găti.

— Foarte multe. Unele obiecte sunt mai delicate decât altele, dar asta e de la sine înțeles. Obiectele din sticlă, de exemplu, trebuie ambalate în hârtie dublă și așezate cu grijă în cutii. Apoi punem între ele ceva pentru umplerea golurilor. Este un material sută la sută reciclabil și vine în rulouri. Pur și simplu, îl mototolești și îl îndeși în jurul obiectelor de sticlă ca să fie mai protejate în timpul transportului.

Olivia tocmai se pregăteşte să bage furculiţa în gură, dar se opreşte o clipă şi-mi zâmbeşte larg.

— Nu pare prea dificil. Mi-ar plăcea să mă implic.

— Nici nu-ţi închipui cât de recunoscătoare sunt, Olivia! Iar compania ta va fi cea mai apreciată.

— Se pare că aceasta va fi o vară pe care n-o vei uita niciodată, remarcă ea, uitându-se atentă la mine. N-ai supărat pe nimeni acasă, fugind la Positano pentru câteva săptămâni la soare, nu-i aşa?

Rupând nişte pâine ca s-o scufund în sos, bag o bucăţică în gură, cu ochii la priveliştea din faţa noastră:

— Nu este o treabă uşoară, aşa că răspunsul la asta este nu. De fapt, fratele meu se simte puţin vinovat, deoarece oferta a fost pentru amândoi.

— Iar tu ai fost cea care a acceptat provocarea. Ai pe cineva special acasă, care să numere zilele până te întorci?

Ochii îi sclipesc când pune întrebarea aceasta.

— Şi acesta este un *nu* ferm. Sunt singură, până intră în viaţa mea, în pas de dans, bărbatul visurilor mele.

— Aha, înţeleg. Dar ai vrut să vii, oricum... îmi dau seama.

— Richard şi cu mine am fost întotdeauna apropiaţi şi mă bucur că pot să fac asta pentru el. Cred că ar fi fost un proces destul de dureros pentru el. În plus, şi el se distrează mai bine ca niciodată!

Olivia şi cu mine schimbăm o privire înţelegătoare.

— Atunci înseamnă că asta e o aventură estivală pentru amândoi, şi pentru tine, şi pentru Richard, spune ea, urmărindu-mi reacţia.

— Cred că aşa este.

— Este şi ultima vară de libertate pentru Nico, remarcă ea dezinvolt.

— Da?

— Giulia şi-a făcut datoria şi s-a săturat să joace jocul aşteptării, dar până când Nico nu îşi ia un angajament serios faţă de ea, Luca nici măcar nu se va gândi să se retragă şi să-şi predea toca de bucătar.

Toate astea mă iau prin surprindere şi nu prea ştiu cum să răspund. Mă simt oarecum inconfortabil, aşa că merg pe cea mai sigură opţiune.

— Tocă?

— Pălăria aceea plisată pe care o poartă bucătarul-şef. Uneori poartă una mai ascuţită – nu mă întreba care e diferenţa. Cred că este o preferinţă personală.

— Trebuie să fie greu pentru Giulia, răspund eu destul de rezervată.

Olivia îşi strânge buzele.

— Va fi pe placul ambelor familii, iar Luca o antrenează pe Giulia încă de când şi-a obţinut diplomele.

— Sună mai degrabă... ca o afacere.

Olivia se lasă pe spătarul scaunului, muşcându-şi buza şi gândindu-se cum să-mi răspundă.

— E greu de explicat. Există o veche zicală italiană: *La buona moglie fa il buon marito...*

Înţeleg destulă italiană ca să-mi dau seama singură ce vrea să spună.

— „O soţie bună face un soţ bun" – şi sunt sigură că este adevărat în majoritatea cazurilor. Dar căsătoria este un angajament uriaş, spun eu.

— Nico are nevoie de cineva ca Giulia, explică ea. Dacă ea va prelua conducerea afacerii, acest lucru va completa echipa. Giulia ar putea să plece şi să-şi ia un loc de muncă oriunde, dar ea îşi doreşte să facă parte din această moştenire, nu să

fie doar un angajat. Însă ea nu face parte familie, încă. Toată lumea urmărește și așteaptă.

Mă trezesc jucându-mă cu ultimele fire de paste din farfurie.

— Familia pe primul loc, înțeleg asta, dar căsătoria ar trebui să fie din dragoste, nu... caut cuvântul potrivit, fără să ofensez: Nu din simț al datoriei.

— E complicat, Marci. Tatăl Giuliei este un partener de afaceri al lui Vittorio Romano. În sudul Italiei, viața este mai tradițională și are un ritm mai lent decât în centrele comerciale, precum Roma, Milano și Veneția. Familia nu este motivată de *datorie*, cât... să-i spunem, de *bunăvoință*. Luca nu ar fi putut să preia afacerea familiei dacă Vittorio, fiul cel mare, nu s-ar fi hotărât să-i lase ocazia să facă acest lucru.

Acum sunt confuză.

— Dar am avut impresia că nici Vittorio, nici Tomasso nu sunt implicați în restaurant, deoarece amândoi au alte interese, iar Luca le-a cumpărat partea.

— E adevărat, confirmă ea. Dar, chiar dacă nu are nicio obligație, Luca îi datorează totuși fratelui său mai mare recunoștință. Reputația și onoarea sunt totul aici, în Italia. *La bella figura* – imaginea bună – afectează întreaga familie. Ce faci, ce spui și cum arăți – este o chestiune de mândrie și se reflectă asupra părinților. Luca știe foarte bine că Vittorio se așteaptă ca Nico să o ceară în căsătorie pe Giulia – acesta este motivul pentru care a venit să lucreze aici. Așa se vor rezolva două probleme dintr-o singură lovitură.

— Și de aceea Luca îl împinge ca Nico să ia o decizie, pentru că el și Celia sunt gata să se retragă, iar Luca speră că totul se va așeza cum trebuie.

Olivia aprobă dând din cap și mă studiază o clipă.

— Poate că ar fi mai bine să te ferești de asta cât ești aici. Dar mă întristează. Nico nu și-a găsit încă adevăratul sufle pereche. A fost aproape, acum câțiva ani, dar Tiziana a pur zumzetul vieții de la oraș.

— Nico a fost îndrăgostit?

Olivia se oprește o clipă, ca și cum nu ar fi sigură.

— Îmi place să cred că, dacă ar fi fost așa, atunci ar fi făcut ei cumva să funcționeze lucrurile. Dar Tiziana este fotomodel și, chiar dacă părinții ei locuiesc în Positano, ea abia aștepta să scape de aici, spune, pe un ton sumbru. Ceasul ticăie, iar acum tu ești aici.

Simt că mă încrunt; atât de multe întrebări mi se învârt în cap, încât nu prea știu de unde să încep.

— Ce legătură are asta?

— Am văzut cum te privea Nico. N-a vrut să plece, deși de obicei fuge ca din pușcă dacă apare o problemă.

— Cred că are destule pe cap acum, nu-i așa?

Însă Olivia îmi răspunde cu un zâmbet.

— Nu poți să dictezi cine ți se pare atrăgător și cine nu, nu-i așa? Eu m-am îndrăgostit de Jack prima oară când ni s-au întâlnit privirile și totul a fost atât de ușor. Dar uite, tu ai venit aici pentru scurt timp, iar voi doi ați fost aruncați împreună și puteți trăi ceva cu adevărat minunat.

Mă uit la ea, întrebător.

— Câteva luni în Positano sunt un bonus, nu? spune, dar pe chipul ei apare o expresie de amuzament.

O ajut să strângă farfuriile și să le ducă înapoi în bucătărie, dar simt că mi se învârte capul. Prefer să-mi petrec viața singură decât să renunț să găsesc dragostea adevărată. Dar dacă Nico a renunțat deja? Mulți oameni fac compromisuri mai degrabă decât să-și petreacă restul vieții singuri, nu-i așa?

11

Un vârtej de activitate

Bip bip! Bip bip!

Sunetul insistent al claxonului mașinii mă distrage, fără să vreau, de la sarcina destul de delicată de a împacheta un ceas italian din anii 1950 și două candelabre asortate cu acesta. În cele din urmă, atrasă de zgomot, mă opresc din ceea ce fac ca să ies afară și să explic pentru a nu știu câta oară că magazinul este închis definitiv. Dar când ies în soare, ridicând mâna ca să-mi fac umbră la ochi, o văd pe Olivia ieșind din micul Fiat 500 albastru pal.

— A sosit cel mai nou angajat al tău și am câteva lucruri care trebuie să meargă la frigider!

Mă grăbesc spre ea și ne salutăm ca și cum am fi vechi prietene, în stil italian.

Când Olivia deschide portbagajul, văd o gamă largă de cutii mici de plastic care umplu spațiul redus.

— Din păcate, trebuie să plec până la ora 16.00, cel mai târziu. Mama este fericită să aibă grijă de Luna, dar gătește pentru niște prieteni diseară și i-am promis că mă întorc devreme ca s-o las să plece acasă.

— O, bine. Mă bucur să te văd. Dă-mi voie să iau astea.

Iau un teanc mic de cutii din mâinile Oliviei, ea echilibrează restul cu un braț și încuie mașina.

— Asta arată ca pregătirile de petrecere, râd eu, iar ea îmi zâmbește și mergem spre magazin.

— Știu că La Grotta are probabil mai multe vaze decât florăria noastră locală, dar m-am gândit că ai aprecia un geam bun în loc de niște flori.

Dar când intrăm în interiorul sumbru, Olivia strănută imediat cum începe să se uite în jur.

— Poate că florile ar fi fost mai bune. Miroase cam... prăfuit pe aici.

— Tot locul ăsta trebuie aerisit și chiar las ușa din față deschisă uneori, dar o uit deschisă dacă ajung să iau o pauză și să stau pe terasa din spate. Acum am companie, așa că hai să mergem la bucătărie și să punem lucrurile astea bine, apoi voi deschide și ușa din spate. O să intre un pic de aer și o să împrospăteze lucrurile.

Sunt ușurată să văd că Olivia a venit pregătită să lucreze, pentru că am uitat s-o avertizez că totul este puțin cam murdar. Poartă o pereche de pantaloni bleumarin până la genunchi și un tricou tot bleumarin, fără mâneci. Dar tot reușește să pară mult mai modernă decât mine, cu colanții mei negri până la jumătatea gambelor și cu o cămașă din bumbac cu mânecă scurtă de culoare grena.

Olivia ridică din sprâncene.

— Să sperăm că briza aia de vânt de care spui te va scăpa și de pânzele de păianjen, chicotește ea.

Din fericire, sunt o mulțime de obiecte mici și grele pe care le pot folosi ca opritoare de ușă și apoi – deși nu făcea parte din plan – hotărâm să facem mai întâi curat cum se cuvine. Mă

simt bine că am ajuns la această etapă, în sfârșit. Olivia mătură podeaua, iar eu vin în urma ei cu un mop umed. Contează, când începem să lucrăm – detergentul pentru podea parfumează aerul cu o aromă proaspătă de eucalipt și praful, când mutăm câteva lucruri de colo-colo, nu mai e nici pe departe la fel de rău ca mai înainte.

— Bine, acum arată-mi cum să împachetez articolele valoroase, astfel încât acestea să supraviețuiască unei călătorii lungi.

Olivia face o mutră, de parcă ar fi puțin nervoasă.

— Abia aștept să mă ocup de toate astea, n-am mai făcut așa ceva până acum.

Masa mare de sufragerie, care este acum bancul de ambalare, este complet golită și relativ lipsită de praf.

— Aceasta este o colecție de trei piese. Am împachetat deja ceasul în hârtie dublă și trebuie să împachetăm perechea de candelabre din set.

— Nu prea sunt eu genul de persoană care se dă în vânt după heruvimi de bronz aurit și cu baza de marmură, dar îmi imaginez că acestea ar arăta minunat pe un șemineu mare, într-un palat istoric.

— Este un set de colecție, deși nu atât de vechi pe cât ți-ai imagina. Toate ambalajele pe care le folosim sunt fie reciclabile, fie biodegradabile. Când tot coletul ajunge în Anglia, toate ambalajele, cu excepția benzii adezive de hârtie, vor putea fi reutilizate. Eu sunt pentru reducerea amprentei de carbon, dacă se poate. Expedierea în întreaga lume este dificilă, desigur, dar folosim ceea ce se numește un serviciu de transport verde.

— Doamne, nu m-am gândit la asta. Pare că ești inversunată în privința asta.

— Cred că sunt, sustenabilitatea este unul dintre proiectele mele speciale.

— Bravo ție! Bine, arată-mi cum ai împacheta aceste cadelabre ciudate și apoi doar urmărește-mă, până când îți va pare că știu ce fac.

În mai puțin de o oră, Olivia este suficient de încrezătoare ca să ambaleze și să vorbească în același timp, așa că ne împărtășim povești de viață. Ne compătimim pentru nelinișteadolescenței, râdem pentru inimile frânte care, dacă privim în retrospectivă, au fost mai mult ca și cum soarta ne-a salvat de ceva rău. Și apoi vorbim despre lucrurile pe care le iubim în viața noastră. Pentru Olivia, sunt Jack, Luna și grădina. Pentru mine, este meseria mea. Diferența flagrantă din conversația noastră mă face să cred că poate Richard a avut dreptate până la urmă, poate că am nevoie de o vară de dragoste!

— Cum este viața în însoritul Positano? întreabă Briony, cu o voce oarecum melancolică. Aici plouă, iar Guy a plecat devreme ca să meargă la cumpărături, să ia un cadou aniversar pentru Selena. Te întrerup din treabă?

— Nu. M-am oprit la ora patru după-amiaza și tocmai m-am întors în camera mea. Ajut la restaurant în seara asta.

— La restaurant? face ea surprinsă.

— Oh, oricine, oricât de mică legătură ar avea cu familia, poate să ajute în sezonul aglomerat. Aceasta o să fie a doua oară când mă lasă să-i ajut. În principal, curăț mesele și le aranjez, dar o să încerc și să servesc cafeaua și deserturile în seara asta. Nico crede că este suficient pentru început.

— Numele ăsta are un sunet atât de romantic... spune Briony cu voce joasă, imaginându-și Dumnezeu știe ce.

— Mi-a găsit un ajutor, așa că îi datorez mult. Iar asta e o adevărată experiență pentru mine. Văd o latură a vieții italiene pe care nu am mai întâlnit-o niciodată până acum, când

veneam în călătorii de afaceri sau ca turist. În orice caz, Guy să plece devreme – asta este o premieră!

— Mă tot sună să-i dau idei de cadou, cât e prin magazine, dar până acum a respins toate sugestiile pe care i le-am făcut. De aceea te sun, m-a întrebat dacă pot să te caut să-i dai niște idei.

— Nu putea să mă sune el?

— Hm... nu este în cea mai bună dispoziție azi.

— Asta o să-l învețe minte să lase cumpărarea de cadouri pe ultimul moment! Bănuiesc că s-a gândit că poate să intre pur și simplu într-un magazin și să găsească cadoul perfect, fără nicio căutare prealabilă.

Râsul lui Briony spune ceea ce nu spune ea – că este total de acord cu mine.

— A fost foarte ocupat, răspunde ea, plină de compasiune.

Acum mă simt vinovată că nu sunt acolo. Și ce știe Guy despre cumpărarea de cadouri? Absolut nimic. De obicei, eu vin cu ideile pentru el și, în schimb, el vine în ajutorul meu, atunci când nu mă mai descurc. Ca atunci când din panoul de siguranțe se tot auzea un țăcănit și nu puteam să găsesc un electrician decât peste trei zile. Serios! S-a dovedit că o lampă de tavan era arsă, iar Guy se pricepe la lucruri practice de genul ăsta. Cel puțin, pentru mine, atunci asta însemna că am putut reveni online.

— Știu exact de ceea ce are nevoie.

— Oh, de ce anume?

— O geantă de mână, pe care a admirat-o Selena când am ieșit împreună la cafea, cu câteva zile înainte să plec. Știi magazinul acela de haine... de la marginea orașului?

— Da, îl știu. Plin de eleganță, nu-i așa?

— Guy probabil că va ridica din sprânceană când va vedea

eticheta de preț, pentru că nu ne-am uitat așa de atent. Nu este ceva ce și-ar cumpărat Selena, dar știu că i-ar plăcea foarte mult! Spune-i că este crem cu bordură neagră și că este o geantă de umăr, știu cei de la magazin despre care e vorba. O aveau și pe negru cu bordură crem, asta ar fi a doua posibilitate.

— Totul începe să se destrame când nu ești aici, spune Briony, oarecum melancolică.

— Chiar așa? Mă îndoiesc sincer de asta. Dar ce e?

— Adevărul este... Briony ezită o clipă, iar eu mă trezesc că-mi țin respirația. Poate că exagerez eu, dar Guy și mama ta s-au certat rău cu vreo oră înainte să plece el vijelios. A hotărât că trebuie să meargă să se răcorească. Doar că nu e răcorit, pentru că este foarte furios.

Doamne, trebuie să fie ceva rău dacă menționează Briony asta.

— Știi în legătură cu ce s-au certat?

— Mama ta a fost... cum să spun... hm... aranja lucrurile pe la spatele lui.

— Cum ar fi?

— Aranja lucrurile în galerie, de exemplu.

Ah-oh!

— Încă mai vine să dea o mână de ajutor?

— Da. Tot găsește scuze ca să vină chiar și atunci când avem personal suficient. Iar Guy nu se bucură deloc.

— Mulțumesc că mi-ai spus, Briony. O să vorbesc cu ea.

— Are intenții bune, Marci, dar toată lumea este tensionată aici.

Îmi imaginez. Personalul nu știe ale cui indicații să le urmeze. Guy este șeful, dar toți au o mare afecțiune pentru mama. Există un motiv pentru care i-a predat conducerea afacerii lui Guy și nu se poate întoarce acum și să înceapă să se amestece în treaba lui. Asta nu este ajutor, este o pacoste.

— Şi tu ce mai faci?

— Încerc să fiu diplomată când lucrurile devin puţin tensionate. În afară de asta, merge bine şi mă bucur de responsabilitatea suplimentară. L-am însoţit pe Guy ieri, într-o călătorie la Ravensdale Manor. Am luat câteva lucruri minunate pentru următoarea licitaţie. Unul dintre tablouri ar trebui să atragă mult interes. Cei de acolo strâng bani ca să plătească lucrări extinse de renovare la clădirea principală.

Eu râd:

— Nu mă refeream *la muncă*!

— Oh, da. Ei bine... Jason mi-a trimis un mesaj şi luăm prânzul împreună duminică.

Zâmbetul meu se transformă imediat într-un rânjet larg.

— Sună bine.

Înseamnă că ieşirea lor fără obligaţii ca să bea ceva împreună a mers bine.

— Nu te pripi cu concluziile. Încă nu sunt sigură că Jason este genul meu. Este cam prea serios pentru mine, intră Briony imediat în defensivă.

— Prea serios? Asta-i o premieră. Ai avut până acum de-a face cu bărbaţi *prea tineri, prea blazaţi, prea dezorganizaţi*... aşa că acum e mult mai bine!

Acum ea râde.

— Este un adevărat gentleman, dar puţin ciudat uneori. Urăsc să ies cu un prieten al unui prieten. Ştii cum e. Prietenul insistă să te întrebe cum merge treaba.

— Nu sunt sigură că el m-ar considera chiar *prieten*, Briony. Din întâmplare îl cunosc pe Jason profesional de ceva vreme, dar asta-i tot. Nu e nicio presiune din partea mea, declar eu, dar sunt încântată că au o a doua întâlnire.

N-a fost uşor să-i fac să se întâlnească ca din întâmplare,

dar am reușit. Jason deține un mic magazin de bijuterii în Stroud și deseori îl avertizez dacă avem obiecte care merg la licitație și care cred că ar putea să-l intereseze.

— Da, păi, o să vedem cum decurg lucrurile, doar să nu îi faci speranțe. În orice caz, ar fi bine să-l sun pe Guy și să-l scot din necaz. Și presupun că ajutorul la restaurant este un bonus, vii în contact cu o mulțime de bărbați italieni chipeși, simpatici, iar ăsta este un fel grozav de a-ți lumina ziua.

— Bărbați de toate vârstele, râd eu. Habar n-am ce le-a spus Richard despre mine, dar am fost primită cu brațele deschise, de parcă mă cunoșteau dintotdeauna. A fost destul de copleșitor, dacă e să fiu cinstită, așa cum mă cunoști, îmi place să am spațiul meu. Dar învăț să mă relaxez și să merg cu valul.

— Pare o experiență minunată. Nici nu-ți dai seama când trece timpul și o să te întorci acasă, așa că fă-ți niște amintiri interesante. Și bucură-te de puțin soare cât poți. Toată lumea de aici se plânge de vreme și este un coșmar să ții podelele uscate, cu toate umbrelele din care picură apa.

De fapt, chiar îmi lipsește ploaia, deși nu aș recunoaște asta. Totuși, este minunat să te trezești în fiecare dimineață cu un cer albastru glorios.

— Te-ai descurcat de minune în seara asta, Marci. Înseamnă foarte mult pentru familie că ești pregătită să încerci orice. Sper că nu te deranjează să-ți pui șorțul și să ajuți, îmi zâmbește Nico.

— E plăcerea mea. Toți au fost atât de amabili și primitori. Iar Olivia este un adevărat bonus, nici nu-ți pot imagina cât mă bucur că ne-ai pus în legătură!

— Aveai nevoie de ajutor, iar Olivia este liberă în următoarele câteva săptămâni. Mă bucur că am putut să ajut.

— Cu siguranță! Deocamdată, tot evit biroul lui Richard, dar nu pot amâna la nesfârșit, recunosc eu. Richard ține bine evidențele, dar tot din cauza asta sunt atâtea cutii cu acte. Mi-a trimis un e-mail lung în dimineața asta, în care îmi explică sistemul lui complicat de înregistrare. Dosarele și cutiile lui au toate numere de referință pe ele, dar vrea ca unele dintre ele să fie combinate când încep să le împachetez ca să le trimit în țară.

— Sună foarte dificil. Ce-ar fi să ții asta pentru ziua mea liberă și îți dau o mână de ajutor? Măcar atât să fac și eu, căci cu siguranță m-ai scutit de câteva bătăi de cap în seara asta.

Ne așezăm pe terasa mică de lângă piscină, ne bucurăm de calmul unei priveliști în amurg asupra mării și tocmai ne-am răsplătit cu o felie de tartă cu lămâie cu o linguriță de înghețată de vanilie. Pe farfuria mea goală mai sunt doar una-două firimituri și le-am lăsat doar pentru că sunt prea mici ca să le adun cu linguriță.

— Aici erați! strigă Celia, venind spre noi cu o tavă în mână. M-am gândit că v-ar plăcea un espresso, iar cocktailurile sunt de la Dario.

Celia și Nico schimbară o privire precaută.

— Ah, perfect și te rog să-i mulțumești lui Dario din partea mea, îi răspund.

— Poate vrei să-ți păstrezi mulțumirile până încerci cocktailul, intervine Nico. Dario încă învață și e destul de greu cu alcoolul.

Celia așază cești le și paharele în fața noastră, apoi ridică sprâncenele spre mine.

— Cel mai bine ar fi să bei mai întâi o înghițitură mică, mă sfătuiește ea, ca și cum s-ar scuza.

— Așa am să fac, dar te rog spune-i lui Dario că arată absolut superb. Primește zece din zece puncte pentru prezentare.

— Asta pot să fac! îmi zâmbește ea, și se întoarce înăuntru.

Știind ceea ce știu după ce am vorbit cu Olivia, sunt curioasă de Nico și de viitorul lui. Se grăbește să preia afacerea? Nu pare că-l deranjează nimic, ci pare fericit să accepte orice îi iese în cale.

— Ai rămas pe gânduri, remarcă el.

— Doar câteva gânduri îmi trec prin cap. Cât sunt plecată, mama a decis să ofere ajutor suplimentar la muncă și, din câte am înțeles, îl înnebunește pe Guy.

— Se amestecă în treaba lui?

Dau din cap, pentru că nu este atât de simplu. Ridicând ceașca mică de espresso, iau o înghițitură delicioasă. Mirosul este la fel de bun ca și gustul, robust, nu prea amar și vine perfect după acreala lămâilor și cremozitatea înghețatei.

— Când i-a predat conducerea afacerii lui Guy, Doamne, trebuie să fie deja aproape zece ani de-atunci, a fost de la sine înțeles că ea s-a retras. Bănuiesc că s-a plictisit, iar faptul că nu sunt acolo îi oferă o scuză ca să se facă utilă. Pentru mama este nostalgic, o duce înapoi la vremea când tata era în viață, dar afacerea este altfel acum.

— Ah, înțeleg, scutură Nico din cap. Există util și *util*, nu-i așa?

— Întocmai. Nu spun că Guy nu a făcut câteva greșeli la început, dar cel de-al doilea soț al mamei, David, cu siguranță nu se va bucura ca ea să se implice mereu. Dacă mama ar putea să nu mai facă atâtea *îmbunătățiri*, atunci Guy ar putea să treacă mai ușor de perioada asta cât nu sunt acolo.

— Am învățat lecția asta foarte devreme, zâmbește Nico. Asta e șansa mea.

— Sunt lucruri pe care vrei să le schimbi când preiei afacerea?

Se lasă pe spate pe scaun, cu ceaşca de cafea în mână, iar ochii lui fulgeră spre mine.

— Ce ţi-a spus Olivia?

Încerc să nu par vinovată pentru că sunt curioasă.

— Nu prea multe, doar că într-o bună zi vei prelua afacerea. M-am întrebat dacă vei avea acelaşi gen de probleme pe care le are Guy. Pot părinţii vreodată să se retragă din munca lor de-o viaţă şi pur şi simplu să se relaxeze? Probabil că David i-ar fi sugerat mamei să vândă dacă Guy nu ar fi fost în stare să preia frâiele, în cele din urmă. Eu tocmai plecam la universitate, dar Guy era cumpărătorul asistent al tatei şi un licitator stagiar. Mai avea câteva lucruri de învăţat, totuşi.

Ne terminăm cafeaua şi Nico îmi dă paharul de cocktail cu picior înalt. Marginea paharului străluceşte de glazură, probabil cristale de zahăr, şi are un mic amestecător roşu, un pai scurt negru şi o felie de lămâie agăţată într-o parte.

— Bănuiesc că este limoncello?

Numai mirosul este uşor îmbătător.

Nico ridică propriul pahar, îl ţine un pic sub nas, apoi amestecă viguros.

— Da, dar mă întreb ce altceva a mai pus în el. Îţi sugerez să amesteci foarte bine ca să eviţi să ajungi la un shot tare în partea de jos, care ar putea să-ţi taie respiraţia. N-ar fi prima dată, şi putem să vărsăm discret conţinutul, dacă nu e bun. De-asta nu-l lăsăm prea des pe Dario în spatele barului. A rămas fără membri ai familiei pe care să-şi încerce preparatele.

— Ei bine, iată – *cin-cin*, Nico!

După ce amestec rapid, încerc să folosesc paiul, fac un efort concertat să nu sorb prea mult lichid la prima încercare.

— Oh, e uşor acidulat. Nico, nu e rău. Nu prea sunt eu consumator de cocktailuri, dar se poate bea. Se simte un strop

de vodcă, iar limoncello este delicios, dar cred că acidul ar putea fi apă minerală.

Mă uit la Nico care gustă și el.

— Ai dreptate! S-ar putea să avem un câștigător aici. Slavă Domnului! Urăsc să dau feedback și să văd expresia dezamăgită de pe fața lui, atunci când recunosc că este prea tare sau, în câteva ocazii, prea deplasat.

— De ce nu le încearcă el însuși mai întâi?

— Dario preferă să nu bea alcool. Uneori bea o bere, dar asta e tot. Unchiul Vittorio era un băutor înrăit când Dario era mic și cred că a văzut suficient cât să-și dea seama că unii oameni nu știu când să se oprească. A spus că uneori băutura îl transforma pe tatăl lui într-un străin și a dus căsnicia părinților lor la limită.

— E trist să vezi că își pierde cineva controlul. Am asistat la ceva asemănător când eram la facultate, iar un bun prieten a trebuit să plece la jumătatea anului doi. Dar ar fi putut atât de ușor să fie droguri, mâncare în exces sau datorii inutile, observ eu, gândind cu voce tare.

— E greu când i se întâmplă unui cunoscut și nu poți face nimic să-l ajuți, pentru că persoana respectivă pur și simplu nu înțelege de ce ești atât de îngrijorat pentru el. Din ce ai văzut până acum, cum se compară etosul familiei de aici cu ce e în Anglia?

Asta mă face să mă gândesc puțin și iau o înghițitură mai lungă din băutură, apoi așez paharul pe masă.

— Păi, lucrând și eu pentru o afacere de familie, aș spune că este similar în anumite privințe. Însă cu siguranță nu mi-aș putea imagina să locuiesc tot acasă. Dar, oricum, nu mă înțeleg așa de bine cu David. Nu avem nimic în comun, cu excepția mamei.

— Ți-ai părăsi vreodată slujba și ai merge să lucrezi pentru altcineva?

— Probabil că nu. Nu cred că din simțul datoriei, dar...

Nici nu apuc să-mi termin fraza, că Nico intervine:

— Crezi că eu aștept și trag de timp până când îmi voi face datoria?

Îmi dau seama din tonul lui că este o întrebare lejeră și că pur și simplu vrea să-mi audă părerea.

— Nu trebuia să sune ca o critică. O să te ocupi de locul ăsta fără greșeală, asta-i evident. Dar ai spus că trebuie să fie frumos să ai libertate totală, ca și cum ai simți că nu este cazul tău. Am reținut comentariul ăsta.

— Ah, care-i expresia? Gură spartă? A fost doar o remarcă la întâmplare, nimic mai mult.

Dacă nu vrea să vorbească despre asta, e alegerea lui. Mă uit spre linia orizontului, care se întunecă tot mai tare, și mă gândesc cât de minunat și de relaxant este cu briza ușoară care se simte acum, după o zi foarte umedă.

— Îmi cer scuze, oftează Nico sfâșietor. Ai atins un nerv. Luca și mama nu pot să-și facă planuri de viitor până când nu mă așez eu.

— Să te așezi?

— Să mă căsătoresc.

Tocmai am luat o înghițitură lungă și lentă din băutură și simt gustul tare de vodca în gât, așa că înghit în sec ca să nu încep să tușesc.

— Ești supus la o mare presiune.

Nico se joacă cu băutura, învârte amestecătorul, apoi pune paharul înapoi pe masă.

— Asta e situația. Eu și Giulia avem un fel de pact potrivit căruia, dacă niciunul dintre noi nu descoperă brusc dragostea

vieții lui, atunci o să facem o echipă grozavă, care să conducă acest loc. Ea este ambițioasă și eu la fel; cu toate acestea, Giulia nu face parte din familie, dar vrea un procent din ea. Luca nu o să se retragă până când nu am o soție, iar ea știe bine asta.

— Dar Giulia este bucătar și chiar unul bun. Ce contează dacă ești căsătorit sau nu?

Nico oftează.

— Luca și-a petrecut toată viața profesională construind ceva de transmis mai departe fiului și, speră el, nepoților. Cum mama a fost stâlpul lui de susținere fără odihnă, împreună au realizat mult mai mult decât ar fi făcut el singur. Poate că familia se mai ceartă și mai are neînțelegeri, dar, atunci când contează, ei iartă și uită, pentru că familia este întotdeauna pe primul loc, iar afacerile pe locul doi. Dacă Giulia și cu mine ne căsătorim, atunci este garantată pe viitor reputația restaurantului pentru mâncare de cea mai înaltă calitate și servicii impecabile.

— Este un angajament uriaș pentru amândoi și o decizie care nu ar trebui grăbită, empatizez eu, simțind un val de nesiguranță.

— Ai dreptate, Marci. Olivia se ține de capul meu și-mi zice că intru în criză de timp. Dar e timpul să fac ce? Să-mi găsesc brusc iubirea vieții mele? Și dacă acea persoană specială nu este interesată în industria hotelieră și a restaurantelor, probabil că oricum ar ajunge ca asta să ne despartă, pentru că acesta este și visul meu. Poate că trebuie să accept că nu pot tot timpul să le am pe toate.

Presupun doar că se gândește la Tiziana, după ce mi-a spus Olivia.

— Dar vă înțelegeți bine... tu și Giulia? verific eu, iar el dă imediat din cap.

— Da, mereu ne-am înțeles bine. Poate că prietenia și admirația reciprocă pot să se transforme în dragoste, cine știe? Giulia a muncit din greu ca să ajungă aici, iar Luca nu a menajat-o deloc. Nu-i niciun test pe care ea să nu-l fi trecut cu brio și e gata să poarte toca de bucătar. În plus, Luca m-a tratat întotdeauna ca pe fiul lui, niciodată ca pe fiul vitreg. Înseamnă foarte mult pentru mine să mențin viu visul lui și al mamei. Și totuși, ceva mă reține și nu știu ce sau de ce.

Tăcerea dintre noi crește, iar noi ne uităm amândoi la lună și la stelele de deasupra noastră. Cerul catifelat arată atât de perfect, încât e greu de crezut că este real. Un artist ar putea să-l picteze ca fundal la teatru, iar noi am putea fi actori care ne spunem replicile.

— Probabil că Olivia a avut dreptate când a spus că este ultima ta vară de libertate, pentru că lucrurile ajung la un capăt. Dar tu și Giulia nu păreți să fiți priviți ca un cuplu.

Nico mă privește în ochi și onestitatea pe care o văd reflectată este o emoție crudă.

— Asta pentru că nu suntem, sau nu încă, în orice caz. Olivia crede că sunt pe cale să fac o mare greșeală. Dar ea nu înțelege, doar crede că înțelege. Și Giulia face asta pentru familia ei, iar dacă treaba asta nu continuă, atunci dezamăgesc doi oameni care și-au pus încrederea în mine.

— Dar mama ta?

Expresia de pe fața lui parcă se înmoaie:

— Mama vrea doar să fiu fericit. Și Luca la fel, desigur, dar el crede că trag de timp și că treaba e gata stabilită deja.

Este un final plin de seriozitate pentru o zi lungă și grea. Ziua mea a fost plină de râsete, experiențe noi și un memento sfâșietor, că puțini pot face exact ce vor. Dar dacă ar fi posibil să ne luăm puțin timp liber? Ar fi ceva nesăbuit sau curajos?

12

Plăceri simple

— E trist, Marci. Nico ar trebui să se aşeze la o masă cu Luca, Celia şi Giulia şi să discute despre asta. Dacă Giulia şi Nico ajung într-o căsnicie fără dragoste? Cum o să aibă acest lucru impact asupra atmosferei din restaurantul lor de familie? spune Olivia indignată, chinuindu-se cu banda adezivă.

A fost o greşeală să-i răspund la chestionarul referitor la conversaţia pe care am avut-o cu Nico aseară. Olivia trăieşte un basm şi doreşte asta şi pentru Nico.

— Atât pentru Giulia, cât şi pentru Nico, contează familia şi munca. Ca echipă care conduce restaurantul şi hotelul, Nico crede că este posibil ca prietenia lor să devină ceva mai mult, spun eu încrezătoare.

Ea face „ntz-ntz" din buze uşor, şi mă bucur că obiectul pe care îl împachetează este argint masiv şi nu sticlă. Rupe o bucată de bandă adezivă cu dinţii şi o apasă de parcă banda ar îndrăzni să nu se lipească.

— Da, ei bine, nu sunt convinsă de asta, pentru că, din ce am văzut, dragostea nu funcţionează aşa. Nico are nevoie de ceva care să-i deschidă ochii, ceva care să-l facă să se oprească

o clipă și să se gândească la ceea ce își dorește cu adevărat de la viață. Până și Celia începe să aibă îndoieli.

Asta mă face să mă opresc o clipă din ceea ce fac.

— Serios?

Olivia pune pachetul greu în cutia din fața ei și ia o cârpă ca să șteargă tava mică ovală care însoțește ulciorul de argint.

— Până în urmă cu vreo șase luni, Celia profita de orice ocazie ca să bage numele Giuliei în orice conversație. Până în punctul în care a devenit inconfortabil, iar Nico mi-a spus că singurul mod în care se descurca cu asta era să nu mai vorbească cu ea. Oh, Celia o susține foarte mult pe Giulia, dar cu siguranță s-a dat un pas înapoi acum și îi lasă pe ei să se descurce singuri. Cred că teama cea mai mare a ei este că Nico nu își va urma inima, ci mintea, iar pentru Celia, asta ar fi o tragedie.

— Dar Luca? întreb eu, curioasă să-i aud părerea.

— În ceea ce-l privește, este o afacere încheiată. Știe că Giulia este pregătită și așteaptă. Vittorio a semănat sămânța cu mult timp în urmă, familia Amorosi sunt mari prieteni de-ai lui, iar din punctul de vedere al lui Luca este soluția perfectă. Luca recunoaște frustrările din ce în ce mai mari ale Giuliei, dar din ceea ce înțeleg, Celia este îngrijorată că Nico își târăște picioarele spre asta pentru că are îndoieli. Evident că nu vrea să-l supere pe Luca, așa că deocamdată nu spune nimic. Dar va vorbi, dacă e necesar, sunt sigură.

— Poate că Nico și Giulia s-au concentrat atât pe rolurile lor încât abia acum sunt într-un stadiu în care trebuie să se relaxeze puțin și să vorbească deschis unul cu celălalt, adaug eu.

— Multe se bazează pe decizia lor, având în vedere câte rude depind de restaurant și de hotel, care sunt o sursă de trai pentru ei.

Mă gândeam exact la același lucru și e timpul să schimb subiectul.

— Când termini de umplut cutia aceea, începem să golim lada veche? Dacă scoatem totul pe masă, pot să încep să trier din ele, ca să văd dacă e ceva de interes acolo. Presupun că majoritatea sunt articole decorative ieftine și nu merită costul ambalării și expedierii lor.

— O să le vinzi aici, pe plan local?

— Da. Richard mi-a trimis detaliile de contact ale cuiva care e bucuros să cumpere la grămadă un lot de astfel de articolașe.

— O veste binevenită. Ar dura o veșnicie să ambalezi totul individual. Oh, să nu uit, îmi pare foarte rău să te anunț, dar s-ar putea să nu reușesc să vin luni.

— Nu este nicio problemă. Sunt recunoscătoare pentru orice moment în care poți să-mi acorzi ajutor.

Îmi zâmbește cu apreciere.

— O veche prietenă m-a invitat la aniversarea zilei de naștere, duminică seara, împlinește 30 de ani. Sunt patru ore cu mașina și mi-a sugerat să rămân la ea peste noapte și să mă întorc luni, după micul dejun. Nu este sigur, pentru că și părinții mei sunt plecați, și de obicei dorm la mine ca să aibă grijă de Luna. Sper să mă ajute unul dintre vecini, dar este dificil, pentru că amândoi au câini. Luna se simte bine când este singură, dar se agită în preajma altor animale.

— Oh, sărăcuța de ea. Aș putea să am eu grijă de ea?

Ochii Oliviei se luminează instantaneu.

— Ai putea să stai la mine? Nu sunt sigură cum s-ar descurca Luna cu toată vânzoleala de la restaurant.

— Va fi o schimbare de peisaj pentru mine.

Este o casă frumoasă, iar Luna este o drăguță, așa că de

ce nu? În plus, Olivia este o adevărată comoară și mă ajută cu orice, așa că o să fie frumos să-i răsplătesc munca grea cu ceva mai mult decât bani.

— Să-mi desenezi o hartă cu traseul de plimbare preferat al Lunei și sunt sigură că o să ne descurcăm.

— Ah, Marci, habar n-ai cât de recunoscătoare îți sunt pentru că te-ai oferit! O să mă asigur că ai frigiderul plin. Mi-ai înseninat ziua. Asta-i problema când jumătatea mea zboară întruna de la un proiect de lucru la altul, nu este niciodată prin preajmă când am nevoie de el! Dacă n-ar fi iubirea vieții mele, l-aș schimba cu cineva care vine acasă în fiecare seară la soția lui singură și la animalul de companie iubitor, ridică ea din umeri și începe să râdă.

— Trebuie să fie greu uneori, dar minunat să știi că ți-ai găsit *perechea*. Cu fiecare an care trece, găsesc arta întâlnirilor tot mai obositoare. Este atât de chinuitor să cunoști pe cineva, doar ca să-mi dau seama după câteva întâlniri că îmi scade interesul imediat.

Mă aplec să iau câteva obiecte din cuțarul de lemn, iar Olivia îmi urmează exemplul. Totul este învelit în ziare vechi și, pe măsură ce aruncăm hârtia prăfuită, văd că unele dintre articole sunt destul de frumoase.

— Suporturile acestea de sticlă albastră sunt superbe, remarc eu, schimbând subiectul.

Ridic unul dintre ele în lumină.

— Evident, sunt lucrate manual, pentru că au câteva defecte – bule de aer prinse în sticlă, dar au o greutate bună.

— Te-ai gândi să ieși cu un italian? îmi pune Olivia întrebarea, în timp ce ridică un puișor de găină din ceramică să-l analizez, și mă face să râd. Hm... asta nu-i o descoperire la fel de bună ca a ta. Oricum, ce zici? Aș putea să te prezint cuiva.

— Nu este chiar o capodoperă, dar o să-l cumpere cineva. Și mulțumesc pentru ofertă, dar nu văd rostul. Nu e ca și cum aș rămâne aici, nu-i așa?

— Știu, dar ce-i rău să te distrezi puțin? spune ea, ridicând din sprâncene. E chiar mai bine dacă amândoi știți de la început că aventurile astea romantice de vacanță sunt de obicei scurte și dulci, ceea ce înseamnă că nu implică nicio obligație.

Mă simt ca acasă, unde toți cunoscuții mei căsătoriți îmi sugerează întâlniri duble cu prieteni de-ai lor. Întotdeauna se gândesc ei la *prieten*, un bărbat singur. Înțeleg că asta ar fi altfel, dar e destul de greu să cunoști pe cineva și fără bariera lingvistică.

— Mă tem că nu e genul meu. Mai ales având în vedere că italiana mea este atât de rudimentară. Oh... ce ai găsit acolo?

Mă uit la Olivia, care ridică un pachet destul de mare pe masă și, după ce desface ambalajul exterior din pânză, apare o carte veche. Pielea este foarte uzată și ne uităm la ea cu interes.

— Este o biblie de familie, spune ea, luând o cârpă ca s-o șteargă ușor și aproape că distingem o cruce pe copertă. Vezi tu, spune ea, zâmbind, niciunul dintre noi nu ne așteptam la asta! Se spune că o surpriză așteaptă la fiecare colț, dacă ai răbdare. Și nu renunț încă la gândul unei veri romantice pentru tine!

Vai de mine! Prietenii au întotdeauna bune intenții, dar mă simt obosită de jocul întâlnirilor. De obicei, îmi dau seama din primele zece minute unde duce acea întâlnire. Apoi este jena de a te preface, ca să treacă seara, doar ca să faci pe urmă chestia cu schimbat numerele de telefon, pentru că așa se obișnuiește, în timp ce țin degetele încrucișate, să nu mă mai sune.

— Sunt fericită să mă mulțumesc cu o viață liniștită, Olivia, și îmi place să stau seara prin restaurant, în cazul în care au nevoie de o mână de ajutor în plus. Serios, asta e modalitatea perfectă de a mă relaxa cât sunt aici.

Olivia nu mă mai ascultă, este absorbită să răsfoiască paginile prăfuite din faţa ei.

— E în latină, exclamă ea. Probabil că e destul de valoroasă, spune Olivia uimită, arătând spre cel mai rafinat exemplar de artă biblică.

— Să vedem dacă mai sunt şi alte nestemate care aşteaptă să fie descoperite.

Cel puţin, a oprit conversaţia noastră destul de incomodă. În plus, antichităţile sunt un subiect mult mai interesant şi ceea ce descoperim este că această colecţie a lui Richard s-ar putea să valoreze mult mai mult decât am crezut eu sau Guy.

— N-am apucat să vorbim azi, te duci la culcare? aud vocea lui Nico în spatele meu, în timp ce întind mâna să mă prind de balustrada metalică de pe scară. Mă întorc şi-i zâmbesc.

— Ai fost ocupat, iar eu am coborât târziu să mănânc, răspund eu.

— Nu te pot tenta cu o ultimă cafea, având în vedere că este o noapte atât de frumoasă? Urăsc să beau singur. Speram să-mi povesteşti cum se descurcă noua ta asistentă. Sunt în cărţile proaste ale Oliviei, aşa că nu vorbeşte cu mine şi, din păcate, Jack nu e prin preajmă să-mi ia apărarea.

Ar fi nepoliticos să refuz, când ştiu că lui Nico îi este greu să se relaxeze după o tură lungă şi aglomerată. Nu ştiu de ce, îi plac micile noastre discuţii şi nu am inima să-i refuz cererea.

— De ce nu?

Mă întorc şi îl urmez pe Nico la bar.

Mai sunt câţiva chelneri, şterg mesele de la terasă, iar eu ezit o clipă, întrebându-mă dacă ar trebui să mă ofer să iau o lavă şi să dau o mână de ajutor.

— Nici măcar să nu te gândeşti, Marci, se descurcă ei.

— Știu, dar îmi place să mă fac utilă.

Mă așez pe unul dintre scaunele de bar, în timp ce Nico face două cafele espresso dublu. Dispare în bucătărie și mă uit în jur.

Restaurantul este liniștit la această oră a nopții, iar Luca și Celia nu se văd pe nicăieri. Observ o mică colecție de fotografii înrămate într-un alcov, pe lângă care am trecut de multe ori, dar niciodată nu le-am văzut cu adevărat. Mă hotărăsc să arunc o privire mai atentă și este evident că unele dintre ele sunt vechi. Ar trebui să-mi imaginez că perechea mai în vârstă dintr-una dintre fotografii sunt părinții lui Luca, stând mândri lângă intrarea pe proprietate. Unele dintre celelalte fotografii de grup au un aspect de petrecere, așa că sunt probabil repere sau ocazii speciale de familie.

— Fotografia aceea din dreapta sus este de la petrecerea de bun venit în familie pentru Richard, când a devenit partenerul de afaceri al lui Luca, explică Nico, venind spre mine cu o tavă. Ești gata?

— Ce ai acolo? spun eu, în timp ce el se întoarce, iar eu îl urmez.

— Ai încredere în mine, nu e niciodată prea târziu pentru o tratație rece.

Mă uit la ceasul de pe perete și observ că a trecut un sfert de oră după miezul nopții și e cam târziu pentru înghețată. Ei bine, va fi o premieră pentru mine!

Presupun că ne îndreptăm spre terasa de lângă piscină, dar Nico merge mai departe, urcă treptele înguste de piatră din colțul îndepărtat, dincolo de grătar. Mergem spre zona acoperită din grădina de legume. Văd că devine repede locul nostru, chiar dacă este puțin îndepărtat.

— Este mai puțin probabil să deranjam pe cineva aici, explică el, în timp ce pune tava jos.

— Mă ocup eu de lumânare, mă ofer, și iau bricheta reîncărcabilă.

Avem un nou suport pentru lumânare în seara asta, un vas de porțelan decorat cu lămâi și frunze verzi. Ceara galbenă emană un miros instantaneu de ceva floral și ierbos, în timp ce flacăra atinge fitilul.

— Citronella ar trebui să alunge țânțarii. Bine, deci un espresso dublu și o *Zuppa Inglese* clasică: biscotti și sherry, amestecate într-un gelato cu aromă de șarlotă. Crede-mă, este exact ce trebuie într-o seară umedă ca asta.

Ne așezăm și folosesc una dintre linguriță ca să pun puțin zahăr brun în cafeaua mea. Iau o înghițitură, iar gustul robust de cafea prăjită îmi dă instantaneu un impuls. Gustul nu-mi umple gura, ci aroma pare să-mi stimuleze toate simțurile.

— Cafeaua este o dependență, nu-i așa? spune Nico privindu-mă și zâmbind. Acum încearcă gelato. Vei fi surprinsă, promit.

De fapt, aș prefera să mă mulțumesc doar cu cafeaua, dar mi-e prea greu să rezist. Lingurile lungi de înghețată sunt probabil de trei ori mai mari decât lingurile de cafea delicate, așa că iau o linguriță modestă. Cremozitatea se amestecă cu gustul persistent al cafelei, iar senzația de rece îmi lasă un pic de furnicături pe limbă, iar apoi sherry-ul adaugă încă un strop de zvâc.

— Cum e? se interesează Nico. Am dreptate, nu?

Are dreptate. Este o modalitate surprinzător de perfectă de a încheia ziua.

— Poate... dar nu voi ști sigur până nu repet procesul de câteva ori, îi răspund, tachinându-l.

Mă simt fericită și, pe măsură ce zilele trec, parcă problemele și grijile mele dispar. Știu că mă vor aștepta la întoarcerea acasă, dar îmi pasă? Nu, acum, când stau și mă bucur de un

moment suprarealist ca acesta, nu îmi pasă.

— Stai să descoperi chipsurile de biscotti. Giulia le adaugă coajă rasă de lămâie, pe care insistă să o pregătească singură. Spune că dacă rămâne ceva pe coajă, îi dă un gust amar și are dreptate.

Mă las pe spătar și mă uit la Nico, iar el își soarbe cafeaua și apoi atacă *Zuppa Inglese*.

— Faci asta des? întreb eu, iar el ridică privirea spre mine.

— Tot personalul mănâncă împreună, înainte de sosirea musafirilor pentru cină, dar eu prefer un ospăț seara târziu și, pentru că oamenii vin rar aici, de obicei sunt singur. Ești prima persoană pe care am invitat-o vreodată să mi se alăture aici.

Nu știu dacă mă tachinează sau spune adevărul, dar oricum îl răsplătesc cu un zâmbet larg.

— Atunci sunt onorată. S-ar putea ca atmosfera să nu fie chiar aceeași în Anglia, desigur, dar cu siguranță voi încerca, într-o noapte târzie.

— O companie bună ajută.

Nico își coboară privirea de la mine și bagă o lingură plină în gură. Câteva secunde mai târziu mai ia o înghițitură de cafea, oftând mulțumit.

— Totuși, toate astea nu prea sunt propice pentru somn, nu-i așa? Vreau să spun, cofeină, zahăr și ceva rece ca gheața.

— Somnul este pentru cei care nu au nimic mai bun de făcut, răspunde el, amuzat, în timp ce curăță rapid ultima gură de desert din farfurie și se reazemă de spătar.

— Sau pentru cei care nu-și pot opri gândurile, subliniez eu.

Văd din reacția lui, pentru că face o mutră, că am atins un punct nevralgic.

— Te-ar ajuta să te deschizi și să vorbești?

— Luca m-a informat astăzi că în septembrie încep lucrările

de construcție la La Grotta. Mi-a arătat planurile pe care le-a întocmit și am fost puțin șocat.

Termin restul de înghețată și ultimele dâre de cafea, cu un zâmbet mulțumit pe buze.

— De ce?

— Știi când ai spus că va fi o casă grozavă? Ei bine, exact asta și-a plănuit să facă. Parcarea va fi izolată și clădirea extinsă.

— Are sens perfect pentru mine. Priveliștea din față este uimitoare, iar la margine sunt copaci, arbuști și plante cățărătoare minunate. Proprietatea este suficient de departe de drum ca să nu fie o problemă, iar grădina înconjurată cu ziduri din spate este o mică oază.

— Și se pare că va fi noua *mea* casă.

Privirea lui Nico este una de acceptare și nu știu ce să spun, dar nu așteaptă un răspuns.

— Știu de ce o face, desigur. Este un semnal.

Acum sunt puțin perplexă. Chiar și în întunericul luminii pâlpâitoare de la lumânări, expresia lui pare îngrozitoare.

— Un semnal? întreb.

— Păi, un gest, să zicem. Crede că este timpul să am un loc al meu, departe de muncă și că asta mă va încuraja să mă gândesc la viitorul meu pe termen lung. Dorința mamei mele este să-i accept oferta.

— Dar nu ești fericit de asta?

Întrebarea mea este ezitantă, pentru că gestul lui Luca mi se pare generos și chibzuit.

Nico îmi evită privirea și se uită în schimb la hotel, care este în mare parte în întuneric. Afară, luminile solare din jurul grădinii scaldă totul într-o strălucire blândă.

— Am bani, Marci, și dacă aș vrea un loc al meu, aș găsi eu ceva. Deocamdată, asta e tot ce am nevoie, dar Luca este

din ce în ce mai nerăbdător să mă așez și să prelucru frânele.

Oare Nico vede acest lucru nu ca pe un dar, ci ca pe o re compensă, pentru că a făcut lucrul din datorie, ca fiu al lui Luca?

— Oh! Înțeleg.

Rămânem în tăcere și deodată sunetele din jurul nostru pe care de obicei nici nu le remarc, par mult mai puternice. Bâzâitul enervant al țânțarilor atrași de flacăra lumânării, atunci când ar trebui să-i respingă. Apoi sunetul răgușit al lăcustelor, care – din câte știu, deoarece nu am văzut una de aproape – ar putea fi cicadele. Gândurile mă fac să-mi arunc privirea în dreapta și-n stânga, cercetând fiecare mică mișcare în lianele strânse deasupra capului, dar în câteva minute îmi dau seama că Nico se încruntă.

— Timpul se scurge, mormăie el, apoi întoarce capul și mă privește. Iar Olivia are dreptate. Poate că mai am timp doar până la Anul Nou, în cel mai bun caz.

— Dar dacă nu vei mai locui lângă restaurant, asta înseamnă că Luca și mama ta vor rămâne aici?

Nico încuviințează din cap, iar starea de spirit i se mai liniștește.

— Ar trebui să-ți fac turul la lumina zilei. Ei locuiesc într-un apartament pe partea laterală a clădirii principale. Este complet separat și are chiar și propria grădină închisă.

— Sună minunat. Cum e și asta, pur și simplu, să stăm aici și să discutăm la sfârșitul zilei. Este atât de relaxant!

— Zilele mele de bunătăți în grădină sunt numărate, spune Nico, râzând puternic, și ridic un deget la buze.

— Sssst... îl apostrofez. Poate că suntem noi treji, dar se pare că toți ceilalți au adormit.

— Așadar, Marci, ai pe cineva acasă cu care poți vorbi noaptea târziu, atunci când nu poți să dormi?

Este o întrebare destul de corectă, dar nu zâmbește.

— Nu mai am, nu. Doar pe fratele meu, Guy, care doarme bușteanu, dar ori de câte ori a trebuit să-l sun, se preface mereu că e treaz, ca să mă facă să mă simt mai bine.

— Toată lumea caută pe cineva special, nu-i așa?

— Da, Nico, dar trebuie să fie un suflet asemănător, care să fie pe aceeași lungime de undă.

Privirea pe care o schimbăm este una de empatie. Dacă aș avea pe cineva special în viața mea, atunci îmi place să cred că nu m-aș simți niciodată singură. Dar Nico sugerează că Giuliei nu i-ar plăcea să privească cerul ăsta fenomenal de stele, în timp ce majoritatea oamenilor sunt în pat. Păcat, pentru că nu știe ce pierde, e ceva magic.

Cred că amândoi suntem între lumi, și înțelegem cum e să vezi că viața, așa cum o știi, se va schimba la un moment dat. Pentru mine, nici măcar nu se întrevede un astfel de moment, presupunând că persoana potrivită decide în cele din urmă să-și facă apariția, desigur.

Pe măsură ce ochii ni se obișnuiesc cu mantaua catifelată de deasupra capului, apar tot mai multe stele. Universul este atât de vast și există atât de multe lucruri pe care nu le știm, poate că soarta are un plan stabilit pentru fiecare dintre noi și viața nu este pur și simplu rezultatul deciziilor noastre uneori luate în grabă. Urăsc să recunosc, dar mi-am ales universitatea aruncând o monedă în sus. O variantă presupunea să mă smulg și să plec departe, în timp ce, cu cealaltă ocazie, era vorba de o distanță mică, la doar o călătorie cu autobuzul de casa părinților mei. Nu mă pot abține să mă întreb dacă ar fi fost cap în loc de pajură ce aș fi făcut acum. Râd în sinea mea și mă gândesc că este absurd.

— De ce râzi? mă privește Nico nedumerit.

Habar n-am de ce mă simt brusc atât de fericită. Sau poate pentru că sunt plină de lucruri dulci pe care în mod normal nici nu aș lua în considerare să le mănânc la această oră din noapte.

— Oh, cred că trece efectul cofeinei și oboseala începe să-și facă efectul.

Îmi aruncă o privire vinovată.

— Îmi pare rău că te-am ținut trează, dar îți mulțumesc că mi-ai ținut companie în seara asta, Marci. A fost o zi cam agitată și s-ar putea să fi exagerat puțin. E bine să am pe cineva cu care să pot să fiu sincer.

— Schimbarea nu este ușoară când o iei în piept, dar uneori, când te uiți în urmă, vezi doar aspectele pozitive.

Când mă întorc să mă uit la Nico, iar ochii lui îi caută pe ai mei, mă cuprinde o căldură care începe să mi se răspândească din piept, și mă bucur de umbre, așa că nu poate să-mi vadă obrajii roșind. Trebuie să fiu atentă aici. Una e să fii empatic și cu totul alta să fii târât în problemele altcuiva.

— Așa sper, spune el, iar cuvintele abia i se aud. Să vedem ce ne aduce ziua de azi.

Îmi îndepărtez privirea de fața lui, mă ridic și încep să pun totul pe tavă. Ca un gentleman, Nico insistă să ducă el tava înapoi, la bucătărie, iar eu îl urmez în tăcere. Locul ăsta e o mică bucată de rai și mă bucur că n-am refuzat invitația lui Nico de a merge cu el în grădină. E una dintre acele amintiri pe care le voi prețui când ajung acasă.

13

Progrese

— Bună dimineaţa, draga mea Marci, presupunând că am calculat corect diferenţa de fus orar.

Îmi face bine să aud vocea veselă a lui Richard, chiar dacă abia a trecut de ora 6 dimineaţa.

— În sfârşit! Nu răspunzi niciodată la mesajele mele, mă plâng eu.

— Îmi cer sincer scuze, dar timpul zboară când te distrezi! exclamă el, apoi izbucneşte în hohote de râs. Angel m-a acuzat că te-am abandonat şi mă tem că are dreptate. Am impresia că te-am prins în treabă, draga mea, aşa că încerc să văd ce faci. Eşti liberă să te răzbuni pe mine, dacă vrei, spune-mi tot ce-ţi vine.

— Oh, Richard. Ei bine, oricât de grea ar fi această sarcină, recunosc că mă distrez. Iar Positano este ca şi cum ai păşi într-o altă lume. Am stat cu Nico la primele ore ale dimineţii, bând espresso şi mâncând îngheţată, în grădina de legume.

Asta îl face să chicotească.

— Ştiam eu că odată ce intri în spiritul lucrurilor, o să te distrezi. Îndrăznesc să întreb cum merge împachetarea?

— Merge chiar foarte bine. O prietenă a lui Nico, pe nume Olivia, probabil că o cunoşti, mă ajută. O plătim la oră şi este o economie de costuri. Compania pe care am angajat-o va veni în momentul în care vom fi gata să transportăm cutiile, iar ei vor împacheta articolele mai mari. Poţi să te relaxezi, totul e pe mâini bune.

— Asta-i o veste foarte bună! Şi faptul că te înţelegi atât de bine cu toată lumea.

Simt o inflexiune în tonul lui Richard şi îmi imaginez expresia de pe chipul lui. Se simte mulţumit de el însuşi.

— Toţi cei din familia Romano au fost foarte buni cu mine şi am ajutat de câteva ori la restaurant, dar numai la curăţat mesele, deşi am apucat şi să servesc cafea şi aperitive.

— Ha! Ştiam eu. Dai o mână de ajutor oricui are nevoie şi sunt mândru de tine, Marci. Începi să te relaxezi puţin.

— Vrei să spui că sunt încordată? i-o întorc eu, acuzator.

— Nu. „Rezervată" este cuvântul pe care îmi place să-l folosesc, draga mea. Viaţa înseamnă să-ţi asumi riscuri şi, când faci asta, uneori te simţi puţin inconfortabil la început.

— Spune cel mai mare amator în asumarea riscurilor dintre toţi, după cum se dovedeşte!

— Ei, dacă mă gândesc bine, este adevărat în cazul meu. La urma urmei, am întors spatele Angliei şi m-am stabilit în Positano. Şi încă o dată, când a apărut o nouă ocazie, am primit provocarea. Există întotdeauna un element de risc, desigur, dar nu te feri de teamă să nu faci câteva greşeli. Ai fi avut o vară plictisitoare în Anglia, iar acum trăieşti viaţa italiană chiar la ea acasă.

Scutur din cap la felul în care funcţionează mintea lui Richard.

— Ah, ideea este că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare

pentru călătoria mea neprogramată în Italia. Dacă te ajută să-ți ușurezi conștiința pentru că m-ai aruncat în treaba asta, atunci află că n-aș fi ratat asta pentru nimic în lume. Dar din câte am auzit, mama îi face probleme lui Guy.

Aud un fel de oftat puternic la celălalt capăt al firului.

— Serios? Lasă pe seama mea, ai destule de făcut și e vina mea, așa că o să vorbesc eu cu ea.

Oh, nu... o să fie evident că i-am spus eu.

— Poate că e cel mai bine să-i lăsăm să rezolve între ei, sugerez eu.

— Mama ta are nevoie de ceva care să-i ocupe mintea. Are prea mult timp liber. Știu exact cum să-i distrag atenția.

— Da?

— Eu și Angel nu ne-am hotărât încă planurile pentru viitor, dar Angel a fost plecată multă vreme din Regatul Unit și îi e dor. Asta este un mic proiect în care mamei tale i-ar face plăcere să se bage, să caute un loc în care să ne putem întoarce pentru început. O s-o rog pe Angel să o sune și să-i explice exact ce căutăm.

Asta este o surpriză.

— Nu uita că Guy ar fi mai mult decât fericit să-ți facă o plată în avans, înainte de licitație. Ar putea fi util un avans, îi reamintesc cu blândețe.

— Oh, nu este necesar. Nu am rămas fără bani, dar apreciez că te gândești la mine, Marci. Dacă îți petreci viața în afaceri cu antichități și nu ajungi să deții câteva lire la bancă, atunci nu te poți numi expert în antichități, nu-i așa? Ah, și când începi să faci curat în biroul de la etaj, sunt acolo o grămadă de tablouri care nu sunt de vânzare. E *colecția mea personală*, șoptește el, coborând vocea. Știi ce mult îmi place să iau și eu pensula, deși nu am niciun fel de talent.

— Nu-ți face griji, am să-l rog pe Guy să le pună deoparte și vor intra în depozit, împreună cu toate cutiile din bucătăria tău. Sper să încep și acolo curând.

— Bun. Pot să-i spun, așadar, lui Angel că ești fericită și că totul se așază?

— Se așază?

Richard tace o clipă pe gânduri.

— Hmm... planul tău, draga mea, și este unul foarte bun. Promit să te sun în câteva zile, dar dacă ai probleme, trimite-mi un mesaj.

Să-i trimit mesaj când răspunde așa de rar?

— Bine, Richard. Și mă bucur să te aud atât de optimist. Salut-o pe Angel din partea mea.

— Așa voi face și voi transfera niște bani în contul tău, în semn de mulțumire. Sunt încântat că Nico are grijă de tine, având în vedere cât de ocupat este, și ar fi un gest frumos dacă ai folosi o parte din bani ca să închiriezi pentru o zi o barcă din acelea scumpe. Visul lui este să dețină o astfel de barcă de lux cu motor. Este ceva ce i-ar plăcea cu adevărat și ar fi o experiență uimitoare pentru tine să vezi Coasta Amalfi în toată gloria ei.

— Ah, Richard. Nu trebuia să faci asta, dar mulțumesc. Imediat ce apare un moment oportun, voi aranja o zi fabuloasă pentru Nico și voi încerca să îmi fac timp, astfel încât să ni se alăture și Jack și Olivia.

Nico mi-a promis o excursie cu barca, dar ceva îmi spune că va găsi această experiență mult mai palpitantă.

— Sunt doar bani, dragă Marci, și-i meriți. Și cumpără-ți o bijuterie drăguță sau așa ceva. Un suvenir, ceva care să-ți amintească mereu de timpul petrecut în Positano. Bine, să mă o zi bună, plec să-mi scot soția la o plimbare cu niște prieteni

noi. Ai grijă, dragă, și las-o pe mama ta în seama mea!

Apelul se încheie, iar eu mă gândesc că nu trebuia să fi menționat situația de acasă, dar acum e prea târziu. Intenționam să-l sun pe Guy în dimineața asta, dar acum cred că o să-i trimit un e-mail despre lăzile de lemn suplimentare pentru pânzele personale ale lui Richard și voi lăsa totul așa.

Abia aștept și ziua de azi, din nou. De când lucrez cu Olivia, putem vorbi despre tot felul de lucruri. Când ne oprim ca să mâncăm la prânz, stăm în curtea din spate, iar ea aduce mereu ceva delicios de mâncare. De cele mai multe ori, e o mâncare simplă, dar ingredientele alese sunt proaspete și îi admir abilitățile culinare.

Ah, și trebuie să-i cer sfatul, de unde pot închiria o barcă, așa cum a sugerat Richard, ceva care o să-i dea lui Nico fiori de căpitan în ziua respectivă. Ar fi frumos să-l surprind, așa că asta înseamnă să-i cer ajutorul sub un pretext sau altul. Va trebui să mă gândesc la asta, deoarece nu va fi ușor de realizat.

— Nu pot să-ți mulțumesc destul, Marci, pentru ajutorul din seara asta, spune Luca, iar expresia de pe chipul lui este una de recunoștință pură. Nu se întâmplă des ca Giulia să se simtă rău, pentru că ne bazăm atât de mult pe ea.

Celia dă din cap în semn de aprobare, în timp ce stăm de vorbă în bucătărie. Restul echipei termină de făcut curat și totul începe să strălucească.

— Singurul lucru pe care pot să-l fac, răspund eu veselă, sunt biscuiți. Este cam singurul lucru pe care știu să-l gătesc.

Dar e foarte bine, pentru că nu numai că sunt folosiți într-unul dintre preparatele cu gelato ale Giuliei, dar însoțesc două dintre celelalte deserturi din meniu. Eram foarte conștientă de faptul că nu aveam voie să fac nicio greșeală, dar mi-a amintit

de fursecurile pe care le coceam cu mama aceea când eram mică. Era tradiția noastră preferată de mamă și fiică.

Chiar încep să simt că ajutorul meu este apreciat, având în vedere competențele mele limitate.

— Multe mâini fac treaba mai ușoară, așa cum ar fi spus bunica mea, răspunde Celia. Problema atât cu Luca, cât și cu Giulia este că fac totul să pară atât de ușor, iar noi știm cât de greu este. Suntem norocoși că atunci când toți își unesc eforturile, parcă facem imposibilul să se întâmple. În seara asta, a fost un mare test pentru noi toți, spune ea, ridicând vocea, *tutti, venite!*

Își ridică mâinile, chemându-i pe toți să se adune în jurul nostru.

— *Ben fatto e grazie a tutti.* Vă mulțumesc tuturor!

Când începe să bată din palme, se alătură și Luca și în curând ne aplaudăm cu toții unii pe alții. N-am mai simțit niciodată acest sentiment de incluziune și pur și simplu nu mă pot opri să zâmbesc, pentru că mă simt atât de „acasă" printre ei. Și totuși, suflecându-mi mânecile și ascultând instrucțiunile lui Luca, singurul meu scop în seara asta a fost să nu-i dezamăgesc. Nico stă în spate zâmbind larg, iar când grupul se împrăștie, el se apropie de mine.

— Ți-ai amintit să nu lași niciun pic de coajă. Giulia va fi impresionată. Suferă de migrene și este un semn că muncește prea mult. Sunt sigur că o să se întoarcă la muncă mâine, dar nu e plăcut pentru ea.

Nico este în mod evident trist să se gândească la suferința Giuliei, iar îngrijorarea lui este înduioșătoare. Dacă toată lumea ar da înapoi și i-ar lăsa în pace, poate că s-ar apropia în mod natural unul de celălalt. Au multe în comun, dar când au ocazia să-și petreacă timpul împreună și să descopere cine sunt ei ca oameni? mă întreb.

— Atât timp cât n-am dezamăgit pe nimeni, sunt fericită.

— Bănuiesc că trebuie să-i gustăm şi noi puţin mai târziu?

— Din păcate, nu pot în seara asta. Guy m-a rugat să-l sun de îndată ce mă întorc în camera mea. Vrea să parcurgem lista actualizată cu articolele pe care Olivia şi cu mine le-am împachetat deja.

Nico ridică repede din umeri dezamăgit.

—Înţeleg. Dar ne-ai ajutat enorm în seara asta, Marci, şi îţi suntem cu toţii recunoscători. Dacă pot să-ţi răsplătesc cumva bunătatea, ajutând la La Grotta, sunt liber în fiecare luni, după cum ştii.

Asta ar putea fi ocazia pentru mine să-i arunc acea surpriză lui Nico. Încă nu am avut timp să rezolv nimic, dar aş putea să-i arunc mingea în teren.

— Ar fi grozav, Nico. Mă pregătesc să încep să trec prin biroul lui Richard ca să-i strâng documentele şi colecţia personală. S-ar putea să te sun săptămâna următoare sau peste două săptămâni, dacă chiar nu te deranjează să renunţi la ziua ta liberă.

Ochii îi sclipesc, în timp ce mă priveşte.

— Sunt al tău. În fiecare luni, până terminăm treaba.

El pleacă, iar eu sunt puţin uimită. Nu mă aşteptam la un asemenea entuziasm, adică nu este chiar o treabă captivantă, nu-i aşa? Dar îmi dă timp să-i pregătesc surpriza şi sunt sigură că Olivia va fi foarte încântată să mă ajute să fac aranjamentele. Sper doar să nu citească nimic în asta, în afară de faptul că este un gest frumos din partea lui Richard.

— Eşti bine, Celia?

E pe terasă, cu privirea spre mare, cu o cârpă în mână după ce a şters mesele, dar pare la kilometri distanţă.

— Oh, Marci, da, sunt bine, mulțumesc. Tu și Olivia ați avut o zi bună?

— Da, îi răspund. Poate că La Grotta del Tesoro pare cam aglomerată, dar Richard a umplut-o cu niște lucruri minunate.

— Unii dintre clienții lui veneau de departe să-l vizite mă informează Celia.

Știu că Richard are o vastă rețea de dealeri de antichități în intreaga lume, dar tratează totul în manieră foarte personală. Magazinul lui ar fi putut avea sediul oriunde și nu ar fi contat, pentru că în zilele noastre o mulțime de afaceri se desfășoară online.

— Ce bine, Marci! Îi doresc numai bine lui și lui Angel. Merită să fie fericit și să renunțe la durerile din trecut.

Durerile din trecut?

— Oh, prima lui dragoste. Mi-a spus odată că nu uiți niciodată prima iubire, așa că ai grijă cui îi oferi inima ta. Atunci totul mi s-a părut destul de melodramatic, dar aveam doar 14 ani.

Celia mă privește clătinând din cap, dar parcă privește departe prin mine.

— I-a luat mult timp lui Richard să găsească femeia viselor lui, îmi mărturisește ea. Dintr-o dată, i-a dat o nouă viață. Dar, oh, cât de dor ne este de umorul lui blând și de râsul lui plin de viață! Luca este pierdut fără compania lui.

Acum, o parte din mine se întreabă cât de neliniștitor este acest lucru pentru Celia și Luca, pregătindu-se să-i predea lui Nico restaurantul și hotelul. Partenerul lor de afaceri călătorind prin lume, asta înseamnă o complicație pentru ei în viitor?

— Înțeleg. Și abia aștept s-o cunosc pe Angel! Pare o

persoană minunată și sunt sigură că este, căci Richard nu este impulsiv de obicei. Tot ceea ce face este planificat cu meticulozitate și, dintr-o dată, nimic altceva nu pare să conteze pentru el.

Celia mă cântărește cu privirea ei pătrunzătoare.

— Asta e bine, Marci. Richard este bun la suflet, darnic. Când s-a stabilit aici, a vorbit puțin la început, dar nu a trecut mult până când s-a așezat la masă cu Luca și i-a spus direct că duce o bătălie. Richard avea dreptate, desigur. Restaurantul singur nu câștiga suficient și totul părea obosit.

— A fost o perioadă grea pentru amândoi, după câte se pare, Celia.

— Da, Marci, așa a fost, iar îngrijorarea era greu de suportat uneori. Luca este un om mândru, dar Richard a reușit să-l convingă să accepte un partener, iar șase luni mai târziu am avut o relansare. Pentru familia noastră lărgită, a venit exact la momentul potrivit. Copiii lor ajungeau la o vârstă la care se pregăteau să ia decizii importante, dacă nu își găsesc loc de muncă la nivel local, se mută în oraș și totul se schimbă peste noapte. Oh, se întorc în weekend și de sărbători, dar cu toții am văzut ce se întâmplă. Nu e același lucru, încep să se îndepărteze de tine. De aceea sunt atât de recunoscător că lui Nico îi place ceea ce face. Nu puteam suporta gândul să nu-l văd în fiecare zi.

Simt o tristețe în aer și ezit să spun ceva.

— Te grăbești? mă întreabă ea, punând cârpa umedă înapoi în găletușa de pe scaunul de lângă ea. Aș vrea să-ți arăt ceva.

— Am terminat pentru azi, așa că, te rog!

— Vino, spune ea, lăsând totul exact acolo unde este și pornind spre bucătărie.

hotelul și restaurantul. I-am lăsat pe ei să discute, iar eu și Angel am avut timp să ne cunoaștem puțin mai bine.

— Dacă se dovedește măcar pe jumătate la fel de bun ca tot ceea ce a făcut aici, atunci sunt sigură că va fi uimitor, răspund eu, dar mă îndoiesc în sinea mea că i-a trecut prin minte lui Richard că asta va face ca Nico să fie atât de presat.

— Sper, Marci. Uneori simt... simt... oh, nu știu! exclamă ea, oarecum frustrată. Nu aveam nicio plasă de sprijin, vezi tu.

E clar că Celia este într-o dispoziție reflexivă și e disperată să vorbească cu cineva. Cu toate astea, deși mă bucur să ascult, cred că, cu cât îmi spune mai puțin, cu atât mai bine.

— Familia mea a fost șocată când am anunțat că sunt însărcinată, continuă ea și sunt puțin surprinsă de onestitatea ei. Au văzut refuzul meu de a spune cine e tatăl copilului ca pe un semn că nu știam, pentru că mă culcasem cu mai mulți bărbați, ceea ce nu era deloc așa. Dar m-a învățat ceva, tot ce conta pentru ei era ce vor crede ceilalți. Atunci am știut că îmi voi construi cumva o viață mai bună pentru mine și fiul meu.

— E trist, Celia. Trebuie să fi fost devastată de reacția lor.

— Am avut inima zdrobită atunci, dar m-a făcut să văd mai bine actele de bunătate ale altora. Ceea ce m-a surprins, Marci, a fost felul în care necunoscuții deseori întind mâna să ajute, când văd o tânără mamă care se chinuie. Mi-a restabilit credința în natura umană. Luca a fost una dintre aceste persoane. Ne-am întâlnit la plajă și nu știa că sunt o mamă singură. A insistat să ducă căruciorul în apartamentul în care stăteam, ca să pot să urc toate treptele astea cu Nico în brațe. În după-amiaza următoare ne-am întâlnit din nou pe plaja și ne-a invitat la prânz. Nu știam că este bucătar sau că deține restaurantul, pentru că nu încerca să mă impresioneze.

La vremea aceea, aveam probleme cu încrederea în oameni, iar el părea să simtă asta. Ultima noastră zi împreună a fost emoționantă, dar mi-a spus ferm că nu ne luăm la revedere. Și, la întoarcerea mea în Regatul Unit, m-a sunat în fiecare zi și am vorbit... despre orice și despre toate.

— Ce minunat!

Dacă asta nu e dragoste adevărată, atunci ce este?

— Bunătatea lui Luca s-a născut din dragoste și, în cele din urmă, a venit să mă ceară în căsătorie. În momentul în care m-a strâns din nou în brațele lui, am știut că așa trebuia să fie, a reușit să-mi fure inima, iar dragostea adevărată nu minte. Când Nicholas și cu mine ne-am întors la Positano, câteva luni mai târziu, Luca ne-a primit cu brațele deschise. Când fiul meu a devenit Nico Romano, a fost cel mai bun cadou pe care mi l-a putut face Luca pentru a-și demonstra dragostea, iar băiatul meu a avut în sfârșit familia pe care o merita. Este o adevărată binecuvântare și numai să știi că fiul tău nu va fi niciodată singur și că cineva care-l iubește ar avea grijă de el, dacă eu n-aș fi aici. Dar acum mă întreb dacă nu cumva fiul meu se sacrifică...

Cuvintele i se topesc pe buze, iar ea rămâne cu privirea spre grădina frumoasă. Este atât de plină de culoare și, deși nu are vedere spre mare, este chiar mai frumoasă decât grădina cu ziduri de la La Grotta.

Mă uit la Celia cum își trece mâna peste ochi, dar, de unde stau eu, nu-i pot vedea fața.

— Am văzut cum te-ai apropiat de Nico în ultimele săptămâni, așa că sunt sigură că ești la curent cu situația de aici și pot să vorbesc deschis despre asta. Am fost atât de recunoscătoare pentru un nou început, Marci, și i-am insuflat asta și lui Nico. Se simte îndatorat familiei sale italiene pentru că

Luca l-a primit ca pe fiul său și a fost întotdeauna tratat ca și cum s-ar fi născut aici. Dar nu-i așa. Indiferent dacă-ți place sau nu, poate că seamănă cu un localnic, când cineva îl aude vorbind, dar ezitarea lui cu privire la viitor este declanșată de faptul că se simte obligat. Am încercat să vorbesc cu el, dar îmi spune pur și simplu ce crede că vreau să aud. Dacă viața lui de aici ajunge să-l facă nefericit?

Doamne, știu că asta nu este o întrebare adresată mie, ci ceva ce Celia simțea nevoia să-și spună, de față cu cineva. Și mai bine să o spună unui străin care va pleca în curând, decât unui membru al familiei, care ar putea să spună mai departe altcuiva.

— E o dilemă, Marci, și o să-i frângă inima lui Luca, dacă decide să plece.

— Nico e fericit aici, Celia, așa că de ce ar face asta?

Poate că e pregătit să-și asume responsabilitatea să se ocupe de locul acesta, dar asta nu înseamnă că e gata să o ceară în căsătorie pe Giulia. Tăcerea este singura opțiune, căci nu eu trebuie să subliniez asta.

— Simt ezitare la el, Marci. Nu vreau să se simtă prins ca-ntr-o menghină. Poate dacă și-ar lua un an liber, ar călători puțin și ar vizita Anglia chiar, asta l-ar putea ajuta să vadă lucrurile în altă perspectivă. Ce vezi aici e tot ce a cunoscut el vreodată.

Oau, asta este mai mult sau mai puțin exact ceea ce mi-a spus Nico într-o zi, când stăteam de vorbă. Oare Celia are dreptate și n-are deloc legătură cu sentimentele lui pentru Giulia, ci doar că Nico vrea să știe ce mai are viața de oferit, înainte să-și ia un angajament față de cineva? Ar fi devastator pentru toată lumea de aici, pentru că nimeni nu-i suficient de calificat să ia locul lui Nico.

— Sau ar putea fi un semn bun, Celia. Când se apropie schimbări mari, nu este de folos nimănui să se repeadă la ele până nu e sigur că e pregătit.

Se întoarce și mă privește cu ochii plini de lacrimile pe care încearcă să le rețină.

— Sper că ai dreptate, Marci. Mulțumesc că m-ai ascultat. Am vrut să-ți arăt câteva fotografii cu Nico, în copilărie. Fotografii pe care nu le-a văzut nimeni vreodată. Vino, ia loc la masă și le aduc eu.

Celia este plecată câteva minute și mă uit în jur, destul de surprinsă de opera de artă expusă. Sunt câteva pânze foarte mari, iar stilul este modern, vibrant și atrăgător, deloc ceea ce mă așteptam să văd, și este încântător.

Când se întoarce, are un zâmbet pe buze.

— Uite, spune Celia, așezând un album foto în fața mea și ridicând coperta.

— Ah... ce frumos!

Pe prima pagină sunt fotografii făcute pe o plajă, iar Nico este foarte mic. Adună niște pietricele stând pe o saltelută albastră căptușită. Celia este lângă el și, în toată această serie de fotografii, fie râde, dându-și părul de pe față, fie vorbește cu cineva din spatele camerei foto. Presupun că acel cineva este Luca.

— Câți ani avea Nico aici?

Încep să întorc paginile și sunt șocată să văd restaurantul și grădinile întinse într-o stare jalnică. Nu exista nici piscină sau terasă, iar ceea ce este acum zona de grătar era un tufiș stufos.

— I-am sărbătorit a doua zi de naștere la o lună sau două după ce au fost făcute aceste fotografii. A fost o vacanță minunată, după cum îți poți imagina. A fost chiar o întâmplare

O colegă cu care lucram s-a despărțit de iubitul ei și mi-a dat mie biletele, mi-a făcut o ofertă ieftină pentru un sejur de două săptămâni într-un apartament cu un singur pat aici, în Positano. Îi aparținea unui prieten și a venit într-un moment în care aveam niște bani puși deoparte. Italiana mea era destul de bună, am studiat-o la școală câțiva ani, așa că am primit oferta. A fost o nebunie, desigur, cu un bebeluș, un cărucior și treptele, dar ne-am descurcat, iar pentru Nico a fost prima lui vacanță adevărată. Nu am crezut niciodată în dragoste la prima vedere până l-am cunoscut pe Luca, dar exact asta s-a întâmplat.

Mi-ar plăcea să întreb despre tatăl biologic al lui Nico, sunt curioasă să aflu mai multe despre cum a apărut această familie și cum a fost bărbatul care i-a părăsit, dar ar fi greșit din partea mea să pun o întrebare atât de nelalocul ei.

— Este o poveste minunată, Celia. Și ce viață v-ați făcut aici împreună! Mulți v-ar invidia, nu doar locația și soarele, ci și apropierea de care vă bucurați cu toții. Îmi amintește de copilăria mea, când mai trăia tata.

— Acum e altfel?

Tonul ei este cald și amabil; nu e băgăcioasă și nu avem doar o conversație din politețe. Celia chiar își dorește cu adevărat să afle mai multe, dar îmi oferă spațiu să spun ce vreau.

— Eram la universitate când mama s-a recăsătorit. David are un fel de relație cu fratele meu, Guy, dar David și cu mine nu suntem apropiați. În cel mai bun caz, pot să spun că ne tolerăm unul pe altul.

— Îmi pare rău să aud asta, Marci, e destul de trist.

— Este în regulă. David o face fericită pe mama, iar asta e tot ce contează.

— Presupun că de aceea eşti atât de apropiată de Richard?

— Da. E mereu acolo pentru mine, mai ales în momentele grele.

Celia îmi zâmbeşte.

— Se pricepe să asculte, dar şi să vorbească, dacă nu-ţi găseşti cuvintele. Richard mi-a spus că eşti o persoană foarte retrasă şi cred că de aceea Nico se simte confortabil în preajma ta.

— Semănăm, presupun. Dar Richard are dreptate, venirea aici mi-a arătat că renunţam la lucruri, când ar fi trebuit să mă distrez. E plăcut uneori să fii singur acasă, dar nu e bine să te izolezi.

Pe fruntea ei apare o cută de încruntare:

— I-am spus lui Luca că Nico are nevoie de propriul spaţiu, departe de aici. Este prea constrângător să trăieşti şi să lucrezi, înconjurat constant de agitaţia atâtor oameni. Crezi că am dreptate, Marci?

Oh, e ciudat, dar Celia aşteaptă un răspuns, cu mâna lipită de piept, ca şi cum inima îi bate sălbatic.

— Cred că ar putea fi o idee bună să-i explici asta, Celia. Familia mea nu este chiar un model de bună comunicare, dar când avem ocazia să stăm împreună, ne ajută să vorbim despre griji. Cel puţin, ne asigurăm că nu sunt neînţelegeri între noi.

Doamne, nu a fost uşor să îmi spun părerea, dar sper că Celia o ia aşa cum am vrut să o spun.

— Este foarte util ce spui, Marci, mulţumesc. Dacă dai la ultima pagină, e o fotografie cu Nico şi Giulia la unul dintre picnicurile noastre aici, în grădină. Probabil că aveau în jur de 5 sau 6 ani la acea vreme.

Nu ştiu de ce, dar am avut impresia că Giulia a apărut în

viața lui Nico abia când a început să lucreze aici ca bucătar stagiar. Dacă au fost unul pe lângă celălalt încă din copilărie, poate că asta este o parte a problemei. Cum ar putea s-o vadă într-o altă lumină dacă ea a fost mereu acolo?

— Par atât de fericiți. Ce loc minunat să crești, remarc cu melancolie.

— Sper ca și Nico să simtă la fel, Marci. Vreau doar ca fiul meu să fie fericit. Haide, vino să-ți arăt grădina. Luca mi-a construit cea mai minunată cascadă în colțul îndepărtat. Este locul meu preferat să stau și să-mi ridic picioarele timp de o oră.

Nivelul de anxietate al Celiei pare să fi scăzut și sper că nu am indus-o în eroare în niciun fel, pentru că nu asta a fost intenția mea. Dar Olivia are dreptate când spune că toți trebuie să stea împreună și să vorbească deschis și liber despre viitor.

E ciudat cum a face parte dintr-o familie unită și a lucra împreună poate provoca o serie de probleme diferite. Este important să ne putem oferi unii altora spațiu să respirăm și să recunoaștem că toată lumea vede problemele din propria perspectivă. Nu m-am gândit niciodată la asta până acum, dar încep să îmi dau seama de asta ușor, ușor.

14

La lumina lunii pline

Cățeluşa Luna este ghemuită în poala mea, dar de fiecare dată când încerc să mă mişc, urlă şi nu ştiu de ce. După o plimbare lungă în această după-amiază, pe o potecuţă despre care mi-a spus Olivia că-i place Lunei, pentru că începe într-o zonă împădurită şi apoi coboară până la malul apei, ea a devenit apatică.

Afară se întunecă şi ar trebui neapărat să aprind măcar aplicele de pe perete, dar stăm în linişte şi întuneric de ore întregi, parcă. Nu e vorba că ar fi înfricoşătoare casa Oliviei, dar este destul de mare şi totul este nou pentru mine. Auzind şi scâncetele triste ale Lunei, chiar şi dacă nu se mişcă, încep să mă simt neliniştită.

Mă aplec s-o mângâi pe urechi şi îi şoptesc:

— Ştiu că ţi-e dor de Olivia, Luna, dar sunt aici. Nu eşti singură şi n-ai de ce să te temi.

Dar adevărul e că încerc să-mi ridic moralul. Dacă e bolnavă? mă întreb.

O ridic uşor în braţe şi o aşez pe canapea, iar scâncetele ei se transformă într-un vaiet ascuţit. Îmi dau jos cămaşa

subțire de bumbac pe care o port peste maieul fără bretele și o pun în jurul Lunei. Apoi o așez din nou pe canapea, iar ea își pune capul pe labele din față, dar nu se ghemuiește și stă oarecum într-o poziție incomodă. Mă duc repede și aprind luminile ca să ne fie mai bine și liniștitor amândurora.

Când telefonul meu prinde viață, mă grăbesc să-l iau din geantă, sperând că Luna nu se va văita din nou, dar începe imediat să urle.

— Marci?

— Bună, Nico. Așteaptă doar o secundă, bine?

Las telefonul jos de la ureche, mă întorc la canapea și o iau pe Luna înapoi în poală.

— Îmi pare rău, pe Luna o deranjează ceva și nu știu dacă doar îi e dor de Olivia sau are vreo problemă.

— Pari îngrijorată. Vrei să trec pe-acolo?

Nici măcar nu este ora 21.00 și nu și-a terminat tura, dar încep să mă îngrijorez destul de tare. Este o responsabilitate uriașă să ai grijă de copilul blănos și iubit al cuiva și singura opțiune este să o sun pe Olivia.

— Îmi pare rău să-ți cer asta, dar sunt în punctul în care trebuie să fac ceva în privința asta. Nu vreau s-o panichez pe Olivia, fiindcă se află la cel puțin patru ore de mers cu mașina, dar s-ar putea să fie nevoie să o duc pe Luna undeva să o vadă un medic. N-aș ști de unde să încep să caut un veterinar la ora asta.

Răspunsul lui vine imediat:

— Nicio problemă, Marci. Vin imediat!

E o prostie, dar chiar în momentul în care Nico închide, mi se umplu ochii de lacrimi și o îmbrățișez ușor pe Luna. Limbajul ei corporal îmi spune că ceva nu-i în regulă, de obicei este atât de plină de energie, iar la plimbare abia

am ținut pasul cu ea. Dar la mai puțin de o oră după ce ne-am întors, s-a schimbat. Mi-am tot scormonit mintea, întrebându-mă dacă a mâncat ceva ce nu ar fi trebuit, dar ea s-a îndepărtat de mine și doar a adulmecat pe jos.

Frica îmi trimite brusc un fior în stomac și mă simt puțin amețită.

— Te rog, nu te îmbolnăvi, Luna, îi șoptesc, și o mângâi ușor pe cap. Olivia nu m-ar ierta niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva!

O lacrimă îmi curge pe capul ei și ea scoate un scheunat ușor. Ține ochii închiși, dar se odihnește numai.

Mi se pare că trece o veșnicie până aud o bătaie în ușile terasei și îi spun lui Nico să intre, că nu e încuiat. Mă bucur așa de tare să-l văd, că aș putea să izbucnesc în lacrimi, dar trag adânc aer în piept ca să mă calmez și să-i zâmbesc:

— Mulțumesc că ai venit așa repede, Nico. Acum sunt convinsă că e ceva în neregulă cu ea, dar nu știu ce.

Expresia îngrijorată de pe chipul lui îmi spune că este de acord cu mine, apoi Nico îngenunchează lângă noi.

— Hei, Luna. Ce faci?

Nico își trece mâna foarte încet peste capul ei și apoi pe spatele ei.

— Poate să meargă? întreabă el foarte serios.

— Sărea ca de obicei în după-amiaza asta și a reușit să facă o plimbare de vreo trei kilometri, dar la scurt timp după ce ne-am întors, parcă ar fi căzut leșinată. Am presupus că e obosită, dar nu voia decât să stea la mine în poală. Stăm aici de ore întregi. Am încercat să o fac să bea apă, dar n-a vrut să coboare de pe canapea. Când am mutat-o ca să aduc castronul, a început să urle și mi-a luat o grămadă de timp să o liniștesc din nou.

— A mâncat?

— Nu. De când ne-am întors nu a mâncat. Şi-a mâncat porţia obişnuită înainte de a ieşi şi jur că n-am văzut-o mâncând nimic de pe jos în plimbarea noastră. Am fost cu ochii pe ea ca un şoim, pentru că o parte a traseului a fost foarte abruptă şi mi-era teamă să nu se apropie prea mult de margine.

Cuvintele îmi ies în cascadă de pe buze; acum, că am companie, nu mai pot ascunde cât de speriată sunt.

— S-ar putea să ai dreptate. Asta ar putea justifica o vizită la veterinar.

Mă uit la Nico cum verifică foarte uşor fiecare dintre lăbuţele Lunei. Sunt surprinsă că îi dă voie să facă asta fără să scoată niciun sunet. Când ajunge la ultima lăbuţă, ea scheaună şi asta îl face pe Nico să sară în spate vizibil.

— Oh, săraca Luna! Îmi pare atât de rău, căţeluş. N-am vrut să te rănesc.

Ah... ce atent e, dar e clar că este ceva în neregulă şi a găsit problema.

— Marci, poţi să încerci să-i distragi atenţia? O să mă mişc cât pot de repede, dar trebuie să mă uit mai atent.

Îmi trec braţul sub gâtul Lunei, astfel că ea îşi întoarce capul să se uite la mine şi, în timp ce îi mângâi urechile, încep să vorbesc cu ea pe o voce joasă, ca să rămână calmă. Nu-şi ia privirea de la faţa mea şi pare să ştie instinctiv că Nico vrea s-o ajute.

— Încearcă să o ţii nemişcată. E un fel de ghimpe şi trebuie să iasă. O să număr până la trei şi sper să iasă repede.

Mă aplec peste ea, cu cealaltă mână susţinându-i ceafa.

— Unu, doi, trei!

Luna scoate un urlet sfâşietor, dar Nico se lasă pe spate pe călcâie uşurat, ţinând în mână un ghimpe lung de un centimetru.

— Sărmana Luna, spune el, aplecându-se să o mângâie pe spate. Nu-i de mirare că nu erai fericită.

— Nu a şchiopătat, aş fi observat asta, confirm eu, simţindu-mă acum vinovată.

— Nu a intrat pe verticală, ci pe orizontală. Iar în toată după-amiaza asta, a început s-o doară şi să se umfle labuţa, dar la început nu s-ar fi văzut nimic. O să dau un telefon şi cer un sfat. Imediat pot să sar în maşină şi s-o duc undeva, dacă e nevoie. O să pun ibricul în acelaşi timp, arăţi de parcă ai nevoie de o ceaşcă tare de cafea.

Se îndreaptă spre bucătărie, iar eu las să-mi curgă lacrimi de uşurare şi o îmbrăţişez în continuare pe biata Luna.

— Micile noastre petreceri noaptea târziu par să devină un obicei, îmi spune Nico, zâmbind, când ne aşezăm pe terasă, privind luna plină.

N-am mâncat nimic de la prânz, şi nu mi-am dat seama ce foame îmi era până nu am început să mănânc.

— Credeam că nu gătești! remarc eu.

— Oliviei îi place mâncarea simplă şi ştie ce ingrediente funcţionează. Frunze proaspete de salată din grădină, câteva ierburi, nişte brânză feta care sunt destul de sigur că a fost făcută de vecina ei. Olivia şi Jack le dau vecinilor legume, şi primesc de la ei în schimb brânză şi mezeluri făcute de ei.

— Şi pastele?

— Doar nişte roşii proaspete, puţin usturoi şi ceapă şi nişte linguini de casă. Mă îndoiesc că e vreun italian care să nu poată face ceva cu ingredientele din frigiderul Oliviei.

Îi zâmbesc.

— Dar tu nu eşti italian adevărat.

Nico ridică din sprâncene.

— Ai dreptate. Cred că nu sunt, dar așa mă văd.

Ar trebui să menționez conversația pe care am avut-o cu Celia acum câteva zile? În general, cred că e mai bine să urmez sfatul Oliviei și să nu mă bag.

— Mulțumesc că ai venit să ne salvezi în seara asta, Nico. Iubesc câinii, dar nu am avut niciodată un câine. Pisici, da, dar nu câini.

Înăuntru, Luna e ghemuită pe patul ei pufos de cățel, pe care l-am așezat pe canapea. I-am curățat și bandajat laba, deși încă pare că se mai simte un pic rău. Dar își revine și asta e o mare ușurare.

A reușit chiar să mănânce o mână de recompense pentru cățel și, după ce am ridicat-o în brațe, Nico i-a adus bolul cu apă ca să bea. Veterinarul i-a spus lui Nico că o s-o vadă pe Luna dimineață, dacă mai este încă inflamată lăbuța, și să-l sune dacă suntem îngrijorați, indiferent de oră din zi sau din noapte. Ei bine, este chiar trecut de ora 23.00, iar faptul că Nico a intervenit și a rezolvat totul atât de repede îl face un erou.

— Mi-am dat seama imediat din tonul vocii tale că ai nevoie de ajutor, iar Richard mi-a spus foarte clar că trebuie să am grijă de tine.

Hm. Să aibă grijă de mine?

— De ce?

— A spus, și citez, „Marci este deosebită, Nico". Apoi a continuat și a spus că asta o să fie o vară în care tu o să deschizi ochii către posibilitățile nesfârșite ale vieții.

— Așa a spus?

Richard, pe bune, la CE naiba te gândeai?

Nico ridică paharul de vin la buze și ia o înghițitură, apoi se arată mulțumit.

— Jack se pricepe la vinuri și sunt sigur că n-o să se supere că am deschis o sticlă. Am impresia că suntem doi oameni în pragul unor mari schimbări care urmează. Știi cum este Richard, vrea tot ce este mai bun pentru toată lu mea. Întrebarea este – de ce anume fugi tu vara asta, Marc

Tocmai duceam furculița plină de paste spre gură, dar întrebarea lui mă face să mă opresc. Mă uit la Nico, mijind ochii.

— De o vară britanică ploioasă, atâta tot.

Mănânc în continuare, surprinsă de întrebarea atât de directă.

— Este mai mult decât atât. Richard își face griji pentru tine. Îl cunosc destul de bine încât să citesc printre rânduri.

La fel și eu!

— Richard crede că este timpul să mă distrez puțin la soare, dar este ușor de spus și nu atât de ușor de făcut, nu-i așa? Cu siguranță, nu este motivul pentru care am venit la Positano.

Nico dă din cap și râde când pune paharul înapoi pe masă. Amândoi aruncăm o privire instinctiv către casă, spre Luna, care doarme liniștită și nu s-a mișcat în ultimele douăzeci de minute.

Apoi întoarcem privirea unul spre celălalt și este un mo ment de stânjeneală.

— Dacă are dreptate? răspunde el. Încearcă să trăiești momentul, dacă tot ești aici, Marci, și distrează-te, ce poate fi rău în asta?

— Îmi dai un sfat, Nico, sau este vorba și despre tine? Ești liber să faci ce vrei până iei o decizie cu privire la viitorul tău și nu trebuie să-ți spună nimeni asta.

— Până nu știu ce vreau, cum să comunic asta fără să-i supăr pe cei pe care îi iubesc cel mai mult?

În sfârșit, adevărul!

— Îi pui să stea jos și le explici cum te simți. E vorba doar despre Giulia sau și de afaceri?

Pare surprins și râde la comentariul meu.

— Crezi că mă răzgândesc în legătură cu preluarea Ristorante Sul Mare și a hotelului?

Mă șterg la gură cu șervețelul de hârtie și scutur din cap:

— Cred că ai așteptat toată viața această oportunitate.

— Dar...? începe Nico, așteptând răspunsul meu.

— Dar cred că doar faci planuri, în loc să te implici realmente.

Răspunsul arată că e confuz:

— Ce înseamnă asta?

— Ai crescut alături de Giulia, un lucru pe care ai omis să-l spui. Cât timp ați petrecut împreună, în afară de timpul la muncă sau când sunteți la petreceri în familie?

Îmi dau seama că Nico este stânjenit de părerea mea asupra situației.

Râde, dar mi se pare că vrea să scape repede:

— Stăm deseori și discutăm la o cafea înainte de o tură, dar suntem oameni ocupați.

— Asta mi se pare o scuză. Vă evitați unul pe celălalt sau pur și simplu o îndepărtezi, pentru că nu poți să-i dai un răspuns încă?

Cu cât eu subliniez ceea ce este evident, cu atât se simte Nico din ce în ce mai inconfortabil.

— Sună atât de ușor când o spui așa. Din păcate, nu toată lumea are norocul să-și găsească perechea perfectă. Dar ai dreptate, cred că nu este chiar un motiv sănătos ca să te căsătorești cu cineva de care știi că nu ești îndrăgostit și pur și simplu să speri că o să iasă bine, nu-i așa?

— Asta am avut de spus; mi se pare că vă vedeți unul pe celălalt ca pe un mijloc de a vă îndeplini un scop. Dacă îi spui Giuliei ce simți, că nu ești sigur de viitor și nu ești sigur dacă poți să te angajezi să te căsătorești cu ea, poate că se va deschide spre tine. Este un bun punct de plecare, Nico.

Tace și stăm așa, privind în sus la luna care strălucește în toată splendoarea ei.

— Se întâmplă lucruri amuzante când e lună plină, spune Nico, ca pe un lucru sigur.

— Chiar așa?

— Da. E folclor italian, bărbații și câinii devin ca niște lupi când e lună plină.

— Vorbești de vârcolaci? glumesc eu.

— În italiană termenul este: *lupo mannaro*.

— Nu cred că Luna a simțit altceva în seara asta decât că o doare lăbuța, sărmana. Iar tu cu siguranță nu treci prin niciun fel de transformare.

— Poate că asta e problema.

Am terminat de mâncat și mă simt mult mai bine. Amețeala mi-a trecut și văzând-o pe Luna acum ghemuită, mă pot relaxa în sfârșit.

— Nu înțeleg. De ce nu-mi explici?

Cu paharul de vin în mâini, mă las pe spate, rezemându-mă de spătar, și mă uit la Nico, adâncit în gânduri.

— De unde știi ce vrei cu adevărat? Mama mă întreabă dacă sunt fericit și eu spun da, pentru că așa e. Fiecare zi are un scop și întâlnesc o mulțime de oameni interesanți. Fac parte din ceva mult mai important decât persoana mea, iar asta înseamnă mult.

Și totuși, îmi dau seama că-l sâcâie ceva, ceva mai mult decât doar grija cu privire la viitor.

— Viața este perfectă, atunci, reflectez eu, gândindu-mă că, într-o noapte ca asta, cuvintele acelea ar putea fi adevărate.

Râde oarecum dezaprobator.

— Nu, nu este, dar asta e situația pe moment și nu văd cum aș fi putut face altceva ca să schimb rezultatul.

Nico pare descurajat și este evident că vorbește despre o persoană din trecutul lui, care i-a rănit sufletul.

— E sfâșietor când găsești pe cineva cu care simți acea euforie, dar imediat ți se năruiesc speranțele, pentru că, indiferent de motiv, nu ești perechea perfectă.

Îmi dau seama că gândesc cu voce tare. Mă uit la Nico. Schimbăm o privire care-mi spune că înțelege exact ceea ce vreau să spun.

— Și e ușor să te frământi dacă ai luat decizia corectă, dar nu poți schimba trecutul, remarcă el, de parcă ar regreta. E amuzant, Richard și cu mine stăteam adesea împreună până târziu în noapte și discutam despre viață în general. El a spus că ziua în care și-a dat seama că se preface a fost ziua în care a înfruntat adevărul.

Simt un ghem în stomac involuntar.

— Ce a vrut să spună cu asta?

Dar cealaltă întrebare care mi se învârte în cap este de ce lucrul ăsta a atins ceva în mine.

— Băuse ceva în seara aceea, dar se referea la prima lui dragoste, femeia care i-a frânt inima. Richard mi-a povestit că s-a trezit într-o dimineață și și-a dat seama brusc că nu era suficient doar să se afle în preajma ei.

Oare Tiziana i-a frânt inima lui Nico când a plecat, mă întreb, dar nu se poate hotărî să recunoască asta? Nu știu ce să spun, așa că stau în liniște, așteptând ca el să continue.

— Singurul fel de a-l scoate din viața confortabilă, dar

tristă, cu care se mulțumise, a fost s-o ia de la capăt. De aceea a venit aici.

— Noi toți am crezut că este un fel de criză a vârstei de mijloc, recunosc eu, sinceră.

— Înțeleg de ce. Richard este un mare filozof uneori, iar alteori, surprinzător de imprevizibil. Îmi imaginez că lumea plină are efect asupra lui.

Chicotesc, probabil că vinul mă relaxează un pic prea tare.

— Înainte să accept un loc la universitate, Richard m-a luat de-o parte și mi-a spus că ar trebui să profit de ocazie ca să câștig experiență de viață și să călătoresc. Îți poți imagina reacția mamei la asta? Richard a spus că ar trebui să văd lumea și apoi să mă întorc, pregătită pentru următoarea parte a vieții mele.

— Richard are tendința să facă asta, nu-i așa? Să-ți ofere un interludiu liric într-un moment în care ai cea mai mare nevoie de un sfat practic.

— El vede viața ca pe o cronologie complicată, cu o mulțime de opțiuni diferite. Dar realitatea este mult mai simplă. Chiar și atunci când nu ne dăm seama că facem alegeri, totuși facem, fie că e vorba doar de oamenii de care suntem atrași, sau folosim abilitățile noastre înnăscute. Uneori simt că Richard e de părere că sunt capabilă de mai mult și încearcă să mă trezească. Dar mă pricep la ceea ce fac și sunt înconjurată de oameni pe care îi iubesc și îi respect. Poate că tocmai asta e ceea ce vrea să sublinieze.

— Psihologie inversă? glumește Nico.

I se pare amuzant ce spun, dar eu vorbesc serios.

— Mai degrabă un test. Nu-mi mai luasem vacanță de mult, dar, pentru că prin natura muncii fac o mulțime de călătorii scurte de afaceri în diferite țări europene în fiecare

an, pentru mine, pauza este să fiu acasă. Îmi place să fac oale de lut în grădină, să decorez casa și ador curățenia de primăvară. Sună plictisitor, nu-i așa? Dar pentru mine este energizant. Richard percepe asta ca și cum m-aș da autoizola.

— Așadar, adevăratul motiv pentru care nu și-a sunat pur și simplu unul dintre asociații de afaceri căruia să-i vândă toată colecția este pentru că a vrut să ieși din zona ta de confort pentru o vreme. Nu este mai degrabă manipulator? întreabă Nico, realmente surprins, dar pe mine nu mă deranjează.

În timp ce respir aerul cald și parfumat al încă unei nopți înmiresmate, oftez recunoscătoare.

— Da, și chiar a recunoscut asta, după ce am ajuns aici, desigur.

— Și îl ierți? ridică Nico o sprânceană, întrebător.

— Richard este cel mai bun naș pe care și l-ar putea dori cineva vreodată. Vrea doar ce este mai bun pentru mine. Nu m-a dezamăgit niciodată; m-a ridicat când am căzut, nu la propriu, desigur, ci emoțional. Richard spune că mediocritatea este soarta celor care nu-și ascultă sinele interior. Cei care se închid în ei nici măcar nu sunt conștienți că se mulțumesc cu mai puțin decât merită.

Nico cade pe gânduri.

— Te pune pe gânduri.

— Da, așa este. Știai că Richard are două diplome? Una în artă plastică, este el însuși pictor, iar cealaltă în psihologie?

— Nu, nu știam. Adică, am avut niște conversații uimitoare, dar asta explică multe.

Îmi întind brațele, conștientă că habar n-am cât este ceasul, dar sunt epuizată.

— Ar trebui să pleci. N-am vrut să te reții atât de mult

și mai ai de mers pe toate treptele alea. Cel puțin, lumina lunii este o binecuvântare, ar fi destul de complicat dacă n-ar fi atât de strălucitoare în seara asta.

— Nu plec nicăieri, spune Nico, categoric. Dorm lângă Luna pe canapea. Arăți absolut zdrobită, iar eu n-am avut o zi chiar așa de stresantă ca tine. Dacă totul merge bine în seara asta, mă duc acasă la prima oră a dimineții, ca să mă schimb. Dacă mă suni când se întoarce Olivia, pot să îi duc cu mașina la La Grotta. Putem lucra toată după-amiaza și până seara, dacă vrei.

— N-ai ceva mai interesant de făcut în ziua ta liberă? răspund, simțindu-mă vinovată că i-am furat timpul.

— Până se întoarce Jack și putem să facem cu toții o excursie cu barca, nu am, zâmbește Nico melancolic.

Dacă totul merge bine mâine, atunci îi voi cere ajutorul Oliviei să planificăm o zi uimitoare de croazieră pe Coasta Amalfi și voi pune în aplicare micul plan al lui Richard. Barca lui Jack este în regulă, dar închirierea unei bărci de lux, cu motor, pentru acea zi, va aduce un zâmbet și mai mare pe chipul lui Nico!

— Mi-ar plăcea să accept oferta ta, Nico. Richard devine puțin îngrijorat de biroul lui. Vrea să mă uit prin documentele lui și să le triez în cutii, pregătite să fie depozitate în Anglia. Și mai are și acolo mici comori ascunse, așa mi-a spus. Acelea vor trebui să coboare la parter ca să le împachetez împreună cu Olivia.

— Grozav, poate voi învăța ceva despre antichități în același timp. Acum, hai să strângem aici și să mergem la o binemeritată odihnă.

Ducem toate lucrurile înapoi în casă, simt că este sfârșitul perfect pentru ceea ce a fost, parțial, o zi puțin traumatizantă

și îi sunt recunoscătoare lui Nico pentru că a venit să mă ajute.

Încui ușile terasei și nu mai rămâne decât să-i spun noapte bună, așa că mă apropii de Nico.

— Mulțumesc pentru că... mă rog, ai venit pentru mine și Luna. Sunt mai recunoscătoare decât îți poți imagina.

Mă aplec s-o mângâi pe cap pe Luna și ea deschide un ochi, dar nu se mișcă, este epuizată.

— Îmi plac discuțiile noastre, Marci.

Nico face un pas, în timp ce mă îndrept de spate și, deodată, mă uit direct în ochii lui.

— Cred că mi-e dor de Richard mai mult decât credeam. Dar a fost și o mare descoperire să aflu mai multe despre el. Mă gândesc la el ca la unul dintre profesorii aceia bătrâni și înțelepți, care la prima vedere par a fi destul de liniștiți, dar se dovedesc plini de surprize.

Inima începe să-mi bată cu putere în piept și caut să spun ceva amuzant.

— Cum ar fi, că fug în Thailanda ca să se căsătorească?

Schimbăm o privire foarte intimă, am vorbit despre Richard și l-am găsit amabil, plin de inspirație și, în același timp, puțin nebun. Aștept ca Nico să facă un pas înapoi, dar nu se mișcă și o clipă e un fel de ezitare între noi. *Trebuie să te sărute el mai întâi, Marci*, îmi spune hotărât vocea aia din capul meu. Iar apoi Luna scoate un scâncet și momentul s-a dus.

— Păi... hm... Ar fi bine să văd dacă îi e sete Lunei înainte să ne băgăm la culcare. Noapte bună, Marci.

Privirea lui Nico îmi spune că și el este la fel de dezamăgit ca mine. Având în vedere că suntem în casa Oliviei și a lui Jack, poate că ar fi lipsit de respect, mă gândesc eu, în timp ce mă îndrept spre dormitorul de oaspeți. Dar asta nu mă împiedică să mă întreb cum ar fi să simt buzele lui Nico pe ale mele...

15

Scufundarea în necunoscut

— Oh, Marci, îmi pare atât de rău că s-a întâmplat asta. Nu este prima dată când Luna se răneşte la lăbuţă, dar se întâmplă atât de rar, încât nu m-am gândit să las numărul medicului veterinar la îndemână.

Olivia o ţine pe Luna în braţe, iar căţeluşa dă din coadă întruna.

— Ei bine, cu siguranţă este încântată să te vadă şi sper să nu fie supărată pe mine.

Luna întoarce capul şi începe să lingă gâtul Oliviei, ceea ce o face să izbucnească în râs.

— Oh, n-ar fi atât de îndrăzneaţă dacă s-ar simţi rău. Uneori îi place să facă pe diva.

— A fost un ghimpe uriaş totuşi, dar Nico a trimis o fotografie veterinarului şi a spus că inflamaţia se datorează lichidului. Odată ce a ieşit, a spus, dacă nu există un semn evident de infecţie, s-o ţinem în casă pe Luna până când revine la normal. A spus să suni dacă e vreo problemă.

— Calmează-te, Luna, îi spune Olivia, străduindu-se s-o ţină strâns. Nu cred că mai e vreo problemă cu tine acum.

nu-i așa? Ar trebui să le fii foarte recunoscătoare lui Marci și lui Nico pentru că au fost atât de atenți.

— Vorbești de lup... și iată-mă!

Nico intră pe ușa glisantă, surprinzându-ne pe toți, iar Luna dă să coboare din brațele Oliviei ca să-l întâmpine.

— E bine să vezi că pacientul arată atât de plin de viață, spune el, apoi îngenunchează ca s-o mângâie pe urechi, când Luna se repede la el în joacă.

Dar el e foarte concentrat pe bandajul de la lăbuța cățelușei.

— Ți-am scotocit prin dulăpiorul din baie, dar după cum arată acum, așa de agitată, nu cred că mai ține mult bandajul ăsta.

— E un semn bun, confirmă Olivia, uitându-se mai întâi la Nico și apoi la mine. Voi doi ați fost extraordinari, vorbesc serios. Vă sunt atât de recunoscătoare că ați avut grijă de ea!

— Nico a dormit pe canapea cu Luna toată noaptea, explic eu. Eu am dormit confortabil în pat și nu m-am trezit până la 9.00, în dimineața asta, așa că Nico a fost cel care s-a jucat de-a asistenta toată noaptea. Cum a fost petrecerea la cină?

Oliviei îi strălucesc ochii.

— Mâncarea a fost minunată, dar după câteva ore în care am dansat ca niște nebune și am cântat din toate puterile, ne-am trezit cu toții de dimineață puțin obosiți, declară ea. Bine. Presupun că Nico a venit să te ducă înapoi?

— Oh, mergem direct la La Grotta, sare el. M-am întors doar să mă schimb și să vorbesc ceva cu Renzo, pentru că va fi foarte ocupat astăzi. Ți-ai strâns lucrurile, Marci?

Olivia ne urmărește cu interes.

— Și ați reușit măcar să vă bucurați de o masă liniștită împreună aseară? întreabă ea, uitându-se la Nico.

— Am făcut o percheziție prin frigider și, datorită ție, nu a fost un dezastru total.

Nico și Olivia se privesc unul pe celălalt, iar ea ridică o sprânceană.

— Poate că nu ești bucătar, Nico, dar orice bărbat italian știe să pună câteva ingrediente împreună.

Amândoi încep să râdă și presupun că este un fel de glumă între ei.

— Îmi pare rău, Marci. Sunt căsătorită cu un bărbat care nici măcar nu face grătar, îți imaginezi așa ceva? Chiar și dacă face o salată, strigă să mă întrebe ce ar trebui să toarne peste ea. Cel puțin Nico nu se teme să încerce. Din păcate, Jack nu arată cel mai mic interes. Sau, în cazul lui, poate vreau să spun, *din fericire*... nu are nici cea mai mică idee de bucătărie!

Petrecem următoarele două ore târând câteva cutii prin camera din spate. Nico reușește să mute niște obiecte mai mari, ca să avem mai mult loc de trecere. Împreună le despachetăm și scăpăm de hârtia și de cartonul vechi, prăfuit. Olivia are acum destule articole care așteaptă să fie împachetate cât să fie ocupată cel puțin câteva zile.

Apoi mergem în biroul de sus.

— De unde începem? se strâmbă Nico, uitându-se în jur.

Peste tot sunt grămezi de cutii care parcă se destramă. Majoritatea sunt pline de hârtii și chiar și ceea ce pare să fie o canapea extensibilă este acoperită cu stive de hârtii, de parcă cineva ar fi vrut să le îndosarieze și nu a mai apucat.

— Richard a întrebat dacă pot să-i separ lucrurile personale ca să treacă mai întâi prin acele cutii. Ceea ce vedem acum este chiar viața lui, nu doar înregistrarea fiecărui articol pe care l-a achiziționat vreodată, ci fotografii și scrisori din trecut.

De ce nu a redus Richard cantitatea de hârtii înainte să se mute la Positano? Și acum face exact același lucru. Nu vrea să se arunce nimic, ci se așteaptă să i le ordonez, ca să le poată sorta o dată pentru totdeauna.

— Să eliberăm un spațiu aici și apoi să aducem trei cutii de ambalare. Una pentru chestiile financiare, una pentru lucruri personale și una pentru documente legate de afaceri.

— Bine.

Nico se duce la parter, iar eu încep să mut cutiile rupte pe culoar. Când se întoarce, transpirăm de efort și de căldură.

— Sper că merită să facem asta, comentează Nico.

Este mult efort, dar odată ce e gata, avem suficient spațiu ca să ne desfășurăm munca amândoi.

— Richard a spus că are o rezervă specială aici și niște lucrări de artă personale. Ar trebui să verificăm asta înainte de a începe.

În colțul cel mai îndepărtat e un dulap în perete, iar acum este pentru prima oară când e accesibil. Îl deschid cu prudență și mă uit înăuntru. E mai mare decât am crezut.

— Au fost scoase rafturile ca să aibă loc o ladă de transport. E prinsă în cuie, așa că un lucru mai puțin de care să ne îngrijorăm, mă bucur să văd asta.

— Astea sunt prețioasele lui picturi? întreabă Nico.

— Nu sunt pe stoc. Probabil că știi că lui Richard îi place să se joace cu pensula. Se pricepe destul de bine, dacă nu mă înșală memoria. Mi-a arătat câteva odată, cu mulți ani în urmă, dar, având în vedere că încă nu am dat peste un șevalet sau vreun echipament de artă, bănuiesc că majoritatea sunt de când era mai tânăr.

— Desigur. Este o pasiune comună despre care Luca și Richard au stat de vorbă ore întregi, iar mama îi lăsa de

obicei în pace să vorbească singuri. Mai sunt alte dulapuri aici, sus? întreabă Nico.

— Unul în dormitorul lui, dar este un dulap dublu. Am putea să-l verificăm pe acela în continuare. Cumva, mă aștept să cadă ceva pe podea, când începem să tragem de lucruri, mărturisesc eu, în timp ce ne chinuim să ne facem loc pe culoare, spre dormitor.

Doar mutăm grămezi de lucruri dintr-un loc în altul sau, cel puțin, așa mi se pare acum.

— E mult praf. Nu este umezeală și mă aștept să văd câțiva păianjeni ici-colo, pentru că nu pare că ar mai fi fost mutat ceva pe-aici de ceva vreme.

— Păianjenii din Italia mușcă?

Nico izbucnește în râs.

— Atât timp cât nu sunt specia cu pete, atunci n-ai de ce să-ți faci griji.

— Și asta ar trebui să mă liniștească? întreb eu, când intrăm în dormitorul lui Richard.

Nico se îndreaptă cu pași mari către ușile duble înalte de la tavan până la podea, care sunt fixate în peretele ce dă spre culoar.

Încearcă clanțele.

— E încuiat.

— Oh, corect... hm... Richard a spus ceva despre o cheie care s-ar afla într-o oală, pe raftul de deasupra biroului lui.

Și așa cum spusese, când mă întorc în birou să caut, acolo găsesc cheia.

— Iată! Să sperăm că se potrivește.

Îi arunc cheia lui Nico și el o prinde în aer, se întoarce pe călcâie și o introduce în broască. Apoi răsucește mânerul din fier.

— Se pare că a fost bună cheia, ușa s-a descuiat, dar cu toate astea, nu se clintește.

Apoi se întoarce și smucește, iar ușa din stânga se deschide, și el cade.

— Bănuiesc că era blocată, râde el, iar eu îi dau o mână ca să se ridice.

— Ești bine?

— Da, sunt bine. Din fericire, știu să cad. Mi se pare puțin intruziv să scotocesc prin dulapurile cuiva, comentează Nico și se dă un pas înapoi.

Știu exact ce vrea să spună, deoarece și eu simt la fel. Totul este foarte curat aici, patul complet făcut și o cuvertură colorată, lucrată manual, adăugă o notă impresionantă mobilierului din lemn de culoare închisă. Sunt lucrușoare aici, plus o comodă înaltă și o noptieră, dar este destul de spartan. Dulapul dublu uriaș pare să domine încăperea.

Când mă uit în interiorul dulapului, pe ușa deschisă, văd că e gol. Înăuntru este o șină de agățat umerașe și câteva rafturi în partea de jos, dar nici măcar nu sunt prăfuite.

— Probabil că aici își ținea Richard hainele. Dar există un panou despărțitor.

Încerc ușa din dreapta, fără niciun rezultat. Nico face un pas în față ca să se uite și el.

— Ah, e un șurub ascuns în partea de sus, iată!

Când ușa din dreapta se deschide, vedem vreo douăsprezece rafturi, iar pe fiecare se află o mulțime de cutiuțe. Cele mai multe dintre ele sunt în stare aproape impecabilă, deși este clar că unele dintre ele sunt destul de vechi.

— Nu mă așteptam deloc să găsesc așa ceva, recunosc eu, în timp ce are loc un schimb de priviri mirate cu Nico.

Întind mâna și iau o cutie alungită bleumarin și îndepărtez cu grijă capacul.

— Bijuterii! exclam eu, surprinsă.

— Frumos, comentează Nico, în timp ce ne uităm în cutie.

— Este un colier de perle de epocă, cu trei șiraguri și închizătoare din lapislazuli auriu. Este italienesc, vezi semnul de pe spate? RM înseamnă că a fost făcut la Roma, iar numărul de lângă el este pentru identificarea producătorului.

Pun capacul la loc pe cutie, o așez pe rafi și îl rog pe Nico să-mi dea una dintre cutiile de lemn care se află pe raftul de sus și la care nu ajung.

— La naiba, este foarte grea, spune el, aducând cutia și punând-o pe comodă. Ar putea fi plină cu monede de aur.

Scutur din cap spre el dispreţuitor, dar când îndepărtez capacul, cutia este plină de lingouri mici, fiecare în carcasa lui de plastic. Ridic unul, îl așez în palmă și este greu. Nico și cu mine ne uităm la el perplecși.

— Acesta este producătorul, ITALpreziosi, Italia, confirm eu. Este ștampilat 5 oz. (140 grame), argint fin 999,0.

— Acesta este numărul de serie. Câte crezi că sunt aici?

— Treizeci, poate? Aș spune că toată cutia are cel puțin patru kilograme.

Și nu este singura cutie de lemn de pe raftul de sus.

— Ar trebui să fie într-un seif undeva, nu într-un dulap închis cu o cheie veche de fier și un șurub, pe post de încuietori. Ce-o fi fost în capul lui Richard?

— Sunt de acord, Marci. Îți sugerez să-l suni pe Richard. Nu poți să împachetezi chestiile astea și să le lași așa, pe jos, până sosește camionul, nu-i așa? Dacă dispare o cutie?

Abia e trecut de ora patru după-amiaza aici, așa că probabil că este seara târziu în Thailanda. Sunt plină de praf, mi-e sete și foame și mă uit la Nico cu ochi rugători.

— Știu, spune el. Oricum e timpul să ne oprim, să luăm o pauză. Mă duc să iau ceva de mâncare și de băut. Tu îl

suni pe Richard. Mă întorc cât pot de repede. Şi încuie uşa în urma mea, spune el ferm, dar nu am nevoie să-mi spună.

— Îmi pare rău, a durat puţin mai mult decât m-aş fi aşteptat. Giulia a insistat să facă o pizza cu măsline negre şi busuioc, apoi Luca a dispărut să facă o salată. Mama a pus o sticlă de Prosecco şi apoi a plecat să găsească nişte şerveţele ca să înveleaşcă două pahare. Când au început să se agite referitor la desert, le-am spus că o să luăm ceva mai târziu, când ne întoarcem.

Nico mă urmează înăuntru, închizând uşa în urma lui.

— A trecut mult de la micul dejun şi sunt sigur că ţi-e la fel de foame ca şi mie. Mâncăm afară?

— Îmi pare rău, nu putem să mâncăm afară decât dacă stăm în faţa magazinului. Vine cineva să ia cutiile de lemn.

Nico pare surprins.

— Oh, ai reuşit să iei legătura cu Richard, înseamnă. Cel puţin, se mişcă repede. Mă bucur că nu te-a lăsat pe tine cu grija asta.

— I-am spus verde-n faţă că nu e ceva ce laşi într-un dulap la care se poate ajunge foarte uşor, dacă are loc o spargere. Iar el a spus, pur şi simplu: „A fost o neglijenţă din partea mea, Marci. O să dau un telefon şi rezolv". Apoi m-a sunat înapoi, cam în zece minute, şi m-a anunţat ce se întâmplă. Este cel mai rapid răspuns pe care l-am primit de la el până acum!

— Şi doar dai cutiile cuiva, pur şi simplu? se întreabă Nico, evident simţindu-se la fel de neliniştit ca şi mine.

— Da. E ciudat, totuşi. Nu a fost deloc uluit să constate că şi-a lăsat în urmă depozitul personal de argint şi nu mi-a spus nimic despre persoana pe care a contactat-o. Adică, a fost un apel telefonic rapid. Richard mi-a spus că omul care vine

o să-mi dea o chitanță, ceea ce este puțin liniștitor. Ba chiar și-a cerut scuze și a spus că *a uitat* că avea acele lucruri acolo.

— A uitat? ridică Nico din umeri. Nu cunosc mulți oameni care să stea pe o mică avere ca asta, și apoi să uite, dar ăsta-i Richard. Bine, hai să stăm în față. E destul mobilier aici ca să ne fie confortabil, spune Nico, uitându-se în jur. Hai să folosim cele două scaune de acolo și... hm... avem nevoie de o măsuță de cafea, mi s-a părut că am văzut una pe undeva.

Eu izbucnesc în râs.

— Sunt mai multe, dar le-am mutat în camera din spate. Găsesc imediat ceva potrivit.

Nu durează mult și ne așezăm. Nu este la fel de plăcut ca în curtea din spate, dar este destulă verdeață în jur. Și suntem la cel puțin douăzeci de metri de drumul principal. Mai e și un gard viu înalt, în fața zidului solid de piatră care trece de-a lungul limitei proprietății și care mai reține din zgomotul traficului.

— Doamne, picnicurile astea ad-hoc. Mă simt răsfățată. Ce bună e salata și este foarte drăguț din partea Giuliei! E puțin devreme ca să pornească cuptorul cu lemne, nu-i așa?

— Încă făcea pregătiri, dar nimic nu-i mai bun decât o pereche de foale care aprind focul. N-am vrut să refuz oferta ei, așa că am simțit că este corect să aprind eu focul în timp ce ea făcea aluatul.

— Credeam că Giuliei nu-i place să se bage cineva în treaba ei la cuptor.

— De obicei, nu. Dar ah, am întrebat-o ce mai fac părinții ei, în timp ce eu mă apucasem deja să așez lemnele pe foc, așa că nu m-a oprit, altfel aș fi încă acolo acum. Așa că, vezi, pot să am cu Giulia o conversație politicoasă, care nu are nicio legătură cu munca.

Sunt ocupată să-mi pun pe farfurie o parte din minunata *insalata*, iar el nu este conştient de faptul că mi-am dat ochii peste cap. Asta nu prea înseamnă conversaţie.

— Ce-s astea? întreb, scoţând nişte bucăţi lungi care arată ca prazul.

— Inimioare de palmier. Este o *insalata di rucola*, salată de rucola cu busuioc, dovlecel ras şi roşii cherry. Puţină sare, usturoi, piper negru şi fâşii de Parmigiano-reggiano, cu un strop de ulei de măsline.

— Acasă nu prea mănânc salată cu pizza, dar pizzele noastre sunt de obicei mai mult aluat, explic eu.

— Ţi-am tăiat o felie mare, ţine farfuria.

— Oh, o să mănânc cu mâna.

Îmi ţin farfuria în poală, aşa că ridic felia de pizza, o îndoi pe lungime ca să mă asigur că nu cade nimic de pe ea. Muşc din ea şi gem, în vreme ce stomacul îmi e recunoscător că primeşte mâncare.

— Măslinele sunt atât de dulci, şi e şi puţin usturoi prăjit.

— E fascinant să te văd mâncând, spune Nico, uitându-se la mine fără să se atingă de propria mâncare.

— Ce vrei să spui?

— Savurezi fiecare înghiţitură. Unii oameni ciugulesc din mâncare şi este enervant. Alţii mănâncă fără să aprecieze cu-adevărat ingredientele individuale, sau condimentele şi sosurile. Adesea, tu guşti totul separat înainte să le combini pe furculiţă. Iar când vine vorba de pizza, pur şi simplu o mănânci direct, fără fasoane.

Asta mă face să râd şi ridic o mână în dreptul feţei, continuând să mănânc.

— Da? Nu mi-am dat seama. Tu ai de gând să mănânci ceva sau doar stai şi mă priveşti?

Nico îmi aruncă o privire amuzată, apoi ia o felie de pizza și mușcă din ea, exact în momentul în care se oprește o mașină în parcare.

— Aceasta trebuie să fie persoana trimisă de Richard.

Nico ridică privirea.

— Oh, sunt Hans Wagner și fiul său, Freddie. E bine să duc cutiile jos?

Faptul că Nico îi cunoaște pe cei doi bărbați mă liniștește puțin, dar sunt stresată să predau ceva atât de valoros în schimbul unei semnături pe o foaie de hârtie.

— Mulțumesc, sunt destul de grele. Văd că au o mașină foarte drăguță. Sper că Hans vorbește un pic de engleză.

— În principal italiană, cu accent german, desigur. Nu-ți face griji. Mă ocup eu. De ce nu-l suni pe Richard și-i spui că au sosit? Luca i l-a prezentat pe Richard lui Hans cu mulți ani în urmă. Este un om de afaceri priceput, demn de încredere și respectat. Relaxează-te și bucură-te de pizza.

Văd că doi bărbați ies din mașină și cel mai în vârstă ne face semn cu mâna. Sunt surprins când Nico își pune brusc mâna pe umărul meu și îl strânge ușor, ca să mă liniștească, apoi se îndepărtează.

Când sunt cu toții în casă, încerc să-l sun pe Richard. Probabil este miezul nopții în Thailanda și îmi țin respirația, sperând că este încă treaz și că va răspunde.

— Marci, draga mea. E cam zgomot aici, stai un pic.

Pe fundal se aude muzică tare și o ascult în timp ce se retrage puțin mai departe.

— Scuze. Așa e mai bine. Suntem înconjurați de un grup de turiști cu rucsacul în spate, de 30 și ceva de ani, în seara asta. Este foarte distractiv. Probleme?

— Nu. Au venit Hans Wagner și fiul lui, iar Nico le dă

cutiile. A adus niște documente într-un plic, după câte se pare, dar trebuie să mai facem ceva, e nevoie de o semnătură sau ar trebui să verific în plic?

Vocea de bariton a lui Richard pare să chicotească ușor.

— Banii au fost deja transferați în contul meu, Marci. Hans a fost persoana care mi-a făcut rost de lingouri de la bun început, așa că poți să te relaxezi.

— Grozav! Doar că... hm... m-am gândit că e cel mai bine să verific, răspund eu, încercând din răsputeri să nu par stresată.

— Nu ascundem nimic, draga mea, dacă asta te îngrijorează. Argintul brut este o investiție bună pe termen lung și, da, ar fi trebuit să-l pun într-o bancă, dar am un motiv special ca să-l păstrez separat. Nimeni nu știa că este acolo și sunt supărat pe mine însumi că am uitat. Restul articolelor din dulapul din dormitor sunt în mare parte bijuterii, și doar câteva monede de colecție, toate acestea au nevoie de o evaluare din partea unui expert, înainte de licitație. Acum nu-ți mai face griji și bucură-te de restul serii. Salutări lui Nico, este un tip priceput, e bine să-l ai în preajmă. Ciao, Marci, vorbim din nou în curând!

Mă las pe spătar, sorbind din paharul de prosecco, și mă gândesc că este o nebunie! Mă uit la bărbații care duc cutiile la mașină. Hans se întoarce și îmi face un semn politicos, înainte să plece.

— De ce te încrunți? întreabă Nico, privindu-mă destul de stresat, în timp ce îmi întinde un plic A4. Ai vorbit cu Richard?

— Da, și a spus că a primit deja banii. Cred că putem să ne relaxăm, dar mi-aș fi dorit să fi verificat mai devreme dulapul acela. Dacă intra cineva și fura ceva?

Nico se așază, dornic să se întoarcă la mâncare. La cutia de pizza ca să-mi ofere încă o felie și nu pot rezista.

— Poate că acum nu este momentul să spun asta, dar ăla taraba cu fructe despre care ți-am spus? Ei bine, cutia lor de numerar a fost furată ieri. Un tip le-a distras atenția, în timp ce celălalt a intrat și a terminat în câteva secunde. Așadar, un magazin de antichități ar putea fi ca o țintă, iar o grămadă de argint, ca și cum ar câștiga la loto, pentru acest duet de hoți. Richard este un om de încredere și mă îndoiesc că s-a gândit la asta, dar pentru orice eventualitate, ar trebui să țu ușa din față încuiată tot timpul.

— Așa am să fac!

Văd că încearcă să nu mă panicheze, dar este îngrijorat și este timpul să schimbăm subiectul.

— Cum s-au cunoscut Richard și Luca?

Mă tot gândesc de mult la întrebarea asta.

— Ca o mulțime de clienți, Richard a venit să mănânce la Ristorante Sul Mare într-o seară, i-a plăcut mâncarea și a tot revenit. Pe-atunci, dădeam câte o mână de ajutor când era mai aglomerat. Nimeni nu știa cine e, dar apărea mereu. N-a făcut niciodată tam-tam, a lăsat întotdeauna bacșiș și a devenit o față cunoscută. Apoi, într-o zi, am avut o petrecere în familie și el s-a alăturat la dansul de noaptea târziu. Luca și Richard au legat de-a lungul timpului o prietenie. Cred că a fost când Luca încerca să-și ascundă problemele financiare și nici măcar mama nu știa cât de rău stătea treaba. Richard e ca tine, o persoană cu care e ușor să stai de vorbă, poate puțin prea ușor! ridică el o sprânceană, acuzator.

— Îți vorbesc la fel de sincer cum îmi vorbești și tu mie.

— Hm... dar după ce spui ceva, acel ceva nu poate fi luat înapoi. În orice caz, unde rămăsesem?

Nico face o pauză ca să-și îndese în gură și ultima bucată de pizza, iar eu încerc să nu mă gândesc prea mult la ce a vrut să spună cu asta. Se gândește un moment înainte să răspundă:

— Când Luca ne-a chemat pe toți și ne-a spus că Richard va investi în afacere, cu toții îl cunoșteam destul de bine până atunci. N-a fost mare lucru, mai mult un motiv de sărbătoare, de fapt.

— Presupun că o parte din înțelegere includea folosirea La Grotta?

— Da. Se pare Richard își adunase încet colecția, dar totul era în depozit. Îi plăcea să fie acolo sus. Nu prea trecea multă lume pe aici, dar mai apăreau cumpărători, de obicei, cu programare telefonică.

Mi-am pus farfuria goală pe măsuța de cafea din fața noastră.

— Știu că a păstrat legătura cu Guy în permanență și am vândut destul de multe lucruri la licitație pentru el.

— Cred că niciunul dintre noi nu știa cât de mult succes avea, spune Nico impresionat. În mod clar, i-a oferit un trai bun. Poate că tezaurul de argint, împreună cu investiția sa în Il Posto di Luca și Ristorante Sul Mare, este fondul lui de pensii.

Exact la asta mă gândeam și eu. Richard nu-și face griji referitor la bani, pentru că finanțele lui sunt împrăștiate. Faptul că a cunoscut-o pe Angel i-a dat puțin planul peste cap, pentru că nu era pregătit cum ar fi trebuit. Nimeni nu uită ceea ce probabil depășește cu mult cincizeci de mii de lire sterline în lingouri de argint. Dacă nu ești îndrăgostit, adică, iar atenția ta este în altă parte. Ei bine, cel puțin cutiile sunt acum pe mâini sigure și o problemă mai puțin pentru mine.

— Cred că ai dreptate, răspund eu, umplând paharele.

— Richard știe ce face, sunt sigur.

— Am impresia că Richard și Angel s-ar putea să ajungă în cele din urmă aici, la un moment dat, Nico. Înțeleg de ce a rezonat cu el locul ăsta. Dar cred că vremea lui de colecționar antichități s-a încheiat, face asta de mult timp și a câștigat destui banii. Este momentul să se bucure de roadele muncii lui, după cum se spune. Dar îl cunosc pe Richard și, deși este interesant să călătorească, o parte din el are nevoie de o bază permanentă. Dacă mă gândesc egoist la asta, mă bucur că este posibil să fie în Anglia, dar cred că va avea și aici un loc, pentru că Positano a fost casa lui atât de mult timp.

— Viața nu este chiar la fel fără personalitatea lui vibrantă care să ne înveselească serile. Unchiului meu Vittorio i-ar plăcea să le găsească lui Richard și Angel o nouă casă, lucrând în imobiliare. Nu există nicio proprietate pe piață de care să nu știe, așa că sper că ai dreptate, pentru binele nostru.

Nico ridică paharul.

— Pentru fericirea viitoare, spune el, și ciocnim paharele.

Parcarea începe să se umple de clienți pentru restaurant și, chiar dacă suntem ascunși în partea îndepărtată a parcării, în fața magazinului La Grotta, tot ne distrag puțin atenția.

— Să terminăm aici și să ne întoarcem înăuntru! sugerează Nico.

— Cred că e timpul. Dacă vrei să te întorci, să știi că nu trebuie să rămâi. Nu sunt obosită și o să mă apuc de unele dintre documente.

— Nu renunț așa ușor, exclamă Nico. În plus, trebuie să terminăm sticla asta de prosecco și s-ar putea să ai nevoie de un braț sigur de care să te ții când urci treptele astea.

Îmi dau capul pe spate și râd:

— Mă îndoiesc, două pahare mici sunt limita mea absolută. Dar, serios, de mult nu m-am simțit așa de în formă.

Toate treptele astea sunt ca un antrenament. Mănânc mai mult decât am mâncat vreodată şi totuşi ştiu că am slăbit puţin, e o nebunie!

Nico mă cântăreşte din priviri şi simt asta.

— Positano te prinde bine, Marci. Când ai ajuns prima dată aici, erai atât de palidă, încât am crezut că nu ţi-e bine, iar acum străluceşti.

— Oh... asta e un lucru pozitiv, atunci, îi răspund stânjenită.

— De ce majoritatea englezoaicelor par că nu ştiu să primească un compliment bine intenţionat? întreabă el, clar nedumerit.

Ridic din umeri.

— Poate pentru că nu suntem obişnuite să primim astfel de complimente?

Nico izbucneşte în râs.

— Presupun că sunt un italian adevărat, din toate punctele de vedere. Ce bărbat nu vrea să complimenteze o tânără frumoasă? Asta nu are sens deloc pentru mine!

Şi ce femeie nu doreşte să audă asta, mă gândesc eu, şi simt o căldură care mă învăluie... Sper doar să nu vadă şi Nico.

16

Când lași prudența deoparte

Vinul e de vină, îmi spun. Și faptul că Nico și cu mine lucrăm atât de aproape unul de celălalt. Stând cu picioarele încrucișate pe podea, în timp ce scotocim printr-un munte de hârtii, este suficient de plictisitor pentru ca mintea să înceapă să o ia pe arătură. Până acum, nu mi-am dat seama cât de proaspăt miroase Nico, în pofida prafului care se ridică în aer și a mirosului de vechi din cutiile în care scotocim. Nico îmi amintește de parfumul de citrice, dar când sare să mai aducă o cutie și să mi-o pună în față, căldura corpului lui în acțiune pare să accentueze mirosul.

— E o colonie interesantă, spun în cele din urmă, când curiozitatea pune stăpânire pe mine.

— Este un spray de corp pe care îl cumpăr de la o prietenă a Oliviei. Are un magazinaș în inima orașului Positano – Bellezza Naturale. Ingredientele sunt din surse organice și fără substanțe chimice. Sunt sigură că Olivia o să te ducă acolo la un moment dat. Scuze, dacă este puțin prea mult.

N-am vrut să-l fac să se simtă stânjenit.

— Nu, miroase bine... proaspăt.

— Slavă Domnului! E destul de cald aici, te superi dacă deschid geamul puțin mai larg?

— Deloc, e destul de înțepenit și doar atât am reușit să-l deschid.

Când Nico se întoarce cu spatele, mă miros și eu discret. Nu e prea rău, având în vedere circumstanțele, și, din fericire, cei câțiva stropi de parfum pe care i-am pulverizat pe bluză azi-dimineață încă persistă. Tonurile ușoare, florale, nu sunt prea puternice, dar totuși miros plăcut.

Mă uit spre Nico, iar el se întinde peste un teanc de cutii și împinge geamul. Mușchii i se încordează sub tricoul albastru pal și, după forme, este evident că n-are nici măcar un gram de grăsime pe el. Presupun că se mișcă tot timpul.

— Mai ai și alte hobby-uri, în afară de plimbarea cu barca, când e Jack pe-aici?

— La subsolul hotelului este o sală de sport, mă anunță Nico, așezându-se din nou. Chiar trebuie să-ți fac un tur al locului.

— Mama ta mi-a arătat unde stă împreună cu Luca. Este minunat, atât de modern și luminos.

— Da? Ți s-au făcut onorurile, deci.

Nu pare deranjat și continui să răsfoiesc hârtiile. Cele mai multe dintre hârtiile la care mă uit acum sunt chitanțe pentru diferite achiziții din ultimii doi ani.

— Ah... Cred că ar trebui să arunci o privire la asta, spune Nico.

— Ce-ai găsit?

— Mare parte din teancul ăsta par să fie în principal broșuri de licitație. Sunt foarte vechi, dar am găsit astea printre ele. Ar fi bine să mă uit cu atenție la fiecare, ca să fiu sigur că nu-mi scapă nimic.

Îmi dă o mână de plicuri de diverse forme și dimensiuni, dintre care unele arată ca felicitări pentru o zi de naștere. În mod evident, este corespondență personală.

— Poate facem o cutie separată pentru scrisori scrise de mână și fotografii. Mă duc și aduc una. Îți aduc ceva rece de băut? Avem limonadă în frigider.

— Perfect. Unde vrei să pun chestiile pentru licitație? Sunt o mulțime din astea.

— Acolo, în colț. Unele sunt mai de colecție decât altele, dar oricum Richard s-ar putea să nu vrea să se despartă de ele. Mulțumesc că ești riguros, Nico, pentru că știu că este o treabă plictisitoare, dar n-aș vrea să se piardă ceva care are o valoare sentimentală pentru Richard.

— Nu-i nicio problemă.

— O să văd dacă găsesc niște cutii A4 mai puțin adânci.

Când mă întorc, Nico a făcut deja două teancuri uriașe în colț și a mai găsit o grămadă de alte articole între cataloagele vechi. Pentru că vin cu niște cutii împachetate sub un braț și câte un pahar în fiecare mână, Nico sare să mă ajute.

— Putem să începem cu acestea câteva, dar știu că mai sunt pe undeva. N-are rost să le folosim pe cele mai adânci, pentru că mă îndoiesc că pot să duc una plină la parter, îi spun eu, iar el îmi ia cutiile de carton de sub braț. Le sprijină de perete.

— Mulțumesc... spune Nico și întinde mâna să ia un pahar de la mine.

— Sunt mai mult decât fericit să le car eu. Îmi place să mă fac util.

Un zâmbet șăgalnic îi luminează ochii și dintr-odată îmi dau seama că am rămas privindu-l și zâmbind prosteşte.

— O să... ah... aranjez cutiile asta și să le etichetez, continuă el.

Oare este îngrozitor de cald aici sau tocmai am avut un moment ciudat? Mă cert în gând pentru că sunt ridicolă că-mi las imaginația să o ia razna.

— Dă-mi voie să strâng gunoiul ca să fac puțin loc. Îți place să creezi ordine din haos, nu-i așa? îndrăznește Nico, privindu-mi fața cu interes. Suntem în stadiul în care abia dacă am parcurs câteva lucruri aici, dar cutiile originale au cunoscut zile mai bune și nu ar supraviețui călătoriei, chiar dacă nu ar avea nevoie de o sortare.

— Acest nivel de dezorganizare m-ar înnebuni. Bănuiesc că la fel era cazul și pentru Richard, pentru că ăsta nu e stilul lui.

Mă simt confuză și nu pot să nu mă întreb de ce dintr-odată s-au îngrămădit toate lucrurile astea aici. Ca și cum rutina lui a zburat pe fereastră și, judecând după dimensiunea restanțelor acumulate, e vorba de luni și luni întregi. Cu mult înainte ca Angel să-i fure mințile.

— Era în permanență în mișcare și a călătorit prin toată Italia în lung și în lat. Probabil că a fost prea mult pentru el.

Acesta este motivul? Sau altceva i-a distras atenția lui Richard? Ce anume, habar n-am, dar fac tot posibilul să mă scutur de senzația asta, pentru că nu vreau ca Nico să creadă că ceva nu este în regulă. Cu toate astea, nu pot să nu mă gândesc că în schimbarea bruscă a lui Richard trebuie să fi intervenit și altceva pe lângă dragoste.

Nico face două drumuri cu brațele pline și, când termină, suntem amândoi pregătiți să luăm o mică pauză. Se așază lângă birou, rezemat de perete și își întinde picioarele, cu paharul în mână.

Eu mă las în jos în fața ferestrei, mă reazem pe spate și oftez ușor.

— Începe să mă doară spatele. Nu ți-a ajuns pentru o singură zi? îl întreb eu ca să verific, conștientă că nu este prea distractiv pentru Nico, pe lângă toate cele prin care trece. Cel puțin limonada este răcoritoare.

El dă din cap.

— Sunt bine încă o oră sau două, apoi ne întoarcem pentru desert și cafea.

Zâmbetul ăla șăgalnic al lui mă prinde de fiecare dată. Îi răspund și eu imediat cu un zâmbet și din nou mă simt fierbinte și deranjată.

— În plus, acum arată mai rău decât arăta când ne-am apucat de treabă și nici măcar mie nu-mi place să las lucrurile așa.

— Ești un bărbat după sufletul meu, râd eu, și apoi îmi dau seama că sună puțin ciudat. Vreau să spun...

Ce vreau să spun?

— Cred că ne asemănăm foarte mult în multe privințe, Marci.

Abia acum observi asta?

Nico mă privește cu intensitate, cu o sclipire răutăcioasă în ochi care nu-mi scapă.

— Hm... Presupun că răspunsul la asta este nu.

— Începe să mă deranjeze, răspunde el. Dar pe tine?

Înghit în sec, sperând că zgomotul nu e atât de puternic pe cât l-am auzit eu și iau o înghițitură mare din pahar, conștientă că Nico mă urmărește în continuare cu atenție.

— Puțin. Dar trebuie să-ți spun clar, Nico, eu nu flirtez și nu cred în aventuri de vacanță.

Oh... asta sună ca și cum l-aș pune la punct și nu așa am vrut să sune. Pur și simplu încerc să fiu sinceră cu el.

— Nici eu.

Secundele trec și este ciudat să evităm contactul vizual.

— Uite, nu mi-ar plăcea deloc ca asta să devină o problemă între noi, Marci, dar, ah... Trebuie să recunosc că-mi place foarte mult să petrec timpul cu tine, doar să mă aflu în compania ta.

— Chiar și să sortezi documente vechi prăfuite? glumesc eu.

— Uite, nu m-am exprimat bine. Aș minți dacă n-aș recunoaște că abia aștept momentul din zi când stăm sub pergolă și luăm cina împreună. Olivia zice că ar trebui să mă distrez și că aventurile de vacanță pot fi distractive. Nu este chiar stilul meu, totuși, și de unde poți să știi cum o să te simți când se termină? Nu sunt sigur că sunt genul de persoană care își poate activa și dezactiva sentimentele atât de ușor.

Nico se uită în jos în paharul din mâna lui și zâmbește ca pentru sine.

— Asta e Olivia, ei inima îi stăpânește capul. Aș fi sperat că ai văzut și tu că nu fac așa ceva. Nu pot să dictez cum mă simt și n-ar fi corect față de tine dacă n-aș recunoaște că te găsesc atrăgătoare, Marci. Chiar dacă asta înseamnă că o să alegi să te ferești de mine.

— Oh, Nico! Mi-aș dori să pot trece așa ușor prin viață, dar...

— ... dar dacă amândoi înțelegem lucrurile la fel, ce rău am face dacă ne bucurăm de timpul în care suntem împreună?

Dintr-odată îmi simt gura atât de uscată că nu mai pot să înghit, iar inima îmi bate efectiv cu putere în piept.

— Doar o vară scurtă și apoi ne întoarcem fiecare la drumul lui? Sună mult prea ușor, iar ăsta e un mare steag roșu pentru mine, dacă mă gândesc la tot ce am văzut în viață.

— Înțeleg, Marci. E ultimul lucru care mă așteptam să se întâmple și poate pentru că nu ești ca nicio altă femeie

pe care am cunoscut-o până acum. Oricum, prezența ta îmi oferă impulsul de care am nevoie și sunt recunoscător, așa că nu mai vorbim despre asta. Ai o pereche de mâini dispuse să te ajute și am să mă asigur că nu-mi slăbește concentrarea. Acum, hai să facem treabă.

Mă uit la Nico, bucuroasă de distanța dintre noi acum, dar zâmbetele pe care le schimbăm atât de natural sunt autentice. Eu îi zâmbesc cu inima grea, pentru că simt exact la fel, și este un gând înfricoșător.

— Ah, iată-vă! spune Dario, și se oprește din șters tejgheaua barului, când intrăm. Unchiul Luca m-a pus să promit că stau pe-aici până vă întoarceți. Aveți o gustare în frigider și două porții de cappuccino tiramisu făcute de Giulia.

— Au plecat ceilalți? întreabă Nico.

— Da. A fost mai liniște decât de obicei în seara asta.

— Desigur! Toți sunt acasă, lipiți de televizoare. A fost un meci de fotbal important în această seară, explică Nico. Acum suporterii ori petrec, ori își înecă supărarea.

— Îi tot spun lui Luca că ar trebui să luăm un televizor cu ecran mare, fotbalul aduce clienți, afirmă Dario, categoric. Oricum, am terminat aici. Toate ușile exterioare ale restaurantului sunt încuiate, iar Viola e la recepție.

— Mulțumesc, Dario, și asta e o idee grozavă. Poate ne gândim să facem ceva în grădină, puțin mai departe de zona principală de luat masa, ca să fie toți clienții fericiți.

— Sau pe terasa de mai jos, vine răspunsul lui Dario instantaneu, și îmi dau seama că s-a gândit mult la asta.

Mă întreb câți alți membri ai familiei așteaptă cu nerăbdare ziua în care Nico preia conducerea?

— Probabil că ar fi cel mai bine să nu-i pomenești de asta

lui Luca chiar acum, când are capul plin de planuri pentru La Grotta. Dar merită luat în considerare. Bine, Marci, probabil că ești obosită, dar nu poți să te culci pe stomacul gol.

Începe să vorbească în italiană și singurele cuvinte pe care le înțeleg sunt noapte bună, dar Dario pare fericit. Oare Nico l-a liniștit că vor avea loc schimbări și că pur și simplu trebuie să mai aibă răbdare? Dario ridică mâna și își lovesc palmele. Este prima oară când văd pe cineva făcând asta de când am venit.

— *Buona sera*, Dario, spun, întorcându-mă și mergând după Nico la bucătărie.

— Somn ușor, Marci! strigă el după mine.

Primul lucru pe care îl face Nico este să se îndrepte spre chiuveta mică și să se spele pe mâini, iar eu îl urmez.

— Pot să te ajut? întreb.

— Dacă poți, ia două linguri de desert și niște șervețele, ah, și o sticlă de vin alb din dulapul frigorific, cu restul mă descurc.

Îmi place aici. Totul este atât de bine organizat și, chiar dacă în timpul zilei pare adeseori haotic, căci personalul se încrucișează, iar ospătarii duc tot felul de farfurii cu mâncare, la sfârșitul fiecărei zile totul rămâne strălucitor și ordonat.

Când mă întorc la tejgheaua lungă, de pregătire, cu o sticlă de vin strâns sub un braț și mâinile pline, sunt surprinsă să văd că Nico a pornit cuptorul.

— Nu e cam târziu să gătești? remarc eu, căci mă așteptam să văd un platou rece, nu o grămadă de vase mici acoperite.

— Asta înțelege Luca printr-un platou cu gustări. Nu durează mult.

Având în vedere că Nico nu se consideră priceput în bucătărie, pare să știe bine ce face. Încinge o tigaie cu un

sos de roşii cu miros delicios, înainte să bage în sos nişte chifteluţe, apoi aşteptăm să se încălzească o tavă cu nişte tartine cu un aspect destul de interesant. Aduc două pahare de vin şi mă duc să caut nişte farfurii.

— O să avem nevoie de două tăvi, îmi spune el, şi plec din nou să caut. Nu o să arate la acelaşi nivel de perfecţiune ca farfuriile lui Luca, dar iată!

Mă uit cu interes cum pune Nico totul pe farfurii şi cărăm fiecare câte o tavă afară, foarte atenţi pe cărarea dintre straturile lungi de legume. Majoritatea luminilor din grădină sunt încă aprinse, pentru că e abia trecut de ora 23.00, şi nu toţi oaspeţii au revenit încă la cazare.

— Începe să pară foarte decadent, ştii. Apreciez felul în care Luca şi Giulia ne gătesc, dar în seara asta m-ai surprins. Ştii ce faci, Nico, aşa că nu încerca să-mi spui că tu nu gătești.

— Într-adevăr, am făcut toate treburile din bucătărie de-a lungul anilor. Dar dacă aş fi excelat la oricare dintre ele, Luca m-ar fi luat în echipa lui. Să punem tăvile jos şi să unim două dintre mesele de bistro, Marci.

Este nevoie de puţină rearanjare, iar mie îmi bubuie stomacul, dar când ne aşezăm, în sfârşit, îmi prinde bine să mă relaxez.

— Te resimţi după ziua de azi? întreabă Nico, încruntat.

— Mă dor doar muşchii gambelor. Prea multe trepte, răspund eu sinceră, iar el zâmbeşte înţelegător.

— Te-ai adaptat repede. Trebuie să faci doar două pauze la urcare şi asta e ceva, mă tachinează el.

— Aşadar, ce avem aici? întreb eu, aşteptând cu nerăbdare să-mi spună şi uitându-mă mai atent la platoul din faţa noastră. Fiecare tartină este de mărimea unei muşcături, iar aroma care se răspândeşte îmi face poftă.

— Chiftele reîncălzite într-un sos de usturoi și roșii, cu mozzarella și o frunză proaspătă de busuioc. Aici avem *crostini di polenta*. Un pătrat de mămăligă caldă cu o foaie de brânză afumată, o felie de speck și o frunză de salvie.

Ambele sunt așezate pe câte un lemnișor.

— Și, în sfârșit, continuă el, salam și măsline verzi pe pâine de maia cu unt cu verdețuri. Poftă bună!

Iau un șervețel de hârtie și întind mâna după una dintre frigăruile cu chiftele, dar o înfulec imediat, și nu apucă să cadă niciun pic de sos.

— Oh, yamii! fac eu, ținând o mână la gură în timp ce mestec. Este minunat!

Dinspre piscină se aud râsete printre copaci, iar Nico se uită surprins la mine.

— Avem niște înotători târzii în noapte. E bine de știut.

— Se pare că nu sunt prea multe familii tinere care stau aici, mai mult cupluri.

— Ai dreptate și cred că e păcat. E mult spațiu pentru un loc de joacă și o piscină mică. N-ar fi prea multă muncă, dac-ar fi să creăm o zonă pentru copii.

— Unde?

— Granița este de cealaltă parte a acestei uriașe livezi din spatele nostru. Nu-ți dai seama cu adevărat de dimensiunea zonei pentru că mai trebuie rărițí copacii.

Așadar, Nico chiar are planuri sau viziune, iar ăsta este un semn bun.

— Mulțumesc pentru onestitatea ta mai devreme, Nico, și îmi pare rău dacă a părut că te pun la punct. Doar că atracția instantanee durează rar, se estompează întotdeauna dezamăgitor de repede, așa am descoperit eu, și oare asta nu ar lăsa un sentiment de stângăcie între noi?

— Crezi că atracția este un lucru periculos? Chiar și atunci când oamenii declară că s-au îndrăgostit la prima vedere, am văzut destui prieteni în această postură încât să mi dau seama că este o problemă. Așadar, pentru mine este distractiv doar atât cât durează.

Râde încet și duce mâna spre farfurie. Se răzgândește, ridică sticla de vin și toarnă câte puțin în fiecare pahar, apoi îmi întinde unul.

— Poate ar trebui să fim recunoscători. Sunt multe de spus în cinstea libertății.

— Pentru libertate, deci, doar dacă nu cumva soarta are alt plan, dar unul care să funcționeze cu adevărat, spun eu, iar privirile ni se întâlnesc. Trebuie să fie plăcut să găsești pe cineva cu care vrei să petreci tot restul vieții și să știi că și acela simte la fel.

Cred că trebuie să mă opresc să mai fac asta și să gândesc înainte să deschid gura să vorbesc. Asta a sunat puțin defetist.

— E cineva pe care nu-l poți scoate din cap? întreabă Nico, iar tonul lui are o blândețe care mă înduioșează.

— Nu. Mi-am dat voie să cred ceva care nu era adevărat și, pentru că nu mi-am învățat lecția prima dată, să spunem că a doua oară m-a usturat puțin.

Nu vreau să insiste mai mult asupra acestui fapt, așa că iau o felie de mămăligă cu ceva care pare șuncă maturată.

— Cum ai spus că se numește asta?

— Este speck – s-p-e-c-k – un fel de șuncă maturată, ușor afumată, făcută în Tirolul de Sud, o provincie din nord-est. Spre deosebire de prosciutto, este mai maronie la culoare și mult mai densă.

Nico începe să mănânce din nou și ne simțim mai bine.

— Nu este la fel de dulce ca prosciutto, are un gust sărat.

afumat și altceva, o aromă diferită, dar habar n-am ce este.

... Este îmbogățită cu mirodenii, ienupăr și frunză de dafin, probabil că ienupărul îți atrage atenția.

— Există o prima dată pentru toate, gândesc eu, nefiind sigură dacă este pe placul meu. Are un ușor gust de pământ.

Lui Nico îi strălucesc ochii.

— Evident nu ești băutoare de gin. Dar ai dreptate. Seamănă cu rozmarinul. Oricum, despre ce vorbeam? Ah, da! Voiai să-mi povestești despre bărbatul care ți-a frânt inima.

Mă opresc din mestecat și înghit repede ca să nu mă sufoc.

— Ba nu, nu voiam, și nu, nu mi-a frânt inima!

— Ah, atunci e mai rău decât mi-am imaginat.

Oare Nico mă tachinează? Dar chipul lui pare serios, iar acum, dacă schimb subiectul, o să creadă că are dreptate.

— Se numește Everett. Este un cuceritor și știe cum să facă o femeie să se simtă deosebită. Din păcate pentru mine, am crezut tot ce mi-a spus, pentru că, de ce să nu-l fi crezut? Toată lumea aștepta cu nerăbdare anunțul logodnei noastre și am fost cuprinsă de emoție. Dar ce s-a întâmplat de fapt mai departe a fost că Everett mi-a spus că totul s-a terminat între noi și nu putea să explice cu adevărat de ce.

— Unora nu le pasă de nimeni în afară de ei înșiși, remarcă Nico, supărat.

— Am trecut de jenă acum sau, în fine, aproape.

— E o experiență dureroasă, e greu s-o lași în urmă, Marci, răspunde Nico cu vocea plină de compasiune.

Mă opresc o clipă, pentru că acum știu că a fost și vina mea, nu doar a lui Everett.

— Am închis ochii în fața adevărului, așa că am fost rănită, dar nu o să mai permit să mi se întâmple asta. Ai fost vreodată îndrăgostit, Nico?

Văd din reacția lui că este surprins de întrebarea mea.

— O singură dată. Mă rog, atunci credeam că sunt îndrăgostit, dar când totul se destramă, de obicei înseamnă că nu e în regulă ceva, nu-i așa?

— Încă te chinui să-ți revii?

Nico lasă capul pe spate, închizând ochii câteva clipe, apoi îi deschide din nou.

— Nu subscriu ideii romantice că fiecare are un suflet pereche care-l așteaptă. Dacă ar fi adevărat, care ar fi șansele să dai peste acea persoană, având în vedere câți oameni sunt pe planetă?

Credeam că *eu* sunt puțin blazată, dar afirmația asta m-a făcut să rămân pe gânduri.

— Ce mod trist de a privi lucrurile! Știu că mama ta a avut, evident, dificultăți, dar l-a găsit pe Luca, nu-i așa?

Nico bea o înghițitură din paharul de vin, ținându-l în mâini și întoarce capul ca să privească cerul.

— Iar Olivia l-a găsit pe Jack, adaug eu.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva sunt unul dintre aceia care nu au nevoie de cineva care să-i facă să se simtă întregi. Tiziana, fosta mea iubită, a crezut că treaba ei e să mă salveze din existența mea plictisitoare de aici și să mă ispitească să merg în apartamentul ei elegant de la Roma.

Începe să râdă și se întoarce spre mine.

— Sună destul de interesant, răspund eu, încercând să nu par intrigată.

Atunci, evident că avea bani și sentimente reale față de Nico.

— Poate, dar îmi place aici, ceea ce, prin urmare, mă face să fiu plictisitor. Până când apare o străină, adaugă el, care-mi amintește cum e să fii viu. Și apoi sunt entuziasmat să accept următoarea provocare.

— Plictisitor nu este chiar cuvântul care îmi vine în minte când sunt cu tine, îi spun eu, ferm.

— E amuzant să fiu în preajma ta, Marci. Mă faci să mă opresc și să mă gândesc la lucruri la care de obicei nu mă gândesc, ceea ce e un lucru bun.

Fără să mă gândesc, mă trezesc că mă aplec spre el și dintr-odată buzele mele sunt lipite de buzele lui, iar Nico îmi răspunde instantaneu. Cu fiecare clipă care trece, îmi simt sângele cum mi se ridică la cap. Are dreptate, pentru că atunci când sunt în preajma lui îmi reamintesc cât de interesant e să simți acea atracție brută față de cineva.

Se pare că cinele noastre târzii în noapte tocmai au devenit mult mai interesante.

17

O scufundare adâncă

Stau întinsă, aşteptând să se trezească Nico. Sunetele zorilor anunţă începutul unei noi zile, iar el n-ar trebui să fie aici, dar nu am inima să-l trezesc. Mai ales pentru că nu sunt sigură că noaptea asta a fost o idee aşa de bună. A fost minunat, dar impulsiv.

Îmi vine să întind mâna şi să-i mângâi braţul gol, însă îi cercetez chipul. O bărbie puternică cu gropiţă, un nas prelung şi îngust şi gene întunecate, pe un bronz strălucitor. Nico este chipeş când îl priveşti, chiar şi atunci când nu îi vezi ochii. Şi, cu părul uşor creţ şi ciufulit, arată superb.

Eu, păi, acum o jumătate de oră m-am strecurat din pat şi mi-am trecut o perie prin păr, apoi mi-am tras pe mine un pantalon scurt de bumbac alb, cu nişte trandafiri roz pal. Privindu-mă în oglindă o clipă, constat că faţa şi braţele mele au căpătat un pic de culoare acum, dar restul de piele, care a rămas acoperită de haine, arată îngrozitor de palid.

— Ce...? Oh. Cred că am adormit amândoi, spune Nico, rostogolindu-se pe o parte ca să se uite la mine. Mă priveai cum dorm?

— Da. Trebuie să pleci, chiar trebuie, altfel reputația mea va fi făcută țăndări.

Nico se uită la mine, cu ochii mari.

— Asta nu trebuia să se întâmple, nu-i așa? întreabă el, blând. E vina mea, ar fi trebuit să-mi țin gândurile pentru mine.

— Dacă-mi amintesc corect, eu am fost cea care a făcut prima mișcare. Oricum, nu contează. Contează că te îmbraci și pleci din camera mea înainte să se trezească cineva și să treacă pe aici.

Închide ochii puțin amuzat, aproape că zâmbește chiar, dar nu spune nimic până când deschide un ochi, uitându-se la mine.

— Ar fi bine să te uiți în altă parte. Se pare că mi-am pierdut hainele.

Glumește, pentru că nu are cum să-i fie rușine după cele câteva ore pasionale pe care le-am petrecut împreună.

Mă uit la el, amuzată, apoi îmi pun mâinile la ochi. Având în vedere circumstanțele, acest lucru este puțin ciudat totuși, mă gândesc eu.

— Doar să fii atent să nu uiți nimic aici.

Simt cum se zguduie patul când sare din el și aud tot felul de foșnete când își ia lucrurile împrăștiate pe podea, în drum spre baie. Mă uit printre degete și îmi înăbuș râsul când văd din spate un bărbat gol care se retrage în grabă.

— Mă mișc rapid, promit. N-o să știe nimeni că am fost aici, spune el pe o voce domoală, peste umăr. Dacă s-au trezit păsările matinale, atunci nu am mult timp la dispoziție.

Reapare câteva minute mai târziu și stă așa, neștiind ce să spună sau să facă. Niciunul dintre noi nu se aștepta aseară să se întâmple așa ceva.

— Vorbim mai târziu, spun eu încurajator, iar el îmi zâmbește, cu dinții albi, cel mai strălucitor lucru din cameră.

— Încă mai vorbești cu mine, o să iau asta drept un semn bun. Și, Marci...

— Da?

— Toată lumea merită să iasă din șabloane din când în când. Când te întorci în Regatul Unit, o să fiu doar la un telefon distanță, și vreau să spun, *întotdeauna*.

— Bună dimineața, Briony. Cum e viața ta?

— Păi, după un weekend fabulos de lung, soarele a hotărât să ne gratuleze din nou astăzi, așa că sunt un iepuraș fericit. Iar Guy este într-o dispoziție bună, pentru că mama ta e prinsă, încercând să găsească o casă potrivită pentru Richard și noua lui mireasă.

— Oh, a zis el ceva, dar nu mi-am dat seama că o să fie atât de curând.

— Mama ta este în elementul ei și pare că se înțelege bine cu Angel. Guy este încântat, desigur, pentru că înseamnă că Evelyn nu mai are timp să tot apară pe aici.

Mulțumesc în gând pentru asta. Richard este un geniu!

— Te sun ca să te anunț că mă pregătesc să încarc un dosar cu fotografii cu peste cincizeci de monede diferite. Poți să aranjezi tu, te rog, să fie trimise unuia dintre experții noștri? Spune-i și lui Guy, pentru că o să plec și mă întorc mai târziu. Dacă vrea să le împachetez și să le trimit înainte, ca să poată intra în licitația de la sfârșitul lunii iulie, anunțați-mă cât mai curând posibil.

— Sigur, așa facem! Parcă ai prins viteză cu treaba. Pun pariu că a contat enorm să ai ceva ajutor.

Mă bucur că nu poate să vadă zâmbetul mulțumit de

pe fața mea acum, este un zâmbet foarte larg în această dimineață.

— Oh, da, a contat *foarte mult*, declar eu cu entuziasm. Iar ajutorul Oliviei chiar este foarte apreciat. În momentul în care Olivia pășește pe ușa magazinului, îi cade fața.

— Ce s-a întâmplat aici? De unde au venit toate cutiile astea?

— Din biroul lui Richard. Și mai urmează.

Nico și cu mine eram prea obosiți aseară ca să mai aranjăm aici ce aruncasem la întâmplare ca să ne facem puțin spațiu la etaj. Dar când am intrat azi-dimineață, am fost puțin consternată. E mai rău ca la început!

— Ce mai face Luna, cum e lăbuța azi?

— Oh, a revenit la normal, își bagă nasul peste tot, ca de obicei. Mama e cu ea, iar Luna se ține după ea peste tot, deoarece părinții mei au venit să plivească prin grădină. O să pun ibricul, apoi ne apucăm să facem un pic de ordine pe aici.

— Sunt grele, o anunț eu, iar ea ridică din umeri.

— După cât am mâncat la cina de duminică seara, mi-ar prinde bine un pic de sport. Oh, să nu uit: Jack se întoarce acasă și stă tot weekendul!

Are chipul strălucitor când îmi împărtășește veștile.

— Știu cât de ocupată ești, dar singura zi în care este Nico disponibil e luni. Ar fi minunat dacă am putea să ne întâlnim toți patru. Știu că asta înseamnă să pierzi o zi întreagă de muncă aici, dar sunt mai mult decât fericită să lucrez sâmbăta următoare, ca să putem compensa. Ce zici?

În capul meu se aprinde un bec.

— Nu va fi necesar, mai este timp suficient ca să strângem tot. Îmi place ideea să ne relaxăm și să petrecem timp împreună o zi întreagă.

Asta este ocazia pe care o așteptam.

— Oh, stai să pregătesc ceva de băut și apoi vorbim. În timp ce muncim. Aș vrea să-ți cer ajutorul ca să pregătesc o mică surpriză pe care Richard mi-a cerut să o organizez și pe care cred că o va aprecia și Jack.

Îmi place când reușesc să fac un plan. Olivia trebuie să știe unde să meargă să închirieze o barcă cu motor, ceva mai special, și abia aștept să-l cunosc pe Jack. Sper doar că Olivia nu bănuiește că e ceva între mine și Nico. Cel mai bine este să ținem lucrurile între noi doi, cred. Privind în ansamblu, este puțin cam greu, având în vedere că sunt înconjurată de familia extinsă a lui Nico și de femeia cu care probabil se va căsători. Doamne, mă cert în gând, ce-a fost în capul meu? Dar acum e prea târziu. Dacă nu află nimeni, nu face rău nimănui, nu? Mă îndoiesc serios că se va mai gândi cineva la mine după ce plec acasă, la sfârșitul lunii iulie.

După prânz mă duc sus, cu intenția să termin cutia pe care am început să o rezolv, dar nu am avut timp să o termin. Era una dintre puținele care părea să fie un fel de coș de gunoi, cu de toate amestecate. Merge lent. Am descoperit o mulțime de plicuri nedeschise, de acum mai bine de un an, și, după ce ezit puțin, mă hotărăsc să le deschid și să le îndosariez unde trebuie. În unele sunt extrase de cont de la bancă, altele conțin corespondență comercială generală. Pare că, până în acel moment, Richard reușea să țină lucrurile sub control. Șirul de bibliorafturi ordonate și etichetate de pe rafturile de deasupra biroului sunt chiar sortate pe ani. Presupun că e loc în ele ca să pun unele dintre lucrurile astea.

Când ajung la ultimele hârtii îngălbenite de pe fundul cutiei, observ o gaură într-un colț și îmi amintesc că trebuie să fiu atentă când bag mâna în orice ar putea să stea netulburat

atât de mult timp. Cartonul este vechi și se sfâșie cu ușurință când golesc cutia de tot. Una mai puțin, zâmbesc în sinea mea, și o arunc peste umăr în grămada de gunoi din ce în ce mai mare.

Când mă uit în jos, observ mai multe fotografii între un mic teanc de plicuri decolorate. Toate sunt scrise de mână și adresate lui Richard aici, în Positano, dar când le răsfoiesc și mă uit la ștampilele poștale, sunt surprinsă să văd că unele au pe ele vechea lui adresă din Anglia. Fotografiile sunt mai vechi, iar eu simt un nod în gât când observ o fotografie a lui Richard cu tata, cu câte o halbă de bere în mâini, sprijiniți de o mașină. Mă uit mai atent și mă întreb dacă nu cumva este infamul Ford Capri, a doua mașină a tatei, despre care povestea tot timpul. Spunea că este clasică și că ar trebui s-o păstreze și s-o restaureze. Din păcate, nu avea nicio fotografie cu ea și totuși iată-mă, mă uit la doi tineri cu părul lung care au ieșit într-o zi, ca băieții, și pozează cu ceea ce ar putea fi cel mai de preț lucru al tatei.

— Cel care, mi-a mărturisit el odată, a fost destul de bun ca să-ți răpească mama.

Îmi amintesc că am chicotit la gândul că tata încerca să o impresioneze pe mama. Arăta ca un cântăreț dintr-o trupă pop, cu părul până la guler și bluza aia fără mâneci. Mamei i-ar plăcea să vadă asta și mă întreb dacă ar fi greșit din partea mea să-i fac o fotografie cu telefonul și să i-o trimit. Poate că după toți acești ani, unele amintiri ar fi bine să rămână doar așa.

Ordonez grămada și mai multe plicuri cad. Sunt felicitări vechi pentru ziua de naștere, după câte se pare, dar pe măsură ce le scot, văd că una are pe ea un timbru vechi din Anglia și nu are ștampila poștei. Mă uit mai atent și observ intrigată

că îi este adresată mamei. Plicul nu este sigilat și îl deschid. E genul acela de carte poștală pe care o cumperi, potrivită pentru orice ocazie. Desenul de pe față reprezintă un bol cu trandafiri roz pal, realizat de un artist. Genul unde sunt vizibile toate liniile trase cu pensula, și totuși efectul general este plăcut ochiului. Pe spate scrie:

Grant Galleries, Chelsea. Pink Profusion de Edward Ley.

Când în sfârșit îmi fac curajul să o deschid, ceea ce credeam că este o carte poștală goală este plină cu scrisul de mână flamboaiant al lui Richard și simt că mi se scurge sângele din față când încep să citesc.

Draga mea Evelyn,

Când am plecat la Positano, nu am găsit curajul să exprim cuvintele pe care mi le spuneam în minte iar și iar. Și, dintr-un motiv întemeiat, dar pe care știu că îl vei înțelege, deoarece amândoi știm că unele lucruri e cel mai bine să rămână nespuse.

Sper că începerea unei noi vieți în Positano mă va elibera, dar vreau să-ți mulțumesc din suflet pentru prietenia ta nestrămutată de-a lungul vremii. Din clipa în care te-am văzut prima dată, nu a fost ușor să ascund adevărul, dar sentimentul de orgoliu încăpățânat este singura mea scuză.

Mă simt binecuvântat și privilegiat să fiu născut pentru Guy, cât și pentru Marci. Este mai mult decât merit, dar voi fi mereu alături de el, orice s-ar întâmpla.

Așa că te rog să înțelegi că nu am fugit de ceva, ci am fugit spre o nouă viață. Și știu că dacă vei accepta asta, o să te simți împăcată.

Cu dragoste, întotdeauna,
R.

Mă las pe călcâie, năucită și întind mâna instinctiv după telefon.

— Mamă, eu sunt, poți vorbi?

— Sunt pe drum, mă duc să văd ceea ce ar putea fi căsuța perfectă pentru Angel și Richard, pot vorbi în timp ce merg. Dar ajung imediat acolo, mai am cinci minute de mers. Totul este în regulă cu tine, nu-i așa?

— Da. Sunt bine, dar, hm... poate putem să vorbim după aceea? Am găsit ceva printre lucrurile lui Richard și cred că și Guy ar trebui să participe la discuție.

— Mă faci curioasă. Sper să nu fie o potențială problemă.

— Nu, doar ceva despre care probabil trebuie să discutăm și s-o dăm deoparte. O să programez un apel video mai târziu în această după-amiază și vă trimit invitația ție și lui Guy.

— O idee grozavă, Marci. Și poți să ne pui la curent și cum mai merge treaba acolo. Știu că Guy este încântat de monede și sunt sigură că descoperi tot mai multe comori cu fiecare zi care trece.

— Da, așa e, și sunt și alte câteva lucruri la care nu mă așteptam. Succes la vizionare și vorbim mai târziu.

Pun cartea poștală înapoi în plic, apoi pun celelalte hârtii în cutia cu lucruri personale și cobor la parter ținând-o strâns în brațe.

— Cum merge treaba sus? întreabă Olivia, ridicând privirea, iar eu intru și îmi arunc nonșalant cartea poștală în geantă.

— Bine, sunt atât de multe de verificat, încât am decis că o schimbare ar fi la fel de bună ca o pauză. M-am gândit să încep să mă uit prin camera din spate, în adevărata peșteră!

— Oh... pot să vin și eu? ridică Olivia brațele în aer ca să-și întindă spatele și îmi dau seama că suntem aici de câteva ore.

— Să mergem să explorăm, îi răspund, și ochii îi se luminează.

Partea din clădire care merge în spate în ceea ce presupun că a fost o formațiune naturală în stâncă este plăcut de răcoroasă. Doar peretele din spate este din piatră naturală, tavanul și pereții laterali au fost tencuiți. Gresia pe care o vedem e din calcar natural. Aici ar putea fi o sufragerie minunată.

— E și încălzire aici, îmi arată Olivia. Și o unitate de aer condiționat.

— De aceea e uscat, atunci. Oh, acolo în colț e o cramă de vin?

Dăm la o parte câteva dintre lucrurile mai ușoare și ne îndreptăm spre colțul din stânga. Un nou teren de explorat.

— În spatele acestui dulap uriaș e o ladă imensă, strigă Olivia.

A dispărut complet, dar o aud, așa cum aud și zgomot de lemn care zgârie altceva tot din lemn.

— Cred că sunt tablouri înăuntru! zice ea.

Mă bag pe după un exemplar minunat de dulap clasic Ludovic al XVI-lea lăcuit, care va aduce un câștig foarte bun. Olivia a reușit să se strecoare într-un spațiu de jumătate de metru între spatele dulapului și o ladă.

— Capacul lăzii nu e bătut în cuie, dar nu este suficient spațiu ca să scot o sticlă. Ce păcat, părea promițător.

— Ei, poate că e o sarcină pentru luni, pentru când vine Nico aici, spun eu. O să verific rezerva de vinuri.

Este răcoare plăcută aici în spate și văd că există un orificiu de ventilație sus, în peretele lateral. Probabil că se vede din curtea din spate, dar nu-mi dau seama dacă l-am observat până acum.

— Sper că nu sunt târâtoare înfiorătoare care pândesc

în umbră, strig peste umăr, în timp ce deschid zăvorul de la ușile metalice filigranate și deschid una dintre ele.

Când vezi sticle de vin acoperite cu un strat de praf, este într-adevăr un semn foarte bun.

— Este tentant să arunc o privire mai atentă, dar cred că mai bine îl întreb pe Richard dacă sunt cu adevărat valoroase, până să scot una. S-ar putea să nu fie înțelept să deranjez sedimentul de pe fund, s-a mai auzit de sticle cărora le-au sărit brusc dopurile dacă au fost deranjate. S-ar putea să nici nu fie măcar de vânzare.

Olivia apare lângă mine, întinzându-și gâtul ca să vadă mai bine.

— Locul ăsta e o mică mină de aur, nu-i așa? Habar n-aveam ce e aici, tu știai?

— Nu. Mă îndoiesc că ar crede asta cineva care nu a intrat și nu s-a uitat bine în jur.

— Arată doar că nu poți întotdeauna să judeci o carte după copertă.

Nu mă pot abține să zâmbesc auzind-o. Cu siguranță are dreptate.

18

O revelație

După ce citește cu voce tare cuvintele de pe cartea poștală a lui Richard, mama îmi aruncă o privire stânjenită. Mă uit la imaginea lui Guy de pe ecranul din fața mea și întorc cartea poștală spre ei, ca s-o vadă. Pare uluit, iar mama pare de-a dreptul șocată.

— Fiecare familie are secretele ei, mamă, dar suntem adulți acum. Trebuie să ne spui despre ce este vorba.

Mama inspiră adânc, prăbușindu-se pe spate pe pernele de pe canapea. Limbajul ei corporal îi reflectă neliniștea, dar nu spune nimic.

Mă uit la Guy, iar el se uită la mine, vinovat.

— Știai despre asta? îl provoc acuzator.

Mă uit la imaginile lor una lângă alta pe ecran și constat că amândoi își ascund privirea.

— Richard a fost îndrăgostit de tine de la bun început și știai asta, nu? Tata știa?

Începe să mi se pară că mama e încet-încet înghițită de canapea, căci se scufundă tot mai mult. Aș râde dacă nu aș fi atât de supărată.

— E o poveste lungă, mormăie mama tulburată.

— Pun pariu, replic eu răutăcioasă. Atunci de ce i-ai cerut să fie naşul nostru?

— Ca să nu se simtă singur, spune mama pe un ton interogativ, şi văd tristeţe în ochii ei, ceea ce face să mi se strângă stomacul.

— Marci, calmează-te şi las-o în pace pe mama, mă priveşte Guy, iar eu respir adânc, încercând să-mi calmez nervii. Hai, mamă, când eşti pregătită. Nu te judecă nimeni aici.

Mama lasă capul pe spate o clipă şi se uită în sus, spre tavan, ca purtată de gânduri înapoi în timp.

— Prietena meu cea mai bună a sugerat într-o zi să încercăm un nou restaurant, care tocmai se deschisese în Stroud. Bineînţeles, când am ajuns noi, erau rezervate toate locurile, dar tânărul chelner ne-a venit în ajutor. Erau două locuri libere la o masă de patru locuri. După cum s-a dovedit, tatăl tău şi Richard au fost încântaţi să aibă companie şi am petrecut o seară minunată. Dar când am planificat să ne întâlnim ca să bem ceva împreună, câteva seri mai târziu, mi-am dat seama că Richard nu era interesat de prietena mea, Beth. Însă în momentul în care a văzut că eu eram împreună cu tatăl tău, ne-a lăsat pe noi doi să ne cunoaştem mai bine. Bineînţeles, Richard n-a spus nimic la momentul respectiv, dar mi-a fost evident totul din privirea lui dezamăgită. Au fost cei mai buni prieteni pe tot parcursul şcolii şi, cu siguranţă, nu aveam de gând să-l scot pe Richard din viaţa tatălui tău, deoarece este un bărbat atât de drăguţ.

Este ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l aud.

— Richard a fost cavaler de onoare la nuntă şi apoi naşul nostru. Tata nu a simţit că e puţin... ciudat?

Mama mă priveşte direct de data asta:

— Nu, sigur că nu. Le-ar fi distrus prietenia, dacă tatăl tău şi-ar fi dat seama. Richard nu a spus niciodată un cuvânt deplasat în tot acest timp. Da, aveam bănuielile mele, dar l-am respectat pentru că a păstrat mereu tăcerea.

Încep să se adune piesele în capul meu. Când a murit tata, Richard era deja în Positano şi de aceea mama nu l-a contactat. Ar fi fost prea ciudat.

— Ar fi trebuit să spui ceva, spun eu ferm.

— De ce? Richard vă consideră pe amândoi parte din familia lui, aşa cum îl consideraţi şi voi pe el. Omul ăla nu are niciun pic de sămânţă de răutate în corp! N-a aşteptat niciodată pe margine ocazia să se apropie de mine, totul este în trecut şi ne iubeşte pe toţi într-un mod foarte diferit.

Simt pasiune în vocea mamei, iar asta mi-e de-ajuns ca să mă opresc.

— Iar tu ai ştiut tot timpul despre asta, Guy?

— Nu, Marci. Dar într-o zi l-am surprins pe Richard privind-o pe mama şi am pus lucrurile cap la cap. Nu am simţit că e treaba mea.

Şi, judecând după tonul lui acum, vrea să spună că nu e nici treaba mea acum, dar văzând lucrurile în alb şi negru m-a şocat până în străfundurile sufletului.

— Am ştiut de la început că Richard şi cu mine nu suntem potriviţi unul pentru celălalt, Marci. Nu exista absolut nicio îndoială în privinţa asta, spune mama încet. Ne-am fi înnebunit unul pe altul. Cu tatăl tău a fost evident că el e perechea mea de îndată ce ni s-au întâlnit privirile peste masa aceea. Când ştii, ştii, crede-mă!

O cred şi trăiesc speranţa că într-o zi mi se va întâmpla şi mie. Dar asta este altceva.

— Nu crezi că tata merita să i se spună ce simțea Richard? Adică, nu mi se pare cinstit că el a fost ținut în întuneric, mamă, remarc eu.

Își coboară bărbia la piept.

— Dacă mă uit în urmă, înțeleg de ce crezi că a fost greșit din partea mea, dar deși nu am fost niciodată îndrăgostită de Richard, el a făcut mereu parte din familia noastră. Și m-a ascultat mereu, în momentele în care îmi făceam griji că tatăl tău exagera, și în culmea grijilor noastre financiare. Tatăl tău și cu mine am trecut prin momente dificile cu afacerea, după ce Richard s-a mutat la Positano. Dar sunt lucruri pe care i le-aș putea spune lui Richard, dar nu le puteam spune nimănui altcuiva, și l-am sunat adesea. M-a ținut pe linia de plutire, ca să-l pot susține pe tatăl tău. N-a fost niciodată mai mult de-atât, Marci, crede-mă.

Cuvintele ei sunt sincere, iar Guy are dreptate, nu e treaba mea să judec. Dar dintr-odată mă simt oarecum neloială față de tata, nu știu de ce.

— Ei bine, intervine Guy ferm, oricum nu văd la ce bun, dacă vrei părerea mea. Richard n-a fost niciodată o amenințare, Marci. Tu știi asta. Este un gentleman în primul și în primul rând. Tata era ca un frate pentru el, iar Richard a avut o influență bună asupra noastră, nu-i așa? Chiar mă bucur că lucrurile au ieșit în sfârșit la iveală și trebuie să lași totul în urmă.

Amândoi se uită la mine de pe ecran. Cum o să-mi scot din cap toate gândurile despre asta, data viitoare când vorbesc cu Richard? mă întreb eu.

— A fost doar o surpriză să văd numele tău pe plic, mamă, asta-i tot. Acum îmi doresc să nu mă fi uitat înăuntru. O să strecor plicul înapoi în grămada tot mai mare de lucruri personale ale lui Richard.

Să sperăm că nu mai găsesc alte revelații neașteptate. Dintre toți oamenii pe care îi cunosc, Richard este ultima persoană la care m-aș fi gândit să aibă secrete, comori îngropate, da, dar secrete îngropate, nu.

— Mulțumesc pentru sinceritate, mamă. Și îmi pare rău că am pomenit asta, dar...

— ... Richard te-a ajutat să treci peste pierdere, când a murit tata, iar acum simți că a fost o trădare, dar n-a fost, Marci. Nu era nimic de trădat; de fapt, tata s-ar fi așteptat ca asta să facă cel mai bun prieten al lui, să-i aline fiica îndurerată.

În această notă lacrimogenă, găsesc o scuză să închei apelul și le spun că ne auzim din nou în curând. Sunt supărată, nu pot să neg asta, și nu pot să fac față să cobor să mănânc, așa că sun la recepție. Răspunde Viola și întreb dacă pot să primesc în cameră orice este în meniul din seara asta, deoarece am mult de lucru.

Din fericire, cincisprezece minute mai târziu, apare Dario la ușa mea, dacă ar fi fost Nico, aș fi ajuns să plâng pe umărul lui. Oare mama are dreptate, iar dacă tata ar fi știut ce simțea Richard, ar fi înțeles?

Un pic mai târziu, Nico îmi trimite un mesaj prin care vrea să se asigure că sunt bine și mă întreabă dacă aș vrea să-mi țină companie. Îmi dau seama că e plin de speranțe, dar am nevoie de puțin timp singură.

O nouă zi răsare și, după o noapte, îmi dau seama că am exagerat puțin ieri. Dacă ar fi fost ceva între Richard și mama, atunci ea nu s-ar fi căsătorit cu David, mă gândesc. Iar Richard s-ar fi întors în Anglia ca să-i ofere alinare, dar n-a făcut-o, și asta-mi spune tot ce trebuie să știu. E vina mea că am citit ceva ce nu-mi era destinat. Aceasta e o lecție de reținut pentru viitor.

Însă tot n-am chef să vorbesc cu nimeni în acest moment, așa că mă strecor pe furiș din cameră și mă îndrept spre La Grotta. Îi trimit un mesaj lui Nico în care îmi cer scuze că am fost nepoliticoasă aseară, dar m-a durut puțin capul, ceea ce-i adevărat, și că încep devreme, dar că ne vedem diseară. Nu vreau să creadă că are vreo legătură cu faptul că ne-am culcat împreună, doar pentru că s-au întâmplat ambele lucruri în același timp.

Descui ușa din față de la La Grotta și intru, dar imediat îmi dau seama că nu știu ce caut, dar simt că mai am ceva de descoperit. Nu pot să nu mă întreb de ce a vrut Richard să vin eu aici, și nu Guy. Nu știa că sunt lucruri care mi-ar putea trece prin fața ochilor și care ar fi cel puțin deranjante pentru mine? Pe de altă parte, sunt sigură că Guy pur și simplu ar fi angajat câțiva oameni să împacheteze totul și și-ar fi petrecut timpul evaluând lucrurile și stabilind prețurile. Poate că asta confirmă că Richard nu are nimic de ascuns. Oare credea că eu bănuiesc că mama e femeia misterioasă care i-a frânt inima și atunci el a vrut să demonstreze că n-are nimic de ascuns?

— Bine, să vedem ce ne rezervă ziua de azi, mormăi eu.

Este foarte înăbușitor aici în dimineața asta, așa că deschid ușa câteva minute. Mă îndrept spre partea din spate a magazinului, când deodată mă străfulgeră un gând tulburător – nu cumva pur și simplu încerc să-mi distrag atenția ca să nu mă apropii prea mult de Nico? Chiar și când mă scufund în muncă, mă trezesc brusc gândindu-mă la el și îi văd clar fața zâmbindu-mi șăgalnic. *Se numește distracție, Marci*, îmi spune vocea aceea interioară. Cred că a trecut ceva timp pentru mine și am emoții. Dacă eu nu sunt unul dintre aceia care pot să sară, pur și simplu, într-o relație de ocazie, fără nicio licărire de speranță că ar putea duce undeva?

Disperată să opresc această serie de gânduri, mă îndrept direct către lada ascunsă în spatele dulapului impresionant.

Capacul este încă întredeschis și îl ridic, având grijă să nu lovesc piesa scumpă de mobilier care este de neînlocuit. Este o ladă de specialitate, făcută ca să transporte șase tablouri, fiecare așezat într-o canelură cu șine de ghidare atât în partea de sus, cât și în partea de jos. Din păcate, e greu să apuc o pânză, mai ales având în vedere spațiul îngust în care mă aflu. Tocmai când mă pregătesc să renunț, reușesc să agăț cu degetele o margine de pânză și o scot cu grijă. O așez pe capacul cutiei sprijinită cu grijă de perete, iar prima mea impresie este că e foarte bine pictată, deși nu văd o semnătură. Din păcate, n-am loc s-o întorc ca să mă uit și pe spate. Culorile sunt albastru pal, cu o bilă de lumină portocalie reflectată în apă, pentru că soarele începe să se ridice deasupra orizontului. Cerul de deasupra este realizat cu pensula de o manieră aproape sălbatică, într-o strălucire oranj pal. Scot telefonul și fac o fotografie rapid, întrebându-mă dacă e un artist nedescoperit. Probabil că Guy își ia micul dejun acum și sunt curioasă să aflu reacția lui inițială. Mi se pare deosebit acest tablou. Am ceva cunoștințe despre arta modernă, deoarece unul dintre clienții mei este mereu în căutarea unor piese interesante ale unor artiști necunoscuți, dar Guy este expert în acest domeniu. Îi spun că nu este semnat, deoarece știu că asta îi va declanșa interesul.

Deodată se aude o bubuitură puternică, atunci când se trântește ușa de la intrare, făcându-mă să tresar. Când mă duc să verific, este evident că s-a stârnit vântul, dar ceva nu este în regulă. Sunt sigură că am proptit ușa cu primul lucru care mi-a venit la îndemână... oare ce a fost? Ba chiar deschid ușa și mă uit dacă obiectul cu care am proptit-o nu este cumva pe prispă, dar nu văd nimic.

Mă întorc înăuntru, întorc cheia și mă uit în jur. N-a fost nimic deranjat și îmi storc creierii gândindu-mă ce naiba am luat și am pus în ușă. Poate că eram atât de preocupată, încât am vrut să iau ceva și am fost distrasă.

— Începi să te pierzi, Marci, spun cu voce tare, și mă întorc să pun pânza înapoi în ladă.

Oricât de interesant ar fi să cercetez antichitățile, motivul pentru care am venit atât de devreme în această dimineață este să mă duc în birou. Data viitoare când mă sună Richard, o să-l întreb de-a dreptul dacă e ceva ce ar prefera să nu văd, dar până atunci, dacă dau peste altceva... ei bine, nu e vina mea.

Aud o bătaie ușoară la ușa din față și inima începe să-mi bată puțin mai repede. Îmi ia câteva minute să mă desprind și să mă întorc în zona de vânzări. Mă grăbesc și răsuflu ușurată când îl văd pe Nico uitându-se la mine prin sticla ușii.

— Iar ai sărit peste micul dejun, îmi zâmbește el intrând. Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ai văzut o fantomă!

— Da? E doar vântul, am avut ușa deschisă un pic și s-a trântit; m-am speriat și m-am stresat puțin.

— Chiar bate puțin vântul în dimineața asta. N-am venit să te țin din treabă, dar am câteva ore libere și m-am gândit să-ți țin companie până vine Olivia.

Își dă jos rucsacul din spate și scoate un recipient.

— Am brioșe, *fete biscottate* și niște fructe.

— Minunat, atunci o să fac cafeaua.

Îi zâmbesc recunoscătoare, iar el se aplecă și mă sărută pe îndelete. Zăbovim câteva secunde și simt ca un curent care trece prin mine.

— Hai să stăm în curtea din spate, mormăi eu, puțin fără suflare, și mă retrag fără tragere de inimă.

Nu e ciudat cum, odată ce a fost încălcată acea graniță invizibilă dintre doi oameni, aceștia devin instantaneu conștienți de prezența celuilalt într-un mod complet nou? Observ că firele de păr de pe brațele lui Nico sunt de un auriu pal, ce contrastează cu bronzul pielii. Și cum își arcuiește spatele când începe să înțepenească, în timp ce sortează încă un teanc de cataloage de licitație. Din când în când, scoate dintre ele ceva fără nicio legătură și îl pune într-una dintre cutiile din fața noastră, dintre care majoritatea sunt acum pline și trebuie să fie închise.

Scotocind prin încă un teanc de chitanțe și separându-le pe ani, îmi apare în minte o întrebare. Nico a spus că Richard i-a povestit despre prima lui dragoste și mă întreb dacă nu cumva a mai spus ceva despre acest subiect.

— Richard trebuie să fi fost puțin cam singur, când a sosit prima dată aici, observ eu, urmărind cu coada ochiului reacția lui Nico.

— Probabil, deși este genul de persoană care poate începe cu ușurință o conversație cu oricine. Știa bine limba italiană, așa că asta i-a fost mai ușor, dar când te gândești că și-a început afacerea de la zero, muncea foarte mult.

— Păcat că i-a luat atât de mult s-o găsească pe Angel, dar nu ne-a povestit niciodată ce prietenii semnificative a legat pe parcurs. E destul de trist, arunc eu nada.

Știu că nu ar trebui, dar nu mă pot abține. Știu că Richard a vorbit despre mine și Guy cu aproape toată lumea din familia lui italiană, dar oare a vorbit vreodată despre mama? mă întreb.

— Presupun că dacă îi compari pe toți cei pe care îi întâlnești cu prima ta iubire, s-ar putea să ai așteptări nerealiste. Mi-e greu să înțeleg de ce n-a putut să treacă peste asta și să meargă mai departe, spune Nico.

Deci nu știe nimic, și mă bucur.

— Și totuși, pare să se fi îndrăgostit instantaneu de Angel, subliniez eu.

Nico îmi dă câteva coli de hârtie împăturită și niște fotografii.

— Poate vrei să verifici astea, înainte să le pui în cutia cu lucruri personale. Cât despre Angel, cred că drumurile li s-au încrucișat la momentul potrivit. La Grotta n-a fost întotdeauna în dezordine, dar cred că interesul lui Richard a scăzut de ceva vreme.

— Nu m-am gândit la asta. Dar sper să nu se spargă bula lor la un moment dat. Dragostea poate fi o plimbare cu rollercoasterul.

Richard ar fi devastat dacă toate astea ar fi în zadar.

— Fără îndoială că sunt fericiți să trăiască fiecare zi așa cum vine, iar asta e minunat, după o viață de muncă grea, spune Nico, apoi se oprește o clipă. Mi-a fost dor de tine aseară, spune el pe o voce joasă și îmi aruncă o privire.

— Scuze, eram epuizată. Cred că m-a răpus și căldura. Azi e mult mai răcoare.

— Cred că s-ar putea chiar să plouă puțin mai târziu, răspunde Nico, ridicând din sprâncene.

— Să plouă? Serios? remarc eu șăgalnic, coborând privirea la mâinile lui și la ceea ce are în mână, adică niște extrase de cont vechi.

— Mai sunt câteva, spune, și-mi întinde teancul de hârtii prinse cu o agrafă mare, argintie, de data aceasta. Văd că te-ai aventurat în spatele peșterii. Este așa de rău cum credeai?

— Este plină de lucruri și sunt câteva piese de mobilier masiv care vor necesita ambalare de specialitate, de către oamenii de la mutări, când or să vină. E și o veche cramă de vin minunată, ai văzut-o?

— Nu. Este valoroasă?

— Îmi place, deşi este franţuzească şi nu atât de veche, de la începutul secolului XX, poate. Dar are un farmec rustic.

Se aude o bătaie puternică în uşă.

— Probabil că este Olivia, sar eu. Nu trebuie să rămâi, Nico. Te aşteaptă o zi lungă, dar îţi sunt recunoscătoare încă o dată pentru ceea ce ai făcut.

Îl las pe Nico să-şi adune lucrurile şi, nu ştiu de ce, intru repede să verific dormitorul lui Richard şi apoi baia. Încă mă simt puţin încordată după incidentul cu uşa, dar totul este bine, bineînţeles că este! Mă cert singură şi mă grăbesc jos, conştientă că o fac pe Olivia să aştepte.

Câteva minute mai târziu, coboară şi Nico. Olivia se duce direct spre el şi se sărută pe obraji şi se îmbrăţişează.

— Am început numărătoarea inversă, îi zâmbeşte ea. Îmi vine omul acasă şi abia aştept. Dar ce cauţi aici aşa devreme?

— Am adus micul dejun şi apoi am fost din nou prins cu treabă. Oh, şi unde este lada aia cu vin, Marci? Mi-ar plăcea să arunc o privire rapidă, înainte să plec.

Amândoi mă urmează până în camera din spate şi mergem în şir indian pe lângă lucrurile înşirate. În momentul în care Nico observă lada, văd că este impresionat.

— E visul oricărui proprietar de restaurant. Pun pariu că va aduce destul de mult profit şi vinul. Un cunoscător norocos o să-l înhaţe la licitaţie. O astfel de cramă face de râs rafturile din oţel inoxidabil din camera noastră frigorifică. Oricum, vă las. *Buona giornata*, doamnelor.

Şi spunând aceasta, pleacă, fără sărut de rămas-bun pentru mine, evident, dar faptul că a venit a fost un mic bonus ca să-mi încep ziua frumos, aşa că nu mă plâng.

— Voi doi arătaţi atât de bine împreună, spune Olivia, cu

tristețe. Păcat că ești aici doar pentru puțin timp!

Nu-i las timp să continue și iau cel mai apropiat lucru care îmi încape în două mâini și i-l dau.

— Ce-ar fi să încerci să împachetezi asta?

Este o vază Capodimonte de epocă, cu un trandafir turnat pe față. Olivia mi-o ia de parcă i-aș da bijuteriile coroanei.

— O să încerc, dar vreau să verifici după aceea dacă am împachetat-o bine.

— Doar vezi să fie protejat trandafirul și știu că o să faci o treabă grozavă.

Probabil că nu este nici pe departe atât de valoroasă pe cât crede Olivia, dar cel puțin acum îi ocupă altceva mintea, ca să nu se mai gândească la Nico și la mine împreună. Oricum, sunt nerăbdătoare să mă întorc la etaj, pentru că acea clemă cu hârtii pe care mi-a dat-o Nico părea interesantă. Dar când mă întorc la birou, parcă n-o mai găsesc. Sunt atât de multe teancuri cu hârtii peste tot, încât e timpul să închid cutiile pline și să mai fac câteva. Or să apară și hârtiile acelea la un moment dat. Telefonul din buzunar începe să bâzâie și răspund, încântată să văd că este Guy.

— Bună dimineața. Nu mă așteptam să mă suni.

— Hm... îmi trimiți o fotografie cu ceea ce este evident o copie nesemnată a uneia dintre picturile lui Monet și nu credeai c-o să fiu curios?

Deschid gura să spun ceva, dar nu-mi vine nimic și îmi adun repede gândurile.

— Stilul mi-a atras atenția, dar fără să-l caut pe internet, nu pot spune că-mi amintesc ce este. Ești sigur că este o copie exactă? Abilitățile de pictor ale lui Richard nu sunt atât de bune, sigur?

— Bineînțeles că sunt sigur și este și o copie destul de

bună. Este Le Havre, portul. Reședința principală a lui Monet era în apropiere. Cel puțin, nu există semnătură, dacă ar exista, am avea probleme, râde el.

— Dar chiar dacă nu este pictată de Richard, ar fi știut că este doar o copie și nu poate fi vândut.

— E ceva scris pe spatele pânzei?

— Nu-mi dau seama, pentru că toată lada este îngropată și nu am loc să scot și să întorc tabloul.

— Probabil că am dreptate. Ai încărcat fotografii cu trei picturi diferite, dar toate sunt semnate și de artiști mai puțin cunoscuți, deși populari. Când o să le pot vedea de aproape, sunt sigur că se vor dovedi a fi originale.

— E curios, totuși. Mai sunt câteva în aceeași ladă, de parcă le-ar fi pregătit pentru expediere. Din păcate, nu am acces la celelalte până când nu iau din fața lăzii câteva dintre obiectele de mobilier masiv. Este prea greu pentru mine și Olivia și va trebui să angajez ajutoare.

— Dacă vorbești cu Richard, îți sugerez cu tărie să nu spui nimic despre mama și despre ceea ce am discutat ieri. Este în trecut, Marci, și n-are rost să zgândări trecutul. Cred ce a spus mama, spune Guy ferm. Judecând după expresia de pe fața ta aseară, te cunosc, o parte din tine va dori să o audă direct de la Richard, dar trebuie să lași lucrurile astea în pace. Dacă s-ar fi întâmplat ceva între ei doi, nu crezi că ar fi ieșit la iveală cu mult înainte?

Este mai mult decât enervant când Guy încă mai poate să facă apel la conștiința mea așa. Fiind cel mai mare, el a fost protectorul meu la școală și au fost momente în care am fost foarte recunoscătoare, dar au fost și momente în care m-a dat de gol la mama și la tata. Îmi amintesc că am țipat la el odată că e dreptul meu să fac greșeli fără să mă scoată

el constant din ele. Mergeam împreună de la școală spre casă și cuvintele lui mi-au rămas în minte de-atunci:

— Și treaba mea este să fiu cu ochii pe tine. Problema ta, Marci, este că jumătate din timp ești cu capul în nori, iar cealaltă jumătate o petreci analizând fiecare mic detaliu. Nu poți să fii și într-un fel, și în celălalt, trebuie să fii mai mult ca mine, la mijloc. Și dacă crezi că o să-l las pe copilul ăla care face pe șmecherul să te urmeze acasă, atunci mai gândește-te.

Pe-atunci, eu aveam doar 8 ani, iar Guy avea 13 și mergea spre 30, sau cel puțin așa mi s-a părut. Mai târziu, în viață, l-am învinovățit că m-a făcut să privesc cu suspiciune fiecare tip care mi se adresa. Până în ziua în care mama a spus din întâmplare că tata i-a spus odată lui Guy că era treaba lui să aibă grijă de sora mai mică. Atunci mi-a părut rău pentru Guy, pentru că trebuie să fi fost greu pentru el să fie cu ochii pe mine.

— Ai dreptate și știu asta. Mulțumesc, Guy. Nu ajută pe nimeni și nu schimbă cu nimic lucrurile, nu-i așa?

El scoate un mormăit.

— Dacă Richard s-ar fi gândit chiar și numai o clipă că va afecta ce simți pentru el, ne-ar fi spus el însuși cu mult înainte.

Nu are rost să ne certăm când sunt total de acord. În plus, știu că mama a fost distrusă când a murit tata. Singurul lucru peste care nu pot trece este că apoi s-a căsătorit cu David. Iar David nu seamănă deloc cu tata. Și asta n-a avut niciodată sens pentru mine. Cum poate mama să iubească doi bărbați care sunt atât de complet diferiți? Iar Richard, ei bine, el are o inimă mare și relația pe care o are cu Guy și cu mine este specială. Dar când mă gândesc la David, pentru mine nu există... nimic, nicio relație. Și asta nu depinde numai de mine.

19

Uneori... se mai întâmplă

— Ți-am spus c-o să avem parte de o ploaie până seara, spune Nico, aplecându-se ca să aprindă lumânarea, iar ploaia măruntă cade ușor în jurul nostru.

E ironic că este ciudat de reconfortant și-mi amintește de casă.

— Aproape că aud grădina oftând ușurată, în timp ce soarbe picăturile de ploaie, spun eu, iar Nico îmi zâmbește melancolic. Ce e?

— Noi chiar ne facem griji când nu plouă mult timp, în perioadele secetoase, dar n-am auzit niciodată pe cineva să celebreze faptul că și natura simte un sentiment de ușurare.

— Atunci, asta e încă una dintre diferențele dintre noi, observ eu.

— Și ce ai mai descoperit de când ai venit? întreabă Nico, privindu-mă amuzat, în timp ce desface platoul pe care Luca ni l-a pregătit pentru cină.

— Că italienii abordează lumea într-un ritm mai lejer. Parcă pot să se relaxeze imediat, fie că se așază și se bucură de o cafea, se destind cu prietenii sau pur și simplu se bucură

de împrejurimi. Recunosc, este mult mai ușor să faci asta când vremea e atât de plăcută.

— Noi numim chestia asta: *il dolce far niente*, spune el.

— Ce înseamnă?

— În traducere literală, înseamnă că e dulce să nu faci nimic. Când mâncăm, nu ne gândim decât la mâncare și la vin. Masa este o activitate relaxantă și nu ne place să ne grăbim.

Observasem asta și îmi place că Nico folosește *noi*, atunci când vorbește despre italieni.

— Cum te relaxezi de obicei, atunci când nu-ți petreci timpul liber având grijă de o străină, ca favoare pentru un bun prieten?

El izbucnește în râs.

— Faci să pară ca o datorie. Dar nu e. Îmi place compania ta și cred că am făcut asta destul de evident. Și, cum pare că ești fericită să fii aici, aș spune că este reciproc.

Există o graniță subțire între schimb de glume și flirt, iar noi ne ținem echilibrul chiar pe ea.

— Când ești la Roma, fă ce fac romanii... sau, în acest caz, când ești în Positano!

Nico dă ochii peste cap, sesizând încercarea mea de a nu-i lăuda egoul.

— M-ai răpit de la plimbările mele cu Vespa, când mă întâlneam cu prietenii la o sticlă de vin sau un espresso. Dar înot destul de des după-amiaza. Din păcate, pentru că Jack e plecat, nu mai avem activitățile legate de navigație.

Nu mi-am dat seama până acum ce face Nico de când se închide restaurantul, în jurul orei 15.00, până când se deschide din nou, în jurul orei 19.00. De obicei, nu sunt aici, fie sunt sus la La Grotta, fie mă odihnesc în cameră, fie mă ocup de apeluri și e-mailuri. Dar luni, Nico va avea o surpriză,

deoarece, cu ajutorul Oliviei, am reușit să închiriez o barcă de lux care, m-a asigurat ea, o să-i facă ochii să-i sclipească de bucurie. Richard va fi în culmea fericirii când îi voi trimite o fotografie cu barca, pentru că am impresia că exact la așa ceva se gândea și el. De obicei, vine și un căpitan odată cu barca închiriată, dar pentru că firma îl cunoaște personal pe Nico, a trebuit doar să plătesc puțin în plus pentru asigurare, astfel încât să ia el cârma.

— Italienii au un fel de a face să pară normale lucrurile elegante, reflectez eu. Și fac totul cu o mare grație. Da, străzile sunt îngrozitor de aglomerate, și parcă toți conduc foarte repede, dar nu se simte la fel de intens ca în Anglia. Avem multe scutere, mopede și biciclete, dar e altfel. Cu siguranță, este mult mai lipsit de farmec în ploaie și frig, asta e clar. Ce mâncăm în seara asta?

Mă aplec în față ca să văd, iar Nico descoperă platoul. Este prima seară când trebuie să acoperim totul ca să ducem mâncarea afară, dar niciunul dintre noi nu ezită. Sub pergolă, cu atâta viță-de-vie și vegetație, este complet uscat, iar mirosul ploii pe pământul uscat și pe plante este cu adevărat minunat. Este revigorant.

— Felul ăsta de mâncare este tartar de ton cu avocado și sos de lămâie. Aici avem caracatiță la grătar în ulei de măsline, cu un pic de ardei iute și paprika, și niște anșoa minunate. Și, în cele din urmă, o salată mixtă cu brânză Emmenthal și pancetta prăjită. Sunt și niște felii de ciabatta pentru caracatiță.

Nico toarnă pentru fiecare câte un pahar de vin și apoi se oprește să-mi arate eticheta.

— Asta e unul dintre vinurile mele locale preferate: Costa d'Amalfi Tramonti Bianco. Tenuta San Francesco își crește

vinurile pe dealurile terasate în Tramonti, în inima Coastei Amalfi. Gustă-l, l-am cumpărat special ca să-l savurăm împreună în seara asta.

Nico îmi întinde un pahar și mă prefac că știu ce fac. Îl învârt și îl ridic în aer ca să mă uit la el.

— Îmi place culoarea galben-pal.

Apoi ridic paharul la nas și adulmec.

— Oh... are aromă de fructe și de flori! remarc eu cu îndrăzneală.

Nico pare încântat.

— Simți aroma de piersică albă și mai e un iz de plante aromatice, salvie și cimbru.

— Ai dreptate, dar nu cred că aș fi putut identifica asta dacă nu mi-ai fi atras atenția.

— Majoritatea spun că are un gust ușor mineral, din aceeași cauză. Îmi place pentru că este atât de fin și revigorant. Se potrivește perfect cu orice fel de pește. Oricum, probabil că ți-e foame.

Da, chiar mi-e foame, deși Olivia aduce mereu multă mâncare. Dar este trecut de ora 23.00, și mai bine mănânc ceva repede, pentru că vinul ăsta va aluneca prea ușor. În prezența companiei pe care o am, cred că este înțelept să-mi păstrez mintea limpede.

Mă ridic într-un cot și mă uit la Nico, iar el se chinuie să-și țină ochii deschiși. Acum îmi dau seama că decizia pe care am luat-o mai devreme, să nu se mai repete asta, a fost doar pe jumătate.

— De ce te încrunți? murmură el în starea aceea pe jumătate treaz, pe jumătate adormit.

— Pentru că este 3 dimineața, iar tu n-ar trebui să fii aici.

Îți dai seama cât de îngrozitor ar fi dacă te-ar vedea cineva întorcându-te în camera ta?

Nico își întinde brațele în față, iar mușchii i se flexează în timp ce geme ușor.

— Nu e treaba nimănui, Marci.

Scutur din cap spre el și închid ochii un pic, nu pentru că mi-e somn, ci pentru că mă simt inconfortabil.

— Știi exact ce vreau să spun, dar e mai ușor să nu te gândești la asta, nu-i așa?

Nico se rostogolește pe o parte și continuăm să ne uităm unul la celălalt.

— E vorba despre Giulia sau despre mama și Luca?

Oftez din rărunchi.

— Este vorba despre respect pentru toată familia ta, Nico. Nu sunt bucuroasă să mă furișez așa. Oare m-ar mai face să mă simt binevenită și parte din viața de aici, dacă ar ști ce se întâmplă între noi?

Expresia de pe chipul lui Nico se schimbă și acum este complet treaz.

— Se așteaptă să am grijă de tine cât ești aici și nu e niciun motiv ca să fie cineva bănuitor. Nu e ca și cum ne plimbăm ținându-ne de mână și ne sărutăm, nu-i așa?

— Poate că așa e, dar faptul că am fost primită atât de bine face să am conștiința încărcată. Distracția este una, sexul și distracția sunt altceva, și așa sunt eu. Nu putem să ne culcăm împreună la hotel, Nico, iar acum chiar trebuie să te îmbraci și să pleci, în liniște.

Problema este că hotărârea mea slăbește prea ușor când sunt în preajma lui, dar riscul este pur și simplu prea mare. Văd dezamăgire pe chipul lui Nico, dar înțelege că vorbesc serios, așa că se strecoară fără tragere de inimă de sub cearșaf

— Şi dacă nu mai stau atât de mult data viitoare? întreabă el, în timp ce se îmbracă.

Mă uit la spatele lui gol, urmărindu-i mişcările trunchiului şi dorindu-mi atât de mult să întind mâna şi să-i simt din nou căldura pielii sub degetele mele.

— Nu acesta este răspunsul, spun eu ferm, şi mă prefac că privesc în altă parte.

— Dar când suntem singuri împreună la La Grotta?

Se întoarce pe jumătate să se uite la mine.

Nu-i vorba doar că poate să-l vadă cineva plecând de la mine, dar dacă vom continua aşa, va fi şi mai greu atunci când va fi timpul să ne luăm la revedere şi să tragem linie. O noapte ici şi una colo se vor transforma în fiecare noapte?

Simt fluturi în stomac când văd privirea din ochii lui. Când o să plec, la sfârşitul lunii iulie, o să regret momentele pe care nu le-am petrecut împreună strângându-ne în braţe? Sau o să mă bucur că am încetinit puţin ritmul ăsta, pentru că m-am ferit astfel de un posibil sentiment de... pierdere? E uşor de zis că ştiu că între noi nu poate fi decât ceva trecător, dar dacă e un preţ mai mare de plătit?

— Nico, sunt musafir aici şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să supăr pe cineva. Înţelegi de ce sunt într-o poziţie foarte dificilă?

Oftează, apoi se întoarce să-şi caute pantofii.

— Înţeleg şi îţi respect dorinţele. Îţi promit.

Mă strecor din pat şi mă îmbrac în halatul de mătase până la genunchi. Nico stă în faţa uşilor care dau pe balcon şi eu mă apropii să mă uit afară.

— Nu-i uşor pentru mine, Nico, înţelegi. Dar aş ajunge să mă urăsc dacă aş lăsa în urmă nefericire pentru că suntem descoperiţi.

Răspunsul lui este să se aplece în față și să-și atingă buzele ușor de ale mele, apoi se întinde să-mi strângă mâna.

— E ceva magic pentru mine, să mă aflu aici la Positano, murmur eu. Dar nu este viața reală, așa cum o știu eu, și știu nu e o vacanță. A devenit ceva între acestea două, și nu sunt sigură că pot să fac față, dacă nu punem puțin frână.

— Mă voi supune regulilor, dacă promiți în schimb că acest lucru nu va afecta lucrurile dintre noi, în timpul care ne-a mai rămas. Pot să mai petrec timp cu tine la La Grotta?

— Desigur, răspund eu bucuroasă.

— Și încă vrei să ieșim luni cu Olivia și Jack?

— Da, abia aștept să-l cunosc în sfârșit.

Stăm câteva secunde privind un cer fără stele, norii mascând totul și făcând ca marea să pară întunecată și fără suflet în seara asta. Doar luminile sclipitoare de pe terasele caselor cuibărite între stâncile abrupte de calcar din dreapta noastră atrag atenția.

Ne întoarcem instinctiv unul spre celălalt și ne despărțim fără tragere de inimă. Nico nu spune nimic, dar își pune un deget pe buze și zâmbește blând. Privirea lui o caută pe a mea, și mi-aș dori să pot să mă prefac că nu pleacă și mă lasă aici, cu trupul încă dornic de atingerea lui, știind că aceasta trebuie să fie ultima dată când dormim împreună sub acest acoperiș.

— Marci, draga mea, ce mai faci? se aude vocea tunătoare a lui Richard la telefon, iar eu sunt recunoscătoare să fac o pauză.

Îmi dau părul spre spate, mă ridic și merg spre fereastră. Astăzi este senin și se simte o briză plăcută. Se simte un aer proaspăt după ploaia de aseară și, uitându-mă în jos, spre

grădina din spate, totul pare să fie puțin mai strălucitor în această dimineață, în afară de mine. Eu mă simt obosită.

— Sunt bine, Richard. Sunt în biroul tău chiar acum, în timp ce vorbim.

— Oh, draga mea, atunci probabil că nu sunt nașul tău preferat, chicotește el.

— Ești singurul meu naș, Richard, așa că știi că te voi ierta. Dar mă bucur că ai sunat. Am mai găsit o ladă cu tablouri la parter, în camera din spate. Sunt... hm... de vânzare?

Pauza este de rău augur.

— Oh. Hm... am uitat de ele.

Observ încă o dată cât de uituc a devenit Richard, cu tablourile și argintul. Încep să simt din nou în stomac senzația aceea de neliniște.

— Nu, nici astea nu sunt de vânzare. Am vrut să rezolv asta înainte să plec. Dacă poți pune să bați lada în cuie și să-l rogi pe Guy să le depoziteze împreună cu colecția mea personală, ar fi minunat.

Să-i spun ce a zis Guy?

— O să fie dezamăgit, pentru că spera să mai aibă câteva piese de pus într-o vânzare separată de artă, pe care a planificat-o pentru noiembrie.

Nu mă simt confortabil acum să recunosc că m-am uitat înăuntru.

— Îmi pare rău, dar nu, cu siguranță nu sunt de vânzare. Nu e nimic de valoare, dar sunt obiecte pe care aș putea să le expun după ce mă așez undeva cu Angel.

Atunci ar fi bine să-l avertizez pe Guy să nu spună nimic.

— Asta înseamnă că mama a găsit un loc în Marea Britanie pentru tine și Angel? întreb eu, surprinsă de răspunsul lui.

— Da, a găsit un locșor în Gloucestershire, iar Angel

este foarte încântată de asta. Dar plecăm în Australia foarte curând și nu sunt sigur cât vom sta acolo.

Australia?

— Doamne, ce surpriză!

— Angel are familie acolo și o să vizităm puțin locurile.

— Minunat. Hm... Am o grămadă mare de scrisori pentru tine și acum, că încep să strâng hârtiile din biroul tău, mi-am gândit că e cel mai bine să verific dacă nu cumva e ceva care ar putea fi deosebit de sensibil?

— De ce, ce ai găsit?

Oh, asta e vocea serioasă a lui Richard.

— Nimic, dar ai spus că e nevoie de sortare și am vrut să verific ce anume ai vrea să sortez?

— Oh, Marci, am lăsat acolo o mare dezordine, știu. Este mai rău și pentru că am început să scot lucrurile, înainte să fiu distras. O să găsești un mic cufăr de lemn cu un lacăt pe el. E un cufăr farmaceutic franțuzesc. Conține majoritatea documentelor mele private. Dacă găsești fotografii pe care le-am scos și nu le-am pus înapoi, ca și alte lucruri personale, ți-aș fi foarte recunoscător dacă le-ai pune înapoi înăuntru. Cheia este lipită de partea inferioară a sertarului de sus de la birou. Dacă ai putea să o păstrezi în siguranță pentru mine, aș prefera să nu ajung să sparg încuietoarea la un moment dat în viitor, dacă se rătăcește cheia.

Asta mă liniștește. Dacă Richard ar fi avut ceva de ascuns despre mama, atunci sunt sigur că s-ar fi asigurat că felicitarea și fotografiile au fost puse înapoi în cufăr. Poate că s-a uitat prin ele ca o modalitate de a da lucrurile astea deoparte, înainte de a-și începe noua viață cu Angel.

— Dar scrisorile care au venit cu poșta?

— Hm... Nu vreau să mi se trimită scrisorile, pentru că se

pot rătăci. Pare ceva urgent sau sunt doar chestii plictisitoare?

— Stai să iau teancul, stai un moment.

Este o stivă destul de mare acum.

— Sunt destul de multe cu același timbru poștal – Harrison & Company Financials.

— Oh, sunt declarații de la fondul de pensii și pot fi puse la un loc. E o casetă pe birou pentru astea. Primesc un extras bancar lunar pentru două conturi diferite și acestea pot fi puse și ele acolo. Ce mai e?

— Vreo douăsprezece, unele cu ștampile poștale italiene, dar nu toate. Pare că provin de la diverși dealeri de antichități și câteva care ar putea fi broșuri.

— Aruncă-le la coș. A trecut timpul când strângeam toate astea. Altceva?

— Vreo două arată a felicitări din Anglia, probabil că vă felicită pe tine și pe noua ta mireasă.

— M-am gândit să le spun tuturor că plecăm în călătorie și că vom face o petrecere când ne întoarcem în Regatul Unit, dar e frumos din partea lor.

Hm... Observ că nu se menționează o petrecere în Italia.

— Oh, exclam eu, aruncând o privire la următorul plic din grămadă. E unul aici adresat ție, dar scrie pe el în atenția lui Luca!

— Ah, asta e legat de afaceri, poți să i-o dai lui în persoană, și nu Celiei, ar fi foarte bine, Marci. O așteaptă și sunt doar niște documente care trebuiau aranjate.

Sunt cel puțin surprinsă.

— Desigur. Le-ar fi greu, dacă ai vrea să-ți încheie parteneriatul cu ei, mă aventurez eu, considerând că este un comentariu destul de cinstit.

— Ah, da, implicarea mea în afacere...

Urmează o pauză ciudată, apoi continuă:

— N-ai de ce să-ți faci griji în acest sens, draga mea, te asigur. Sunt sigur că zilele mele de prăjit sub soarele italian nu s-au încheiat, iar vizitele vor fi și mai plăcute cu Angel alături. Însă Angel visează la un loc din Anglia, iar eu sunt extrem de fericit, normal. Odată ce aranjăm lucrurile în Regatul Unit, nu mai trece mult până când vom vizita din nou Positano. La urma urmei, acolo ne-am cunoscut și ne-am îndrăgostit, ceea ce înseamnă că este un loc deosebit pentru amândoi. Cred că și Angel simte că este atrasă de Positano, așa că cine știe ce se mai poate întâmpla într-un viitor nu prea îndepărtat? Dar vreau să știu că soția mea nu face doar ce vreau eu, din cauza intereselor mele de afaceri. Oricum, Luca n-are nevoie de contribuția mea, deși pot să-mi asum creditul pentru lista de vinuri alese cu grijă, chicotește Richard, și nu mă pot abține să zâmbesc.

Ah, ce bătrân romantic este, iar asta e o veste încurajatoare, deoarece cred că s-ar putea să aibă dreptate.

— Desigur, Richard. Dar e ceva ce trebuia spus acum, că știu de asta. Positano este într-adevăr un loc deosebit și ți se duce dorul mai mult decât îți închipui.

— Are un farmec aparte, nu-i așa, Marci? La fel ca oamenii. Poți să le spui că voi reveni curând, împreună cu soția mea. Oricum, destul despre mine, ți-am promis o vară pe care n-o vei uita niciodată și sper că dă rezultate. Ai reușit să aranjezi excursia aia cu barca?

— Da, pentru luni. Va fi o surpriză totală pentru Nico, o să ne petrecem ziua cu Olivia și Jack la bordul unei ambarcațiuni *gozzo* foarte șic. Și o să profităm de generozitatea ta!

— Minunat, și este o alegere excelentă! E făcută de o companie locală – Fratelli Aprea. Încă mai construiesc conform

tradițiilor artizanale *sorrentino*, dar modelele de astăzi sunt luxoase. Mi-ar plăcea să fiu acolo ca să văd fețele lui Nico și Jack în ziua aceea. Și, să nu uit, ține minte să petreci mult timp în aer curat. Nu vreau să stai tot timpul în La Grotta, chiar dacă descoperi tot felul de comori oriunde te uiți. Dacă nu te întorci acasă cu un bronz pe care să-l invidieze toată lumea, atunci ai pierdut o mare ocazie. Te îmbrățișez, Marci, cum m-aș descurca fără tine în viața mea?

Închidem telefonul, dar nu mă pot abține să mă simt puțin confuză. Întorc plicul pe care scrie *Alla cortese attenzione del Signor Luca Romano*, și îl compar cu altul din grămada despre care Richard spunea că sunt extrase de cont de îndosariat. Simt un fior pe șira spinării, adresa de retur de pe spate este aceeași. Apreciez că hotelul și restaurantul au o mulțime de vizitatori, iar afacerile arată bine. Iar dacă Luca l-a contactat Richard pentru o infuzie de numerar... ei bine, Celia conduce totul, cu excepția bucătăriei, și ea este cea care ține contabilitatea. Asta e puțin ciudat.

Richard și Luca nu au altă afacere pe lângă, nu? Una de care Celia și Nico nu știu și care să aducă niște bani în plus? Cine știe...? În momentul ăsta, nu mă mai surprinde nimic.

20

La Bella Vita

Jack face un pas în față și este clar că mă întâmpină ca și cum am fi prieteni vechi. Este exact așa de chipeș și fermecător pe cât mă așteptam. Are părul de culoarea nisipului, este puțin mai scund decât Nico. Barba este o surpriză, dar îi stă bine.

— Am impresia că te cunosc deja, îmi zâmbește el. Și ai ținut-o ocupată pe Olivia, ceea ce este bine, pentru că înseamnă că nu îmi trimite mesaje prea des.

Chipul Oliviei este imaginea fericirii pure, îl soarbe pe soțul ei din priviri.

— Ba nu-ți scriu prea des. Sau doar când mi-e dor de tine.

— Mă așteptam la cineva puțin mai în vârstă, din poveștile Oliviei, Marci, spune Jack, făcându-mi cu ochiul jucăuș.

Se întoarce să-l îmbrățișeze pe Nico și apoi își lovesc pumnii unul de altul.

Olivia icnește surprinsă:

— Am spus că Marci este o *expertă* în antichități, nu că este o antichitate, spune ea. Îmi pare rău, Marci, deseori răstălmăcește ce spun eu. În plus, ar fi trebuit să știe mai

bine, pentru că Richard te pomenea mereu drept trandafirul lui englezesc.

— Îmi dau toată silința, dar Olivia vorbește fără încetare, spune Jack, ridicând din umeri. Sunt sigur că știi deja asta până acum, Marci, dar pun pariu că voi două v-ați distrat ceva împreună.

— Da, ne-am distrat și nu m-aș descurca fără ea, îi răspund. Sperăm că tu și Nico o să vă bucurați de mica surpriză pe care am pregătit-o pentru astăzi, nu-i așa, Olivia?

Jack izbucnește în râs, în timp ce Olivia îl ceartă din deget în aer.

— Voi două, doamnelor, aveți de gând să ne împărtășiți detaliile acestui mic plan al vostru? întreabă Nico, uitându-se puțin nervos la Jack.

Poate că își imaginează că mergem să vizităm obiective turistice sau la cumpărături, și mă îndoiesc că oricare dintre aceste opțiuni ar putea fi în fruntea listei lor de preferințe pentru petrecerea unei zile libere.

— Oh, nu depinde de mine. Eu am fost doar intermediarul, spune Olivia, uitându-se la mine ca să explic ce se întâmplă.

— Este din partea lui Richard, de fapt el plătește factura pentru azi.

Sunt conștientă că Nico s-a apropiat de mine, dar e ceva ciudat între noi acum. Încă de la schimbul nostru sincer din primele ore ale dimineții de joi, amândoi ne străduim să găsim echilibrul corect. Am luat cina obișnuită împreună în fiecare seară în grădină, dar după aceea coborâm la plajă ca să petrecem ceva timp. Sunt sigură că amândoi ne-am gândit ce altceva am fi putut face, dar Nico și-a respectat cuvântul dat.

— Dacă toată lumea are echipamentul de plajă la el, ar fi bine să mergem, spun eu și mă uit la ceas.

— Aşadar, nu este o plimbare pe coastă, dacă ne luăm costumele de baie şi papucii de plajă? întreabă Nico şi se întoarce spre mine, cu sprâncenele strânse a mirare.

— Nu. Crede-mă, o să-ţi placă surpriza.

— Şi nu trebuie să luăm nimic cu noi, băuturi într-o geantă frigorifică, de exemplu? întreabă Jack, dar Olivia dă din cap.

— Totul a fost pregătit, băieţi, ca să vă puteţi relaxa. Iar mama a venit ca să aibă grijă de Luna, aşa că nu trebuie să ne grăbim să ne întoarcem.

— Putem măcar să rezervăm o masă la Ristorante Sul Mare, ca să putem petrece seara cu toată lumea? se uită Jack la Nico, cu o expresie care spune clar cât de tare încearcă să afle ceva despre planul nostru.

— Nu, nu va fi necesar, intervine Olivia, aruncându-i lui Jack o privire aspră.

Să sperăm că ei cred că vom avea o mică petrecere pe plajă şi că ne vor însoţi şi alte persoane pe tot parcursul zilei.

— Bine, atunci hai să mergem, îi îndemn, pentru că vom întârzia la locul de întâlnire, dacă nu plecăm imediat.

Luna scânceşte, simte că ne pregătim să plecăm şi apare mama Oliviei să ne spună la revedere.

— O să fie bine. O duc la plimbare, în scurt timp. Distracţie plăcută şi nu vă grăbiţi înapoi pentru mine. Dacă se face târziu, atunci vine şi Papa şi rămânem aici.

Olivia îşi îmbrăţişează recunoscătoare mama. Jack începe să se joace un pic cu Luna şi, când eu şi Olivia trecem pe lângă ei, observ că îi vorbeşte în italiană şi Lunei îi place. Trăind şi lucrând în Italia şi cu un socru italian, Jack trece fără probleme de la italiană la engleză şi invers.

Animalele probabil că se întreabă ce se întâmplă, atunci când unul dintre stăpânii lor este plecat pentru perioade lungi

de timp, mă gândesc eu. Probabil că e confuză și îi este dor de Jack aproape la fel de tare ca și Oliviei.

— Băieți, dacă puteți să luați fiecare câte una dintre genți de plajă, ați fi niște gentlemeni, le strigă Olivia peste umăr.

Ne luăm rucsacurile și o urmez pe poteca de pe marginea casei și ies pe poartă.

De la casa Oliviei și a lui Jack e un drum pe jos mult mai scurt până la plajă decât credeam. Proprietatea nu este la fel de sus ca Il Posto di Luca, situată pe stânca de calcar vecină.

— Vezi că traseul e mai abrupt spre final, mă avertizează Olivia, dar întoarcerea este adevăratul antrenament.

— Hei, așteaptă-mă! strigă Jack, dar Olivia este mai mult atentă să se uite la ceas.

Nu vrem să întârziem și îi fac semn să mărească pasul.

Debarcaderul se află la capătul plajei magnifice și de obicei sunt multe bărci ancorate în apropiere. Am observat că taxiurile pe apă folosesc de obicei cheiul. Pot doar să sper că barca pe care am închiriat-o nu ne dezamăgește. În fotografiile din e-mail arăta uimitor.

— O să fie aglomerat, subliniază Nico. Putem s-o luăm spre Spiaggia di Fornillo, plaja de acolo este mult mai liniștită.

Probabil că are dreptate, dacă am face doar plajă, pentru că turiștii merg direct spre Spiaggia Grande. Sunt atâtea rânduri după rânduri de șezlonguri și umbrele de închiriat, așa că e aglomerat. Mă gândesc că, dacă stai doar întins la soare, ori ai ochii închiși, ori citești, ori te uiți la oameni, deci ce contează câtă lume e în jurul tău, atât timp cât te simți confortabil și poți să te bucuri de priveliștea uimitoare? Oricum n-ai nevoie decât de o scurtă plimbare, căci ai în apropiere o varietate de localuri și locuri pentru unde să mănânci sau să bei ceva rece, potrivite tuturor bugetelor și preferințelor.

— Mergeți mai departe, băieți.

Olivia îmi aruncă o privire vicleană și mă străduiesc din răsputeri să nu râd. După genți, pare mai degrabă că ne vom petrece ziua făcând plajă.

Olivia are dreptate, sunt câteva seturi lungi de trepte incredibil de abrupte și când ajungem la plajă este o priveliște binevenită.

Nico și Jack merg înaintea noastră, atrași instinctiv să verifice mai întâi bărcile și câțiva oameni le fac cu mâna când trec pe lângă ei. Mergând cu greu în spate, încetinim puțin ritmul, nesigure pe direcția de mers, parcă.

Mă opresc o clipă și privesc în jur: tot nu-mi vine să cred că sunt aici, căci peisajul este absolut unic. Mă simt ca și cum aș fi pășit în viața altcuiva, cu siguranță nu a mea. Și totuși, fac parte din asta și nu sunt doar turist. Sunt norocoasă să am această experiență și e timpul să mă opresc și să mă bucur pur și simplu de ceea ce mi se întâmplă.

Din fericire, azi nu bate deloc vântul, ceea ce e bine, pentru că Olivia și eu avem pălării ușoare de pai. Când i-am spus că nu am nimic potrivit să-mi pun pe cap să mă apere de soare, ea a dispărut și s-a întors cu trei variante de pălării din care să aleg. Sunt îmbrăcată cu o rochie înflorată fără bretele, partea de sus este elastică, iar partea de jos îmi curge ușor pe șolduri și continuă până la nivelul gambei, așa că mă simt vaporoasă, colorată în albastru și verde pal și simt vara pe piele.

— Uite, o să ai nevoie de un ac de pălărie, doar ca să faci față rafalelor bruște de vânt când ne urcăm pe barcă. Ești bine? mă întreabă Olivia, văzându-mă căzută în reverie.

— Sunt doar obosită, răspund, și iau de la ea un ac de pălărie, apoi mergem mai departe una lângă alta.

— Păi, să sperăm că vom avea câteva ore relaxante la bord și o să vezi în sfârșit priveliștea uluitoare a coastei Amalfi din depărtare!

Băieții au ajuns deja la debarcader și pare că tocmai au înțeles ce se întâmplă. Nico și Jack râd, iar un tânăr foarte chipeș, în pantaloni scurți și purtând un tricou cu emblema companiei, îi dă ceva lui Nico. El se întoarce imediat și se uită la noi, în timp ce ne apropiem, ridicând în mână un plic, iar pe față i se citește cel mai larg zâmbet.

— Tu ai făcut asta? strigă el, în timp ce coborâm de pe nisipul pietros și ajungem la debarcader.

— A fost ideea lui Richard. Un fel de a te răsplăti pentru că m-ai ajutat la La Grotta.

Nico face un pas înainte, deschizându-și brațele de parcă ar vrea să mă îmbrățișeze, și apoi se oprește din scurt, ușor jenat.

— O să-i trimit un mesaj de mulțumire. El știe ce emoție simți când ești în spatele timonei la *La Fortuna*, este un vis devenit realitate pentru mine. Și mulțumesc, Pietro, sunt cu adevărat onorat că îmi dai voie să iau timona!

Nico flutură plicul, în care bănuiesc că se găsește asigurarea.

— Doar tu, Nico, sau Jack, desigur! Și pot să stau și eu un pic pe plajă, în schimb, răspunde Pietro.

Bănuiesc că este foarte solicitat în perioada aglomerată de vară și cu siguranță pare că intenționează să profite la maximum de ziua lui de plajă. Olivia mi-a explicat că este neobișnuit ca firma să închirieze *La Fortuna* fără unul dintre căpitanii lor, dar Pietro și tatăl lui, care dețin compania, sunt prieteni de multă vreme. Ei știu că barca asta foarte scumpă este pe mâini bune.

— Prânzul dumneavoastră este la bord, așa cum ați cerut, doamnelor, spune Pietro întorcându-se spre mine și Olivia și zâmbind fermecător.

Nico încearcă să-mi atragă atenția. Îi las pe Pietro și Olivia să discute și mă duc la el. Jack deja verifică barca, observ.

— Richard nu trebuia să facă asta, știi doar, șoptește Nico aplecându-se spre mine. Este o plăcere... Adică, ah, îmi face plăcere să fac și altceva.

Își scufundă vârful piciorului în nisip, ridicând un vârtej fin.

— Richard a insistat și meriți asta.

— Este mult mai bună decât bărcuța lui Jack, care ar fi fost un pic ca o coajă de dovleac pentru toți patru. Mi-am dorit să te duc într-o croazieră de-a lungul coastei, dar pur și simplu nu s-a ivit ocazia. Oricum, lasă-mă să te ajut să urci la bord.

Nico nu-mi vede ochii, ascunși în spatele ochelarilor de soare, dar ridic privirea spre el și-i studiez chipul o secundă, înainte să se întoarcă. E clar că se bucură peste măsură și nu-și dorește decât să mă ia în brațe. E agonie și extaz, de-a dreptul.

— Dă-mi mâna.

Jack îmi întinde mâna de pe puntea bărcii *La Fortuna* și îmi dau seama că și el este încântat de surpriză. Înseamnă că n-o să fie doar o mică plimbare cu barca de-a lungul coastei, ci și o degustare a stilului de viață luxos pe care îl vezi în revistele glossy.

Nico rămâne în spate, ca s-o ajute pe Olivia, iar ea îi face cu mâna lui Pietro, în semn de bun rămas. Jack duce bagajele la ușile mici de lemn care duc sub punte.

— Ce distractiv! spune Olivia, la fel de entuziasmată ca mine.

Barca se balansează puțin și îmi pierd echilibrul. Scot un țipăt involuntar, iar ea întinde mâna să mă prindă de braț.

— Încă nu ți-ai găsit echilibrul pe barcă, haide, hai să ne așezăm.

— Sunt gata când și tu ești gata, căpitane, confirmă Jack, desfăcând legătura de la mal.

Pietro se uită după noi; ne salută, iar eu și Olivia îi facem semn cu mâna. Barca asta elegantă foarte albă, care are desenat pe ea un fulger de 15 centimetri, de culoare albastru închis, la câțiva centimetri sub balustradele robuste, este fără îndoială una dintre cele mai frumoase dintre cele legate de mal. În spate are un acoperiș tare din fibră de sticlă ce oferă umbră plăcută zonei de relaxare și banchetelor de pe punte. Acestea sunt tapițate cu piele de un crem deschis, ceea ce face să pară de un stil decadent. Mă uit și văd că încep să se legene colacii de salvare legați de balustrade de fiecare parte.

— Țineți-vă pălăriile, doamnelor, strigă Nico peste umăr, iar Jack se duce să stea lângă el.

— Jucăriile băieților! Uită-te la ei! Jack o să vrea acum să facem upgrade la micul nostru *Serpente di Mare*. Ei bine, în viscle lui!

În timp ce ne așezăm, ținându-și fiecare pălăria cu o mână, schimbăm priviri cu ochii mari.

— E o barcă foarte luxoasă, Olivia. O să fac niște fotografii să i le trimit lui Richard, o să se bucure nespus! Mulțumesc că m-ai ajutat cu rezervarea! Îi sunt recunoscător lui Nico pentru că a renunțat la timpul liber, pentru că sunt sigură că prietenilor lui le este puțin dor de el.

Olivia îmi zâmbește înțelegător.

— Oh, nu cred că îl deranjează, replică ea.

Nico se simte ca acasă pe scaunul căpitanului, iar Jack

se așază pe colțul de pe cealaltă parte față de ușile cabinei.

Este o zi frumoasă și va fi una fierbinte. Faptul că putem sta la umbră este un adevărat bonus pentru mine. Îmi place să-mi atingă puțin soarele pielea, dar nu-mi place senzația lipicioasă după ce-mi aplic loțiunea solară. Așa că asta mi se potrivește perfect.

Pe măsură ce linia țărmului se îndepărtează din ce în ce mai mult, barca începe să se balanseze dintr-o parte în alta, iar eu strâng tot mai tare balustrada din spatele meu.

— E puțin agitată până întoarcem, și apoi vom merge în direcția curentului, și nu împotriva lui, confirmă Nico.

Sunt surprinsă de numărul mare de bărci, iar feriboturile cu siguranță fac valuri mari, dar toate sunt ca niște puncte minuscule pe întinderea uriașă a apei, de un albastru intens, fascinant.

— E puțin înfricoșător, sper să mă dovedesc un bun marinar, îi șoptesc Oliviei, încercând să nu mă strâmb.

— O să fii bine, răspunde ea, încrezătoare. Suntem pe mâini bune. Dacă Nico nu s-ar fi ocupat de restaurant, sunt sigură că și-ar petrece viața pe apă. Îmi și imaginez cum la turiștii și-i plimbă toată ziua, tu nu?

Mă uit la el, dar nu văd decât tricoul bleumarin bine strâns pe trup și felul în care brațele lui se flexează când mâinile mișcă timona ca să schimbe direcția. Este în elementul lui și deține controlul. Privindu-l, literalmente simt că mi se taie răsuflarea o clipă. Pare atât de fericit și relaxat, iar inima îmi bate mai tare, dar apoi mă forțez să privesc în altă parte. E ceva la Nico ce mă face să-mi doresc să las prudența deoparte, și mă tem doar că voi ajunge să fiu rănită.

— Ne îndreptăm spre insulele acelea? întreb eu, hotărâtă să-mi recapăt controlul.

— Nu, insulele Li Galli sunt private, dar putem acosta în apropiere și putem înota în larg. Golfurile cu apă limpede dintre cele trei stânci sunt minunate. Inițial erau cunoscute ca Sirenuse. Legenda spune că acolo era casa sirenelor mitice care ademeneau marinarii pe stânci.

— Nu sună prea atrăgător, mormăi eu.

— Relaxează-te... e timpul să fii turist, iar asta este o călătorie pe care ți-o vei aminti pentru totdeauna, cel puțin, eu știu că așa voi face.

O zi în paradis cu un cer fără nori și marea de un albastru pe care nici măcar nu pot să-l descriu pentru că este în continuă schimbare, de la turcoaz, pe alocuri, la zone de un indigo impenetrabil. Cât despre priveliștea pe care o văd când mă întorc spre coasta Amalfi, este ceva ce nu voi uita niciodată. Poate că e teren accidentat și un flux constant de turiști, fără îndoială, ceea ce reprezintă o binecuvântare, dar și o provocare pentru localnici, însă este magic. Mă simt vie. Soarele, marea... bărcile pline de farmec... asta sunt eu, cea mică, micuța Marci. Persoana care vrea mereu să se afle în siguranță, mulțumită de propria soartă. Și totuși, pe măsură ce trăiesc în aceste împrejurimi, cu prieteni noi, experiențe noi și interesante, dintr-odată încep să simt dorul de casă. Ce nebunie mai e și asta?

Apoi mă uit la Nico. Încă o dată, inima îmi bate cu putere. Poate că Richard și Olivia au dreptate. Când îți apare ocazia să ieși din viața ta și să iei lucrurile așa cum vin, este un dar. Iar acum am mari necazuri. Dacă cumva ăsta e momentul meu, iar eu nu am curajul să mă bucur de el la maximum?

— Sunteți departe de privirile indiscrete, Marci, și sper că voi doi simțiți că puteți fi voi înșivă astăzi. Este evident cât de apropiați ați devenit, așa că n-are rost să vă ascundeți din cauza noastră.

Olivia îmi strânge brațul afectuos și sunt și impresionată, dar și, dacă e să fiu cinstită, puțin ușurată.

— Se pare că te-ai acomodat repede, Marci, spune Jack, în timp ce ne îndreptăm spre puntea din față a bărcii ca să stăm la soare.

— Da, familia Romano a fost foarte primitoare.

Nico și Olivia fac snorkeling într-un golfuleț, așa că ne-au lăsat pe noi doi la bord. Chiar și din acest punct, ancorați la mică distanță, unde apa este mult mai adâncă, văzând cât este de clară, mi-aș dori să fiu un înotător mai încrezător.

— Și cum îți merge treaba? întreabă el, în timp ce întindem prosoapele de plajă, mari, cu dungi.

E prea fierbinte ca să stai direct pe pernele tapițate cu piele de pe punte.

Eu mă strâmb:

— Fără Olivia, cred că m-aș fi chinuit mult. Nu numai că ea tratează fiecare obiect ca și cum ar fi o comoară, dar ne și distrăm de minune.

Zâmbetul lui cald este captivant, iar conversația curge mai departe.

— Fascinantei mele soții îi place să vorbească despre orice și despre tot, iar mie mi-e dor de asta când sunt plecat.

— Păi, face treaba mai plăcută! Marea problemă pe care o avem este să facem suficient spațiu ca să mai scoatem din obiectele aflate în grota din spate. Este mai mult decât putem noi două.

— Dă-mi telefonul să-ți scriu numărul meu. Dacă ai nevoie de niște tineri puternici, trimite-mi un mesaj sau sună-mă. Asta e o problemă ușor de rezolvat, iar mie îmi datorează mulți favoruri, fiind în domeniul IT.

Vorbește serios și mă apuc să-mi caut telefonul, intrând puțin în panică până îl găsesc înțepenit între două perne.

— Ești foarte amabil, Jack. Probabil că e nevoie doar de o oră sau două ca să facem mai mult loc acolo și apoi va fi mult mai ușor.

— Sunt surprins că Olivia nu mi-a spus nimic despre asta, dar ar fi trebuit, pentru că nu e mare lucru să dai un telefon. Mai ales având în vedere cât de vinovat mă simt pentru că sunt plecat într-un moment în care ea se află între proiecte. Fiecare zi în care nu suntem împreună este o zi pe care n-o mai recuperăm niciodată, nu-i așa?

Doamne, inima mi se strânge o clipă de parcă o strânge cineva în menghină. Jack are dreptate și atinge ceva în mine, pentru că asta ni se aplică și nouă, mie și lui Nico. Nico nu este atât de relaxat pe cât ar trebui să fie astăzi, deoarece adevărul e că niciunul dintre noi nu vrea să încetinească lucrurile, suntem amândoi conștienți că timpul petrecut de mine aici trece rapid.

— Dacă a existat vreodată o vorbă care să ne amintească să trăim *în prezent*, atunci asta e, Jack.

El râde.

— Oh, sunt plin de înțelepciune, dar numai vorbe și fără fapte. Întreab-o pe soția mea. O să găsesc eu într-o zi slujba potrivită și o să ne petrecem împreună tot timpul de calitate pe care ni-l dorim.

Ce trist!

— Nu ești fericit cu ceea ce faci?

— Actualizarea sistemelor IT este o afacere stresantă. Clienții se așteaptă întotdeauna să fie un proces fără probleme, dar rareori e cazul. Există o perioadă de rodaj și trebuie să fiu acolo ca să remediez problemele care apar. Olivia urăște

când sunt plecat și, să fiu sincer, și eu m-am săturat de asta. Însă e un rău necesar.

Oau! Nu mă așteptam la o asemenea sinceritate din partea cuiva pe care abia îl cunosc.

— Olivia e conștientă de asta?

Jack se uită la mine, mijind ochii.

— Richard a avut dreptate, a spus că tu și cu mine ne vom înțelege bine. A spus că suntem pe aceeași lungime de undă. Răspunsul la întrebarea ta e că probabil nu știe chiar tot ce simt acum, dar slujba asta a mea ne plătește facturile. Oare nu toți visăm că într-o zi vom ajunge să facem ceea ce ne dorim cu adevărat, în loc de ceea ce trebuie să facem ca să ne descurcăm?

Acum înțeleg de ce a fost dragoste la prima vedere între Jack și Olivia. Amândoi încearcă să profite la maximum de o perioadă dificilă, pentru că împărtășesc același vis.

— Asta e mai adevărat decât vreau să recunosc, râd eu, cu o acceptare sumbră. A fost un pic șocant să îmi dau seama că Richard pare să le fi vorbit tuturor despre mine. Sunt o persoană foarte retrasă.

— Experiența mea despre Richard este că el nu doar vorbește, așa cum fac mulți. Dacă-ți spune ceva, înseamnă că are un motiv. El știe că mă simt frustrat de viață, nu aici mă vedeam, știi, când mă gândeam la viitor. Cel puțin, nici Olivia, nici eu, nu avem vreo afacere de familie. Am văzut ce înseamnă asta pentru Nico și cred că, din ceea ce mi-a spus Richard despre familia lui din Anglia, s-ar putea să fie valabil și în privința ta.

Cum să nu fiu și eu sinceră după tot acest discurs?

— Cred că da. Fratele meu conduce afacerea, dar se bazează foarte mult pe mine.

— Dar ești fericită?

Mă întorc spre Jack, zâmbind trist:

— De cele mai multe ori. Nu-i ușor să navighezi prin politica de familie, atunci când simți că ești prins la mijloc. Nico și cu mine suntem pe drumuri similare în anumite privințe. Mama și fratele meu se adoră unul pe celălalt, dar sunt amândoi încăpățânați. Eu sunt cea care intervine ca să calmeze spiritele.

Jack dă din cap, înțelegându-mi dilema.

— Ai alte angajamente personale în Anglia? își alege el cuvintele cu grijă.

— Nu. Doar două relații eșuate și nicio intenție să mă aventurez în alta, până nu sunt sută la sută convinsă că n-o să nu rănită din nou.

Doamne, chiar am spus asta cu voce tare unui necunoscut?

— Văd cum vă priviți unul pe celălalt, tu și Nico. El încearcă să minimizeze lucrurile, dar îl cunosc prea bine. Pur și simplu, nu eram sigur de poziția ta. Știi că Olivia are mari speranțe pentru voi doi? Cred că este o pețitoare înnăscută. Dar te rog să nu-i spui că am spus asta, altfel o să am probleme grave.

E greu să nu râzi la așa ceva.

— Am încercat să explic că nu este simplu. Îmi iubesc viața din Anglia și, deși toate acestea sunt extrem de plăcute, nu e locul meu aici. Fratele meu, Guy, și mama ar fi devastați dacă le-aș întoarce spatele. A fost destul de rău când a plecat Richard.

Nu pot împărtăși ceea ce înțeleg acum că a fost motivul pentru care a plecat Richard. Dar cel puțin are sens.

— Iar familia Romano este un grup atât de unit, cum aș putea să le stric planurile de viitor, când Nico este în centrul acestor planuri? El și-a acceptat soarta și eu la fel.

— Trei dintre noi trăim în lumea reală, și totuși mereu optimista mea Olivia crede că visurile pot deveni realitate.

— Poate că oamenii ca Olivia ne țin pe toți în toate mințile.

— Richard avea de gând să aducă pe unul dintre cunoscuții lui din afaceri să golească La Grotta și apoi, din senin, Olivia a spus că vine fina lui să aibă grijă de tot. Fără îndoială, mintea ei a fost suprasolicitată. Poate că ei doi și-au pus mințile la contribuție, nu i-aș scoate din ecuație.

— Conversația asta rămâne între noi, corect? îl întreb.

— Ăsta e un mare da! Olivia ar fi îngrozită să ne audă discutând despre asta, și la fel și Richard. Dar din clipa în care i-am văzut chipul lui Nico, când ai venit azi-dimineață, am știut că trebuie să spun ceva. Oamenii care au intenții bune pot, fără să vrea, să stârnească un cuib de viespi. Tu stai la Il Posto di Luca, în sânul familiei. Celia îl iubește pe Nico, la fel ca și Luca, și ai intrat într-o situație puțin sensibilă din cauza momentului nepotrivit.

În sfârșit, cineva care îmi înțelege precauția.

— Acum, că-i cunosc pe toți, nu vreau să supăr pe nimeni.

— Viziunea romantică a Oliviei asupra lumii este uneori puțin nepractică. Ea vrea să renunț la muncă și să găsesc ceva pe plan local, și zice că putem să trăim din veniturile ei între timp. Adevărul este că nu putem, din cauza unor momente ca acesta, când un proiect al ei întârzie. Așa că fac ce pot pentru moment. Într-o zi, visul meu este să o fac cu adevărat fericită, dar până atunci lucrurile sunt așa cum sunt.

Fac ochii mari, dar încerc din răsputeri să-mi ascund mirarea.

— E puțin prea cald pentru tine, Marci? întreabă Jack.

— Da, este. Nu prea sunt obișnuită să stau întinsă la soare

— Atunci să ne dăm seama cum să ridicăm copertina peste terasa de soare. Când se întorc Olivia și Nico, o să fie vremea pentru prânz și ar fi plăcut să putem sta aici la umbră ca să mâncăm. Ce crezi?

Jack se ridică și îl urmez.

— Mi se pare perfect. Și îți mulțumesc, Jack, pentru sinceritate. Că-ți place sau nu, puțini sunt cei cu adevărat liberi să facă ce doresc, fără nicio restricție.

— Nu-ți strica starea de spirit cu asta, cât ești aici, Marci. Niciunul dintre noi nu știe ce-i rezervă viitorul. Dar Nico nu va părăsi niciodată Positano și, după câte mi-ai spus, tu n-o să întorci niciodată spatele Angliei. Cred din tot sufletul în soartă. Poate că drumurile oamenilor se încrucișează și apoi trebuie să meargă mai departe. Olivia nu poate accepta asta. Ea simte foarte puternic că ne decidem singuri soarta.

— Atunci, care este visul tău suprem?

— Să-mi înființez propria firmă de IT și să-mi petrec toate weekendurile aici, pe apă. Olivia ar înnebuni dac-ar ști cât de greu a ajuns să fie pentru mine să mă trezesc în fiecare zi și să găsesc motivația. Glumesc cu ea că îi e dor de mine, dar mă agăț de faptul că, dacă muncesc mai mult, ne vom achita mai repede datoriile și vom fi liberi din punct de vedere financiar. Acesta este visul meu și pentru el muncesc.

Întind mâna să-i ating brațul lui Jack, pentru că simt empatia dintre noi tangibilă. Mă face să mă gândesc la propria soartă. Peste cinci ani voi continua să evaluez antichități prăfuite ca să-mi plătesc ipoteca? Și voi interveni permanent între mama și Guy ca un arbitru, ca să mențin pacea? Ultimul lucru la care mă așteptam astăzi era să găsesc un confident în Jack. Dar este realist și respect asta, pentru că și eu sunt.

Când mă întorc acasă, nu vreau să cad din nou în vechiul

meu rol. S-au descurcat fără mine, iar Briony face o treabă grozavă. E timpul să-mi croiesc un rol care să mi se potrivească mai bine. Mereu o să-mi placă să lucrez cu propria listă de clienți, dar, ca firmă, nici măcar nu ne-am uitat la publicitatea online și abia am intrat un pic pe rețelele sociale. Am atât de multe idei încât sunt sigură că voi ajuta la dezvoltarea afacerii. Chiar înainte să plec, am terminat de scris un raport detaliat pentru Guy, care va avea un mare impact asupra afacerii. La fel ca Jack, locul unde mă aflu acum este doar un mijloc pentru un scop, și ce moment mai potrivit ca să stabilesc cadrul pentru viitor decât după o vacanță? Mama o să vadă asta ca pe un risc, dar acum înțeleg clar că mi-am depășit vechiul rol și vreau să fiu cea care implementează și gestionează schimbările.

21

Planul, pe bune?

Chiar şi cu copertina cu dungi albastre şi albe trasă peste terasa de la soare, este mult prea cald ca să punem mâncarea înainte să vină ceilalţi. Însă faptul că am adus pernele drăguţe asortate de sub punte ca să facem zona mai confortabilă pentru relaxare este o idee grozavă.

În timp ce Jack şi cu mine ne aflăm în bucătăria mică, scoţând farfurii, pahare şi tacâmuri, se aude un zgomot şi barca începe să se legene. Râsetele ajung până la noi.

— S-au întors la bord, confirmă Jack, scoţând capul prin uşile duble şi privind spre spatele bărcii.

Există ceea ce el a numit o platformă de la pupa, care se extinde la câţiva metri în spate şi este perfectă pentru sărituri sau un loc în care să stai şi să-ţi pui echipamentul de snorkeling sau de scufundări.

— Încep să scot mâncarea de la gheaţă, strig eu.

— Probabil că vor dori mai întâi să facă un duş, aşa că dacă desfacem totul şi le punem pe masă aici, le putem acoperi.

Jack îşi fereşte capul când face doi paşi înapoi şi apoi se întoarce.

— Sper că e niște vin în frigiderul ăsta! spune el, deschizând ușa. Ah, v-ați gândit la toate, Marci. E plin și cu sticle mici de apă. Aproape că am golit deja ce era în cutia frigorifică de pe punte. Presupun că Luca a organizat bufetul?

Aprob din cap, zâmbind.

Apare Olivia și se apleacă puțin, ca să coboare cele trei trepte care duc sub punte, cu părul ud dat spre spate. Este evident că s-au distrat.

— A fost revigorant, declară ea. Serios, Marci, știu că nu ești o înotătoare puternică, dar Nico ar putea duce barca puțin mai aproape de plajă și este distractiv să faci snorkeling la mică adâncime. O să-ți placă!

Mă încrunt, neconvinsă.

— Mi-e foame.

Vine și Nico la câțiva pași în spatele ei. Se apleacă și mai mult ca să coboare în spațiul cabinei și începe să fie puțin cam înghesuit aici. Mă așez pe o banchetă ca să încep să aranjez mâncarea.

— Ha! spune Nico, arătând cu degetul spre lada de gheață din oțel inoxidabil. Luca a spus că era pentru o croazieră de lux și nu m-a lăsat să-l ajut. Acum înțeleg de ce!

Până când totul este desfăcut și acoperit cu șervete albe, proaspăt spălate, Jack a scos dopul de la o sticlă de vin. Olivia este îmbrăcată și așteaptă, în timp ce Jack toarnă vin.

— Văd că Luca a dat iama în colecția specială și nu ne-a dat din vinul casei, exclamă Nico, ieșind pe ușa care duce în dormitor și în baia elegantă, deși cât o bijuterie de mică.

— Da, și eu m-am gândit la asta. O sticlă de Monte Rossa Cabochon, nu mai puțin, suntem onorați. Ai mai gustat vreodată, Marci? întreabă Jack, și eu scutur din cap. E un amestec de struguri Pinot Nero și Chardonnay și un iz răcoritor ca de șampanie.

— Este unul dintre preferatele mele, spune Olivia. Nu e ieftin, cel puțin 50 de euro sticla.

— Este foarte generos din partea lui Luca, și e mult mai mult decât micul prânz pe care l-am comandat eu.

Am avut noroc că l-am prins pe Luca stând singur și savurând o băutură liniștit, pe terasă. M-a invitat să iau loc. I-am spus despre surpriza pe care o plănuisem pentru Nico și că avem nevoie de un prânz tip bufet. A fost puțin ciudat, pentru că Luca nu a vrut să ia bani de la mine, dar în final a acceptat două bancnote de câte 50 de euro pentru că i le-am dat cu forța. Atunci mi-am adus aminte de scrisoarea pe care-mi ceruse Richard să i-o dau și am scos-o din geantă. Mi-a mulțumit și, fără alte comentarii, a strecurat-o în buzunarul tunicii sale de bucătar. Nu a părut deloc surprins și mi s-a părut liniștitor.

— Bine, toată lumea să ia un pahar și mergem afară ca să toastăm, apoi ne întoarcem să ne umplem farfuriile.

Cu toată sinceritatea, este destul de înghesuit aici, deși cu ferestrele și ușile trapei deschise, circulă o adiere răcoroasă. Dar, odată ce ieșim, te face să vrei să continui să inspiri acea adiere, acel parfum proaspăt, sărat și entuziasmul unei priveliști care îți taie respirația. Terasele muntoase din fața noastră parc-ar fi pictate, literalmente, în culori pastelate, în contrast cu explozițile de verdeață luxuriantă. Privesc fermecată cum un feribot plin de turiști își croiește drum de-a lungul coastei. În spatele lui, o bărcuță cu motor spintecă apa de parcă ar arunca un câmp alb de spumă, iar caroseria lui sclipește în soare. Câteva dintre bărci au pânze, observ eu, și arată atât de grațios pe fundal.

Nico tușește și-și drege glasul.

— Cred că ar trebui să ridicăm paharele pentru Richard și pentru generozitatea lui, pentru Luca și sticla extravagantă

de Cabochon, și pentru Marci și Olivia, pentru că au pregătit asta! Ce spui, Jack?

— În sănătatea lor! răspunde Jack. Și nu numai că este o plăcere s-o cunosc în sfârșit pe Marci, dar e cu adevărat revigorant să putem petrece ziua împreună în patru.

Ei bine, Jack a vorbit din inimă, iar când se apleacă să o sărute pe Olivia, Nico întinde mâna să-mi prindă mâna în a lui. Stăm împreună și ciocnim cu toții paharele, și este atât de natural să mă aflu aici, și nu mă simt ca o străină în mijlocul lor.

Nico sugerează ca eu și Olivia să ne întoarcem înăuntru să luăm ceva de mâncare, în timp ce băieții duc și băuturile noastre pe terasă.

— Te-a plictisit Jack cu vorbăria lui despre muncă? mă întreabă Olivia, în timp ce coborâm treptele sub punte. Slujba pe care o are e un coșmar total, și i-am spus că, dacă aud o șoaptă despre asta astăzi, îl fac imediat să tacă. Trebuie să se oprească și să se relaxeze cât poate.

Cred că am vorbit despre muncă, dar nu cum crede Olivia.

— Oh, a fost bine. Am lenevit la soare până a fost prea cald și apoi ne-a luat ceva timp să întindem copertina. Sinceră să fiu, după jumătate de oră la soare deja m-am bucurat să fiu la umbră.

— Te-ai înroșit puțin, răspunde ea, dându-mi o farfurie. Dar cu siguranță te bronzezi frumos. Mm, îmi place salata de paste reci, mai ales dacă are ardei roșii prăjiți în ea.

Pare apetisant și colorat, dar prefer mai întâi ceva de pe platoul cu mezeluri, pentru că mă atrag feliile de ciabatta cu măsline verzi. Sunt și niște felii subțiri de pizza cu anșoa care arată irezistibil, și *piadina* – un fel de lipie cu salată verde, roșii suculente, coapte și brânză brie. Un alt fel de mâncare pe care abia aștept să îl gust sunt păstăile de fasole, cu trei cuburi

diferite de brânză, fiecare prinsă cu un beţişor de cocktail pe o păstaie de fasole, care a fost stropită cu ulei de măsline şi apoi cu doar puţin oţet balsamic. Arată nemaipomenit.

— Mă întorc să mai iau, spune Olivia. Farfuriile astea sunt prea delicate. Haide, băieţii aşteaptă cu nerăbdare. Şi nu-ţi face griji, i-am spus lui Nico să se relaxeze.

Să se relaxeze? Vai de mine! O urmez pe Olivia, prinzându-mă cu mâna dreaptă de balustradă şi mergând pe pasarela îngustă către terasă. Băieţii au transformat-o. Două dintre pernele mari tapiţate care formează corpul principal al terasei au fost stivuite ca spătar. Au desfăcut masa pliabilă în centru şi e suficient spaţiu pentru cel puţin şase persoane să stea şi să mănânce. La fiecare capăt al suprafeţei foarte lucioase a mesei este un loc special pentru pahare şi sticle mici.

— S-au gândit la toate detaliile, nu-i aşa? Oh, cum o fi să ai suficient de mulţi bani ca să cumperi ce vrei şi să faci ce vrei? mormăie Olivia, oftând un pic.

Băieţii nu ne aud, aşa că mă aplec spre ea:

— Putem visa, sunt de acord eu, oarecum cu tristeţe.

— Care-i problema reală între tine şi Nico, Marci?

Arunc o privire către Olivia, iar ea îşi fixează privirea asupra mea.

— I-am spus lui Nico că nu se poate să mai doarmă în camera mea.

— Ştiam eu! Dar acum, privind în urmă, simţi că a fost o greşeală?

Ochii ei se măresc şi mă priveşte întrebător.

— Stau la hotelul familiei lui, nu mi se pare corect. Ei mă tratează ca pe o rudă şi noi... ei bine, nu mai... cel puţin, nu sub acoperişul lor. Nu pot să gestionez lucrurile, dar ce altceva pot să fac? Pur şi simplu, totul e atât de ciudat.

Râsetele zgomotoase ale băieților ne opresc conversația și începem să mâncăm. Mâncarea este mult prea delicioasă ca s-o irosim și mă bucur când Nico se întoarce și aduce o găleată de metal plină cu gheață și sticle mici de apă.

— Ești foarte tare, spun eu, iar el pune o sticlă în locul special de lângă farfuria mea.

— Sunt și eu bun la ceva, răspunde el, zâmbindu-mi, și ne menținem contactul vizual o clipă mai mult decât e necesar.

Olivia râde.

— Au avut o mică neînțelegere, îi explică ea lui Jack, atingându-i brațul. Cred că sunt pregătiți să se împace.

— N-avem nicio neînțelegere, răspunde Nico ferm, așezându-se lângă mine.

— A fost vina mea, mormăi eu, în principal ca să-l împiedic să intre în detalii.

— Cum poate cineva să aibă intimitate cu atâția Romano în jur? declară Jack, iar eu și Nico ne uităm unul la altul stânjeniți.

— Asta e ușor de rezolvat, spune Olivia cu nonșalanță, luând o furculiță plină de paste reci.

— Cum? întreabă Nico, dar eu nici măcar nu pot ridica privirea.

Mă concentrez să răsucesc o felie de șuncă uscată pe furculiță și să o pun pe o bucată de ciabatta.

Olivia ridică degetul arătător, fluturându-l până când poate să vorbească.

— E un dormitor la La Grotta, nu-i așa?

Este o nebunie!

— Nu dorm în patul lui Richard sub nicio formă! o întrerup eu scandalizată. E nașul meu și ar fi ciudat. În plus, La Grotta e plină de praf și sunt pânze de păianjen, nu, asta nu este o opțiune!

Asta înseamnă să ignor faptul că toată lumea din jurul acestei mese a acceptat că Nico și cu mine facem sex ocazional. Să-i fac confidențe Oliviei e una, dar să vorbesc despre asta într-o conversație deschisă este cu totul altceva.

— E o canapea extensibilă în birou, subliniază Nico.

— Serios, totuși, se alătură Olivia, și toate antichitățile alea, unele împachetate acum și gata de transport, fac să fie incredibil de riscant să pleci de acolo singură seara. Sunt sigură că firma de asigurări a lui Richard n-ar fi deloc mulțumită de asta.

Nico îmi aruncă o privire piezișă, dar nu zăbovește asupra mea, când refuz să să-l privesc. Este atât de jenant.

— Desigur, ai avea nevoie de cineva care să stea cu tine peste noapte, Marci, continuă Jack.

Nici Olivia nu renunță.

— Luca și Celia ar insista în legătură cu asta, sunt sigur, dacă ar ști că ai avut deja câteva incidente înfricoșătoare. Mai ales că sunt două dormitoare.

— Ce vrei să spui? întreabă Nico, uitându-se la mine.

— Probabil că imaginația îmi joacă feste, răspund eu.

— Ba nu, nu-ți joacă feste, intervine Olivia. Știm amândouă că a dispărut cel puțin un articol și e timpul să recunoaștem asta. Un prespapier solid din metal nu dispare pur și simplu, ci l-a luat cineva.

— Bine, poate că odată cineva a avut noroc, recunosc fără tragere de inimă.

— Și ce altceva ai uitat să menționezi?

Nico nu este amuzat, dar Olivia greșește când face mare tam-tam din asta.

— De câteva ori, o mașină a trecut încet prin parcare și apoi s-a retras. Mereu o avertizez pe Marci, dar până să ieșim, deja e prea târziu ca să mai vedem numărul de înmatriculare.

— E mereu aceeaşi maşină? o întreabă Nico pe Olivia.

— Două, de fapt. Am văzut o dubă mică albastră şi un Renault alb.

— Oh, pe bune! fac eu, căci nu vreau să pun paie pe foc. Oamenii văd o parcare mare şi o folosesc ca să întoarcă. Oricum, las uşa deschisă doar dacă suntem amândouă înăuntru şi sunt foarte atentă la asta, spun eu.

Cel puţin, aşa facem mai recent.

— Dacă mă gândesc, faptul că am pus acel semn cu „Închis" la poartă nu a fost cea mai bună idee, este ca un steag roşu pentru hoţii oportunişti. Mă îndoiesc serios că Luca şi Celia or să treacă prea uşor peste asta când o să le spun, răspunde Nico ferm.

Tonul lui subliniază că este supărat pe mine pentru că nu i-am spus asta şi îl privesc cum se ridică, ia farfuriile goale şi se duce sub punte.

— Haide, băieţi, nu e *doar* atât, nu-i aşa?

Mă adresez Oliviei şi lui Jack, de îndată ce Nico nu ne mai aude.

— Nu văd problema, este soluţia perfectă, ridică Olivia din umeri, de parcă îngrijorările mele n-ar însemna nimic.

Sunt conştient că amândoi mă urmăresc cu atenţie, în timp ce mă aplec peste farfurie, mă joc cu salamul şi cu o bucată de ciabatta crocantă.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Locul ăla are nevoie de o curăţenie temeinică, pentru început.

— Asta se rezolvă uşor, răspunde Olivia.

Nico s-a întors şi când mă uit la el, parcă totul în jurul nostru se stinge, intră în obscur. Suntem doar noi doi, ne privim unul pe celălalt.

— Cum te-ai simţi, Marci, dacă locul ăla ar fi jefuit peste

noapte? se repede el încruntat.

Nu e vorba doar să petrecem timp singuri, ci chiar e îngrijorat. Și n-are nicio legătură cu antichitățile prețioase ale lui Richard.

— Dacă urmărește cineva magazinul, își dă seama rapid că sunt perioade din zi în care ești singură acolo și că proprietatea este goală noaptea. Dacă însă ei cred că este locuit și văd un cuplu care vine și pleacă la intervale frecvente, asta o să-i dea înapoi, continuă el.

— Dar ce va crede familia ta? Vreau să spun...

Jack sare imediat:

— Este o problemă de securitate și pur și simplu un caz de a-ți asigura protecția, dar și de a proteja lucrurile valoroase ale lui Richard. Dacă sunt lumini aprinse seara târziu, asta confirmă că locuiește cineva din nou acolo. Nico pur și simplu ți se alătură în fiecare seară și pleacă la timp pentru tura de a doua zi.

Se lasă o tăcere inconfortabilă.

— Corect. Cred că în continuare o să gust fasolea.

Mă simt agitată și inconfortabil, așa că sar de la locul meu și-i las singuri.

Una este să stăm și să ne convingem că nimeni n-o să afle de planul ăsta, dar e cu totul altceva să-l punem în practică. Sunt sigură că până și Richard ar ridica o sprânceană până la cer, dacă ar fi aici.

După un prânz pe îndelete și o oră petrecută lenevind, Jack dorește să treacă și el la timonă. Ne duce într-o plimbare plăcută de-a lungul coastei, iar Nico îl îndeamnă să mărească viteza. Este după-amiaza târziu când ancorăm la mică distanță de Spiaggia di Fornillo. Este o altă plajă cu nisip chiar la vest de Spiaggia Grande din Positano.

Şi acum, iată-mă, pe cale să o descopăr de aproape şi personal.

— Crede-mă, împreună putem face asta!

E greu să reziști optimismului lui Nico. Stau jos pe platforma de la pupa şi-mi mişc degetele de la picioare, care atârnă în apă. Nico mă aşteaptă cu mâna întinsă.

— Hai, mă îndeamnă Olivia.

Ea stă în genunchi pe bancheta din spatele bărcii ca să mă încurajeze.

Dacă nu fac asta, atunci voi arăta şi mă voi simți ca o fraieră, şi ştiu asta.

— Bine... vin.

Prind mâna lui Nico puțin mai strâns decât se aştepta probabil şi observ că tresare când cobor în apă.

— Oau! Este...

Şocul inițial, când pielea mea caldă atinge apa rece, îmi taie respirația o clipă. Dar pe măsură ce dau drumul mâinii lui Nico şi încep să-mi mişc braţele, corpul meu se acomodează rapid.

— Este minunat, exclam eu, confruntându-mă pentru prima dată cu apele cristaline ale Mării Tireniene.

— Vezi golfuleţul acela stâncos de colo? Poţi să înoți atât de departe?

— Da, cred că pot.

Ştiu să înot, doar că nu sunt unul dintre acei oameni care înoată regulat. Însă e ca mersul pe bicicletă, nu-i aşa? Nu uiți niciodată, pur şi simplu ai un moment de ezitare, care trece repede.

Nico nu se ia la întrecere, ci menține un ritm lent alături de mine. Mă bucur că mi-am legat părul şi mă simt destul de bine în costumul de baie din două piese. Este de culoare verde

pal, cu flori violet închis și grena. Dungile de bronz strică puțin efectul, dar sper că ziua de azi va ajuta să-l uniformizez puțin. Nu mă aștept să merg acasă complet bronzată, pentru că nu prea-mi place să stau la plajă, dar sper ca părțile din piele care se văd să aibă o strălucire sănătoasă.

Pe măsură ce ne apropiem de un grup de stânci zimțate în stânga noastră, Nico înoată în fața mea și eu vin după el. Nu-i periculos, pentru că nu e foarte adâncă apa, dar când valurile se lovesc de țărm și apoi se retrag, e nevoie de efort suplimentar ca să eviți să fii târât înapoi.

Câteva secunde mai târziu, mă salt din apă și mă așez pe o piatră mică lângă Nico, privindu-l cum își trece mâinile prin păr ca să și-l dea de pe frunte. Partea superioară a corpului lui este bronzată uniform, dar de la genunchi în sus, coapsele îi sunt mai deschise și de fiecare dată când văd asta îmi vine să râd. Vede că mă uit la el.

— Știu, trebuie să lenevesc mai mult la soare. E ușor să lucrezi afară, în grădină, fără tricou, timp de o oră din când în când, dar nu cred că oaspeții noștri chiar vor să mă vadă în echipament de înot.

— S-ar putea să te înșeli, râd eu. Uită-te la brațul meu, aproape că nu e deloc bronz și totuși am două linii distincte.

Pare ciudat, dar pur și simplu îmi zâmbește.

— Arăți minunat așa cum ești, dar tu mereu arăți minunat.

Asta-i un lucru care-mi place nespus la Nico: nu mă face niciodată să mă simt inconfortabil, indiferent cu ce mă vede îmbrăcată sau dezbrăcată. Nu mă refer la *dragoste*, desigur... adică... îl admir. Îmi abat privirea pentru ca să mă uit în jur.

— Poteca aceea pitorească din spatele nostru duce de la Spiaggia di Fornillo, care e puțin mai departe, pe lângă turnul de veghe de acolo, spune Nico, ridicând brațul, iar eu întorc

capul. Dincolo de asta este debarcaderul de la Positano.

— Pare o plimbare minunată pe jos, poate o facem cândva!

— Ar fi grozav.

Şi pur şi simplu, ceea ce părea o barieră între noi dispare instantaneu.

— Îmi pare rău că pe Jack şi Olivia i-a luat valul, dar dacă e ceva adevărat din ce spunea Olivia, atunci are dreptate, Marci. Gândeşte-te puţin, pentru că, indiferent dacă-ţi place sau nu, locul ăla începe să atragă atenţia. Ştiu cu siguranţă că mama şi Luca au discutat deja despre asta şi s-au certat un pic. Dar depinde în întregime de tine, doar promite-mi, te rog, că o să ţii uşa încuiată tot timpul de acum înainte.

Până să răspund, Nico se aruncă literalmente înapoi în apă. Se întoarce câteva secunde mai târziu, stropindu-mă ca să mă ademenească. O familie de patru persoane, care se plimbă pe potecă în şir indian, se opreşte ca să admire priveliştea. Unul dintre copii arată spre Nico, râzând, în timp ce eu evit stropii de apă.

— Haide, îmi spune Nico, oprindu-se cu stropitul şi făcându-mi semn să intru în apă.

Inspir adânc şi mă scufund.

Nico se aruncă în faţă ca să mă prindă în braţe când ies la suprafaţă, iar contactul trupurilor noastre este agonizant de delicios. Mă tentează, dar nimic din toate astea nu pare real. E ca şi cum aş fi într-un vis. Unul în care orice se poate întâmpla până când te trezeşti, în sfârşit.

Mă uit la el, iar conexiunea dintre noi îmi face inima să bată haotic.

— Ar trebui să ne întoarcem, murmur eu încet. Cred că sunt pregătită pentru al doilea pahar de vin.

— Iar eu vreau să preiau din nou scaunul de căpitan. Trebuie

să profităm la maximum de asta. Vreau să-ți arăt atât de multe lucruri, printre care niște grote stâncoase minunate, și trebuie să facem o croazieră pe lângă insula Capri. Chiar și din apă, portul principal este plin de culoare, cu satul și restaurantele lui.

Entuziasmul lui Nico este molipsitor, sunt tot mai conștientă că, dacă nu sunt prudentă, inima mea ar putea fi în pericol să se frângă și mi-am promis că nu voi lăsa să mi se mai întâmple asta niciodată.

Este ora 19.00 și trebuie să ne întâlnim cu Pietro într-o oră. A fost o zi cu adevărat minunată, dar acum ne e foame și Olivia s-a oferit să ne gătească.

Când ne apropiem în sfârșit de poarta vilei, venind de pe cărarea îngustă, cu pereți de piatră, este o ușurare să știm că în curând vom putea să ne așezăm.

Jack și cu mine am vorbit pe drum, dar asta ne-a încetinit ritmul, iar Nico și Olivia nu se văd nicăieri. Jack se oprește o clipă, arătând spre peisaj.

— Merită, nu-i așa?

Nu pot să nu fiu de acord.

— Știai că mai folosim catâri ca să aducem peleții de combustibil pentru boiler, pentru iarnă? Olivia nu se simte confortabil din cauza asta, dar sunt bine tratați și este o formă de transport de când lumea. Calcă sigur pe drum, pe când oamenii cărând saci grei în spate, nu. Sunt bine îngrijiți și apreciați aici.

— Un lucru e sigur, este un bun antrenament pentru toți. Mă simt mai ușoară și mai în formă în doar câteva săptămâni de când sunt aici.

— O să-ți fie dor de asta când te întorci acasă sau o să fie o ușurare să te întorci la rutina ta obișnuită?

E o întrebare la care încerc să nu mă gândesc.

— Cred că sunt incredibil de norocoasă să fiu aici, să trăiesc toate astea, dar sper să fac câteva schimbări, când ajung acasă. Schimbări de mult așteptate. Dacă mi-ar fi spus cineva, în urmă cu doar șase luni, că voi petrece vreo două luni aici, aș fi clătinat din cap și aș fi crezut că sunt nebună. Și totuși, iată-mă.

— Nu e bine să te gândești întruna, Marci, spune Jack empatic.

Înclină capul ca să privească cerul, iar eu îi urmăresc privirea.

— Dac-ar fi să descrii Positano într-un singur cuvânt, care ar fi acesta? Întreabă el.

— Cred că aș spune *romantic*.

— Atunci așa trăiești experiența asta, asta spune multe, dacă te gândești. Ai fi putut folosi atât de multe alte cuvinte, dar l-ai ales pe ăsta.

— Doamne, ai dreptate!

— Fiind despărțit de Olivia atât de des, a trebuit să mă învăț cum să fac față, detașându-mă puțin când nu sunt aici și asigurându-mă că profit de orice moment de fericire, atunci când sunt aici. Asta mă face să merg mai departe. Dacă aș petrece timpul pe care îl am cu Olivia îngrijorându-mă legat de următoarea noastră despărțire, viața ar fi foarte nefericită. Bucură-te de cât timp mai ai de stat aici, Marci, și privește lucrurile ca și cum viața îți oferă puțină fericire neașteptată, ceva de care să te bucuri, pur și simplu. S-ar putea să citez greșit, dar mi-a rămas în cap acest lucru: „Ieri este trecutul, mâine este viitorul, însă azi este un dar, de aceea se numește prezent"[1].

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil în limba engleză în original, între „present" care înseamnă și „dar, cadou" dar și „prezent" (n. trad.)

22

Instalarea

— Chiar nu văd rostul să cumpăr ceva mai mult decât minimul necesar pentru cele numai câteva săptămâni cât voi avea nevoie de ele, îi subliniez Oliviei.

Ne plimbăm prin orașul principal din Positano în căutare de lenjerie de pat și asta e ultimul lucru pe care mi-am imaginat c-o să-l fac vreodată aici.

— Dar câteva săptămâni *foarte speciale*, îmi amintește ea. Și acum, că La Grotta strălucește de curățenie, e nevoie de o mică pată de culoare care să-i dea viață.

Duc o bătălie pierdută din start, și am știut asta din clipa în care Olivia mi-a sugerat să ne luăm liber după-amiază și să mergem la cumpărături. Am trecut deja pe la magazinul prietenei ei, Bellezza Naturale, de unde am cumpărat niște săpunuri de mâini minunate și gel de duș parfumat.

— Dacă te gândești, cred că totul a mers genial. Știai că de obicei Viola și Bianca dorm în dormitorul personalului? N-au mai putut să doarmă acolo când sunt în tura de seară, de când folosește Nico acea cameră.

— Desigur! Nu m-am gândit la asta.

— După cum se dovedește, toată lumea este fericită.

Da, așa s-ar părea, iar în seara asta este prima noapte pe care Nico și cu mine o vom petrece împreună la La Grotta. Transformarea este incredibilă. Am golit biroul, cu excepția canapelei extensibile, care m-am bucurat să văd că era în stare impecabilă, sub husă. M-am întrebat dacă a fost folosită vreodată pentru altceva decât să umple spațiul.

Lenjeria grea de culoare bleumarin era aproape decolorată și nu erau semne vizibile de uzură. Cu niște cearșafuri de bumbac albe și fețe de pernă, o pătură subțire colorată pe post de cuvertură de pat, ar trebui să arate vesel.

Ferestrele strălucesc acum, iar Olivia a adus mai devreme niște perdele lungi din voal, care se potrivesc perfect. Podeaua de lemn a fost și ea curățată, iar acum aș merge cu plăcere desculță.

La parter, ceea ce a fost cândva o zonă aglomerată de vânzări, este acum un spațiu de relaxare, dar mai ales face pe oricine care se uită printre jaluzele să creadă că tocmai ne-am mutat și despachetăm. Cele două scaune simple din răchită și canapeaua dublă sunt mai potrivite pentru grădină, dar ne ajută aici pentru moment și arată ca acasă, cu pernele lor portocalii vibrante.

Vechile indicatoare spre La Grotta au fost demontate și impachetate, pregătite să fie puse în containerul de transport. Luca a fost impresionat când l-am întrebat dacă pot să le iau eu. Amândoi știam că au reprezentat o perioadă foarte fericită din viața lui Richard și pentru el vor fi mereu valoroase.

Camera din spate este acum principala zonă de depozitare, am dat într-o parte articolele supradimensionate și mai grele, pe care le vor împacheta experții, iar în cealaltă parte cutiile stivuite până la tavan. Restul articolelor, care așteaptă

să fie împachetate au fost mutate la etaj, în dormitorul lui Richard, împreună cu materialele de ambalare și o măsuță. Este noua cameră de lucru, deși nu e mult spațiu de mișcare, dar este totuși suficient.

Afară, ferestrele strălucesc, iar fațada prăfuită este acum impecabilă. De fiecare parte a ușii de la intrare, ghivecele de piatră în care au fost proaspăt replantate flori îți urează un bun venit călduros, iar La Grotta arată locuită din nou.

— Ai chef să luăm un covoraș pe care să îl pui lângă pat? mă încurajează Olivia, trecându-și degetele peste un covoraș verde viu, în formă de frunză.

Bat din gene spre ea.

— E superb, dar categoric nu. Haide, am luat tot ce-mi trebuie.

Este jenant. Simt că transform vechea casă a lui Richard într-un cuib al iubirii. Adică, doi oameni pot dormi în același pat fără să sară unul pe altul întruna, nu-i așa?

— De ce roșești? întreabă Olivia, uitându-se la mine și ridicând niște prosoape cu modele strălucitoare ca să mă uit și eu la ele.

— Nu roșesc, iar pentru astea primești încă un „nu" categoric. Plec să plătesc, pentru că mai am multe de făcut.

E doar o scuză, desigur, pentru că mai avem mult timp. Dar i-am spus lui Nico că o să gătesc eu pentru cină și sunt stresată din cauza asta.

Olivia dispare, iar eu pun grămada de articole pe tejghea. Până când vânzătoarea umple mai multe sacoșe drăguțe, Olivia reapare, legănând o geantă.

— Vezi tu, eu pot să intru pur și simplu într-un magazin și să iau ce am nevoie, fără să fiu nevoită să petrec o mulțime de timp deliberând asupra fiecărui articol în parte.

Ridic din umeri.

— E o diferență aici. Eu nu pot să mă stabilesc prea confortabil, râd eu.

— Vrei ca timpul care v-a rămas de petrecut împreună să fie confortabil și romantic, nu-i așa?

Spun repede vânzătoarei *grazie*, apoi o conduc pe Olivia ferm spre ieșire.

— Suficient! Oricum, am niște vești.

— Vești bune? se înviorează ea instantaneu.

— Nu chiar. Am primit un mesaj de la fostul meu iubit.

— Serios?

Cineva se ciocnește de mine și aproape că scap tot ce car în mâna stângă.

— Dă-mi voie, spune ea, să iau una dintre sacoșe, că altfel o să rănești pe cineva. Mașina nu e prea departe.

— Slavă Domnului...

Mă pregătesc să o urmez, dar văd ceva cu coada ochiului, fără să vreau. Dario și Giulia? Întind gâtul ca să văd mai bine, pentru că au dispărut deja, dar deodată îi observ din nou, ocolind mulțimea de oameni și zăbovind la una dintre tarabe. Rămân pe loc ca lovită de trăsnet când observ că se țin de mână.

Olivia nu vede că m-am oprit și mă forțez să mă întorc și să merg mai repede ca s-o prind din urmă. Cred că te poți bucura de un oarecare anonimat când te plimbi pe Viale Pasitea, având în vedere cât de aglomerat este. Dar chiar și așa, este foarte aproape de plaja principală din Positano, iar Dario și Giulia își asumă un mare risc.

Totuși, e ciudat și destul de romantic. Mă întreb dacă aici vin să petreacă puțin timp împreună, în speranța de a se pierde printre turiști? Pot să intre într-un magazin, dacă văd pe cineva cunoscut venind spre ei.

— Ține pasul, Marci, îmi strigă Olivia peste umăr, vreau să aflu mai multe! Ai fost surprinsă?

Merg alături de ea și o secundă mă tem că și ea i-a văzut, apoi îmi dau seama că vorbește despre Everett.

— Absolut, având în vedere că ne-am despărțit cu mai bine de un an în urmă, mormăi eu, încercând din răsputeri să-mi scot orice alt gând din cap. Everett a sunat la showroom-ul Anvil & Anchor și a întrebat dacă sunt acolo. Nu știu cu cine a vorbit exact, dar mă îndoiesc că a fost Guy. Nu s-au înțeles niciodată prea bine.

— Ce spunea mesajul de la el?

— Nu prea multe. Întreba doar ce mai fac și dacă îmi place la Positano.

— Mi-a trecut o clipă prin cap că o să-mi spui că vine încoace. Este evident că încă se gândește la tine.

Nu-i ușor să te strecori printre mulțimi de oameni care merg în ambele direcții, în timp ce ne îndreptăm spre prima serie de trepte în drum spre mașină.

— Nu intenționez să fiu umărul pe care să plângă el, dacă noua lui iubită a decis că s-a săturat, îi explic Oliviei, încercând din răsputeri să țin pasul. Am înțeles că a avut mai multe iubite de când ne-am despărțit.

— Oh, mi se pare că are fobie de angajamente serioase!

— Cred că ai dreptate. Poate că nu știu exact ce vreau, dar știu ce *nu vreau*. Și nu vreau să mă zăpăcească cineva. Data viitoare când voi lăsa pe cineva să se apropie atât de mult de mine, totul trebuie să fie perfect, mă rog, nu complet perfect, dar cât mai aproape de perfecțiune posibil.

Merg alături de Olivia și-mi vine să-i spun că-mi dorește ceva la fel de perfect ca mariajul ei cu Jack, dar nu spun. S-a prefăcut că e bine, după ce a plecat Jack, dar i-a luat aproape

o săptămână să treacă peste asta și să se reacomodeze. Olivia nu recunoaște asta, dar e evident. Mi-a spus că nu doarme bine Luna. Dar pun pariu că se ghemuiesc împreună ore în șir pe unul dintre scaunele de răchită de afară, direct sub cerul înstelat.

— Hei, Marci, cum merge treaba astăzi?

Guy pare obosit și este neobișnuit să mă sune doar ca să vadă ce fac.

— Probleme?

— M-a sunat David. Mă rog, a sunat să-mi sugereze să ieșim la o bere după muncă și mi-am dat seama că se întâmplă ceva.

Vai de mine, simt în jurul meu un sentiment de neliniște. Tocmai când am terminat de aranjat La Grotta și stau rezemată pe scaun, sorbind limonadă proaspăt stoarsă, în grădina din spate.

— Nu-mi spune... s-a săturat ca mama să simtă că trebuie să se bage să te ajute, pentru că lipsesc eu?

— Da. Cred că i-am cam ținut și eu isonul, pentru că pentru mine e un pas înainte și doi pași înapoi.

Nu se mai aude niciun sunet pe fir.

— Ce vrei să spui?

— Hai să fim sinceri, Marci. Implicarea mamei în afacere este sentimentală și nu-i place schimbarea. Vine aici și-și petrece timpul... hmm... cum să spun asta fără să par răutăcios? Vorbește cu angajații despre vremurile vechi, dar câți dintre ei erau aici când trăia tata? Patru, poate cinci?

Oh, asta înseamnă reducerea personalului.

— E firesc. Cu toții avem amintiri plăcute din acei primi ani.

— Da, dar își face griji cu privire la planurile noastre de

a extinde partea online a afacerii și de a crește numărul de licitații specializate pe care le organizăm.

Sînt că-mi cade falca.

— Te gândești serios la raportul pe care l-am făcut pentru noul sistem?

— Da. Și cred că ai dreptate. Când te întorci, prima treabă pe care o faci e să calculezi costurile de buget, și vedem ce facem.

— Dacă lucrurile nu merg bine între tine și mama, poate că ar fi cel mai bine să așteptăm puțin, spun eu diplomatic.

— David crede că poate încerca s-o îndepărteze de business, mă rog, este o glumă să spui că-i dai un rol fără putere de decizie, pentru că e încă foarte vocală, dar măcar să-i reducă partea de acționariat.

Nu mă așteptam la așa ceva. Problema e că toți suntem parteneri egali în business, dar din ce în ce mai mult Guy și cu mine votăm împotriva mamei. Problema în care ne poticnim este că mama nu a mai luat parte la administrarea efectivă a firmei de atât de mult timp, încât nu mai știe mersul lucrurilor.

— Nu-mi spune, o să creeze un mic loc de muncă pentru ea?

Oh, asta suna destul de denigrator, dar ăsta e stilul lui David.

— Dacă e ceva ce îi face plăcere mamei, de ce nu?

Acum Guy încearcă să semene sămânța că este pentru binele ei, pentru că vrea să fiu de acord cu el.

— Ai vorbit cu mama despre asta?

— Nu. David m-a rugat să aștept până pune el ceva la punct. Sunt convinsă!

Mi-e greu să nu oftez, pentru că dacă aș fi acolo, aș putea ajuta la atenuarea conflictului.

— Te rog numai să nu încerci să o împingi pe mama să facă ceva de care nu este mulțumită, doar de dragul lui David, Guy. N-ar fi corect.

Guy își drege glasul, neliniștit.

— Chestia e, Marci, că afacerea merge din ce în ce mai bine, dar te rog să-mi spui dacă greșesc, cred că va fi o investiție semnificativă, dacă urmăm sugestiile tale, nu-i așa?

— Ne-ar duce la următorul nivel, iar asta vine cu niște costuri, Guy.

— Știu, iar eu și David am vorbit despre asta. E de acord că avem nevoie de o investiție de capital și de cineva cu suficientă pricepere în afaceri ca să ne ghideze în această dezvoltare. Are o idee.

— Și i s-ar potrivi mamei?

Începe să semene cu o schemă inventată de David și care din întâmplare se potrivește cu agenda lui Guy.

— Ascultă, doar îți spun ce a zis David. Mama nu a pomenit nimic, deși iar nu mai vorbește cu mine și nu am mai văzut-o de câteva zile. Credeam c-o să sune să ne împăcăm în weekend, dar nu s-a întâmplat asta, și mi-am dat seama că nu e doar o neînțelegere obișnuită mamă-fiu.

Știam că se profilează o mare problemă la orizont. De fiecare dată când încerc să discut cu mama despre modernizarea sistemului nostru IT, răspunsul ei este întotdeauna același: „Dacă nu este stricat, atunci de ce să-l reparăm?" Dar nu vreau să simtă că o forțăm să plece din business.

— Mulțumesc pentru avertisment, Guy. Știu cât de greu este pentru tine uneori. Tu ai parte de toată presiunea, dar știi că mama are intenții bune.

Oftează.

— Știu. Dar cred că David are dreptate. Mama nu este

fericită pentru că a intrecut măsura. Cred că e timpul să renunțe.

Poate că Guy are dreptate, dar aș vrea să aud că asta vine direct de la ea, nu prin intermediul lui David.

— Îți spun acum, dacă asta e o modalitate prin care David încearcă să cumpere partea ei din afacere, este un „nu" categoric din partea mea!

— Hei, stai așa! Asta cu siguranță nu este o opțiune. Nici măcar nu-mi place de el suficient încât să-i iau banii. Cu toate astea, nu sunt în măsură să cumpăr partea mamei, chiar și parțial, tu ești?

Sunt uluită.

— Sigur că nu.

— Ei bine, atunci suntem de acord cu asta. Să așteptăm și să vedem ce se întâmplă. N-am vrut să te supăr, dar mama nu este fericită și amândoi știm asta. Oricum, îndrăznesc să întreb cum merge marea eliberare de lucruri?

Hm... schimbă subiectul ca o tactică de diversiune?

— Este curat și ordonat, iar hainele mele sunt acum atârnate în dulapul de la etaj.

— Și te simți în siguranță, când ești singură acolo? întreabă Guy, înțelept.

Am menționat-o doar în treacăt și acum mi-aș fi dorit să nu fi spus nimic.

— Da. Sunt încuietori bune la uși și vine mereu câte cineva să vadă că sunt bine, îi răspund, vrând să-i risipesc repede îngrijorarea.

Nimeni de acasă nu știe că Nico va rămâne aici cu mine și vreau să rămână așa. Nici lui Richard nu-i pot spune și nu prea se poate să-i ajungă la urechi. Este mult prea ocupat să se bucure de luna de miere a vieții sale.

• • •

Doar întâmplător, când mă duc înăuntru să mai iau niște limonadă, aud bătăi puternice la ușa din față. Sunt doar două veioze laterale aprinse în sufragerie, așa că nu văd decât o siluetă profilându-se pe vitraliul ușii.

Inima începe să-mi bată cu putere, mă uit la ceasul de pe dulapul din dreapta mea și văd că e trecut de ora 22.00. Duminica se stă de obicei până târziu la restaurant, pentru că e aglomerat.

Mă reazem de cadrul ușii ca să mă uit și descui repede ușa de îndată ce îmi dau seama că este Nico, zâmbindu-mi destul de timid, cu o salopetă în mână.

— Eu sunt. N-am vrut să te sperii.

— De ce ai venit așa devreme? întreb eu, în timp ce mă urmează înăuntru.

— Asta se datorează lui Luca. A spus că nu și-ar ierta niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva sau dacă ar păți ceva antichitățile prețioase ale lui Richard. Se pare că s-a îngrijorat destul de tare și mă dau afară în fiecare seară, când lucrurile încep să se mai liniștească la restaurant.

Încerc să mă comport normal, dar tot ce se întâmplă este oricum, doar normal nu. Iar acum simt în stomac un mic vierme de vinovăție.

— Nu face asta! îmi cere el, lăsând salopeta să cadă pe podea și venind spre mine.

— Ce să nu fac?

Nico își pune brațele în jurul meu, iar eu ridic privirea spre el, încercând să par calmă și liniștită, atunci când de fapt numai așa nu sunt.

— Nu-ți mai face griji. Toată lumea este de acord că aceasta este o mutare rațională. Mai ales de la furtul cutiei de bani de

la tarabe cu fructe, cele două femei au fost destul de zguduite de acest episod. Oportuniștii ăștia nu se încurcă, Marci.

În pofida faptului că sunt foarte stresată, încep să mă liniștesc și mă relaxez ușor în brațele lui Nico.

— Ar fi trebuit să ne gândim la asta înainte, murmură el răgușit.

— Hm... Cred că ar fi bine să păstrezi această remarcă pentru după ce luăm masa. N-o să fie ceva șic, asta e sigur.

— Hai să facem împreună. Cu cât mai simplu cu atât mai bine, așa spune Luca mereu.

După ce am tocat mult ceapă, roșii și usturoi, Nico mă lasă să încep să le prăjesc în puțin ulei de măsline, în timp ce el se instalează.

Când se întoarce, aduce o cutie.

— O să pun masa în curtea din spate. Pot să mai fac ceva aici mai întâi?

— Nu, am totul sub control. Imediat ce apa este fiartă, pastele vor dura doar câteva minute.

— Nu s-au uscat?

Râd de comentariul lui, iar el ia cutia sub braț și adună câteva lucruri din bucătărie.

— Strigă când e gata și te ajut să duci farfuriile afară.

Este doar ciabatta caldă, feliată, o salată simplă și paste proaspete, cu versiunea mea de sos de roșii. După ce Nico așază frumos mâncarea pe farfurii, se simte un miros delicios care îmi dă un sentiment de satisfacție. Adaug câteva măsline negre și niște așchii de Parmigiano Reggiano proaspăt ras și suntem gata să ieșim.

Ducem totul afară, venind un pas sau doi în spatele lui Nico, și apoi mă opresc uimită. O lumânare mare parfumată arde în mijlocul mesei și în aer se simte iz de citrice. Lângă

fiecare loc la masă sunt șervete albe de in de la restaurant. Pe peretele care desparte zona de terasă de grădina în paragină, un șir lung de luminițe aruncă o strălucire pâlpâitoare. Mă opresc să admir totul, iar Nico îmi aruncă o privire.

— E prea mult? spune el serios, aproape cerându-și scuze.

— Nu, e perfect, murmur eu. Când se apropie, îl sărut ușor pe buze. Toată ziua m-am întrebat cum va fi acest moment, dacă voi fi dezamăgită și dacă va fi un moment banal. În schimb, este perfect și cu adevărat magic.

Întinși unul în brațele celuilalt, nu-mi vine să cred cât de confortabil pare vechiul birou, transformat acum într-un dormitor.

— Planta a fost un gest emoționant, recunosc. Am crezut că-i o greșeală, când am răspuns la ușă în această după-amiază și am văzut un curier cu o orhidee în ghiveci!

— Nu este orice orhidee, este o orhidee trandafir, murmură Nico, somnoros.

— Mă rog, e frumoasă, răspund eu, întorcând capul spre stânga să mă uit la ea, cum stă mândră pe pervaz.

— Nu crezi că a fost o idee stupidă, având în vedere că în curând toate astea vor deveni șantier?

— Nu, poate putem s-o plantăm într-un colț ferit din grădină, înainte să plec. Chiar îmi place ideea de a face asta.

În timp ce Nico e aproape adormit, spun în șoaptă:

— O bucățică din noi.

Se agită, deschizând ochii brusc, dar nu cred că a auzit ce am spus.

— Orhideea nu a fost singurul lucru pe care l-am primit azi dimineață, continui eu încet. Dario a adus o cutie rece, trimis de mama ta.

Nico cască.

— De la mama? spune el pe o voce abia auzită.

— Erau paste proaspăt făcute și o ciabatta. Doar nu credeai că am făcut totul de la zero, nu-i așa?

— Mmm... asta e.... se oprește și cască din nou. Un „nu"!

Nico îndoaie brațul și îl înfășoară în jurul meu, iar eu mă simt protejată cum n-am mai fost niciodată.

Este amuzant, dar în sfârșit înțeleg ce înseamnă să trăiești momentul. Nu mă gândesc la trecut și nu mă întreb ce va aduce ziua de mâine. Stau întinsă aici cu capul pe pieptul lui Nico, ascultându-i bătăile inimii și mă simt incredibil de liniștită. Totul pare dintr-odată în regulă cu lumea mea și nu vreau să fiu nicăieri altundeva acum. Cu așternutul curat și nou, cu covorul verde în formă de frunză pe care mi l-a făcut cadou Olivia, întins pe podea lângă pat, și fără dezordine, parcă ar fi spațiul nostru, al meu și al lui Nico.

— Nu vreau să adorm, dar sunt atât de obosit, se aude vocea lui Nico, parcă cerându-și scuze.

Îl sâsâi să tacă și mă ghemuiesc și mai aproape. Fereastra este doar ușor întredeschisă, așa că briza care intră răcorește plăcut pielea. Este prima dată când stăm întinși împreună în pat fără să avem senzația că facem ceva greșit.

Nu mă mai bântuie viziunile cu Giulia lovind cu pumnii în ușă, după discuția cu Dario în această după-amiază. Totuși, nu e ceva ce pot împărtăși cu Nico. Dario a acceptat cu bucurie când i-am oferit o cafea pe terasă înainte să-și continue drumul. La început, pur și simplu mi-a pus întrebări despre Richard și Angel și ce mai fac ei. Apoi m-a întrebat dacă eu cred că se mai întorc vreodată să se stabilească aici, în Positano, și atunci am știut de ce se oferise să ducă cutia frigorifică pentru Celia.

Am spus pur și simplu ceea ce cred că este adevărat, că legăturile lui Richard cu Positano o să-l aducă mereu înapoi, aici.

— Giulia va fi ușurată să audă asta, a mărturisit el.

— E îngrijorată?

Am citit pe fața lui o privire neliniștită și apoi un moment de ezitare, iar el se uita la mine cu o expresie tulburată.

— Eh, doar vorbeam și noi, asta-i tot.

— Dar e îngrijorată? am insistat eu.

Și apoi mi-am dat seama de ce s-a despărțit Dario de logodnica lui, este îndrăgostit de Giulia și, dacă vorbesc despre un viitor împreună, înseamnă că amândoi au un interes personal în ceea ce se întâmplă.

— Poziția ei nu este clară, dacă nu se căsătorește cu Nico, a răspuns el, oarecum cerându-și scuze.

— Aha, înțeleg!

— N-o să spui nimic? N-ar fi trebuit să întreb, nu e treaba mea, dar... este greu și o îngrijorare uriașă. Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit gândurile, Marci, apreciez asta.

L-am asigurat că nu trebuie să-și facă griji, că înțeleg pe deplin că este un moment stresant, având în vedere situația.

După ce a plecat, m-am simțit destul de tristă pentru amândoi și, desigur, puțin frustrată că nu pot să împărtășesc cu Nico ce am aflat. Nu schimbă nimic între noi doi, dar înseamnă că mă pot bucura de acest timp pe care îl avem împreună fără să mă simt vinovată. Știind că timpul pe care îl petrecem împreună este limitat, mă simt entuziasmată când suntem unul lângă celălalt. Și poate fi o soluție suficientă până când, ei bine... să sperăm că până când ne îndeplinim fiecare adevăratul destin.

Nico și Giulia vor ajunge în cele din urmă să aibă acea conversație la un moment dat, foarte curând, pentru că este

inevitabil. Mă întreb cum va reacționa Luca dacă Giulia se căsătorește cu Dario, în loc de Nico? Ea tot va deveni o Romano, doar că nu soția fiului său. Nico nu este pregătit să se așeze cu cineva în acest moment și sunt sigur că Luca va accepta că așa ceva nu poate fi forțat, trebuie să se întâmple natural, atunci când e vremea.

În ceea ce mă privește, singurul lucru pe care îl știu sigur este că Everett Berkeley nu se va întoarce în viața mea.

23

Probleme la orizont

— Bună dimineața de luni! Radiezi în această dimineață! se entuziasmează Olivia, zâmbindu-mi larg când trece pragul. Cred că aseară a fost un succes!

— Încetează! fac eu, ducând un deget la buze. Nico își petrece ziua liberă atacând jungla din grădina din spate și ar putea să ne audă în orice moment. Și nici nu-ți dau voie să mă interoghezi. Dar am o întrebare pentru tine.

Mă uit în jur, dar, după zgomotul care vine de afară, Nico este ocupat să taie crengi.

— Dă-i drumul!

E ciudat, pentru că ar fi greșit din partea mea să împărtășesc, chiar și sub jurământ de tăcere, orice despre treburile personale ale lui Richard. Mai ales când este vorba despre ceva de natură financiară, însă o altă mică descoperire în această dimineață m-a pus din nou pe gânduri.

— E posibil ca Richard să-l fi cunoscut pe Luca înainte de a se muta la Positano?

O urmez pe Olivia până în bucătărie, unde descarcă conținutul genții frigorifice în frigider. Își scoate capul pe

ușa din spate, dar Nico nu se vede nicăieri. Cu toate acestea, sunetul de scârțâit al unui fierăstrău cu lanț care se chinuie să-și croiască drum printr-o bucată dură de lemn o face să se încrunte.

— Sărmanul Nico! Voi doi ar fi trebuit să mergeți undeva frumos azi. În orice caz, ca să revin la întrebarea ta. Hmm... e o întrebare ciudată, de ce naiba ai crede că se știu mai demult? Cu siguranță, dacă așa ar fi fost, atunci Richard s-ar fi mutat direct în La Grotta și și-ar fi înființat aici afacerea din prima zi. Cred că i-a luat mai mult de un an să aranjeze totul.

— Da, desigur. M-am întrebat de ce a decis să intre în parteneriat cu Luca.

— Păi, trebuia să fii aici ca să înțelegi amploarea problemelor pe care le-a moștenit Luca. Restaurantul avea un succes uriaș, în fiecare seară era plin, dar una dintre terase era într-o stare jalnică și inutilizabilă. Cu totul erau abia o treime dintre mesele pe care le au acum. În plus, clădirea avea probleme, un zid mare de sprijin din grădină stătea să cadă. Și, cu toate că recenziile pentru mâncare erau grozave, decorul era tare obosit. Luca a investit toți banii pe care-i avea, dar nu erau deloc de-ajuns.

— Dar Richard nu mai fusese niciodată într-o afacere cu restaurante. Îi place să mănânce și este un pic pasionat de vinuri, dar nu e ca și cum ar veni cu o experiență personală în acest parteneriat.

Olivia închide ușa frigiderului și se îndreaptă, ridicând din umeri.

— Nu asta fac oamenii de afaceri? Găsesc oportunități de a investi în ceva despre care cred că va avea succes? Ceea ce s-a dovedit corect în acest caz.

— Cred că da, dar este ușor să presupui că doar pentru

că un loc este aglomerat, va obține un profit sănătos.

— Probabil că merge foarte bine, căci l-am auzit pe Luca că e încântat să-i aducă pe constructori aici, să înceapă lucrările de renovare.

Urmăresc să aflu niște informații, dar fără să fie nevoie să dau eu prea multe în schimb, însă acum Olivia mă privește și se încruntă.

— Mă întreb doar dacă Richard mai bagă bani în afacere ca s-o mențină pe linia de plutire, asta-i tot.

Fața ei se relaxează și râde.

— Ăsta este modul tău de a evita problema arzătoare de pe ordinea de zi? Cum a fost aseară cu Nico?

Evident, Olivia nu e conștientă de nicio problemă, ceea ce mă liniștește oarecum.

— E suficient să spun că totul e bine.

Dintr-o dată mi-e foarte cald și nu mă simt bine, dar văd că Olivia este amuzată, crezând că sunt puțin jenată.

— Păi vă mișcați repede, o să iau drept un semn bun faptul că el este încă aici, continuă ea, zâmbind înțelegătoare. Lucrez din nou în dormitorul lui Richard azi?

— Da, ăsta-i planul. Oricum, cum mai stă treaba la vilă?

— Mama stă cu Luna, iar tata o să-și petreacă ziua săpând o zonă a grădinii în care am pierdut bătălia. Nu suntem noi norocoase că avem voluntari dispuși atunci când avem nevoie de puțin ajutor? bate ea din gene sugestiv, dând de înțeles că voluntarul meu ar putea avea un motiv ascuns. Plantele agățătoare au crescut enorm anul ăsta și înăbușă una dintre vițele-de-vie.

— Și ce mai face Jack?

— A spus că mai muncește încă o săptămână, cel mult două, și apoi speră să reușească să încheie treaba acolo, dacă

nu apare vreo complicație neașteptată. Serios, Marci, nu știu cât mai putem trăi așa.

Mă întorc spre ea și văd cât de obosită pare în dimineața asta.

— I-ai spus lui Jack cum te simți?

— Nu. N-ar fi corect față de el. Și-așa are parte de multă presiune și nu pot să-i mai adaug și eu încă o grijă pe cap.

— Uneori, lucrurile pe care nu le spunem contează mai mult, răspund eu cu blândețe.

În ochii Oliviei încep să se adune lacrimile.

— E ca o prăpastie tot mai mare între noi, Marci, și mă sperie. Are obiectivul ăsta în cap și nu se va opri până nu-l atinge.

Ar fi greșit din partea mea să mă amestec sau să-i transmită ceva din ce mi-a spus el, având încredere în mine, dar Olivia este în mod clar îngrijorată.

— De ce nu deschizi discuția și vezi cât de dispus este Jack să se deschidă față de tine? Ce poate fi rău în asta?

— Cred că o să mă facă să tac, dacă nu vrea să vorbească despre asta. N-avem nevoie de un loc cum e vila ca să fim fericiți, Marci. Mai cu seamă dacă ajungem să fim nevoiți să petrecem atât de mult timp despărțiți. Eu locuiesc într-un cadru minunat, iar el stă la hoteluri.

— Atunci ți-ai răspuns la întrebarea ta, Olivia. Fii sinceră cu Jack. Nu trebuie să mergi cu accelerația la maximum, doar explică-i cum te simți când nu este cu tine și vezi ce reacție are.

Ne apucăm de treabă și Olivia tace. După o vreme, mă hotărăsc să o las în pace să-și vadă de treabă, dar când mă întorc, câteva ore mai târziu, ca să văd cum se simte, e destul de retrasă. E atât de adâncită în gânduri, încât chiar și atunci

când îmi sună telefonul, ea nu ridică privirea de la ceea ce face, iar eu hotărăsc să preiau apelul afară, ca s-o las în pace.

— Bună, mamă, ce mai faci?

— Mă întreb ce se întâmplă și mă gândesc că David și Guy pun ceva la cale! Îmi pare rău, Marci, David și cu mine tocmai am avut o discuție, ceea ce nu-i stă în caracter, și mi-aș dori atât de mult să fii aici!

— Calmează-te, mamă. Sunt sigură că nu e chiar atât de rău cât crezi tu. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

— David a spus că afacerea are nevoie de *resurse* suplimentare, ca să supraviețuiască. Știi cum vorbește el... a spus că asta vă ține în loc, pe tine și pe Guy. Este adevărat, Marci?

Pare tulburată.

— O, mamă! A fost puțin nedrept din partea lui.

— Ah, dar ești de acord cu el!

Nu vreau să fiu atrasă în conversația asta, când primesc totul la mâna a doua, dar mama merită un răspuns sincer.

— Lumea s-a schimbat mult de când a murit tata. În ultimul deceniu, lucrurile s-au accelerat, iar dacă nu ne ținem la curent cu ceea ce se întâmplă, vom ajunge să rămânem în urma concurenților noștri, mamă. Volumul mare de articole pe care le gestionăm acum înseamnă că avem nevoie de o actualizare de ultimă generație.

Nu se mai aude nimic la telefon și îmi încordez urechile, pentru că sunt sigură că mama plânge, dar nu vrea să știu.

— După umila mea părere, continui eu, cântărind riscul de a păstra statu-quoul, comparativ cu niște schimbări destul de mari... ei bine, asta o să facă diferența dintre creștere și stagnare.

Ea suspină și mi-aș dori să fiu acolo să o îmbrățișez ca s-o liniștesc.

— Atunci David are dreptate, a sosit momentul. Copiii mei sunt destul de mari și nu mai au nevoie de mine!

Oricât de trist este să o aud pe mama atât de supărată, cuvintele ei mă fac să zâmbesc. Mereu i-a plăcut să dramatizeze lucrurile.

— Ah, haide, mamă! Nu-i adevărat și știi asta, însă lucrurile pentru care îți faci griji nu sunt un semn că ne chinuim, ci un indiciu al succesului nostru. Și totuși, atât Guy, cât și eu îți cerem părerea, pentru că asta și-a dorit tata. Nu este vorba că Guy sau eu te alungăm, ci doar dacă tu alegi să renunți. Fii sinceră cu mine, ar fi o ușurare!

Mama scoate un oftat uriaș.

— Oh, Marci, Richard are dreptate, ești ca o mini versiune a tatălui tău. Cred că mă frământ pentru că nu am controlul și tot ce spun sau fac pare să-l enerveze pe Guy. Îmi iubesc fiul și urăsc certurile noastre permanente. Mă simt vinovată uneori, pentru că nu e treaba ta să fii mereu vocea rațiunii care intervine între noi. David se supără să vadă cum pun eu totul la suflet și spune că nu ar trebui să iau lucrurile atât de personal. A mai subliniat și că, dacă eu nu fac parte din soluție, atunci fac parte din problemă. Uite, am spus-o, dar te rog, te rog, nu-i spune asta lui Guy.

— Nu crezi că este timpul să te concentrezi pe ce vrei tu, mamă?

Acum își reține lacrimile, iar eu aștept până când își revine. E sfâșietor să stau aici și s-o ascult pe mama atât de tulburată.

— Ești singura persoană care-mi poate înțelege cu adevărat dilema. Mi-e atât de dor de tine, Marci! Dacă mă îndepărtez acum, oare tatăl tău m-ar considera un trădător?

— Oh, mamă! Tata n-ar vrea să te stresezi așa. Indiferent

dacă reușim sau eșuăm, nu depinde de ceea ce faci sau nu faci tu. Sperăm că noi doi vom lua deciziile corecte și te vom face să fii mândră de noi.

— Așa de simplu?

— Da. Și știu că asta o să sune ciudat, având în vedere că eu și David nu prea ne avem la suflet unul pe celălalt, dar poate că David vede asta ca pe o problemă, faptul că nu-i dai voie să aibă grijă de tine. Este timpul să decizi singură ce vrei să faci în continuare, mamă, și să vorbești cu el despre asta. Dacă eu aș crede că nu pune interesul tău pe primul loc, crede-mă, acum aș fi la telefon cu el și i-aș spune eu vreo două.

— Ce îmi doresc cu adevărat..., se oprește mama ca să-și sufle nasul, iar eu aștept cu răsuflarea tăiată, este să-mi iau o slujbă mică, ceva ce mi-ar plăcea să fac și care ar fi distractiv. Biblioteca locală caută povestitori voluntari. Știi tu, pentru grupuri de mame și copii mici. Pentru că nu am încă nepoți...

Din nou face o pauză, pentru efectul dramatic, apoi continuă:

— Mi-ar plăcea să mă implic.

Ei bine, ăsta da șoc! E ultimul lucru pe care mă așteptam să-l aud, dar în sfârșit, mama se gândește la ea însăși și este un început.

— Ce idee grozavă, mamă! Orice vei decide va fi bine pentru noi toți, atât timp cât ești fericită. E amuzant pentru că această călătorie m-a făcut și pe mine să mă gândesc la viitorul meu.

— Te întorci acasă, nu-i așa?

Tonul vocii ei urcă cu câteva note.

— Bineînțeles. Dar Briony a dovedit că se descurcă și vreau să mă concentrez pe alte zone, ca să ducem afacerea mai departe.

Aștept câteva secunde, permițându-i mamei să-și tragă sufletul.

— Tot ce ne-am dorit eu și tata a fost să creăm ceva care să vă aranjeze pe tine și pe Guy pentru viitor. Familia este totul, Marci. Voi doi sunteți formidabili împreună pentru că vă sprijiniți unul pe celălalt.

Cuvintele mamei îmi merg la suflet.

— E greu să fii părinte. Ai o mare responsabilitate pe umeri, și apoi de unde știi exact când să te retragi și să renunți? Nu există garanții în viață cu privire la nimic, dar cu Guy la conducere, el e la fel ca tata, își face datoria, dar neînfricat și vizionar. Acestea sunt adevăratele calități ale unui antreprenor. Anvil & Anchor Antiques este pe mâini bune, mamă.

— Îți mulțumesc, Marci, că m-ai liniștit. Tu ești vocea rațiunii în familia noastră. Îți amintești când tata și Guy se certau?

Asta mă face să zâmbesc în sinea mea.

— Da, iar eu eram cea care-l târa pe Guy afară din birou, în timp ce tata se liniștea. Așadar, a trecut criza?

— Da, și să știi că nu încercam să pun presiune pe tine. Știu tu, când spuneam despre copii sau altceva. Toate la timpul lor. La revedere pentru moment, Marci, și ai grijă de tine.

Rămân pe loc și mă simt ușurată că mama are în sfârșit un plan, când deodată încetează sunetul mașinii de tuns gardul viu mânuită de Nico în capătul îndepărtat al grădinii. O clipă mai târziu apare el, cu fruntea plină de mărgele de sudoare și pete umede pe tricou.

— Am nevoie de o băutură rece, spune el, trecându-și un braț peste față. Este ora prânzului?

— Da. Sunt sigură că și Olivia va fi mai mult decât

pregătită să ia o pauză. Stai jos, îți dau un prosop și ceva răcoritor, apoi vezi ce este în meniul La Grotta astăzi.

Îmi zâmbește, apropiindu-se și, deși este fierbinte și transpirat, nu pot rezista să nu-i sărut buzele.

— Iar pentru seara asta, sunt sigură că am toate ingredientele necesare pentru pizza!

Nico pare surprins, dar nu spune nimic. Ce înțelept e!

După încercarea mea destul de reușită să fac pizza ieri, a venit rândul lui Nico să gătească în seara asta. Mă relaxez în curte cu un pahar de vin alb rece, așteptând cu nerăbdare să mi se alăture. Abia a trecut de ora nouă și jumătate seara și el a terminat foarte devreme munca la restaurant, dar de obicei zilele de marți sunt adeseori puțin mai liniștite la restaurant. Le ia mai mult timp să strângă totul și sunt sigură că toți ceilalți sunt încă acolo.

Nico încearcă să mă impresioneze cu ceva ce pare să fie un fel de mâncare complex, iar asta mă înduioșează, iar când apare, în cele din urmă, mă străduiesc din răsputeri să nu observ că s-a înroșit la față. Cu siguranță pare foarte înfierbântat și stresat.

— Una dintre garnituri a ajuns la coșul de gunoi, recunoaște Nico, părând rușinat. Luca ar fi îngrozit, dar cred că mi-am răscumpărat greșeala cu acest *risotto ai frutti di mare*. Scoicile, calamarii, creveții și midiile sunt gătite perfect, ca și orezul. Din păcate, atâta m-am stresat din cauza fructelor de mare, încât am ars pâinea cu usturoi.

— Ah, dar miroase divin! Hai să mâncăm și apoi strâng eu farfuriile, cât te duci tu să faci duș și să te răcorești. Apoi putem zăbovi la cafea.

Chiar și la lumina lumânărilor îi văd sclipirea în ochi.

— Bună idee! Iar Giulia a trimis un desert făcut de ea. Este în frigider, dar încă nu am deschis cutia.

Întind mâna să ating brațul lui Nico și să-l strâng în semn de apreciere pentru efortul depus.

El vorbește fericit, în timp ce mâncăm, punându-mă la curent cu cele mai recente bârfe. Dario și tatăl său, Vittorio, s-au certat din nou la cuțite și toată lumea merge în vârful picioarelor pe lângă ei. Mi se pare că certurile de familie pot scăpa de sub control foarte repede, cu atât mai mult cu temperamentul lor italian aprins. Și având în vedere ceea ce sunt sigură acum că se întâmplă între Giulia și Dario, mă întreb dacă asta n-ar putea cumva să provoace și mai multe probleme într-un viitor nu prea îndepărtat. Mai ales că Nico și Dario par să fie prieteni apropiați, dar și parte din familie.

— E totul în regulă acasă? mijește Nico ochii, concentrându-se pe reacția mea și fără să-și dea seama că mie mi-au zburat gândurile în cu totul altă parte.

Eram la telefon cu mama când a ajuns acasă în seara asta și bănuiesc că a auzit și el puțin din conversația pe care am avut-o ieri cu ea.

— Mama are nevoie de cineva care să o asculte. Are multe de făcut și câteva decizii de luat. Faptul că lucrurile sunt puțin tensionate între ea și Guy în acest moment nu ajută.

— Îmi pare rău să aud asta, Marci. Probabil că-i e dor să te aibă în preajmă.

— Da, aici ai dreptate. Ah, și am mai primit vești de la Richard. Familia lui Angel se așteaptă ca ei să rămână în Australia puțin mai mult decât și-au propus. Se pare că au tot felul de călătorii planificate și ar putea întârzia data la care speră să ia avionul înapoi spre Anglia. El trebuie să semneze contractul pentru casa pe care a găsit-o mama pentru ei, dar

acum va face asta online, fără ca măcar să fi văzut locul! E vorba de încrederea în mama, dar măcar le-a trimis câteva fotografii și un scurt videoclip pe care l-a făcut când a fost la vizionare.

Nico zâmbește.

— Omul ăsta e de admirat. Arată conservator, dar când se hotărăște în legătură cu ceva, nu se gândește de două ori, ci își urmează instinctul. E ceva!

Mi se usucă gura. Simt că asta e șansa mea.

— Așa era Richard și când l-a abordat pe Luca, atunci când au devenit parteneri în afacere?

Îmi țin respirația, îngrijorată că Nico va crede că interesul meu este intruziv.

— Eram adolescent la acea vreme, așa că nu prea am fost implicat. Cum ți-am mai spus, a fost client o vreme și, la fel ca multe afaceri, s-a întâmplat într-o seară târziu, când Luca și Richard au rămas să bea câteva pahare. La început, nimeni n-a crezut cu adevărat că se va ajunge la ceva important, dar așa a fost, și încă destul de repede.

Iau prima furculiță de risotto și, până termin cu complimentele pentru abilitățile lui culinare, mi se pare ciudat să readuc chestiunea în discuție, așa că, în schimb, îl întreb despre Pietro și de cât timp îl cunoaște. Orice are legătură cu bărcile aduce imediat un zâmbet pe chipul lui Nico.

De îndată ce terminăm de mâncat, Nico merge la etaj, lăsându-mă singură cu gândurile mele. Azi dimineață am găsit niște extrase bancare vechi și, când am deschis una dintre cutii ca să le pun înăuntru, pe interiorul capacului cutiei era o bucată de hârtie lipită zdravăn cu bandă adezivă. Mi-a atras atenția și am presupus că e un fel de index, dar când m-am uitat mai atent, era o listă de date și plăți care

mergea cu aproape douăzeci de ani în urmă, ultima datare fiind cu puțin peste un an în urmă. În total, ajungea la suma de 150 000 de euro. Mă întreb dacă nu cumva este evidența banilor pe care Richard i-a dat lui Luca.

Și ce era în plicul acela de la bancă, pe care Richard mi-a cerut să-l predau pe furiș, fără să afle Celia? Este o coincidență că asta s-a întâmplat atât de repede după ce Richard a primit banii pentru lingourile de argint, pe care mi-a spus că le-a cumpărat inițial de la Hans?

Imaginația mea o ia la goană. Oare toți banii aceia au intrat în afacerea cu restaurantul? Sau poate că Luca are vreo problemă și, dat fiind prietenia lor, Richard îl salvează.

Sunt încă nedumerită cu privire la tabloul nesemnat; nu este ilegal să copiezi un tablou, decât dacă acesta este apoi vândut, dar îmi stă pe creier. Care este probabilitatea ca un tablou să treacă prin mâinile lui Richard și să fie vândut unui client cu bună-credință, fără ca Richard să-și dea seama că este un fals? Poate chiar și un prieten de-ai lui Luca? Probabilitatea ca acest lucru să se întâmple este mică, Richard nu poate fi păcălit așa ușor, deși a fost distras în ultima vreme. În plus, Richard s-ar fi dus direct la poliție, pentru că este un om cu principii. Ceea ce face un cerc complet. Ce naiba ar putea avea de ascuns Luca?

Luca întreabă de Richard la fiecare câteva zile, așa că este evident că nu țin legătura direct și, în mod clar, au încredere unul în celălalt, indiferent de ceea ce se întâmplă între ei. *Paranoia este un lucru groaznic, Marci, renunță la gândurile astea.* Oare conștiința îmi vorbește sau acea dorință arzătoare din adâncul meu, care vrea să creadă că totul este bine?

Soneria telefonului meu mă face să sar și mă reped în bucătărie să-l găsesc, încercând cu disperare să nu mai fiu

neliniştită. În panica mea să ajung la telefon până să intre robotul, nici măcar nu mă uit cine sună.

— Marci, sunt Everett.

Imediat îngheţ.

— Am auzit că eşti în Italia. Ţi-am trimis un mesaj şi m-am gândit să verific dacă l-ai primit.

Ascult sunetul reconfortant al duşului care curge în baia de la etaj şi ies imediat afară. Mă uit în sus, şi văd fereastra de deasupra parţial deschisă, aşa că trec peste zidul jos şi cobor pe lângă măslinul bătrân. După munca grea pe care a făcut-o Nico aici, acum se vede bine poteca de piatră deteriorată.

— Da, l-am primit. Sunt destul de ocupată acum, Everett.

— Nu prea ocupată ca să te bucuri de minunatul peisaj italian, sper?

— Nu vreau să par nepoliticoasă, dar tocmai luam cina.

— Oh, am uitat cât de târziu mănâncă ei acolo. Scuzele mele, Marci, dar mă bucur să-ţi aud vocea. Poate, când ai cinci minute libere, poţi să mă suni şi o să... hm... stăm de vorbă despre ce-am mai făcut amândoi?

— Nu ştiu dacă asta va fi posibil, pentru că am un termen strâns. Ca să fiu sinceră, nu văd rostul. Tot ce trebuia să spunem s-a spus cu mult timp în urmă.

Tăcere.

— Oh. Bine. Guy nu ţi-a spus nimic?

— Guy? Ai vorbit cu el?

— E clar că te-am prins într-un moment nepotrivit, Marci, scuzele mele sincere. Ştii cum sunt eu, îmi vine un gând în minte şi imediat acţionez, înainte să mă gândesc. Dar m-am gândit mult la tine în ultima vreme. Oricum, ar fi grozav, când te întorci acasă, dacă am putea să ieşim la un pahar?

Ce tupeu are! Nu am vorbit deloc de când?... De paisprezece luni și acum vrea să ne întâlnim?

— Nu cred că este o idee bună, Everett. Ca să știi, dacă cineva nu răspunde, de obicei înseamnă că nu vrea să vorbească cu tine, zic eu, tremurând de furie.

Mă enervez acum și mă forțez să respir adânc.

— Poate că e timpul să-mi ștergi numărul din memoria telefonului, Everett. Uneori, e bine să nu zgândări trecutul.

Închei apelul și îmi tremură degetele când blochez numărul lui Everett, apoi mă strigă Nico.

— Marci?

Nico iese și mă îndrept spre el. E desculț, are pe el doar o pereche de pantaloni scurți și își usucă părul cu prosopul.

— Este totul în regulă?

— Da, totul este bine. Doar cineva de care n-am mai auzit de mult. Acum, mă întreb care este desertul nostru surpriză în seara asta?

Mă apropii, iar Nico se oprește din ceea ce face și întinde mâna, mă cuprinde cu brațul în jurul taliei și mă trage spre el.

Nu am mai locuit niciodată cu un bărbat, nu că ar conta, desigur. Dar nu pare atât de ciudat cât credeam că o să fie. Și Nico pare că se simte bine. Mă privește în ochi, iar zâmbetul lui îmi face inima să bată cu putere. Și apoi mă gândesc, *de ce n-ar fi așa?* În lumina apusului, lipită de un bărbat pe jumătate gol, incredibil de atrăgător, este destul de incitant. Mirosurile inconfundabile ale unei nopți italiene blânde fac cerc în jurul nostru, din asta sunt făcute visele. Este ca o scenă dintr-un roman de dragoste trăit!

Iulie

24

Final fericit pentru o zi grea

Prima săptămână a lunii iulie zboară ca vântul. De luni, Olivia și cu mine am muncit din greu și a contat enorm.

Este o zi importantă, pentru că este ultima în care Olivia mă ajută la La Grotta. O să înceapă un nou proiect de traducere și, deși este o ocazie tristă pentru amândouă, văd cât este de încântată, în special pentru că lucrează cu o nouă editură. Poate că piscina dorită va fi realizabilă în vara viitoare, dacă totul merge bine.

Când e gata să plece, îmi sună telefonul.

— Guy, poți să aștepți un minut sau două?

— Desigur.

L-am lăsat să aștepte cât eu și Olivia ne luăm la revedere, apoi mă întorc să iau cadoul pe care l-am împachetat cu grijă și l-am ascuns în spatele plantei din colțul camerei.

— Nu e chiar *arrivederci*, pentru că o să ne mai vedem până plec. Deși se apropie momentul acela, mai am doar puțin mai mult de trei săptămâni. Dar vreau să-ți mulțumesc, Olivia, pentru toată munca, pentru prietenia ta și pentru prânzurile cu adevărat minunate.

— Oh, Marci, nu trebuia!

Are ochii plini de lacrimi şi îi pun cadoul în mâini.

— Am vrut să ai un mic suvenir care să-ţi amintească de timpul petrecut împreună.

Am reuşit să iau nişte pahare vechi de vin, minunate, dintr-unul dintre micile magazine din Viale Pasitea. Pur şi simplu, mi s-a părut cel mai bun lucru pe care aş fi putut să i-l ofer, pentru că şi Olivia, şi Jack se bucură de un pahar de vin bun. Întotdeauna vinul e mai bun când este băut din ceva frumos şi realizat manual.

Trec câteva minute până mă întorc la apelul lui Guy şi, când o fac, aud zgomotul tastelor. Este la computer şi tastează ceva.

— Îmi cer scuze că te-am făcut să aştepţi. Este ultima zi a Oliviei alături de mine, la lucru.

— Totul este gata împachetat? se miră Guy.

— Nu, dar aproape... Cam nouăzeci şi cinci la sută. Olivia începe mâine un nou proiect. În câteva zile termin aici. Ce mai face mama?

— Bine şi am scăpat în sfârşit şi de David din coastă. Dar am nevoie să-mi faci o mare favoare.

Sună puţin ezitant şi nu e stilul lui Guy, aşa că ştiu că n-o să-mi placă ce-o să-mi ceară.

— Atunci, spune despre ce e vorba.

— Poţi, *te rog*, să-l deblochezi pe Everett? Ştiu că este ultima persoană cu care vrei să vorbeşti, dar vrea să-şi ceară scuze.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Guy, de ce mai vorbeşti cu el? Nu este ca şi cum aţi fi prieteni buni, mereu te-a călcat pe nervi!

— Adevărat, dar e legat de afaceri. Tatăl lui este bogat şi mereu în căutarea unei oportunităţi de investiţie, cât de mică, recunoaşte Guy, scuzându-se.

Nu pot să cred.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— David şi Stuart Berkeley sunt colegi de golf, ştii asta. Uite, Marci, fie că ne place sau nu, mama îi cere sfaturi lui David şi ea poate să-şi vândă acţiunile oricui doreşte, având în vedere că niciunul dintre noi nu este în măsură să îi cumpere partea. Mama face asta pentru *noi*, Marci.

Simt un nod în stomac.

— Şi de ce-mi spui asta aşa de calm?

— Păi...

Ezită o clipă, apoi continuă pe un ton mai sigur:

— Stuart m-a sunat din senin şi am avut o conversaţie neoficială. David i-a spus că mama se gândeşte să vândă jumătate din acţiunile pe care le are la firmă. Acum, până să spui ceva, mama o să ne dea nouă încasările de pe acele acţiuni ca să ne ajute în afacere. Ar putea fi o veste grozavă, Marci, cu o infuzie de capital şi un nou partener, care ar aduce destul capital ca să-ţi dea undă verde pentru planurile tale, când te întorci. Să avem alături pe cineva de calibrul lui Stuart şi care să fie la îndemână pentru a ne oferi sfaturi, merită toată greutatea în aur.

— Cu siguranţă David crede că duci afacerea în direcţia corectă, dar sunt banii mamei, Guy.

— Mama nu vrea să cheltuim bani pe care nu îi avem, Marci, ştii cum e. Şi nu e ca şi cum ea are nevoie de ei. Ea zice că oricum este moştenirea noastră şi că într-o zi totul va fi al nostru.

Oh, Guy, nu asta e ideea şi ştii asta. Acum simt că-mi zvâcneşte capul.

— De ce trebuie să vorbesc cu Everett?

— Doar ca să relaxezi atmosfera, Marci, asta-i tot, promit. Lasă-l să spună ce are de spus, ca să poată să meargă

mai departe fără resentimente. Oricum, nu putem merge mai departe până nu te întorci, știi asta, dar nu lăsa emoțiile să-ți întunece judecata în acest stadiu. Sunt multe de vorbit înainte de a se lua o decizie.

— Acesta este ultimul lucru la care mă aşteptam, Guy. Cât despre Everett, o să mă gândesc la asta.

— Te rog să nu te gândeşti prea mult, nu e mare lucru decât dacă faci tu să fie.

— A fost o mare problemă pentru mine la acea vreme, umilitor, de fapt.

— Oh, Marci, Everett este un prost şi dacă aş putea să evit asta, crede-mă, nu ţi-aş cere ajutorul. Stuart ştie că nu s-a terminat bine între tine şi Everett, aşa că bănuiesc că a stat de vorbă cu el ca să lămurească lucrurile. Dar adevărul este că ne va permite să punem în mişcare lucruri mult mai importante. Dacă vor creşte profiturile, acţiunile pe care le păstrează mama vor avea o valoare mai mare şi o vom răsplăti în acest fel.

Când Guy vrea să te convingă de ceva nu prea poţi să i te opui, şi nu pot să contest că o infuzie de capital ar fi binevenită. Cel puţin, cu Stuart m-am înţeles destul de bine şi este un om de afaceri priceput. Păcat că Everett nu are aceeaşi coloană vertebrală ca taică-su.

— Bine, dar nu azi. Am multe de făcut.

— Am înţeles. Şi mulţumesc, Marci. Mama este mult mai fericită şi se vede. Ştiai că s-a oferit voluntar să ajute la bibliotecă? Nu sunt sigur despre ce este vorba, dar mi-a spus că începe săptămâna viitoare. David a fost puţin dezamăgit că nu a optat pentru niciuna dintre opţiunile pe care i le-a oferit el, dar este de acord cu asta. Anunţă-mă când faci chestia asta şi o să-l sun pe Stuart.

Dacă asta își dorește mama cu adevărat și e mai ușor pentru ea, atunci n-o să provoc eu tam-tam cu privire la noul nostru potențial partener de investiții. Cred că e mai bine cineva pe care îl cunoaștem deja, decât un străin care nu este familiarizat cu afacerea noastră. Cât despre Everett, o să-l deblochez, dar vreau să mai las să treacă o noapte, înainte să dau acel telefon. E timpul să învețe că lumea nu se învârte în jurul lui.

Următoarea mea sarcină este să fac un desert pentru diseară, înainte să mă întorc la etaj. Trebuie să trec prin cutiile rămase, până să-l sun din nou pe contactul local al lui Richard. Se va bucura să ia orice ne rămâne neîmpachetat pentru transport.

Trec câteva ore și când îmi sună telefonul presupun că este Nico, care mă avertizează că vine, ca să pot să mă ocup de cină. Spre sfârșitul săptămânii, se întoarce mai târziu, iar joi seara, de obicei, trece de ora 22.00. Însă aud vocea Oliviei și este evident că ceva nu e în regulă.

— Oh, Marci, ești singură? Nu s-a întors Nico încă?

— Nu. Mai durează cel puțin o oră, cred. Care-i treaba?

— Tocmai am avut o discuție telefonică lungă și îngrijorătoare cu Jack. A avut o zi foarte proastă și a stat singur în camera de hotel și a băut. Nu-i stă în fire să facă așa ceva. De obicei, bea o bere sau cel mult două, cu unii dintre tipii cu care lucrează, apoi merg cu toții la cină și apoi se duc în camere să se relaxeze. Dar în seara asta voia doar să vorbească.

— Despre ce?

Evident, despre ceva ce a neliniștit-o, pentru că îi aud îngrijorarea în voce.

— Nimic legat de muncă, așa cum mă așteptam. Tot sărea de la un subiect la altul. Mi-a povestit despre când ne-am

întâlnit prima dată și părea nostalgic, atunci mi-am dat seama că bea. Apoi a ajuns la subiectul bărcilor și cum și-ar dori să vândă *Serpente di Mare* și să ia ceva mai mare.

Pare exasperată, dar oamenii vorbesc adesea despre toate și nimic, atunci când beau puțin prea mult.

— Părea agitat?

— Da! Oh, Marci, exact ăsta e cuvântul potrivit, dar nu-l găseam. Se purta oarecum bizar. De parcă divaga uneori. Am stat și l-am ascultat vorbind, iar când am încercat să spun ceva, parcă nu m-ar fi auzit. În cele din urmă, l-am făcut să promită că face o cafea tare și apoi se bagă direct în pat. A spus că mă sună dimineața și că îi *pare rău*. Dar pentru ce?

Olivia nu poate să facă nimic și îi simt frustrarea.

— Probabil că îi părea rău că te-a sunat când era prea beat ca să gândească limpede. Totuși, faptul că te-a sunat înseamnă ceva și l-ai ascultat, ceea ce a fost tot ce poți face, având în vedere situația. O să aibă mai mult sens când o să vorbești cu el mâine, sunt sigură...

— Oh, stai puțin, tocmai mi-a trimis un mesaj.

Nu se mai aude nimic, m-a pus în așteptare. Aștept să treacă secundele.

— Ah... Îmi zice că nu a vrut să mă îngrijoreze și să-l ignor. Recunoaște că prea mult alcool nu ajută după o zi dezastruoasă, dar mă întreabă dacă putem vorbi despre barcă, râde Olivia ușor, parcă de ușurare, sau poate că mesajul lui a fost plin de umor. I-am răspuns la mesaj și i-am sugerat să vină acasă în weekend. Ar sta mult pe drumuri, dar cred că are nevoie de o pauză și a fost de acord cu mine.

— E o idee grozavă, Olivia. Încearcă să dormi bine. Mâine o să stați de vorbă până târziu, dar știu că o să te simți ușurată să vină înapoi acasă, la tine.

Olivia oftează aproape imperceptibil, dar mă întristează.

— Și Luna e neliniștită în seara asta, așa că o să ne cuibărim împreună. Mereu ne ajută. Mulțumesc pentru că m-ai ascultat, Marci, și pentru că m-ai liniștit. Chiar i-ai lăsat o impresie bună lui Jack în ziua aceea în care am fost împreună. Nu cred că-mi amintesc să-l fi văzut vreodată atât de relaxat, doar stând de vorbă cu cineva. Chiar și cu cei pe care-i cunoaște de multă vreme. Poate poți să vii la noi la prânz în weekend? Păcat că Nico nu va fi liber, dar s-ar putea să fie distractiv și să-l ajute pe Jack să-i ridice moralul.

— Este un gând minunat, dar mai întâi poate ar fi bine să aștepți și să vezi dacă are chef de companie, nu? Poți să mă suni oricând, nu spun niciodată „nu" unei ieșiri la masă, dacă are și el chef.

Biata Olivia. Mâine este prima ei zi la birou și mintea nu-i stă la asta, până când o să se convingă singură că Jack e bine.

— Ai făcut totul singură?

Se uită Nico la farfuria pe care i-o întind, în timp ce o picătură din sosul bogat în roșii și carnea de vită tocată începe să curgă de sub straturile de paste.

— Nu pot să mint. A fost un cadou de despărțire de la Olivia. Iar pâinea cu usturoi este de la Gianni. Dar am făcut propria versiune de tiramisu cu lămâie, folosind fructe din grădină.

Am găsit rețeta online și, după ce arunc o privire rapidă la prăjitură acum, că s-a răcit, arată destul de bine.

— Ei bine, e perfect și îmi place tiramisu, zâmbește el. Cum a fost ultima zi de lucru aici a Oliviei?

— Am râs, iar ea a plecat veselă, dar ah... m-a sunat acum aproximativ o oră și este foarte îngrijorată pentru Jack.

— Dar el e bine, nu-i așa?

— Da, așa cred. Cred că băuse cam mult și era cam confuz la telefon, când a vorbit cu ea. Vine acasă în weekend. Le este foarte dor unuia de celălalt și nu știu cât mai poate să stea Jack departe de Olivia și Luna.

Nico se oprește din mâncat și se uită la mine de parcă aș fi spus ceva neplăcut.

— Ce?

Își pune coatele pe masă, împreunându-și mâinile și sprijinindu-și bărbia de ele. Pentru câteva clipe, privirea din ochii lui este îndreptată undeva, departe.

— E ușor să pierzi din vedere ce contează cu adevărat, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Oh, este doar o observație. Mă uit la ei și cred că au totul, dar totul vine cu niște costuri, nu-i așa? E ușor să uiți asta. În orice caz, acum, că lucrezi din nou singură aici, cât timp crezi că îți va lua să termini?

Mi se pare mie sau Nico este puțin neliniștit în seara asta?

— Am destul timp și în sfârșit pot să încetinesc ritmul acum, că mă apropii de plecarea acasă.

— Asta pentru că ai rămas fără energie? mormăie el.

— Mai mult pentru că nu mai sunt presată deloc și mă pot relaxa.

— Ce-ai zice, doar îți arunc o propunere, dacă mărești din nou viteza și apoi plecăm într-un tur de vizitare a obiectivelor turistice?

Tocmai am băgat o furculiță uriașă de lasagna în gură. Papilele mele gustative explodează și mă uit la el surprinsă. Văd că vorbește serios.

— O excursie?

— Da.

— Nu pe scuter?

— Nu. Am mașină. Este mândria și bucuria mea.

— Serios? Deci mica plimbare cu scuterul ar fi putut fi evitată?

Îmi zâmbește.

— Nu mi-am dat seama că a fost atât de traumatizant.

Scutur din cap spre el și ridic din sprâncene enervată:

— Iartă-mi sinceritatea, dar conduci scuterul ca un tânăr italian plin de patimă.

— Ha! Ha! Ha! Normal, dar nu ai fost niciodată în pericol! Doar că ești obișnuită să stai răbdătoare la cozi lungi de trafic aglomerat, mai degrabă decât să mergi și să ajungi la destinație foarte rapid. Richard a spus că în Anglia fie sunt străzi înguste de țară, fie autostrăzi care se târăsc în sezonul de vacanță de vârf și sensuri giratorii unul după altul. Cred că amețești uneori, spune Nico și i se pare extrem de amuzant.

— Richard a exagerat. Are simțul umorului.

— De obicei, nu stau prin hotel în zilele când nu lucrez și în cele câteva ore libere, s-ar putea să te surprindă. Așa că scuterul este mai util pentru călătorii scurte și este mai ușor de parcat. Dar, recent, am fost puțin distras.

Oare dă vina pe mine?

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că prezența mea îți îngrădea stilul, îi răspund, tachinându-l.

— E plăcerea mea, dar va fi bine să scot mașina din garaj și să petrecem ceva timp într-o excursie împreună.

— Înseamnă că am călători cu stil?

Tot glumim întruna pe tema asta, dar îmi dau seama că se entuziasmează tot mai tare la această idee.

— Este o Alfa Romeo Spider, 1992 a fost un an bun și

este un model grozav. E ceea ce se numește un roadster *cabrio* iconic, complet negru, cu interior din piele crem. Am lustruit-o acum un an și strălucește.

— Decapotabilă? Hm... deci aș putea să simt vântul prin păr, s-ar putea să se ciufulească.

— Oricum, nu schimba subiectul, ce crezi despre ideea mea?

— Noi doi, să plecăm să explorăm?

— Îți promit să conduc lin și o experiență pe care n-o vei putea uita.

Cum aș putea rezista acelui zâmbet captivant, acelui păr întunecat și creț și felului în care mă privește atât de nerăbdător?

— Unde am sta?

— Nu contează ce cunoști, ci pe cine cunoști. Mereu există prieteni ai prietenilor, care se bucură să-ți ofere camera liberă și va fi distractiv. Am putea să mergem și la o podgorie, să călătorim spre centrul țării, lăsând turiștii în urmă.

Simt că-mi bâzâie capul de emoție, dar nu se poate ca Nico să-și ia liber acum.

— Cunosc privirea aceea, îmi întrerupe el gândurile. A fost sugestia mamei. Romano sunt o familie mare și ne acoperim unul pe celălalt. Toți pentru unul și unul pentru toți!

Mi-ar plăcea să fac o excursie cu Nico, dar unde pun limita?

— O să interpretez tăcerea ta drept un *da* uluit și fericit. Îmi poți mulțumi mai târziu, când îți revii din mirare. Poți să închei totul într-o săptămână? Azi suntem în opt, așa că ne propunem să plecăm joi, 15 iulie. Și te aduc înapoi până luni, pe douăzeci și șase, promit. Adu-mi aminte, când vine echipa de mutare?

— Pe 28, iar eu am avionul pe 31.

Mă tot gândesc la vreun motiv ca să-l refuz, dar nu pot ignora acea parte din mine, care își dorește cu disperare să plece în această aventură cu Nico.

— Perfect! Cu siguranță nu vrei să-ți petreci timpul lânzezind pe-aici și sunt atât de multe de văzut. Și mama, și Luca or să fie încântați. Amândoi îți admiră etica în muncă, dar sunt de părere că iei viața puțin prea în serios. Richard a vrut să experimentezi adevărata Italie și să vezi cum trăim. Este plăcerea mea absolută să mă asigur că-ți arăt cât de multe lucruri minunate putem înghesui în acest interval. Și pot să-ți prezint o parte din rețeaua noastră mai largă de prieteni și familie extinsă.

Extinsă?

— Sunt și mai mulți?

El râde.

— Nici n-ai idee. Acum nu te mai încrunta, aproape ai terminat de lucru aici și ți-ai câștigat această mică excursie. Lasă totul în seama mea. Ești pe mâini bune.

Știu că sunt, dar asta îmi doresc cu adevărat? Să fiu atrasă și mai mult într-o viață uluitoare, care, în urmă cu doar câteva luni, îmi era total necunoscută? De ce îmi sună alarma în cap? Mă întreb în sinea mea.

Relaxează-te, Marci, îmi spun. *Richard nu te-ar fi încurajat să vii aici, dacă ar fi crezut că e o mare greșeală. Te iubește mult prea mult ca să-ți facă asta și intenția lui a fost ca tu să te distrezi și să te întorci acasă relaxată. Nu este un lucru rău și acum vezi viața puțin altfel, nu-i așa?*

Aparent de nicăieri, un alt gând îmi apare, enervându-mă. Dar dacă cumva este o mică recompensă pentru că am băgat sub covor orice s-ar putea întâmpla?

25

Decizii majore

— Guy mi-a spus să aştept să mă suni tu, dar trebuie să vorbesc cu tine *acum*, Marci. Am făcut o greşeală uriaşă şi îmi pare rău, sincer.

Tot timpul când am fost iubita lui Everett, nu l-am auzit niciodată scuzându-se în faţa nimănui.

Este abia după ora 9 dimineaţa şi Nico este afară, spălând terasa înainte să plece la restaurant. Sunt sus în camera de lucru, încercând să stabilesc ce cărţi ar merita păstrate şi care pot fi vândute pachet.

Fii cuminte, Marci, îmi spun. Guy ţi-a spus că Everett vrea să-şi ia o greutate de pe inimă. Sincer, momentele bune pe care le-am petrecut împreună au fost cu adevărat minunate, la acea vreme. Abia mult mai târziu am început să văd cât de superficiale erau acţiunile lui şi că totul era despre a face impresia corectă, niciodată despre adevăratele lui sentimente. Nici măcar nu sunt sigură că îşi dă seama de asta.

— Everett, acum nu este momentul... Eu... hm, m-am întrerupt din ceva. Durează mult?

Mă uit la ceas şi ştiu că Nico trebuie să plece de aici cel

târziu până la zece și jumătate și că o să intre curând să facă duș și să se schimbe. Dacă Everett este rapid, ar trebui să fie în regulă.

— Totul s-a terminat între mine și Ingrid. S-a terminat de ceva vreme, dar nu e niciodată ușor să te desprinzi, nu-i așa?

Să te desprinzi? Dintr-o relație? Nu a avut nicio reținere să se desprindă de mine.

— Sărmanul de tine, sigur nu ți-e ușor.

Îl pun pe difuzor și continui să răsfoiesc paginile subțiri ca hârtia de calc ale cărții pe care o am în față. Notez titlul și autorul și mă uit la paginile de gardă după alte informații relevante pe care le pot culege ca să mă ajute să identific perioada și subiectul cărții. Cred că este în latină.

— A fost un iad, iar tata vrea să îndrept lucrurile cu tine, Marci. Dar treaba este că eu... regret că am plecat și... ei bine, cred că sunt îndrăgostit de tine.

Oaaau, asta îmi atrage atenția și mă uit la telefon, dar nu pot să-mi imaginez expresia de pe chipul lui. Everett *crede* că ar putea fi îndrăgostit de mine. Făcând un efort enorm ca să fiu empatică, îmi aleg cuvintele cu mare grijă:

— Oh, Everett, ești atât de dulce. Din păcate, un lucru pe care l-am învățat este că, dacă ceva nu funcționează prima dată, de obicei există un motiv foarte bun. Dar adesea, asta nu se vede clar la momentul respectiv, pentru că e greu să te desparți de cineva, nu-i așa? Totuși, să te întorci la o relație veche nu e răspunsul.

Îmi țin respirația, sperând că va renunța.

— Dar vorbesc serios! răspunde el, emfatic. Tata crede că sunt un ratat, zice că am fost un prost că ți-am dat drumul. Iar mama nu pierde nicio ocazie să mă întrebe când mă așez la casa mea. Cred că și cu tine e la fel, declară el.

— Nu, nu este, și dacă ar fi, atunci le-aș spune foarte clar că nu e treaba nimănui, e doar treaba mea.

— Tata mi-a cerut să-mi asum un nou rol, Marci, și mă tem că am pierdut singura femeie pe care mi-o pot imagina să mă ajute într-o etapă importantă din viața mea. Și nu îți sună ceasul corporal, Marci?

Nu-mi vine să cred ce aud, iar dacă nu mi s-ar părea acea remarcă atât de insultătoare, i-aș râde în față.

— Cred că mereu am fost îndrăgostit de tine, Marci, continuă el, cu seriozitate. Pur și simplu, nu am apreciat asta până acum.

Cât de convenabil! Parcă Everett poate să-și oprească și să-și pornească afecțiunea după bunul plac, încât să-i servească scopului, dar am trecut cu mult de faza în care aș fi putut să-i cad în plasă. *Rămâi calmă, Marci,* îmi spun, *dacă te enervezi, probabil că este suficient de îngâmfat încât să creadă că încă îți pasă la el.*

— Ei bine, recunosc că m-ai luat prin surprindere, Everett, pentru că nu păreai deloc afectat când ne-am despărțit.

— Nu eram pregătit să mă înham la ceva serios, Marci. M-am panicat.

Iar reacția lui naturală la asta a fost să flirteze cu prima femeie care a dat din gene spre el.

— Am terminat, strigă Nico pe scări, surprinzându-mă, așa că apăs rapid pe mute pe telefon ca să ascult. Strâng totul și apoi mă pregătesc de muncă.

— Bine, răspund eu, încercând să-mi păstrez calmul în voce. Chiar mă pregăteam să te strig, că se face târziu.

Iau telefonul și-l pun la ureche, dezactivez comanda „mute" și aud finalul a ceea ce pare o lamentație a lui Everett.

— ... iar tata a spus că singura femeie cu care am fost

vreodată împreună și cu care a simțit că poate avea o conversație semnificativă ești tu, Marci.

Ei bine, e plăcut să știu că mă bucur de aprobarea lui Stuart, iar el este un om de afaceri demn de admirația mea, dar faptul că am ieșit cu Everett a fost probabil una dintre cele mai mari greșeli pe care le-am făcut vreodată. Mi-a luat ceva timp să văd ce tâmpit îngâmfat este de fapt.

— Da, dar eu nu sunt îndră...

Mă pregăteam să spun că *nu sunt îndrăgostită de el*, dar m-a întrerupt.

— Dă-mi voie să te opresc, Marci. Tatăl meu vrea să investească în Anvil & Anchor Antiques și mi-a spus direct că trebuie să repar lucrurile cu tine.

Să repare lucrurile? Everett și-a cerut deja scuze, dar acum, din senin, încearcă să mă convingă că eu sunt aleasa lui. Este cu totul ridicol!

— Nu-ți port niciun fel de ranchiună, Everett, și poți să-i spui lui Stuart că am spus asta.

— Știu, știu! Dar te rog să faci asta pentru mine.

Vocea aceea mică din capul meu nu tace: *Nu, Everett, fac chestia asta pentru Guy și apoi o să-mi fie dator VÂNDUT.*

— Doar ieșim să bem ceva. Dar te avertizez de pe-acum că nu cred că-i o idee bună. Eu am trecut peste asta, Everett. În orice caz, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar chiar trebuie să închid acum.

— Mulțumesc că m-ai ascultat, Marci. Ai fost întotdeauna bună.

Cum este posibil ca fiecare cuvânt pe care îl rostește Everett să mă aducă la un nivel cu totul nou? Era atât de enervant și înainte, dar pur și simplu nu mi-am dat eu seama?

— La revedere, Everett.

Clic.

Efectiv, două minute mai târziu, Nico intră în cameră și-mi zâmbește larg, șăgalnic și relaxat.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că vorbeai la telefon, trebuia să-mi spui.

— N-a fost important, răspund eu, sincer.

Și într-un fel, afirmația asta m-a făcut să mă simt mai puternică. E bine să-mi dau seama că Everett nu mai are nicio influență asupra emoțiilor mele, dar o să-l las să spună ce are de spus și apoi termin cu el pentru totdeauna.

— Presupun că nu mai ai chef de încă un duș, nu-i așa? se oferă Nico, ademenitor.

E o propunere tentantă, care îmi aduce un zâmbet pe față și îmi face inima să bată cu putere.

— Nu, din păcate, cărțile astea prăfuite și stricate mă încântă destul de mult. Cred că Richard ar fi găsit aur aici!

Nico pare dezamăgit când își smulge tricoul de pe el.

— Salivezi după o relicvă veche și eu nici măcar nu pot să te tentez, ceva nu este în regulă. Ești o femeie dură, Marci James, Richard habar n-are cât de mult îmi este dator pentru că am grijă de tine!

Este greu să nu cedez și, când Nico se îndepărtează de mine, zâmbesc larg și mă întorc la treabă. Când telefonul sună iar, îl smulg, gata să-i spun vreo două lui Everett.

— Marci, sunt Olivia, știu că lucrezi din greu, dar ai sărit peste micul dejun?

— Da, am băut o cafea. De ce?

— Dacă trec și te iau, ce zici de un brunch pe îndelete la vilă? Te scutesc să mănânci mai târziu și am nevoie disperată de cineva care să mă asculte. Simt că-mi explodează capul dacă nu vorbesc cu cineva.

— Desigur. Te aștept peste vreo oră.

— Perfect. Mulțumesc, prietena mea cu adevărat minunată!

Închid ușor paginile cărții care se află pe birou în fața mea și sar în sus. Îmi deschei nasturii la cămașă și îl strig pe Nico.

— Nu opri dușul. Ies în oraș și trebuie să mă reîmprospătez și eu puțin.

Ei bine, cărțile sunt prăfuite, nu-i așa?

— Hei, Luna, *come stai*?

Ridică urechile brusc și, în cele din urmă, se oprește. Preferă italiană în locul limbii engleze. Exact în acea clipă, cocoloșul de blană îmi sare pe neașteptate în brațe și este un miracol că reușesc s-o prind.

— Ahh... i-a fost dor de tine! spune Olivia, aplecându-se să-i mângâie urechile Lunei. Sărăcuța, ce început de zi!

— Ești gata să-mi povestești totul despre asta?

Olivia se uită în jur.

— A venit mama. la prânzul acasă la o prietenă a ei și s-a oferit s-o ia pe Luna cu ea. Este o plimbare de patruzeci și cinci de minute și mamei îi place compania. Nu știe ce se întâmplă și i-am spus că te-am invitat la brunch, ca mulțumire pentru cadou, spune Olivia încet, dar nu văd nici urmă de Patricia.

Cu toate acestea, Olivia arată către masa de sub un foișor de la primul nivel, creat dintr-un spalier peste care s-au împletit un trandafir cățărător și o viță-de-vie.

— Asta a făcut tatăl tău zilele trecute? Ultima dată când am venit, nici nu mi-am dat seama că era o zonă de relaxare sub tot acel frunziș, remarc eu, în timp ce ne îndreptăm spre terasa cu pricina.

— Știu, acum a desfăcut-o și ne-am gândit că probabil a dispărut prea mult timp. De aici ai o priveliște diferită asupra mării.

Îmi place la grădina asta amestecul de arbuști și copaci veșnic verzi și șirul lung de chiparoși italieni înalți și subțiri, care se ridică, marcând marginea grădinii pe partea îndepărtată, în timp ce nivelurile ei se cuibăresc în piatra de calcar.

— Ah, iată-vă pe amândouă. Exact la timp! Luna nu va mai vrea să iasă la plimbare acum, că are pe altcineva să o răsfețe.

Olivia și cu mine schimbăm un zâmbet, apoi ne întoarcem în curtea de sus.

— Ce mai faci, Patricia?

O așez pe Luna lângă ea și o vedem cum sare pe picioarele din spate, cu labele atârnând, parcă dansează.

— Cred că ai primit răspuns, e gata să meargă cu tine, după câte se pare.

— Sunt bine, mulțumesc, Marci, iar Luna cu siguranță ne anunță ce vrea. Ai vreo veste despre Richard, când se întoarce să ne revadă?

— Nu. Este în Australia acum și urmează să se întoarcă în Anglia. Nu putem decât să ne dăm cu presupusul referitor la planurile lui exacte.

— Cel puțin, e fericit, asta e tot ce poate cere cineva, nu-i așa? E timpul să mergem, Luna.

Olivia ia tava de la mama ei, aplecându-se să o sărute pe obraz.

— Ești extrem de amabilă, Patricia, ne răsfețți, spun eu, urmând exemplul Oliviei.

— Este plăcerea mea, cred că fiica mea are nevoie de puțin timp să se relaxeze în această dimineață. Nu este niciodată

semn bun când își strânge sprâncenele așa.

— Oh, sunt bine. Hai, mergeți, și nu prea multe recompense pentru Luna, mamă. Știi cât de lacomă este!

În timp ce Olivia se îndreaptă spre treptele care coboară la următorul nivel, Patricia se uită la mine și este evident că știe că se întâmplă ceva.

— Bine, hai să ne liniștim, da? strigă Olivia.

Mă grăbesc să merg în fața ei, pentru cazul în care are nevoie de ajutor, dar Olivia este atât de obișnuită cu drumurile în sus și în jos pe trepte, încât pentru ea este ca o a doua natură.

— Ar trebui să lucrez, se plânge Olivia, dezamăgită de ea însăși. Dar Jack a sunat la șase azi dimineață și am vorbit vreo două ore, așa că am noduri în stomac.

O ajut să lase jos tava și mă gândesc că n-am văzut-o niciodată atât de tulburată.

— Vești proaste?

— Jack și-a dat demisia și este pe drum spre casă, definitiv!

Până și eu trag aer în piept, iar ea se uită la mine, strâmbându-se.

— E înfricoșător, Marci, recunosc. Dar... ei bine, hai să stăm și să mâncăm pentru că mă simt amețită. Nu prea am mâncat de ieri la prânz. Cine ar fi crezut că se poate întâmpla asta?

Patricia ne-a pregătit un mic ospăț, dar noi doar ciugulim de pe tavă, în timp ce Olivia povestește cele mai importante momente ale conversației cu Jack.

— Vrea să vândă și să ne mulțumim cu mai puțin, Marci, spune Olivia, iar vocea îi reflectă nesiguranța. Jack spune că dacă reducem ipoteca și trăim o vreme din economii, o să avem puțin spațiu să respirăm. Între timp, el își va analiza

opțiunile, având în vedere circumstanțele. Evident, nu ar fi fost la fel de rău dacă ar fi anunțat că pleacă și ar fi rămas să termine treaba la care lucra. Dar mă bucur că a avut curajul să-și dea demisia, pentru că sănătatea este pe primul loc, întotdeauna există o modalitate de a câștiga puțini bani.

— Este posibil? îndrăznesc să întreb, deoarece Olivia pare puțin îngândurată.

— Da. Dar, evident, ar putea dura ceva până vindem vila. Doar l-am lăsat să-și expună planul și am fost de acord cu tot ce a spus, pentru că era parcă alt om, când vorbea cu mine azi dimineață. Este vechiul Jack, bărbatul cu care m-am căsătorit!

Olivia ia un șervețel de hârtie și-și șterge o lacrimă care începe să-i curgă pe obraz.

— Oh... nu plânge, Olivia. Jack mi-a spus că fiecare zi în care voi doi sunteți despărțiți este o zi mai puțin pe care o petreceți împreună, iar asta este o agonie pentru el, și am citit asta pe chipul lui.

Acum lacrimile îi curg repede și stăm în tăcere până când le șterge pe toate și își suflă nasul.

— Știam că e rău, Marci, dar îți mulțumesc foarte mult că mi-ai împărtășit asta, pentru că el nu mi-ar fi spus în față. Mi-a spus doar că au avut atât de multe probleme cu echipamentele defecte și apoi au întârziat piesele de schimb, încât toată treaba a devenit un iad pentru el.

— Probabil că este adevărat și asta l-a făcut să nu mai suporte. Dar cel puțin e suficient de puternic încât să-și cunoască limitele, Olivia. Unii oameni nu și le cunosc, gândește-te.

— Hai să acoperim mâncarea asta și să ne plimbăm. M-am gândit și eu la ceva și vreau să te folosesc pe post de cutie de rezonanță, dacă e în regulă?

— Desigur, pentru asta sunt prietenii!

Întindem restul șervețelelor peste farfurii și ne întoarcem spre vilă.

— O parte a planului nostru pe termen lung, când am cumpărat acest loc, era să renovăm aceste clădiri. Asta nu arată rău deloc; arată ponosită din exterior, pentru că nu a fost vopsită de ani întregi, dar din punct de vedere structural este într-o formă excelentă.

Olivia scoate o cheie din buzunar și o introduce în încuietoarea clădirii cu un singur etaj. Se află în colțul îndepărtat al proprietății, dincolo de locuința principală. Înăuntru e un hol mic, care duce spre o cameră de zi, două dormitoare, o baie cu duș și toaletă și o bucătărie-sufragerie. Aceasta din urmă este într-adevăr foarte mică, iar zona de luat masa este de fapt doar un blat de lucru rabatabil, strâns pe perete. Când este desfăcută, abia e suficient spațiu pentru ca două persoane să stea confortabil una lângă alta.

— Ideea inițială a lui Jack era să o închiriem pe perioada verii, dar dezavantajul este că oricine stă aici ar trebui să folosească intrarea principală, cu excepția cazului în care am face unele modificări majore în aranjarea curții. Am putea crea o grădină mică, separată, în față, plantând niște arbuști și copaci în jurul casei, pentru ca ambele proprietăți să aibă puțină intimitate. Asta ar ajuta, dar nu eram convinsă că este cel mai bun lucru. Oricum, hai să ne întoarcem afară și să-ți arăt anexele.

Alături se află o extensie a casei, accesată din față și cu o fereastră în spate. Este un spațiu mare deschis și în trecut cred că a fost folosită ca depozit. Există un frigider-congelator de rezervă aici, câteva biciclete și un spațiu deschis, larg. Ieșim din nou afară, și văd că, lipită de aceasta este o încăpere mai

mică, folosită pentru a depozita echipamentele de grădină și diverse lucruri.

— Bine, hai să mai bem o cafea și îți explic ideea mea.

Starea de spirit a Oliviei s-a înseninat și, când ne întoarcem la vilă să punem ibricul, insist să fac eu cafeaua. Ea patrulează efectiv în jur, în timp ce vorbește, și îmi dau seama cât de important este acest lucru pentru ea.

— Mama și tata stau amândoi câteva dimineți sau după-amieze aici, în fiecare săptămână. În general, mă ajută la grădină și au grijă de Luna. Amândurora le place să stea pe-aici și să se ocupe cu olăritul, iar când lucrez, o iau pe Luna la plimbare. Ce-ar fi dacă ar vinde și ar veni să locuiască aici permanent? Casa lor este minunată, dar petrec atât de mult timp aici, încât aceea este ca a doua lor casă, oricum.

— Ce idee genială! Ar vrea?

Olivia zâmbește.

— Ar fi foarte bucuroși, Marci, și, între noi fie vorba, mama și cu mine am mai atins subiectul, dar asta a fost cu ceva timp în urmă. Totuși, nu știu ce crede Jack despre asta. Dar dacă am fi în situația să plătim o sumă forfetară din ipotecă, Jack nu ar fi nevoit să câștige atât de mult și poate, în loc să muncesc ca freelancer, aș putea să-mi caut un loc de muncă permanent la una dintre editurile pentru care lucrez, ca să-mi fac viața și mai ușoară. Și bonusul este că, dacă plecăm în vacanță, întotdeauna există cineva care să aibă grijă de ambele locuri.

Când ne întoarcem spre micul foișor confortabil, îmi imaginez ce aș face cu acea mică proprietate drăguță.

— Dacă părinții tăi ar dărâma peretele către extensia laterală, imaginează-ți ce minunată bucătărie/sufragerie deschisă ar ieși! Și tot ar lăsa atelierul la capăt, pentru depozitare.

— Da, și dacă ar instala uși de sticlă rabatabile în față, ei bine, uită-te la priveliștea aceea! Dar dacă lui Jack n-o să-i placă să locuiască cu socrii în curte, la propriu?

Începem să ne înfruptăm din platoul cu brânză și carne rece, iar eu ridic din umeri nonșalant.

— N-o să știi până nu-l întrebi, nu-i așa? Dar orice este mai bun decât prin ce-ați trecut amândoi în ultima vreme.

— Oare să-l întreb diseară, când ajunge acasă, sau să aștept o zi sau două?

Olivia îmi oferă o farfurie cu felii tăiate subțire din ceva ce pare să fie pâine cu rozmarin.

Instinctul meu îmi spune că Jack se va întoarce acasă simțind că a dezamăgit-o pe Olivia.

— Fă-i o cafea tare și adu-l aici, apoi lansează-te direct în propunerea asta. Dacă nu se simte confortabil să vorbească despre asta, sunt sigură că o să-ți spună el singur. Dar după ce am văzut cum sunteți unul în preajma celuilalt, nu merită prețul pe care-l plătiți ca să fiți despărțiți. Aș da orice să am o astfel de relație cu cineva. Și faptul că amândoi ați decis să vă stabiliți aici, în Positano, atât de aproape de părinții tăi, este grăitor. Dacă nu s-au certat încă, aș spune că este un semn pozitiv!

Și, în sfârșit, o aud râzând, un râs autentic din adâncul ființei ei.

— Părinții mei îl iubesc enorm, Marci. Dar nu vreau ca Jack să simtă că este forțat să facă ceva. Pe părinții lui îi vedem doar de trei ori pe an, deși așteaptă cu nerăbdare să stea cu noi.

— Atunci spune-i exact asta. Spune-i că este pur și simplu o opțiune de luat în calcul și apoi gândiți-vă amândoi la asta.

— Doamne, prima zi la noul meu proiect, și nici măcar

nu am pornit PC-ul! Nu pot să mă apuc de nimic până nu vine Jack în siguranță. Totuși, sper că mâine o să fie mai ușor și-l pot lăsa pe Jack să se gândească, iar eu mă apuc de treabă. Și ți-am ocupat și ție cea mai mare parte a dimineții.

Flutur mâna în aer, îndepărtându-i preocupările, în timp ce mănânc destul de fericită.

— Orice motiv ca să vin în vizită este în regulă pentru mine. Și am să-ți împărtășesc și câteva vești surprinzătoare.

Ochii Oliviei se luminează.

— Despre Nico?

Dau din cap.

— Vrea să mă ducă într-o excursie. Nu sunt sigură că-i o idee bună totuși. A fost sugestia Celiei, ce crezi?

— Este o idee minunată! Trebuie să spui *da*, de ce nu ai face-o? Pun pariu că lui Dario îi va plăcea ocazia să intre în rolul lui Nico, cât timp el e plecat, și sunt sigură că mai este cineva dispus să acopere treaba lui Dario. În felul ăsta, toți arată ce pot și așa încep, de obicei, lucrurile pentru fiecare.

Cred că ar fi bine să merg mai departe cu asta, pentru că nu vreau să supăr pe nimeni, nu-i așa?

26

Toate acţiunile au consecinţe

Sunt binedispusă când Olivia mă lasă înapoi la La Grotta. Din conversaţia pe care am avut-o cu Jack când leneveam pe barca *La Fortuna*, am bănuit că vor avea loc schimbări mari. Dacă mi-aş fi dat seama cât de aproape de limita răbdării era Jack, mi-ar fi fost greu să n-o iau pe Olivia deoparte şi să-i dau măcar un indiciu. Dar mă bucur că Jack a avut curajul să facă ceea ce trebuie şi au opţiuni, ba chiar foarte bune.

Spre surprinderea mea, Olivia n-a ezitat nicio clipă când i-am spus despre oferta lui Nico, iar dacă ea nu vede o problemă, atunci nici eu nu văd. Oh, încă vreo două zile de muncă şi apoi un sfârşit glorios al minunatei mele veri în Positano. O vară la care mă voi gândi mereu cu drag.

Intru în La Grotta şi văd că n-a venit poşta pentru Richard nici astăzi, ceea ce este un semn bun. Pare că se vede finalul. În curând, această clădire va mişuna de muncitori. Cu treaba pe care a făcut-o Nico în grădină şi cu felul în care am aranjat casa pe dinăuntru, locul ăsta oferă o mică idee despre ceea ce ascunde şi, cu viziunea lui Luca, se pare că acesta va fi într-o zi un loc de locuit minunat. Singura întrebare este, cine va

locui aici, odată ce se termină renovarea?

În ziua în care Dario a venit aici cu o cutie frigorifică cu mâncare de la Celia, el căuta să se asigure că Richard n-a plecat definitiv. Cu toate astea, a făcut tot posibilul să pară o întrebare oarecare. Iar când a continuat, menționând că poziția Giuliei nu e clară, dacă nu se căsătorește cu Nico, mi-a spus tot ce trebuia să știu. S-ar putea să nu fie încă pregătiți să spună familiei ce simt unul pentru celălalt, însă când în sfârșit or să-și dezvăluie secretul, nu-l văd pe Nico plecând de la hotel ca să locuiască aici, singur. Chiar și planurile cel mai bine puse la punct se pot nărui, se spune, și așa este!

Mă întorc la etaj, intru în camera de lucru și imediat privirea mea este atrasă de teancul de cărți de lângă scaun. De câte ori am trecut pe lângă ele în ultimele două zile și totuși nu am observat că între două dintre ele există un teanc de hârtii, cam la jumătatea grămezii? Cărțile au fost scoase direct din niște cutii vechi și rupte, așa că sunt nedumerită. Suficient cât să merg direct la ele și să le iau ușor.

Îmi bag hârtiile sub braț, cobor să-mi fac o cafea rapid, înainte să ies în curte, în zona de terasă. A fost o primă jumătate a zilei destul de perturbată, cu apelul lui Everett și invitația neașteptată la brunch de la Olivia.

După ce mă așez confortabil, încep să răsfoiesc. Cum naiba au ajuns extrasele astea vechi de cont ale lui Richard printre niște cărți prăfuite, habar n-am. Și apoi văd mai multe documente împăturite, legate cu o agrafă de birou mare, argintie, o recunosc imediat. Îmi amintesc clar ziua în care le-a ridicat Nico, întrebând unde să le pună.

Până când trec prin toate, este evident ce se întâmplă și mă străbate un fior. Cafeaua mi s-a răcit, dar am nevoie de cofeină, pentru că îmi dau seama de ceva care mă lovește

ca un ciocan. Toate hârtiile astea nu erau acolo când m-am apucat să lucrez. Nico trebuie să fi făcut asta, când o aşteptam pe Olivia să vină să mă ia astăzi.

Ai trăit vreodată un moment în care să simţi dintr-odată cum se scufundă fundul lumii în care trăieşti? Ca ziua în care un copil răutăcios de la locul de joacă îţi spune că Moş Crăciun nu există. Ei bine, acesta este un astfel de moment şi mă simt total, complet distrusă să descopăr că Nico nu a venit doar ca să mă ajute, ci are un motiv complet diferit, şi unul pe care a ales să nu-l împărtăşească cu mine.

— Nu sunt perfect şi n-am pretins niciodată că sunt! ţipă Nico la mine, neputând să-mi infirme acuzaţia când îi flutur hârtiile în faţă. În seara asta, în loc de masa la care se aştepta să fie aşternută pe terasă, îl aştept cu o privire sumbră pe faţă.

— Nu mă aşteptam să fii perfect, dar meritam cel puţin sinceritate.

— Ce vrei să spui, Marci?

— Căutai răspunsuri, Nico. Nu-mi insulta inteligenţa pretinzând contrariul.

Lasă capul în jos şi nici măcar nu mă poate privi în ochi.

— A fost productivă scotocirea prin documentele financiare private ale lui Richard? Aceste extrase bancare vechi nu erau în birou de dimineaţă, înainte să vină Olivia să mă ia. Le-ai împrumutat, pentru că n-ai vrut să intru şi să te prind că scotoceşti prin lucrurile lui Richard. Ăsta-i adevăratul motiv pentru care ai rămas aproape de mine?

— Uite, n-am plănuit asta, te rog să mă crezi. Dario şi cu mine am vorbit într-o dimineaţă, la scurt timp după ce ai venit. M-a întrebat ce se va întâmpla dacă Richard hotărăşte că îşi vrea investiţia înapoi ca să-şi înceapă noua viaţă împreună

cu Angel. N-aveam nici cea mai mică idee cât de mult a investit Richard în afacere și m-am gândit că dacă aș putea afla...

Face o pauză, înghițind în sec, iar vinovăția începe să-l consume.

— Dacă Richard se retrage, Luca nu poate să-mi predea afacerea, pentru că nu avem idee dacă putem să găsim alt investitor. Ar putea fi sfârșitul pentru afacerea de familie Il Posto di Luca. A început să aibă sens de ce mama nu a mai adus în discuție numele Giuliei. Poate că își dă seama de ceva ce Luca nu reușește să recunoască. Și anume, că fără bunăvoința lui Richard, totul e în aer.

Nico este în mod clar șocat că a fost confruntat, dar îmi dau seama după reacția lui că regretă amarnic faptul că nu a fost sincer cu mine. Și în acea fracțiune de secundă înțeleg că spune adevărul. Suntem ca niște pioni într-un joc de șah, încercăm cu disperare să înțelegem ce se întâmplă dacă cineva este rănit, dar ne temem de ceea ce am putea găsi. Vorbim despre oamenii pe care-i iubim și asta face lucrurile foarte personale.

Mă ridic și, când Nico se apropie, mă arunc în brațele lui. Emoțiile pe care le simt sunt atât de conflictuale, sunt confuză și totuși o parte din mine știe, în adâncul sufletului, că Nico este un om bun.

Cu toate acestea, senzația care îmi străbate tot corpul este una de dezamăgire, știind că l-am dezamăgit pe Richard pentru că nu i-am protejat intimitatea. Dar este mai mult decât atât. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că Nico era ușor de iubit și că va fi greu să-l las în urmă când plec. Dar dacă familia și afacerile sunt pe primul loc în asemenea măsură încât mă poate minți fără să-l mustre conștiința, nimic nu este ceea ce pare. De ce nu putea pur și simplu să

fie sincer și să vorbească despre cele mai mari temeri ale lui? Mă doare că n-a avut încredere în mine și nu sunt sigură că pot să trec peste asta.

Niciunul dintre noi nu se poate gândi la mâncare și, după câteva cești de cafea, ne ducem sus. Stăm strânși unul în brațele celuilalt, amândoi prea obosiți din punct de vedere emoțional ca să mai vorbim, cuvintele par să înrăutățească situația, într-o oarecare măsură. Și totuși iată-ne, agățați unul de celălalt, atât de aproape și totuși în alte moduri atât de îndepărtați. În sufletul meu, știu că este începutul sfârșitului.

A doua zi, dimineața, starea de spirit dintre noi este domolită și, imediat ce pleacă Nico, o sun pe Celia. Își dă seama că nu este în regulă ceva și se oferă să vină să vorbim. Când o rog să nu spună nimănui unde se duce, evident că i se pare ceva în neregulă și, în mai puțin de o oră după plecarea lui Nico, bate la ușa din față.

Celia aruncă o privire la expresia de pe chipul meu și i se scurge culoarea de pe față.

— Apreciez foarte mult că ai venit până aici, Celia. Te rog, intră.

Ieșim în curtea din spate și o întreb dacă vrea să bea ceva, dar clatină din cap. Îi fac semn să ia loc.

— Nu știu cum să abordez subiectul, Celia, pentru că nu are nicio legătură cu mine, dar...

Umerii i se lasă și inspiră adânc.

— Ai descoperit cât de mult a investit Richard în afacere. Nico știe?

Merg în jurul mesei să mă așez în fața ei și simt un nod în stomac.

— A dat peste niște documente, dar nu știu sigur ce știe.

A fost suficient pentru el să fie îngrijorat de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă nu se întoarce Richard și dacă vrea să-și vândă investiția.

— E mai mult decât atât, văd pe fața ta, Marci.

— Nu este momentul să vorbim despre sentimentele sau dezamăgirile mele. Richard mi-a încredințat această sarcină și este vina mea că nu am fost mai atentă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vor fi lucruri care ar putea... care ar putea...

Căutam cuvintele potrivite.

— Să aibă implicații mai profunde?

Celia se uită în jos, spre mâini, apoi le strânge împreună și le ridică spre gură, ca-ntr-o rugăciune. Îi ia puțin până începe să vorbească și devin conștientă de sunetele din jurul nostru. Un camion în depărtare, un grup de păsări care se luptă pentru cea mai bună ramură din măslinul recent tăiat.

— Marci, este greșit să încercăm să îngropăm vinovăția unei singure acțiuni care ne-a schimbat traiectoria vieții, ca să evităm să rănim oameni nevinovați care depind de noi? M-am luptat foarte mult timp cu propria conștiință, te rog să mă crezi.

Celia se uită la mine, iar privirea ei îmi caută privirea. Nu știu de ce, pentru ea contează ce cred eu. Pot doar să presupun că are legătură cu Luca și este o ușurare, într-un fel, însă trebuie să fie rău pentru Richard să se implice.

— E o povară pentru tine, Celia.

E trist să te gândești că a trebuit să stea și să-și susțină soțul și un bărbat care a devenit un prieten bun și de încredere, și că este apăsată de neliniște la gândul efectului pe care l-a avut asupra vieții lor.

Habar n-am ce s-a întâmplat și acum îmi dau seama că nu vreau să știu. Însă este clar că Celia e îngrijorată că alții o

vor judeca, dar dacă nu intră în pielea ei, cum poate cineva să facă asta?

— Ți-am creat o problemă. Richard a avut încredere în mine și l-am dezamăgit. Eu și Nico am devenit apropiați, dar habar n-aveam care-i pericolul... și nu am vrut niciodată să intru între el și Giulia, te rog să mă crezi.

Ea oftează, strângându-și mâinile agitată, deoarece văd că o deranjează ceva.

— Nimic nu e simplu, Marci. Giulia și Nico sunt prieteni și știu că nu poate fi niciodată mai mult de-atât. Nico are bănuielile lui despre Dario și Giulia, dar din respect pentru Giulia nu o presează. Cu toate astea, până când Dario și Giulia nu decid ce vor face, Luca nu știe nimic. Ceea ce mă îngrijorează cu adevărat este că Nico nu vrea să pleci, Marci, și nu cred că știe ce să facă.

Și l-am presat pe Nico să vorbească cu Giulia, când știa că nu are rost, pur și simplu o aștepta pe ea să se decidă.

Este o ușurare să știu că Celia e conștientă de ceea ce se întâmplă și de aceea nu a deranjat-o când Nico și cu mine stăteam împreună. Și nu pot să nu mă întreb dacă ezitarea Giuliei de a-și lua un angajament față de Dario se datorează faptului că scopul ei a fost întotdeauna să fie coproprietar. Dacă îl iubește cu adevărat, atunci renunțarea la acel vis este prețul pe care trebuie să-l plătească, dar nu poate fi ușor. La fel cum nu va fi ușor nici pentru Nico și pentru mine să ne luăm la revedere, doar gândul la asta mă sfâșie acum.

— Ar fi nedrept din partea mea să rămân și să-i dau lui Nico false speranțe, Celia.

— Dacă asta e dorința ta... dar Nico va suferi pentru că...

Am ridicat mâna ca să o împiedic să spună mai departe.

— Casa mea nu este aici, Celia, iar Nico nu ar fi fericit

să trăiască în Anglia şi să lucreze pentru altcineva, nu-i aşa? Este o situaţie imposibilă şi cu cât stau mai mult, cu atât mai rău va fi pentru noi doi.

— Am înţeles, Marci, şi îţi mulţumesc pentru discreţie. Ce-o să-i spui lui Nico?

— Că e nevoie de mine acasă, ceea ce e adevărat. Se întâmplă schimbări mari pentru mama şi ştiu că îi e dor de mine. Nico şi cu mine ştim amândoi că timpul petrecut de mine aici se apropie de sfârşit, doar că voi pleca puţin mai devreme decât mă aşteptam. Îmi va lua doar câteva zile să finalizez lucrurile aici.

— Luca şi Richard au protejat viitorul, dar Nico s-ar putea să nu fie de acord cu unele dintre deciziile care au fost luate în trecut. Este un lucru pe care trebuie să-l abordez, deoarece, evident, Nico va avea acum întrebări la care va dori să i se răspundă, şi înţeleg asta. Între timp, cu ce pot să te ajut?

— Pentru că nu voi fi aici când soseşte camionul, o să am nevoie de cineva care să fie la faţa locului toată ziua. Persoana respectivă poate să mă sune şi o să dau instrucţiuni direct echipei. În primul rând, trebuie să văd cât de curând pot să găsesc un zbor spre casă. Şi cred că ar fi cel mai bine pentru Nico să rezerv un taxi care să mă ducă la aeroport. E greu să ne luăm la revedere şi o să-mi fie dor de voi toţi.

Celia îşi dă seama cât de greu îmi este.

— Dacă asta uşurează lucrurile, Marci. Trebuie să faci ce este mai bine pentru tine.

— Îmi pare rău că am dat peste lucruri pe care nu ar fi trebuit să le văd şi sunt distrusă că nu m-am priceput mai bine să-l protejez pe Nico. Dacă poţi, dă-i asigurări că viitorul financiar al Il Posto di Luca este în siguranţă, căci asta e singura lui preocupare. Familia este totul pentru el.

Celia se ridică și ne îmbrățișăm în lacrimi. Când o să plec, știu că o mică bucată din mine va rămâne în urmă și nu pot să fac nimic altceva decât să accept asta.

— Lasă pe seama mea aranjamentele pentru zbor și taxi, Marci, pot să rezolv asta pentru tine. O să-l rog pe Dario că se asigure că instrucțiunile tale sunt îndeplinite, când sosesc oamenii de la mutare. N-o să te dezamăgească. Tu concentrează-te pe ceea ce mai ai de făcut aici și să știi că îți sunt extrem de recunoscătoare pentru că ai fost atât de înțelegătoare. Problema în viață e că toate deciziile pe care le luăm au consecințe cu care ajungem să trăim și, uneori, este aproape imposibil să ne uităm în urmă și să ne dăm seama cu siguranță dacă am făcut ce trebuie.

Când o conduc afară, îmi amintesc ce mi-a spus Jack, când ne-am întors la vilă, după acea zi minunată la bordul bărcii *La Fortuna*. El a recunoscut că, dacă și-ar petrece timpul pe care îl are alături de Olivia numărând orele până la următoarea sa plecare, atunci viața lui ar fi foarte nenorocită. Cel puțin, a avut curajul să facă ceva în privința asta. Plec pentru că, în acest caz, nu există o soluție fericită. Doar acceptare, iar asta necesită și curaj.

27

Uneori, viața doare

Când Nico se întoarce de la serviciu, în clipa în care intră în bucătărie îmi dau seama cât este de stresat.

— Ai să-mi spui ceva?

Cuvintele lui sunt provocatoare și tonul, amar.

Ce văd în ochii lui, frică, oare?

— Când plecam, Dario m-a luat deoparte și mi-a spus ceva în secret. Este adevărat, pleci mai devreme?

Închid ochii o clipă. Mi-am dorit ca seara asta să fie relaxantă și ar fi trebuit să o avertizez pe Celia că și Dario este îngrijorat de viitorul lui la restaurant. Evident, ea l-a abordat cerându-i să fie aici în ziua de 28 și, fără îndoială, i-a spus să nu spună nimănui, dar este prea apropiat de Nico ca să nu îi spună.

— Îmi pare rău că a trebuit să auzi mai întâi de la Dario. Intenționam să te anunț în liniște, în seara asta. E nevoie de mine în Anglia, urmează schimbări mari la locul de muncă și mama, dar și Guy, au nevoie de sprijinul meu.

— I-ai spus mamei și i-ai cerut ajutorul, dar ai crezut necesar să aștepți ca să-mi spui și mie?

— Nu, n-a fost așa. Știi cât de repede se întâmplă lucrurile și nu-i nevoie decât de un singur telefon ca să schimbe totul. Am o grămadă pe cap acum și n-am vrut să te scot de la muncă doar pentru ca să-ți dau vestea. Știam cât de dezamăgit vei fi.

— Dezamăgit? Dar excursia noastră cu mașina?

— Îmi pare atât de rău că se termină așa, Nico, dar este mai bine așa.

— Înseamnă că mă păcăleam singur crezând că o aștepți cu nerăbdare? Sau este tot o pedeapsă pentru indiscreția mea?

Este supărat și mă întristează să-l aud atacând cu niște cuvinte pe care sper că nu vrea de fapt să le spună.

— Totul a devenit atât de complicat, Nico. Când capul spune una și inima alta, asta se întâmplă. Și nu e vorba despre supărarea de ieri. Înțeleg de ce ai făcut ce-ai făcut. Mama mea se gândește să vândă o parte din acțiunile ei la Anvil & Anchor Antiques tatălui fostului meu iubit. Trebuie să merg acolo și să mă asigur că toată lumea știe clar care e poziția mea.

Asta e adevărul, dacă mă opresc aici. Nico poate alege să interpreteze asta în orice fel dorește, dar ridică din umeri.

— Nu vreau să pleci și să lăsăm lucruri nespuse între noi...

— Dacă prietenia noastră a însemnat ceva pentru tine, Nico, atunci te rog să-mi respecți decizia, deoarece asta trebuie să facem.

— Dar totul se organizează frumos pentru călătoria noastră, spune el, agățându-se de un pai, și știe asta.

— Munca mea aici s-a terminat, iar dacă stau, pur și simplu tulbur apele. N-o să te confrunți cu realitatea situației tale cât sunt aici, doar fugi de ea.

— Oh, deci nu tu ești cea care fuge? Ci eu. Cât de

convenabil să te întorci și să pleci, pur și simplu, ca și cum n-ar conta!

Este complet în neregulă și total aiurea.

A fost... minunat, Nico, uneori chiar magic, pentru că Positano este un loc foarte special. Dar mă așteaptă adevărata mea viață și ce a mai rămas dintr-o vară familiară și plină de ploaie din Anglia. E timpul să mă răcoresc.

Și apoi îmi amintesc ceva ce ne-am spus unul altuia în prima noastră noapte împreună, aici la La Grotta:

— Aș putea să te las să crești ca o iederă pe mine, Nico, recunoscusem în fața lui, dar nu o voi face, pentru că nu asta ne-a rezervat viața. E trist, dar adevărat.

Nico făcuse o față tristă, dar cuvintele lui vin acum să mă bântuie, pentru că abia acum înțeleg ce-a vrut să spună.

— Putem să ne prefacem, nu-i așa? Cel puțin deocamdată, Marci. Nu lăsa să se strice timpul pe care îl avem împreună.

Trăiam doar o fantezie care nu era menită să dureze, și amândoi o știam.

Mai rău chiar, o oră mai târziu, Celia îmi scrie un mesaj și-mi spune că a reușit să-mi ia un bilet de avion pentru poimâine, la unul dintre zborurile last-minute. Nico își dă seama după expresia mea că doar vreau să par curajoasă și că sunt la fel de devastată ca el să întorc spatele verii la Positano.

Cât de supărați puteți fi unul pe celălalt, atunci când durerea crudă începe să se stingă și înțelegi cu-adevărat inevitabilitatea situației? Mâncarea a fost plăcută, dar, de înțeles, de o importanță modestă, pentru că suntem de acord să nu pierdem puținul timp care ne-a mai rămas împreună dorindu-ne ca lucrurile să fie altfel. Niciunul dintre noi n-a tăcut nimic rău, de fapt.

Iar acum, cum stăm întinşi unul în braţele celuilalt, singurul gând în mintea noastră este că poimâine mă voi trezi devreme, iar Nico îşi va strânge lucrurile şi se va întoarce în vechea lui cameră.

— Totul pare ireal, nu-i aşa? spune el cu voce joasă, în timp ce degetele lui mă mângâie uşor pe braţ. Ai pielea de găină, ţi-e frig?

— Nu, doar îmi bate briza de la fereastră pe braţe, asta-i tot.

Expir, puţin mai tare decât am vrut, şi sună ca un ofiat.

— Îmi pare rău, Nico, creierul meu refuză să se oprească din rumegat gânduri în seara asta.

— La fel şi eu. Şi îmi pare rău că nu am fost sincer cu tine: mai rău decât îţi imaginezi!

Nu pot să-i spun despre conversaţia mea cu Celia, el crede că pur şi simplu m-am adresat ei într-un acces de panică, neştiind cu adevărat ce să fac mai întâi. Faptul că nu am terminat treaba aici şi aranjamentele pentru ca să merg acasă este credibil. Însă mă doare să plec aşa. Nico nu a vrut să facă rău nimănui, dimpotrivă. Chestiunile de familie nu sunt niciodată uşoare, ştiu prea bine asta. Fac lucruri ca să-l liniştesc pe Guy, lucruri care nu îmi stau în fire. Adevărul e că aş vrea să-i spun lui Everett exact ce cred despre el. Dar nu o voi face pentru că asta l-ar supăra pe Stuart. Înţeleg cum este să fii în mijlocul unei situaţii fără scăpare. Sper ca Celia să stea la masă şi să vorbească cu Nico, chiar dacă numai ca să-l liniştească cu privire la viitor. Poate că e mai bine să nu ştii despre trecut.

— Nu sunt gata să te las să pleci, Marci. Pot să fac ceva ca să te conving să mai stai puţin?

Şi cât de rău va fi dacă nu termin asta repede?

— N-are rost, Nico. Familia mea se bazează pe mine, așa cum familia ta se bazează pe tine. Dacă aș mai sta, doar am prelungi inevitabilul.

— Așa ignori tu faptul că mă îndepărtezi, de parcă timpul petrecut împreună nu înseamnă nimic?

E o mustrare, dar o face să nu sune așa dur, adăugând puțin umor, care nu sună adevărat însă. De asemenea, este nedrept.

— A fost minunat, Nico, dar amândoi știam că este un lucru trecător. Trebuie să stau cu mama și să mă asigur că ia decizia corectă, nu doar pentru Guy și pentru mine, ci și pentru ea însăși. Și acesta este adevărul.

— Nu e că fugi de mine?

Încep să mi se adune lacrimi în ochi, dar fac un efort să nu pierd controlul. Simt că se oprește brusc ceva din interiorul meu. *Fă-o cât de lin poți, Marci, de dragul amândurora*, îmi spune acea voce interioară. Și de data asta, o ascult.

28

Bună și la revedere!

— E adevărat! Chiar te-ai întors la serviciu, ba încă și cu două săptămâni mai devreme, asta e bine, Marci. Nu știu cum să-ți mulțumesc destul și o spun din toată inima!

E atât de bine să aud vocea lui Richard!

— Știu și e minunat să fiu înapoi la muncă, spun eu bucuroasă. Mai ales că stau la noul meu birou inteligent, din biroul meu proaspăt decorat.

— Ah, probabil că Guy se asigură că nu te mai mănâncă în talpă. Se numește mită.

— Pe mine, să mă mănânce în talpă? Nu m-a mâncat în talpă nici de data asta.

Eram acasă de o săptămână, mi-am luat două zile libere pentru reacomodare, am stat de vorbă în tihnă și am descoperit că viața merge înainte. În fiecare dimineață, deschizi ochii și în fața ta se întinde o nouă zi,indiferent dacă ești pregătit pentru asta sau nu. După cinci zile în care am făcut curat în fiecare centimetru acasă, acum casa strălucește și mi-a dat timp să mă gândesc, să-mi limpezesc mintea. Sunt gata să-mi reiau viața.

— Şi chiar nu trebuia să plăteşti pentru raftul pentru vin.

— A fost un cadou pentru Nico şi n-ar fi fost un cadou din partea mea, dacă nu l-aş fi plătit eu, nu-i aşa? I-a plăcut foarte mult şi, având în vedere că a fost atât de amabil, mi s-a părut un cadou destul de drăguţ, mai ales pentru când îşi va prelua noul rol. Celia a aranjat ca unii dintre băieţi să-i facă surpriza şi să-l demonteze şi să-l monteze. Am auzit că Jack i-a distras atenţia cu o plimbare cu barca.

— Înseamnă că ţii legătura strâns cu ei?

— Cu Olivia, da. Am vorbit cu ea de două ori săptămâna trecută. Nu ştiu dacă ştii, dar Jack a plecat de la acea slujbă şi speră să-şi înfiinţeze propria afacere. E atât de încântată, pentru că sunt şi schimbări mari la vilă. Părinţii ei vor să renoveze casa de oaspeţi şi anexele şi să locuiască acolo, şi or să scoată proprietatea lor la vânzare.

— Serios? Asta e o surpriză! O să îi sun pe Patricia şi Aldo ca să-i felicit pentru noutăţile astea. Mereu le-am admirat casa, privelişti minunate, evident, iar proprietatea este bine amenajată.

Aproape că aud rotiţele din capul lui torcând vreun plan, dar schimbă imediat subiectul.

— Aşadar, ai găsit dragostea la Positano, Marci? La urma urmei, este plin de tineri frumoşi şi bronzaţi şi, uneori, o aventură de-o vară face să înflorească şi să rodească ceva mai frumos.

Am izbucnit în râs, dacă m-ar putea vedea acum, îmi dau ochii peste cap.

— Da, Richard, am găsit dragostea unui grup de oameni care îmi erau străini când am ajuns, dar prieteni când am plecat.

Oare despărţirea ar mai fi fost la fel de lacrimogenă dacă vreunul dintre ei ar fi bănuit ce fusese de fapt între mine şi

Nico? Şi cum s-ar simţi Richard acum, dacă ar şti că am lăsat-o pe Celia cu o problemă, pentru că nu am reuşit să-i protejez intimitatea?

— Asta-i tot? spune el dezamăgit.

— La ce te aşteptai? replic eu, şi simt că-mi tremură buzele dintr-odată şi aproape că-mi dau lacrimile.

Nu un străin a ajuns la inima mea, ci cineva mult mai apropiat de Richard, dar nu pot să divulg asta.

— Nu mă băga în seamă, sunt un romantic incurabil şi mereu voi fi aşa. Poate că rezultatul nu e exact ce-am sperat, dar pari fericită.

— Sunt, Richard. Amintirile pe care le am le voi păstra pentru totdeauna în suflet.

— Asta contează, Marci. Şi sunt mândru de tine. Ai intrat în a doua mea familie şi, din toate punctele de vedere, l-ai ajutat pe Nico să ia câteva decizii importante.

Înseamnă că Giulia a făcut o alegere. Şi, vai, cât de tare mi-aş fi dorit să nu fi luat parte la toate astea, dar Richard nu va înţelege niciodată pe deplin preţul pe care l-am plătit pentru o aventură de-o vară, care mi-a lăsat semne adânci în suflet. Îmi dau seama acum că nu ştiam ce-i dragostea şi, într-un fel, mi-aş dori ca lucrurile să fie în continuare aşa.

— Când te întorci în Anglia?

— Încă ne plimbăm pe la rude. Şi s-au legat prietenii, dar toţi sunt atât de primitori, iar Angel se distrează de minune. Nu ştiu sigur când vom putea să ne rezervăm zborurile exact. Te anunţ imediat ce facem asta.

— Iar eu am să-ţi confirm când a fost luat containerul şi este pe drum. Transmite-i toate cele bune lui Angel şi mi-e dor de tine, Richard.

— Şi mie la fel, draga mea Marci.

Când las telefonul jos, se deschide ușa și apare capul lui Guy.

— Mai vorbești cu mine după weekend?

— Da, intră și ia loc. Poate ar trebui să închizi ușa.

Schimbăm zâmbete de complezență.

— Ieri a fost cel mai prost brunch de duminică pe care l-am luat vreodată, nu-i așa? declară Guy, în timp ce se afundă în scaunul din fața mea.

— Puteai să tai atmosfera cu cuțitul. Nu știu care dintre noi s-a simțit cel mai inconfortabil la masă, Everett sau eu. De câteva ori m-am uitat la tine și aproape că am izbucnit în râs văzându-te cum încercai să porți o conversație politicoasă.

— Da, bine, dacă n-ar fi fost acolo și mama, și David, ar fi fost mult mai rău.

— Dar cel puțin Stuart a înțeles mesajul, când a văzut că-l tot întrerupeam pe Everett. Cred că Everett a reacționat destul de bine până la urmă.

— Nu înainte de a se face complet de râs, totuși. În orice caz, măcar afacerea s-a încheiat. Stuart m-a sunat deja în această dimineață. Și-a cerut scuze și a spus că a fost o greșeală că l-a lăsat pe Everett să participe la întâlnire. În special, m-a rugat să te anunț că n-a fost ideea lui, ci a Georgiei. Dacă citim printre rânduri, cred că acum a acceptat și ea că nu există nicio șansă ca tu și fiul ei să fiți din nou împreună.

Am oftat de ușurare.

— M-am întrebat dacă Stuart s-a răzgândit, după ce a avut ocazia să se mai gândească la asta. Dar întotdeauna e cel mai bine să spui adevărul și am vrut să-mi fac poziția foarte clară de la bun început.

— Ei bine, ai reușit foarte bine să faci asta și nu ai dezamăgit noul nostru partener potențial. Mama este încântată,

desigur, pentru că o tot evita pe Georgia încă de când tu și Everett v-ați despărțit. Acum au un nou motiv să-și reaprindă prietenia. În orice caz, ce părere ai despre noul tău birou?

Guy pare foarte mulțumit de el însuși și bucuros că m-am întors.

— Ai făcut o treabă bună și a fost o surpriză uriașă să intru aici azi-dimineață și să-l găsesc reamenajat.

— Și ești mulțumită cu decizia mamei?

— Mă bucur că este decizia *ei* și nu a altcuiva.

— Când am sunat să te văd joi, făceai curățenie generală acasă. Asta e întotdeauna semn rău. E totul în regulă?

— Oh, am dat doar câteva pânze de păianjen și am făcut o împrospătare generală. Iar scăderea temperaturii a fost un pic șocantă pentru sistemul meu. Mi-au luat câteva zile să mă adaptez, dar azi este minunat și însorit.

— Dar nu la fel de *fierbinte* ca la Positano?

Guy testează terenul. Nu am povestit prea multe despre revenirea mea mai devreme, doar că am terminat treaba și că-mi era dor de toată lumea. I-am spus lui Guy că am nevoie de restul săptămânii liber, ca să mă reacomodez, și iată-mă astăzi aici, dornică să încep. Vreau să adun niște cifre, ca să putem să avem o idee clară de buget înainte de a trece la următoarea etapă a proiectului meu. Olivia a spus că ar trebui să-l sun pe Jack, pentru că el are contacte în IT peste tot. Poate că așa voi face, când o să mă simt... mai mult în pielea mea, cum eram înainte.

Se aude o bătaie ușoară în ușă și strig:

— Intră.

— Îmi cer scuze că ți-am întrerupt întâlnirea, dar ai un vizitator, Marci, spune Briony puțin tulburată, și se dă un pas înapoi.

Ușa se deschide puțin mai larg și Nico pășește peste prag. Rămân câteva clipe nemișcată, apoi îmi adun mințile și sar în sus.

— Guy, el este Nico Romano.

Îmi simt inima bătându-mi tare în piept și cred că a fost o greșeală să mă ridic brusc, pentru că acum simt și că mă clatin pe picioare.

Din fericire, nu observă niciunul dintre ei. Guy se ridică, iar Nico îi zâmbește larg, strângându-i mâna.

— Ce surpriză, Marci nu mi-a spus că făcea curățenie pentru că aștepta un oaspete. Trebuie să luăm cina împreună, mai ales ca să-ți mulțumim că ai avut grijă atât de bine de sora mea. Richard are cu siguranță de răspuns la multe întrebări, căci mica lui treabă nu era chiar atât de mică pe cât ne-a lăsat să credem.

— N-am venit în vacanță, răspunde Nico ferm. Am venit s-o cer pe Marci în căsătorie.

Guy este uluit, iar reacția mea este că izbucnesc în lacrimi.

Închid ușa de la intrare în urma mea, iar Nico rămâne stânjenit pe hol, apoi îi fac semn să treacă în living-room.

— Nu poți să apari așa, pur și simplu, Nico. La ce te-ai gândit?

— Există un timp pentru gândit și un timp pentru acționat, Marci. Am încercat din răsputeri să găsesc un bilet de avion din ziua după ce ai plecat. Așezam mesele la restaurant a doua zi dimineață și a apărut mama, cu brațele încrucișate și ochii sclipind. Mi-a spus: „Pentru numele lui Dumnezeu, Nico, dacă ai de gând să te fâțâi pe aici cu mutra aia ca și cum ar fi sfârșitul lumii, o să sperii clienții. Știi ce trebuie să faci, așa că fa-o!" Apoi i s-au alăturat și ceilalți. Au

spus că am fost nebun că te-am lăsat să pleci.

— De ce nu m-ai sunat să vorbim, pur și simplu?

— Dacă o să locuiesc în Marea Britanie la un moment dat, sper că în curând, atunci m-am gândit că ar fi mai bine să văd cum o să fie.

Stăm și ne uităm unul la altul și niciunul dintre noi nu știe ce să facă. Simt că parcă mi se scufundă inima puțin. Dacă am fi la Positano, deja am fi unul în brațele celuilalt, dar îl văd pe Nico rătăcind cu privirea prin încăpere. Mă întreb dacă nu cumva își dă brusc seama că a făcut o greșeală. O mare greșeală.

— Este minunat, foarte confortabil. Și nu plouă, este soare.

Când revine cu privirea asupra mea, pe chipul lui este un zâmbet uriaș. E ca un far, și face un pas înainte, își aruncă brațele în jurul taliei mele și mă ridică de pe podea ca să mă învârtă.

— Știam că, în clipa în care o să te țin în brațe, o să știu sigur, pentru că inima nu minte. Dacă mă uit în urmă, sunt sigur că m-am îndrăgostit de tine chiar în acea primă seară, când ne-am plimbat pe plajă împreună, doar că, pur și simplu, nu știam cum se simte dragostea adevărată. Nu poți nega asta, și eu o simt în tine. Mă iubești, Marci James.

Nu pot să-l contrazic. N-are rost. Dar ignoră elefantul din cameră, cel cu un semn mare pe spate, pe care scrie: *Marci, Nico nu trebuie să fie aici. Luca și Celia se bazează pe el să ducă afacerea de familie mai departe. Să sperăm că lasă în urmă greșelile trecutului. Ce ai de gând să faci TU în privința asta?*

— E o nebunie, Nico, declar eu, când mă lasă ușor pe podea. Nu mă cunoști, sau în orice caz, nu cunoști această versiune a mea de acasă. Câteva săptămâni de distracție

la soare înseamnă ceva, dar poate fi puțin înșelător. Visezi dacă tu crezi că poți, pur și simplu, să ieși din viața ta și din familia ta și să mă urmezi aici. Simțim ceva puternic unul pentru celălalt, dar vei ajunge să fii trist și să-ți lipsească cei de-acasă, nici măcar dragostea nu poate supraviețui unui asemenea tip de presiune.

— Aici te înșeli, Marci. Chiar te cunosc, știu multe despre tine. Știu că ești un bun ascultător și îți faci griji pentru cei apropiați. Ești loială și ești iubitoare. Și stai întinsă pe partea stângă noaptea, cu piciorul drept îndoit. Mereu ajungi să te întinzi de la un colț la altul, peste pat. Asta-mi spune că nu ești obișnuită să dormi cu altcineva, și asta m-a făcut să-mi dau seama cât de speciale au fost nopțile noastre împreună la Positano. Și finalul a fost că, deși dormeai profund, când m-am aplecat să-ți dau câteva fire de păr de pe față, atunci când degetele mele ți-au atins pielea, ai scos un geamăt mulțumit.

— Oh, prostuțule! șoptesc eu, sprijinindu-mi capul de el. Nebun, nebun bolnav de iubire. Ce facem? Este un vis imposibil, Nico. Nu pot să te las să le frângi inimile Celiei și lui Luca.

Zăbovim câteva clipe, apoi buzele lui le pecetluiesc pe ale mele cu un sărut, și știu că sunt pierdută. Orice s-ar întâmpla acum, amândoi suntem de vină, pentru că nu am puterea să mă opun celui care mi-a furat inima, cu totul, nebunește și pentru totdeauna.

— Mamă, David, el este Nico Romano.

Nico face un pas în față ca s-o salute pe mama în stil italian, iar ea e încântată. Apoi se întoarce către David și îi strânge mâna.

— Iar aceasta este soția lui Guy, Selena.

Nico trece emoţionat de la o persoană la alta, dar acum nu ştie cum să o salute pe gazdă, Selena, care stă lângă Guy. Urmează un moment ciudat, până când el preia controlul şi se apleacă să o sărute pe obraz, în timp ce ia mâna pe care Selena începuse să i-o întindă în faţă. Zâmbesc unul la altul şi asta sparge gheaţa.

— Mă bucur să te cunosc, Nico. În orice caz, nu te formaliza, îl încurajează ea. Vă rog să luaţi loc în jurul mesei. Guy, te las pe tine să alegi vinul, cât dau eu o fugă la bucătărie, cina este aproape gata.

— Mulţumesc mult pentru invitaţie.

Nico discută cu Guy, în timp ce acesta ne conduce în sufragerie.

— Ce casă frumoasă ai!

Casa lui Guy şi a Selenei este decorată cu gust, cu o mulţime de culori îndrăzneţe şi vibrante reflectate în mobilierul şi piesele de artă dispuse pe lângă pereţi.

— Drăguţ din partea voastră să pregătiţi această cină, intervin eu. Selena este o bucătăreasă mult mai bună decât mine.

Toată lumea râde, cu excepţia lui David.

— Ai mai fost în Anglia până acum, Nico? întreabă Guy, trecând pe la masă şi umplând paharele, cu o sticlă de vin alb într-o mână şi cu una de vin roşu în cealaltă.

— M-am născut aici, dar m-am mutat în Italia când aveam aproape 3 ani. Din păcate, nu am deloc amintiri din vremea cât am stat în Marea Britanie.

— Oh, nu mi-am dat seama de asta. Eşti norocos că eşti bilingv.

Sper că ideea cu care a venit Guy, şi anume să scape de prezentări dintr-o singură mişcare, nu se va transforma într-un interogatoriu incomod.

— Lucrezi în industria hotelieră şi de catering, înţeleg, Nico?

Întrebarea lui David nu face decât să arate cât este de neinclus în discuţie. Oare mama nu-i vorbeşte niciodată despre ceea ce se întâmplă în viaţa ei sau el are urechi doar pentru ceea ce îl afectează personal?

— Da, David. Este o afacere de familie.

— Richard are un magazin de antichităţi în Positano, nu-i aşa?

Cel puţin, David începe să unească punctele, să facă legătura, având în vedere că am lipsit şase săptămâni.

Îi arunc o privire mamei, iar ea îi aruncă o privire lui David.

— Vorbesc cu el tot timpul, Nico, dar probabil că ascultă doar aproximativ zece la sută din conversaţie. Da, dragul meu, spune ea, întorcându-se spre David. De aceea a fost Marci la Positano. Richard a închiriat un mic magazin deţinut de Luca, tatăl lui Nico.

David îşi dă seama cât de frustrată este mama pentru că el nu-i acordă atenţie, dar nici mama nu a înţeles bine. Luca n-a fost niciodată proprietarul magazinului lui Richard, dar, din fericire, aşa a fost lăsată să creadă.

— E complicat, răspunde Nico, destul de amabil. În Italia, deseori prietenii devin familie, în cel mai frumos mod posibil.

— Desigur. Şi stai mult?

Acum devin neliniştită.

— Nico a venit să mă ceară în căsătorie, David. Totul este puţin în aer acum.

Mama chiar ar fi trebuit să-i spună, iar dacă i-a spus, atunci David are nevoie să fie mai atent.

— Şi vrei să ne dezvălui decizia ta, Marci? întreabă Guy.

încercând să afle mai multe, în timp ce se așază în capul mesei.

Se lasă o tăcere asurzitoare.

— Păi, este *da*, desigur! spun, și mă întorc să mă uit la Nico, iar el se întinde să mă apuce de mână. Totuși, nu suntem siguri cum o să funcționeze.

Biata mamă, își ține respirația, din câte îi citesc în privire, sperând că David nu mai spune nimic. Dar Guy este cel care sare direct cu o propunere:

— Păi, este evident. Amândoi mergeți înapoi să dați vestea familiei lui Nico, iar Anvil & Anchor Antiques va avea un birou în Positano.

Și uite-așa, minunatul meu frate vine cu soluția, ca și cum ar fi de la sine înțeles ce e de făcut.

— Voi lucra de la distanță?

Guy mă privește și este clar că nimic nu-l va împiedica să facă asta, pentru că fratele meu mai mare mă iubește din toată inima.

— Desigur. Aș face orice să fii fericită, Marci, pentru că asta e tot ce contează pentru mine. Și ai demonstrat cu vârf și îndesat, în călătoriile tale în străinătate și în ultimele săptămâni, că poți să lucrezi de la distanță. După ce implementăm noul sistem de ultimă generație și sunteți cu toții pregătiți, vă reglați voi situația. Și când ai timp, poți să faci multe excursii ca să descoperi și să cumperi și mai multe comori italiene minunate pentru clienții noștri pretențioși.

Mă întorc să mă uit la Nico, iar el așteaptă cu nerăbdare să vadă reacția mea. Apoi mă îndrept din nou spre ceilalți, ridic paharul și toți îmi urmează exemplul.

— Mi se pare un plan perfect, răspund. Ar trebui să ciocnim, pentru familie și pentru vremurile interesante care vor veni!

Auzind clinchetul paharelor şi vocile ridicate, vine şi Selena să ni se alăture, iar mama, Guy, Nico şi cu mine ne ridicăm să ne îmbrăţişăm cu toţii. David încă stă la masă şi se uită în jur, de parcă am fi înnebunit cu toţii.

— S-a hotărât treaba, deci? întreabă Selena şi eu dau din cap.

— Mă bucur aşa de tare pentru voi doi, acum cina noastră este oficial un motiv de sărbătoare!

Guy pleacă să-şi ajute soţia la bucătărie, iar mama se apleacă să-i explice în detaliu lui David ce înseamnă asta pentru viitor. Nico şi cu mine mergem la fereastră să ne uităm la grădina englezească drăguţă a Selenei şi a lui Guy.

Nico se aplecă spre mine, îşi pune un braţ în jurul taliei mele şi mă trage spre el.

— Aşa că, până la urmă, tot te iau în excursia aia, declară el, neputând să-şi stăpânească bucuria. Deja îmi imaginez. Conduc cu capota coborâtă, iar părul tău lung îţi curge pe spate şi zâmbeşti larg. Când mi-am cumpărat preţuita mea maşină, am ştiut că aştepta ca o femeie foarte specială să stea lângă mine, şi iată că în sfârşit am găsit-o.

— Abia aştept să vină ziua aceea, îi răspund, răsuflând uşurată doar gândindu-mă la ce ne va rezerva viitorul.

În încăperea din spatele nostru e linişte, dar am ochi numai pentru expresia de pe chipul lui Nico. Este expresia iubirii.

— Abia aştept să te duc înapoi, în Positano, dar cred că ar fi mai bine să iau nişte lecţii de conducere cât sunt aici, ca să mă pregătesc pentru toate călătoriile prin Regatul Unit.

Când Nico se aplecă să mă sărute, îmi dau seama că iubirea schimbă totul. Nu mai contează nimic altceva, pentru că ţi-ai găsit *alesul*, şi dintr-odată orice este posibil. Nu-i aşa că viaţa este minunată?

Epilog

Richard Havrington

Septembrie în Positano – Momentul meu preferat din an!

Mai este doar o mașină parcată când intrăm în stațiune și îți dai seama astfel că sezonul de vârf a luat sfârșit.

— Deocamdată, lăsăm bagajele, Angel. Sunt o mulțime de tineri care ni le vor duce mai târziu la hotel. Am venit devreme și vreau să-i surprindem pe toți.

Frumoasa mea soție îmi oferă cel mai uluitor zâmbet.

— Dar scoți cadoul, nu-i așa?

Întind brațul și o iau de mână, iar ea se dă jos de pe scaunul din dreapta al mașinii închiriate. Se aude zgomotul unui motor, când șoferul se chinuie să găsească treapta potrivită de viteză, iar eu mă întorc. Este amuzant cum cele mai inofensive lucruri îmi aduc amintirile înapoi. Zilele în care am închiriat o dubiță și am plecat să adun cele mai recente achiziții sau când aveam un ambreiaj nărăvaș, sau cu o cutie de viteze care făcea urât de câte ori schimbam viteza. Totuși a meritat tot efortul, pentru că entuziasmul de a mă înconjura cu comori la La Grotta a fost o mângâiere, o carjă care să mă ajute să merg mai departe.

Angel stă în fața mea, clătinând din cap.

— Ține minte: fără regrete, Richie, ai trecut peste asta. Nu este sfârșitul, este un nou început.

— Știu, răspund, entuziasmat, alungând orice gând despre cum o să mă simt când o să vizităm La Grotta.

Angel își pune brațele după gâtul meu și eu continui:

— Și când ne întoarcem în Anglia, putem să facem căsuța aceea a noastră perfectă.

Ea își lasă capul pe spate și râsul ei îmi face inima să se anime de bucurie.

— O să fie distractiv, Angel.

— Da, dar cred că n-o să treacă mult până decizi că-ți lipsește soarele, nu-i așa? Richie, nimic nu mă surprinde, când e vorba de tine!

O parte din mine va fi mereu aici ca acasă, și știu că Angel înțelege asta. Ce-ar fi dacă, în timpul șederii noastre aici, dăm peste locul perfect și ne îndrăgostim de el, un loc deținut de niște prieteni buni de-ai mei? Am avea ce e mai bun din ambele lumi. În plus, mai sunt câteva lucruri care au nevoie să fie rezolvate.

Angel mă privește în ochi și cuvintele sunt inutile. Îmi dă drumul zâmbind înțeleaptă, iar eu mă duc în spatele mașinii să deschid portbagajul. Mă uit în sus, la soarele amiezii de deasupra capului, apoi închid ochii o clipă. Inspir adânc și observ că aici, în Positano, miroase a septembrie. Natura primește cu bucurie zilele și nopțile mai răcoroase, iar aromele diferă subtil.

— Angel, este într-o geantă de transport? Nu-l văd.

— Nu, dragă, l-am băgat în geanta de mână.

Slavă Domnului! Nu-mi place gândul că trebuie să scotocesc prin valize.

— Da, aici este!

Așa este soția mea, nu poate să meargă la nimeni în vizită cu mâna goală.

— Iau eu asta, e delicat, spune, aruncându-mi o privire înțelegătoare, iar eu încui mașina. Ești emoționat sau entuziasmat?

— Ambele, în egală măsură, dar sunt agitat, Angel.

Intrăm, ținându-ne de mână, pe poarta hotelului și a restaurantului, zăresc unul dintre șevaletele lui Luca cu un semn imprimat pe el, chiar în mijlocul curții. Ne ducem acolo să aruncăm o privire rapidă.

— Mi-ar plăcea să știu să citesc asta, declară Angel. Este o limbă atât de frumoasă.

— Scrie: *Bine ați venit la Il Posto di Luca. Hotelul este închis până pe 26 septembrie, pentru că familia noastră sărbătorește cu mândrie logodna lui Nico și Marci. Ristorante Sul Mare rămâne deschis și invităm clienții noștri să se alăture sărbătorii noastre. Rezervările pentru cină se fac prin intermediul site-ului nostru numai în această perioadă. Familia Romano dorește să mulțumească tuturor clienților noștri, vechi și noi, pentru că fac parte din această călătorie.*

— Ce drăguț!

— Richard!

Auzind-o pe Giulia strigându-mi numele și alergând spre noi, știu că acum nu mai avem nicio șansă să intrăm în liniște.

Ne îmbrățișăm și ne sărutăm. Pare fericită și, în timp ce îi prind mâinile în ale mele, mă întorc să o privesc. Poartă o pălărie albă de bucătar, înclinată, în loc de bandana obișnuită care îi acoperă părul. Iar în locul jachetei negre cu piept dublu și a pantalonilor negri, are acum o jachetă de bucătar albă și niște pantaloni cu carouri alb-negru.

— Visul tău s-a împlinit, în sfârșit, și porți pălăria aia cu brio, Giulia! spun eu, iar zâmbetul îi luminează toată fața.

— E mai specific mie, nu-i așa, decât o toacă înaltă și

ascuțită? Chiar și Luca e de acord.

— Și când aveți de gând, tu și Dario, să anunțați vestea?

— De Crăciun. Unchiul Luca a fost minunat și îi suntem foarte recunoscători pentru înțelegere.

— Sunt încântat pentru amândoi, Giulia, și știu că și Nico este!

— Richard! strigă Celia, grăbindu-se spre noi, cu Luca pe urme.

Este îmbrăcat lejer și arată cu zece ani mai tânăr decât ultima dată când am fost aici.

Giulia și Angel se îmbrățișează entuziasmate, iar eu mă îndrept spre prietenii mei dragi, simțindu-mă puțin emoționat. Celia mă îmbrățișează cu lacrimi în ochi, iar apoi Luca îmi aruncă un braț în jurul umărului.

— Ne-a fost dor de tine, Richard, spune Luca brusc. Foarte dor!

Petrecerea este în plină desfășurare, iar cerul se întunecă în jurul nostru. Ca de obicei, mesenii care mănâncă aici în seara asta simt că iau și ei parte la sărbătoare, și despre asta este această familie italiană. Asta e motivul pentru care am stat atât de mult și motivul pentru care nu voi pleca niciodată, în orice caz, nu voi pleca pentru totdeauna.

Mi-a plăcut să aud că Giulia are acum o cotă parte din restaurant. Iar Nico este simbolul unui *capocameriere*, chelnerul șef, care are grijă de tot personalul și se asigură că totul merge strună. De parcă mândria mea nu era deja la punctul de fierbere, stau lângă fina mea, minunându-mă de multele binecuvântări pe care viața a fost destul de bună să mi le dăruiască.

— Draga mea Marci! Nu pot să cred că ești aici și că

Positano este acum casa ta. Iată un viitor minunat pentru tine și Nico!

Ciocnim paharele și privim spre mare.

— Să mergem până la pergolă, Richard. E mai liniștit acolo sus și vreau să vorbesc cu tine între patru ochi.

— Condu-mă, cunoști drumul bine, chicotesc în sinea mea.

Nico și Marci se căsătoresc în primăvara viitoare, iar visul acela imposibil, cel pe care nici nu am îndrăznit măcar să-l rostesc cu voce tare, s-a împlinit.

Marci este o tânără foarte frumoasă, dar nu știe asta. De când am văzut-o ultima oară, într-o zi umedă și vântoasă de ianuarie, la Gloucester Quays, pur și simplu a înflorit. N-am văzut-o niciodată atât de relaxată și încrezătoare ca în seara asta, mi se încălzește inima de emoție și bucurie.

Marci o ia înaintea mea și urcă treptele înguste până la următorul nivel, în timp ce strânge într-o mână marginea rochiei foarte șic, cu aspect floral, albastru. Va fi o mireasă uimitoare, iar când mama ei, Evelyn, o va conduce la altar aici, în grădină, va fi o femeie mândră, cu ochii plini de lacrimi de bucurie.

Când ajung la Marci, în vârf, ea se apleacă și coboară vocea:

— Angel este exact așa de specială cât mă așteptam să fie. Cum e pentru tine să revii, știind că lucrurile stau altfel acum?

— Este în regulă. Este puțin ciudat că nu am o bază permanentă, dar pentru că suntem aici pentru două săptămâni pline, sunt sigur că o să apară ceva interesant!

Marci îmi zâmbește strălucitor, ea știe ce am de gând să fac.

Urcând pe postament, trag un scaun pentru Marci sub vechea pergolă de lemn și-mi amintesc multe discuții nocturne cu Luca aici, la o sticlă de vin bun.

— Asta a fost mereu locul meu preferat, recunosc eu.

— Şi al meu! Aici m-am îndrăgostit de Nico, doar că nu mi-am dat seama la momentul respectiv.

Îi strălucesc ochii într-un fel care-mi spune mai mult decât vor putea transmite vreodată cuvintele. Cum poţi să descrii acea pace interioară, sentimentul de mulţumire absolută atunci când ţi-ai găsit *alesul*? Adevărul e că nu poţi, dar poţi să vezi asta reflectat în privire.

— Ah, deci nu încercai să-mi ascunzi asta, atunci? o tachinez eu.

— Nu e stilul meu, Richard. Întotdeauna am fost complet cinstită cu tine. Chiar şi când eram o adolescentă stângace, iar tu erai singurul căruia îi puteam povesti necazurile mele şi ştiam că n-o să mă judeci.

— Cum sper că n-o să mă judeci nici tu pe mine, Marci. Adevărul trebuie să iasă la iveală cândva şi simt că a sosit momentul.

Marci priveşte în jur, chiar dacă am putea să vedem dacă se apropie cineva cu mult să audă ce spunem.

— Am sperat că Celia şi Luca or să stea de vorbă cu Nico. Este adevărul chiar atât de rău, încât n-au putut să-i spună lui Nico până nu eşti şi tu de faţă?

— Complici la crimă, Marci, complici la crimă.

Este vizibil şocată, iar eu sunt surprins. Am presupus că a ghicit deja adevărul.

— Hei, n-a murit nimeni. Unele lucruri nu sunt uşor de auzit, sunt de acord, dar cu toţii simţim că Nico va înţelege şi va ierta deciziile care au fost luate în interesul tuturor, spun eu, şi mă reazem pe spătarul scaunului ca să mă uit la grădină.

Numai fina mea ar putea face faţă unei situaţii de care s-a lovit în acest mod delicat şi discret şi suntem cu toţii

conștienți de asta.

— Nico o să înțeleagă că trebuia să facem asta față în față, și toți ne-am dorit să fim de față ca să-i răspundem la întrebări, îi explic eu, sperând s-o liniștesc.

E o ușurare să-i pot spune lui Marci toată povestea. Nici măcar mama ei, Evelyn, nu cunoaște o parte din viața mea care a rămas ascunsă.

— Când am plecat la universitate, în urmă cu mulți ani, n-am știut că o noapte fatidică, când doi tineri și-au căutat alinare unul la celălalt și au aruncat prudența pe geam, va avea repercusiuni care mă vor aduce aici, la Positano, la peste un deceniu mai târziu.

Marci n-a clintit niciun mușchi, dar șocul este foarte evident, pe măsură ce înțelege adevărul.

— Celia a ținut secret față de mine, a fost în totalitate decizia ei. Faptul că m-a contactat doar după toți acei ani, din pură disperare, arată că nu este o femeie care să fi simțit vreodată că îi datorez ceva.

Marci este uluită.

— *Tu* ești tatăl lui Nico?

— Da. Celia mi-a scris și mi-a spus povestea acestui loc și faptul că Luca era cât pe ce să piardă toți banuții pe care îi investise. Doar câteva săptămâni îi despărțeau de situația în care urmau să rămână fără un acoperiș deasupra capului, deoarece afacerea avea probleme îngrozitoare. Viața fericită a fiului nostru aici și viitorul lui erau amenințate.

Îmi întind picioarele, încep să simt oboseala, dar încă nu am terminat.

— I-am răspuns la scrisoare, dându-i Celiei numărul meu de telefon și, o săptămână mai târziu, m-a sunat. Între timp, mi-a trimis câteva fotografii cu Nico de-a lungul anilor.

Era adolescent când l-am cunoscut în sfârşit. Nu voi uita niciodată acel moment. Era o seară ploioasă şi stăteam în restaurant. Stăteam la masa aceea din colţ. Nico servea la mese în seara aceea, dar nu ştiam că avea să mă servească şi pe mine. Când tânărul ăsta a apărut brusc cu aperitivul meu, am ştiut imediat că este fiul meu. „Sunt Nico", a spus el mândru, întinzând mâna ca să o scutur, ca un adevărat domn. „Mama mi-a spus că ar trebui să mă prezint." Am simţit o senzaţie copleşitoare de emoţie, uitându-mă la tânărul încrezător din faţa mea. Bineînţeles, până în acel moment, Celia şi cu mine făcusem deja un plan. I-am spus foarte clar că banii pe care îi dădeam ca să-şi plătească datoriile erau un cadou. Ea a spus suma, nu putea fi prea mare. Trebuia să pară că sunt economiile ei. Banii nu înseamnă nimic pentru mine, iar scopul meu a fost să ajut într-un mod discret.

— Şi de aceea ai devenit partener în afacere.

— Da. Arăţi puţin... uşurată.

Marci ridică paharul de vin şi ia o înghiţitură mare.

— N-ai idee cât sunt de fericită să aud asta, Richard! Mi-e greu să realizez, dar încep să mă simt uşurată.

Expir tare, este prima oară când vorbesc deschis despre asta şi se eliberează ceva în mine. Este eliberator să spui lucrurilor pe nume în sfârşit şi să ştii că totul este la vedere.

— Banii pe care i-am băgat în afacere nu sunt o investiţie pentru viitorul meu, Marci, ci sunt moştenirea lui Nico.

Marci se întinde să-şi pună mâna pe braţul meu şi mă priveşte şi vede cât de emoţionant este pentru mine. Mâine va şti şi Nico adevărul.

— Trebuie să fi fost un risc uriaş când Celia te-a invitat aici, Richard. Pentru tine şi pentru ea.

Şi draga mea Marci are dreptate.

— A fost, dar Celia a spus că e corect să fac parte din viața lui Nico în viitor și să am șansa să-l cunosc, măcar ca prieten. Mi-am mutat aici, am găsit unde să stau și am început să mănânc la restaurant. Însă e un lucru pe care nu-l face Celia. N-aveam cum să-l înșel pe Luca, un om pe care îl respect din toată inima și care merita toată cinstea mea. Chiar și pentru a onora dorințele Celiei.

— Luca știe? întreabă Marci cu ochii mari.

— Întotdeauna l-a tratat pe Nico ca pe propriul fiu și a fost un tată bun pentru el. O minciună a fost suficientă, două ar fi fost de neiertat. Luca a înțeles că nu sunt aici ca să-i subminez poziția și că el va fi întotdeauna tatăl lui Nico. Rolul meu este altul, și este unul pe care Nico însuși îl va stabili.

Acest lucru este cathartic pentru mine, dar atât de emoționant pentru Marci, acum că știe totul.

— Când am venit aici, singurul sacrificiu pentru mine a fost să vă văd mai puțin pe tine și pe Guy, a fost greu. Iar el mă suna mult mai rar decât tine, draga mea! Dar măcar am păstrat legătura.

Comentariul o face să zâmbească.

— Probabil că te-am cam chinuit uneori, dar îmi era atât de dor de tine, Richard. Dacă n-ar fi fost vizitele tale în Anglia și micile mele excursii pentru achiziții în Italia, care ne-au permis să petrecem timp călătorind împreună și distrându-ne, aș fi fost devastată.

— Și fiecare telefon, fiecare călătorie au fost prețioase pentru mine, crede-mă, Marci.

— Dar nu m-ai invitat niciodată aici. De ce?

— Pentru că mă temeam că, dacă mă vezi împreună cu Nico, vezi mândria din ochii mei ori de câte ori mă uit la el. Îi seamănă mamei lui, desigur, cu părul creț, dar are nasul și bărbia mea!

Marci îmi cercetează fața o clipă, și văd că face ochii mari și dă din cap în semn de aprobare.

— Spune-i paranoia, Marci, dar secretul nu era al meu, nu eu trebuia să-l dezvălui.

Nu este o recunoaștere ușor de făcut, dar este adevărul.

— Atunci de ce nu l-ai convins pe Guy să vină aici să elibereze La Grotta?

Mi-e greu să-mi reprim un zâmbet când mă uit la ea:

— Pentru că Guy s-ar fi concentrat pe antichități și probabil ar fi aruncat o mulțime de documente. În toată mizeria aia erau lucruri la care nu puteam renunța sau, oricum, nu încă. Și toți avem secretele noastre, nu-i așa? Știam că o să faci o treabă bună, dar un gând mi-a apărut din ce în ce mai mult în minte în ultimele săptămâni pe care le-am petrecut aici. Ce-ar fi dacă fina mea vine la Positano și găsește dragoste adevărată cu cineva drag inimii mele?

Marci scoate un gâfâit exploziv.

— Richard! Nu pot să cred că ai recunoscut asta. Credeam că ar trebui să am parte de o vară plăcută și relaxantă, în timp ce făceam ordine în La Grotta!

Îi fac cu ochiul glumeț și ea izbucnește în râs.

— A fost o treabă uriașă și știam asta. Dar știam și că o să mă ierți. Oricum, sunt un romantic incurabil, iar dacă e să te îndrăgostești, Positano este locul perfect pentru asta, nu-i așa?

Iar restul, cum se spune, este istorie.

— Acum să ne întoarcem la ceilalți și să ne distrăm puțin!

— Înainte de asta... Mai am o întrebare. E vorba despre tablourile din apartamentul Celiei și al lui Luca. Sunt uimitoare.

— Știu ce vrei să spui. Bănuiesc că te-ai uitat într-una dintre lăzi. Unele sunt ale mele, dar unul nu este.

Marci pare puțin stânjenită.

— Nu m-am uitat prin ele, dar ai spus că tot ce e în magazin este de vânzare. Când am reușit să scot unul ca să arunc o privire, am văzut că nu era semnat.

— În mod normal, ai fost curioasă și puțin îngrijorată, și pe bună dreptate. Luca l-a pictat. Măiestria lui incredibilă îmi face propria preocupare pentru pictură de rușine. Dar, draga mea, acum pot să înțeleg de ce ești ușurată. Pun pariu că mintea ta o luase razna. Fii sigură că tot ceea ce este legat de afacerile mele financiare este cinstit.

Marci îmi aruncă o privire ca pentru a-și cere scuze.

— Luca? Recunosc că atunci când Celia mi-a arătat apartamentul și am văzut incredibila gamă de lucrări de artă expuse pe pereți, am fost surprinsă.

Mă uit la Marci, încercând să văd lucrurile din perspectiva ei.

— Credeai că îmi irosesc investiția în picturi? Oh, să nu-mi spui că ai crezut că sunt implicat în afaceri obscure!

După expresia ei, îmi dau seama că exact la asta se gândise și se întreba în ce naiba m-am băgat.

— Pictura respectivă este semnată pe spate și este o reprezentare aproape perfectă. Luca are însă preferințe în artă abstractă modernă și pictează din plăcere. Poate că nu știi, dar a pictat multe pânze de-a lungul anilor, toate originale, mă grăbesc să adaug. Sunt sigur că acum, că va reuși în sfârșit să se retragă din rolul său, va fi și mai prolific. I-am spus că ar putea fi mai mult decât un hobby.

Marci își făcuse griji pentru mine și asta mă impresiona. Ne ridicăm în picioare și îșI aruncă brusc brațele în jurul meu, sarutându-mă pe obraz și îi simt lacrimile.

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici, la Positano, și că mă cunoști mai bine decât mă cunosc chiar eu însămi!

— E bine că mi-am luat greutatea asta de pe suflet, iar mâine va fi o zi mare pentru noi toți, Marci. Se schimbă foarte puțin însă în realitate. Nico va fi în continuare un Romano și poate că va prefera ca secretul nostru să rămână nespus. Dar cel puțin va ști adevărul și că am făcut tot ce am putut pentru el, în felul meu.

Văd cum frumoasa mea fină se îndepărtează, trăgându-și umerii spre spate și inspirând adânc, ca să se scuture de griji.

— Și știu că va fi impresionat, Richard. Însemni foarte mult pentru el, deoarece te vede atât ca prieten, cât și ca mentor, ceea ce este destul de special, nu crezi?

Și asta este ironia vieții.

În momentul în care am văzut-o pe ea și pe Nico sărutându-se mai devreme, chimia dintre ei a făcut să-mi sară inima. Am știut atunci că mi-am făcut treaba.

Ne reîntoarcem la petrecerea vibrantă în plină desfășurare pe terasa de dedesubt, și îmi trec prin minte câteva cuvinte.

— Există o veche zicală italiană, Marci: *Mangia bene, ridi spesso, ama molto*. Mănâncă bine, râzi des, iubește mult.

— Asta, nașul meu cu adevărat minunat și veșnic inspirator, este exact ceea ce intenționăm să facem Nico și cu mine! Și totul datorită ȚIE.

Familia pe primul loc, mereu.